

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 New York Times Bestseller

Benimle Göle Buluş

*"En güzel ve en romantik ilgisiz
ve tutkulu buluşma asla yaşanmaz."*
- Publishers Weekly

CARLEY FORTUNE

YILIN EN BEKLENEN KİTABI

Today · Oprah Daily · Katie Couric Media
BuzzFeed · SheReads · Zibby Mag
PopSugar · BookRiot · Cultureess
Her Campus · The Everygirl

En İyi Romantik
Kurgu Adayı

Fern Brookbanks gençlik yıllarını, hayatını değiştirdiğine inandığı Will Baxter'ı fazlasıyla düşünerek geçirmiştir. Yirmili yaşlarının başında tesadüfen tanıştığı bu çekici ve idealist sanatçıyla beraber olduğu yirmi dört saat, şehirde bir günlük maceraya dönüşür. Zamanlama yanlış olsa da aralarındaki bağ inkâr edilemez: Her sırrı, her hayali paylaşırlar ve bir yıl sonra buluşmak üzere sözleşirler. Fern gelir ancak Will sözünü tutmaz.

Yıllar sonra Fern, trafik kazasında kaybettiği annesine ait, göl kenarındaki tatil köyünü yönetmek üzere şehir hayatından vazgeçerek eve geri döner. İşletme kötü durumdadır ve Fern nereden başlayacağını bilemez. Bir plana, daha doğrusu bir kurtarıcıya ihtiyacı vardır. Şaşırtıcı bir biçimde bu kurtarıcı, Will Baxter'dan başkası değildir.

Will'in aniden ortaya çıkışı, genç kadının karmaşık duygularla baş etmeye çalışmasına neden olur. Will'in gerçek niyeti nedir?

Fern ona güvenebilir mi? Geçmişte yaşananlar ve yılların getirdiği değişikliklerle, Fern ve Will'in ilişkisi nasıl şekillenecektir?

Benimle Gölde Buluş, Fern ve Will'in yarım kalan hikâyesini tamamlamak ve aralarındaki güçlü bağı keşfetmek isteyen okurların kalbine dokunacak.

MASAL
PEREST

nora

nemesiskitap.com

Benimle Göle Buluş

CARLEY FORTUNE

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 796

Benimle Gölde Buluş Carley Fortune

Kitabın Özgün Adı: Meet Me at the Lake

Çeviren: Rabia Bayram

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Oytun Arslan

Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu

Editör: Gözde Sayınsoy

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

ZM

Sosyal Medya: Ali Ersoy

© Nemesis Kitap, 2024 © Carley Fortune, 2023

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6755-68-0

Baskı: Haziran 2024

Düzenleme

Ny.Ozlem

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 Info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No:47939

1

Günümüz

KİMSELERE GÖRÜNMEDEN RESEPSİYONA KADAR İLERLEMİYİ başarıyorum. Resepsiyondaki masa, annemin estetik anlayışının birebir yansıması: Büyük bir ağaç gövdesinden oyulmuş gösterişli bir parça. Rustik ama sağlam. Masanın arkasında kimse yok. Hızlı hareketlerle oradan geçip kendimi ofise atıyor ve arkamdan kapıyı kapatıyorum.

Bu oda bir ofisten ziyade bir balıkçı kulübesine benziyor. Çam ağacından yapılma duvarlar, iki tane eski masa, eskimiş ekose perdeyle kaplı minik bir pencere. 1800’lerde inşa edildiğinden beri bu kulübenin herhangi bir değişikliğe uğradığından şüpheliyim. Keresteye iliştirilmiş bebeklik fotoğrafım ve odaya sinen hafif Clinique parfüm kokusu dışında annemin burada ne kadar vakit geçirdiğine dair hiçbir şey yok. Yıpranmış deri sandalyelerden birine çöküp plastik masaüstü vantilatörü açıyorum. Buraya gelmeden terlemeye başlamıştım ama binada kliması olmayan birkaç yerden biri olan bu ofis daha da boğucu. Kollarımı bir korkuluk gibi kaldırıp ellerimi ileri geri sallıyorum. Şu an isteyeceğim en son şey koltuk altlarımın terden leke olması.

Topuklu ayakkabılarımı giymeden önce serinlemek için oyalanırken yığın halinde duran broşürlerimize bakıyorum. *Brookbanks Tatil Köyü - Muskoka Kaçamağınız Sizi Bekliyor.* Günbatımında çekilmiş bir plaj fotoğrafının üzerinde neşeli bir yazı tipiyle bu kelimeler yazılı, arka planda bir kır evi gibi görünen pansiyon var. Buna bakmak beni neredeyse güldürüyor; Brookbanks Tatil Köyü benim için bir kaçamaktan çok, kaçamadığım bir yer olmuştu.

Belki Jamie bu gece bunu yapmayı kabul ettiğimi unuttur ve ben de gizlice eve döner, altıma taytımı çeker ve buz dolu bir kovaya yerleştireceğim beyaz şarapla serinlerim.

Kapı kolu tıkırdıyor.

Kaçmak gibi bir şansım yok.

“Fernie?” diye sesleniyor Jamie. “Bu kilidin nesi var? İyi misin sen orada?”

“Beş dakikaya ihtiyacım var,” diye cevap veriyorum kısık bir sesle.

“Kaçmayacaksın, değil mi? Bunu yapacağına söz verdin bak,” diyor. Ama bunu bana hatırlatmasına hiç gerek yok. Bütün gün, belki de tüm hayatım boyunca korktuğum şey buydu.

“Biliyorum, biliyorum. Bazı evrak işlerini hallediyorum.” Bu hata karşısında gözlerimi kısıyorum. “Bitti sayılır.”

“Ne evrağı? Çarşaf siparişiyle mi ilgili? Bunun için bir sistemimiz var.”

Annemin her şey için bir sistemi vardı ve Jamie bunların hiçbirini bozup işleri raydan çıkarmamı istemiyor.

Endişeli. Sezon yoğun ama misafir odalarının çoğu boş. Ben döneli altı hafta oldu ve Jamie, işleri birbirine katmamın an meselesi olduğunu düşünüyor. Haklı olup olmadığından emin değilim. Kalacağımdan bile emin değilim.

“Beni kendi ofisimden atamazsın. Anahtarım var.”

Mırıldanarak küfrediyorum. Tabii ki anahtarı var.

Beni buradan sürükleyerek çıkarmak zorunda kalırsa bu çok utanç verici bir şey olurdu, ama mecbur kalırsa bunu yapacağına adım gibi eminim. Lise son sınıftan beri tatil köyünde bir olay yaşamamıştım ve bu saatten sonra da öyle bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu. Burada olmak arada bir kendimi sanki zamanda gerilemiş gibi hissetmeme neden olsa da artık umarsız bir ergen değilim.

Derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum ve avuç içlerimi elbiseimin ön kısmına bastırıyorum. Elbise üzerime çok dar geliyor ama üzerimden hiç çıkarmadığım yırtık kot pantolonum yemek salonuna hiç uygun kaçmazdı. Üstümü değiştirirken annemin sesini duyar gibi olmuştum.

Tüm gün pijama giymek istediğini biliyorum ama ortamına göre giyinmeliyiz, tatlı bezelyem benim.

Kapıyı açıyorum. Jamie'nin rengi açılmış bukleleri kısa kesilmiş ve düzgünce taranmış olsa da deodorantın bir seçenek olduğunu düşündüğü çocukluğumuzdaki o günlerde olduğu gibi yüzündeki bebeksi ifadeyi koruyor.

“Konu nevresim siparişi mi?” diye soruyor.

“Tabii ki de değil,” diyorum. “Senin bir sistemin var.”

Jamie gözlerini kırıştırıyor, dalga geçip geçmediğimden emin değil.

Jamie'nin üç yıldır bu tatil köyünün genel müdürlüğünü yapıyor olmasını hâlâ aklım almıyor. Ütülü pantolonu ve kravatıyla sanki kostüm giyinmiş de bir oyunun parçasıymış gibi görünüyor. Benim zihnimdeki Jamie hâlâ mayolu ve bandanalı bir göl faresi.

O da artık benimle ne yapacağını bilemiyor; beni, yani yeni patronunu memnun etmeye çalışmakla, ortalığı birbirine katmamı engellemeye çalışmak arasında gidip geliyor. Bana kalırsa eski sevgililerin birlikte çalışmasına karşı evrensel bir yasa olmalı.

“Eskiden eğlenceli biriydin,” diyorum ona ve sırtıyor. İşte, derin gülümseme çizgileri ve gök mavisi gözleriyle, bir zamanlar üzerinde Bayan Rose’un kulübesinden aşırıldığı mor bir kaftanla kafası iyiyken Alanis Morissette’in *Jagged Little Pill* şarkısının tamamını söyleyen Jamie.

Jamie’nin iç çamaşırı olmadan dolaşmayı sevdiği kadar ilgiyi de sevmesi onun hakkında en sevdiğim şeylerden biriydi. Jamie varken kimse bana bakmazdı. İyi bir erkek arkadaşı ama aynı zamanda mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

“Sen de öyle,” diyor ve sonra gözlerini kısıyor. “Bu annenin elbisesi mi?”

Başımı sallayarak onaylıyorum. “Üzerime olmadı ama.” Elbiseyi bu akşam saatlerinde annemin dolabından almıştım. Kanarya sarısı. Parlak renklerden oluşan en az yarım düzinelik kolsuz elbiselelerinden biri. Annemin akşam üniforması.

Tüm cesaretimin kırılması için aramızda geçen bu kısa sessizlik yetiyor işte. “Bak, ben kendimi hiç–”

Jamie sözümü kesiyor. “Yoo, yoo. Bunu bana yapamazsın, Fernie. Bütün hafta Hannover’lardan kaçıp durdun. Hem yarın çıkış yapıyorlar.”

Jamie’nin söylediğine göre Hannover’lar son yedi yazdır Brookbanks’e geliyor, bir şeyleri kanıtlamaya çalışırcasına bahşiş bırakıyor ve mekânı birçok insana tavsiye ediyordu. Onu kaşlarını çatmış bir şekilde bilgisayar ekranına bakarken yakaladığımdan beri bu tatil köyünün Jamie’nin yapabildiğinden çok daha fazla yayılmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Muhasebecimiz bugün Jamie’yi aramamı istediğini söyleyen bir mesaj daha bırakmıştı.

“Tatlıları bitti bile,” diyor Jamie. “Hemen geleceğini söyledim. Sana başsağlığı dileklerini bizzat iletmek istediler.”

Tırnaklarımı sağ koluma birkaç kez geçiriyorum, sonra kendimi durduruyorum. Bu o kadar da zor olmamalı. Gerçek ha-

yatımda, Toronto'nun batı yakasında Filtre adında üç bağımsız kahve dükkânı işletiyorum. Bu sonbaharda dördüncü ve en büyük şubemizin açılışını gerçekleştireceğim, bu şube müşterilerin görebileceği şekilde kavurma yapılan ilk yer olacak. Müşterilerle konuşmak doğamda var.

“Tamam,” diyorum. “Özür dilerim. Bunu yapabilirim.”

Jamie bir nefes veriyor. “Harika.” Bana özür dileyen bir bakış atıp ekliyor: “Hazır oradayken birkaç masaya daha uğrayıp merhaba dersen daha da harika olur. Hani geleneği devam ettirmek açısından.”

Biliyordum. Annem her akşam restoranı ziyaret eder, müşterilerden birinin alabalığını beğendiğinden ve bir diğerinin ilk gecesini huzurlu geçirdiğinden emin olurdu. Misafirler hakkında bu kadar çok ayrıntıyı hatırlayabilmesi inanılmazdı ve bu yüzden onu seviyorlardı. Brookbanks Tatil Köyü'nü temsilen insanların karşısına çıkmadığımız sürece buranın bir aile işletmesi olmasının bir anlamı olmadığını söylerdi. Ve otuz yıl boyunca insanların karşısına çıkan onun yüzüydü. Margaret Brookbanks.

Jamie'nin misafirleri selamlamak için yemek odasına gelmemi çok da üstü kapalı bir şekilde ima ettiği söylenemez ama onu görmezden geliyorum. Çünkü oraya gittiğim anda, her şey gerçekliğe kavuşacak.

Annem gitti.

Ve ben buradayım.

Tatil köyüne, evime döndüm. Olmak isteyeceğim son yere.

JAMIE İLE RESEPSİYONA DOĞRU İLERLİYORUZ. Masada hâlâ kimse yok. Jamie de benimle aynı anda duraklıyor.

“Yine mi ya?” diye mırıldanıyor.

Bu akşamki resepsiyon görevlisi birkaç hafta önce işe başlamıştı ve ortadan kaybolma eğiliminde olan biriydi. Annem olsa onu çoktan kovmuştu.

“Belki de o dönene kadar masaya biz bakmalıyız,” diyorum. “Birileri gelirse diye.”

Jamie gözlerini tavana dikip düşünüyor. Sonra gözlerini bana çeviriyor. “İyi deneme ama Hannover’lar daha önemli.”

Restorana açılan Fransız kapılara doğru ilerliyoruz. Kapılar açık; çatal bıçak sesleri ve sohbetin mutlu uğultusu, taze pişmiş ekşi maya kokusuyla birlikte lobiye yayılıyor. Girişin ilerisinde yükselen kirişli tavanlar ve etkileyici yarım daireler şeklinde göle bakan pencereler var. Bu, büyükannem ve büyükbamdan devraldıktan sonra annemin yaptığı bir yenilikti. Yemek salonu onun sahnesiydi. Masaların arasında yürüyen annem olmadan bu salonu gözümde canlandırmak imkânsız gibi bir şey.

Sessizce nefes alarak beyaz-sarı kısa saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum, annemin sesi kafamın içinde yankılanıyor.

Saçlarının arkasına saklanma, bezelye.

Tam kapıdan geçmek üzereyken kol kola girmiş bir çift salondan çıkıyor. Altmışlı yaşlarındalar ve neredeyse baştan aşağı bej keten giysiler içindeler.

“Bay ve Bayan Hannover,” diyor Jamie, ellerini iki yana açarak. “Biz de tam sizi bulmaya geliyorduk. Sizi Fern Brookbanks ile tanıştırayım.”

Hannover’lar yüzlerinde en nazik gülümsemeleriyle bana bakıyor. Birinin omzunuzu okşayıp *geçti canım, geçti* demesine eşdeğer bir ifade bu.

“Annenizin vefatını duyduğumuza çok üzüldük,” diyor Bayan Hannover.

Vefat.

Olanları anlatmak için garip bir kelime.

Karanlık bir gece. Ön camdan araca giren bir geyik. Granite çarpıp bükülmüş çelik. Otoyolun dört bir yanına dağılmış buz küpleri.

Annemin son anlarını düşünmemeye çalışıyordum. Aslında annemi hiç düşünmemeye çalışıyordum. Her gün hissettiğim keder, şaşkınlık ve öfke, sabahları kalkıp iki ayağımın üzerinde durmamı zorlaştırabiliyor. Bu sözler üzerine şimdi de dengemi kaybediyor gibi oluyorum ama bunu belli etmemeye çalışıyorum. Kazanın üzerinden bir aydan fazla zaman geçti. İnsanların yakınlık gösterme çabalarını anlıyor olsam da geride kalanların kaldırabileceği üzüntünün de bir sınırı var.

Bay Hannover, “Burayı Maggie olmadan hayal etmek zor,” diyor. “Yüzünde hep o kocaman gülümsemesi vardı. Onunla sohbet etmeyi çok severdik. Hatta geçen yaz onu bizimle bir içki içmeye bile ikna etmiştik, öyle değil mi?” Karısı sanki onlara inanmayacakmışım gibi coşkuyla başını sallıyor. “Onu koşuşturken izlemenin başımı döndürdüğünü söylediğimde nasıl da gülmüştü.”

Annemin ölümü ve tatil köyünün geleceği henüz konuşmaya hazır olmadığım iki konuydu, ki bu da tatil köyünden uzak durmamın bir diğer nedeniydi. Düzenli gelen müşterilerimizin her iki konu hakkında da söyleyecek bir şeyleri mutlaka olacaktı.

Hannover’lara teşekkür edip konuyu tatillerine getiriyorum. Tenis, güzel hava, kunduzların yeni yaptıkları baraj. Havadan sudan konuşmak benim için kolay. Otuz iki yaşımdayım; konuklara alınmak ya da onların değer yargıların kafama takacak yaşta değilim. Asıl kızdığım annem. Hayatımı Toronto’da kurduğumu kabul ettiğini sanıyordum. Tatil köyünü bana bırakmak ne demekti? Hem, ölmek de ne demekti?

“Başınız sağ olsun,” diyor Bayan Hannover tekrar. “Ona çok benziyorsunuz.”

“Benziyorum,” diye kabul ediyorum. Aynı kısa boy. Aynı soluk saçlar. Aynı gri gözler.

“Eh, eminim odanıza çıkmak ve son gecenizi keyifle geçirmek istersiniz. Balkonunuzdan havai fişekleri harika görünecektir,” diyor Jamie beni kurtarıırken. Ona minnettar bir gülümsemeyle baktığımda o da bana gizlice göz kırpmıyor.

Çocukken de birlikte çalıştığımızda iyi bir ekiptik. İlk başlarda, birimizin can sıkıcı veya aşırı sızlanan bir konuktan kurtarılması gerektiğinde şifreli bir kelime kullanırdık: *Karpuz*. Bana sürekli ona ilk aşkını ne kadar çok hatırlattığımı söyleyip duran yaşlı dul adam: *Karpuz*. Jamie’ye bölgede gördüğü her türün ayrıntılı bir tanımını veren kuş gözlemcisi: *Karpuz*. Ama bir yaz boyunca her günü birlikte kulübede geçirip kanoları ve kayıkları gölden çıkardıktan sonra, artık sessizce iletişim kurmaya başlamıştık. Hafifçe gözlerimizi büyütmemiz ya da dudaklarımızın kıvrılması yeterliydi.

Konuklar asansöre doğru ilerlerken Jamie, “O kadar da kötü değildi, değil mi?” diye soruyor ama cevap vermiyorum.

Jamie kolunu yemek salonun girişine doğru uzatıyor. İçerideki insanların çoğu tatil köyünün konukları, ama eminim bölge halkından çok sayıda insan da vardır. Bendeki bu şansla, içeri adımlımı atar atmaz liseye birlikte gittiğim biri beni fark edecektir. Beynime doluşan kan, otoyoldaki bir nakliye kamyonu gibi kulak zarlarımda uğulduyor.

“Sanırım yapamayacağım,” diyorum. “Ben eve dönüyorum, çok bitkinim.”

Yalan söylemiyorum. Eve girer girmez uykusuzluk beni ele geçiriyor. Her gün, çocukluk odamda uykusuz ve biraz da yönümü kaybetmiş bir halde uyanıyorum. Dışarıdaki sık ağaç dalları-

na bakıp kendime nerede olduğumu ve neden burada olduğumu hatırlatıyorum. Başlangıçta başımın üzerine bir yastık koyar ve uyumaya devam ederdim. Öğle saatlerinde kalkıp aşağıya iner, günün geri kalanını karbonhidratlar ve *The Good Wife* dizisinin bölümleriyle geçirirdim.

Ama sonra Jamie sorular sormak için aramaya başladı ve -sadece en iyi arkadaşın verebileceği türden sağlam bir sevgiyle- Whitney de pijamalarımın ne kadar çok vakit geçirdiğimi konuşmak için sık sık habersizce uğradı. Nihayetinde ben de giyinmeye başladım. Annemin yaptığı gibi evden çıkmaya, resepsiyonu ziyaret etmeye, yüzmek ya da sabah kahvemi içmek için aile iskelesine gitmeye başladım. Hatta birkaç kez kayıkla açıldım. Suda olmak iyi hissettiriyor, sadece küçük bir tekneyi yönlendiriyor olsam bile bir parça kontrolüm varmış gibi geliyor.

Göz kapaklarımı açtığımda hâlâ her seferinde keder, öfke ve panik alayıyla karşılaşıyorum, ancak artık bando takımı gibi gürültü çıkarmak yerine sessizce geçip gidiyorlar.

Son birkaç hafta boyunca Jamie, burada çalıştığımдан beri geçen yıllar içinde değişen ancak daha da beteri hiç değişmeyen şeyler hakkında beni sabırla bilgilendirdi. Ekşi maya. Misafirler. Bana hâlâ Fernie diyor olması.

Birbirimizi çıkmaya başlamadan çok önce tanıyorduk. Pringle kulübesi gölün birkaç koy aşağısında. Büyükannesi ve büyükbabası benim büyükanne ve büyükbabamı tanıyordu ve ailesi hâlâ her cuma balık ve patates kızartması yemek için restorana geliyor. Emekli olduklarından beri yazın çoğunu Muskoka'da geçiriyor, eylül ayında Guelph'e geri dönüyorlar. Jamie kasabada bir ev kir alıyor ama ailesinin evinin yanındaki boş arsayı yıl boyunca oturabileceği bir ev yapmak için satın almış. Gölü her şeyden çok seviyor.

“Bugün Kanada Günü,” diyor Jamie. “Seni görmek misafirler ve personel için önemli. Bu yazın başlangıcı demek. Hem sende havai fişekler başlamadan önce sahneye çıkıp bir konuşma yapmanı istemiyorum ki.” *Annen gibi*, diye eklemesine gerek yok. “Sadece gidip merhaba de.”

Yutkunuyorum. Jamie omuzlarımı tutup gözlerimin içine bakıyor. “Bunu yapabilirsin. Çok az kaldı bak. Zaten giyiniksin. Oraya milyonlarca kez girdin.” Sesini alçaltıyor. “Orada şey yapmıştık, hatırladın mı? Üçüncü kabin.”

“Hah! Tabii ki hangi kabin olduğunu biliyorsun.”

“Sana kirlettiğimiz tüm yerlerin bir haritasını çizebilirim. Sadece kıyafet kulübesi bile...”

“Kes şunu.” Gülüyorum ama biraz öfkeli bir gülüş. Burada durmuş, ölümünün üzerinden çok zaman geçmemiş olan annemin tatil köyünde, eski erkek arkadaşımın seks yaptığımız yerlerden bahsediyoruz. Tüm evren birleşmiş, benimle kafa buluyor sanki.

“Fernie, yapacağın şey çok basit. Tek söylediğim bu.”

Jamie’ye yanıldığını, bunun çok önemli bir şey olduğunu söylemek üzereyim ama gözümün ucuyla bir bahane yakalıyorum. Çok uzun boylu bir adam gümüş rengi bir bavulu resepsiyona doğru sürüklüyor ve masada hâlâ kimse yok.

Gökdelen adamın sırtı bize dönük ama takım elbisesinin pahalı olduğu belli. Muhtemelen özel dikim. Siyah kumaş, hassas ölçümler ve kredi kartında cömert bir limit gerektiren türden kusursuz bir şekilde bedenine göre kesilmiş. Hazır bir takımın bu adamın kolları için yeterince uzun olacağından şüpheliyim, hem zaten kolunun manşeti de mükemmel. Arkaya taranmış saçları da öyle.

Mürekkep karası, parlak saçları ceketini gibi özenle kesilmiş. Dürüst olmak gerekirse fazla şık. Burası güzel bir tatil köyü, Muskoka’nın doğusundaki en güzel yerlerden biri ve çalışan per-

sonel de hep hoş insanlardan oluşuyor ancak konuklar genelde daha rahat kıyafetler giyme eğilimindedir, özellikle de yaz aylarında.

“Gidip ona yardım edeyim,” diyorum Jamie’ye. “Hem konukların girişlerini yapma konusunda pratik yapmam lazım. Hadi sen de gel, doğru yaptığımdan emin ol.”

Konu tartışmaya kapalı. Süslü adamın orada öylece durmasına izin veremeyiz.

Masanın etrafından dolanırken onu beklettiğim için özür diliyorum.

“Brookbanks Tatil Köyü’ne hoş geldiniz,” diyorum, hızlıca yukarı bakarak. Topuklu ayakkabılarım olmasına rağmen benden neredeyse otuz santimetre daha uzun.

Bilgisayarı uyandırmak için bir tuşa basarak, “Burayı bulmakta zorlandınız mı?” diye soruyorum. Uzun boylu adam hâlâ bir şey söylemiyor. Yolun son kısmı asfaltsız, ışıksız ve çalılıklar arasından geçen birkaç kötü dönüşle dolu. Bazen şehirli insanlar bunu stresli buluyor, özellikle de günbatımından sonra geldiklerinde. Bu adamın Torontolu olduğunu düşünüyorum ama Montrealli de olabilir. Gelecek hafta başlayacak bir tıp konferansı var, bazı doktorlar hafta sonunu da birleştirerek tatil yapmak için erken geliyorlar.

“Hayır.” Elini kravatında gezdiriyor. Başka bir şey söylemiyor.

“Güzel.” Bilgisayarın şifresini giriyorum. “Dermatoloji ekibiyle mi berabersiniz?” Ana menüyü açmak için fareyi oynatıyorum, adam cevap vermediğinde boğazımı temizleyip tekrar soruyorum. “Rezervasyonunuz var mıydı?”

“Evet, var.” Öyle yavaş konuşuyor ki sanki kelimelerinde bir hata var mı diye gözden geçiriyor.

Adamın sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Üzerindeki gibi takım elbiseler giyen adamlar genelde daha öz-

güvenli olur. Ama sonra başımı kaldırıyorum ve çok yakışıklı, keskin hatlı ve çok gergin görünen bir yüzle karşılaşıyorum. Adam benim yaşlarımda ve garip bir şekilde bana tanıdık geliyor. Bu yüzü daha önce gördüğümünden eminim. Burnundaki bir detay. Belki de bir oyuncu. Gerçi ünlü tipler genellikle takım elbise giyip yeni tıraş olmuş halde dolaşmazlar, ya da en azından eskiden dolaşmazlardı.

“İsim?”

Sorum üzerine kaşları kalkıyor, sanki sorduğuma şaşırmış gibi. Sonra gözlerinin ne kadar koyu olduğunu fark ediyorum, bir karga kanadı kadar siyah ve midem bulanıyor. Duruşu kusursuz. Kalbim hızla çarpıyor, parmak uçlarımda ve topuklarımda zonkluyor. Hemen yara izini arıyorum. Ve işte orada: Çenesinin sol tarafında, dudağının altında, nerede bulacağınızı bilmediğiniz sürece zar zor görülebiliyor. O yarayı nerede bulacağımı nasıl hatırladığıma inanamıyorum.

Ama buluyorum işte.

Bu yüzü tanıyorum.

Gözlerinin aslında siyah olmadığını, güneş ışığında espresso kahvesi olduğunu biliyorum.

O yaranın nedenini biliyorum.

Çünkü unutmaya çalışmış olsam da bu adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum.

2

14 Haziran, 10 Sene Önce

İSTASYONA ULAŞMAK İÇİN SADECE BEŞ DAKİKAMIZ VARDI VE tramvay bir anda durmuştu. Whitney ve ben yarım ağızla özürler mırıldanarak trenin arkasındaki insan yığınının arasından ite kaka geçtik, kendimizi kaldırıma attık ve yola koyulduk.

“Acele et Whit,” diye bağırdım omzumun üzerinden ona bakıp.

Geç kalmak gibi bir seçeneğimiz yoktu. O gün kuzeye giden tek bir otobüs vardı ve her ne kadar ikimiz de böyle bir şey söylememiş olsak da Whitney ve o büyük boy valizinin o otobüse binmesi gerekiyordu. Küçük dairemde beraber üç gün geçirmiştik ve arkadaşlığımız dördüncü günü atlatamayabilirdi.

Biz Dundas Caddesi boyunca spor ayakkabılarımızı sakız lekeli kaldırıma vura vura koşuyorken güneş gökyüzünde alçalıyor, binaların arasından göz kırıyor ve cam kulelerden parlıyordu. Yukarı baktığınız anda parıltı kör ediciydi ama yer seviyesinde, Toronto şehir merkezine mavi-gri tonlarında sabah renkleri hâkimdi. Havadaki kontrast çok güzeldi. Işığın pencere-lerden yansıma şekli bana evimi, gölün üzerinde parıldayan bir günbatımını hatırlatıyordu.

Koşmaya ara verip manzarayı Whitney'e göstermek istedim. Ama kaybedecek bir saniyemiz bile yoktu ve olsaydı bile Whitney'in ışıltılı ufuk çizgisine bakıp büyümlü bir şeyler bulabileceğinden şüpheliydim. Burada geçirdiğı zaman boyunca Toronto'yu benim gözlerimden görmesini sağlamaya çalışmıştım ama bunu henüz başaramamıştım.

Otobüs terminaline bir dakika geç vardık ama 9 numaralı durakta park etmiş olan otobüsün yanında uzun bir yolcu kuyruğı vardı ve farklı derecelerde sinirli görünüyorlardı. Şoför ortalarda yoktu.

“Tanrıya şükür,” diye nefes aldım.

Whitney iki büklüm olmuştu, elleri dizlerinin üzerindeydi. At kuyruğı yaptığı kestane rengi gür saçlarından birkaç tel kurtulmuş ve kıpkırmızı yanaklarına yapışmıştı. “Koşmaktan. Nefret. Ediyorum.”

Nefesini toparladığında, doğru terminalde doğru otobüse ilerleyip ilerlemediğimizi kontrol ettik ve kendimizi kuyruğun arkasına attık. Bu otobüs terminali aslında büyük bir garajdı; Toronto'nun karanlık, nemli bir koltuk altı gibiydi. Havada otomat sandviçleri, dizel dumanı ve sefalet kokusu vardı.

Telefonumdan saati kontrol ettim. Saat onu çoktan geçmişti. Kahvecideki vardiyama geç kalacaktım.

“Beklemek zorunda değilsin,” dedi Whitney. “Bundan sonrasını ben hallederim.”

Whitney ve ben ilkokuldan beri yakın arkadaştık. Ela gözleri, yuvarlak bir yüzü ve birçok durumda aldatıcı bir şekilde masum görünmesine neden olan küçük, hokka bir burnu vardı. Whitney'in cesur görünmeye çalışması çok hoştu ama naylon çantasını sanki biraz daha az dikkatli davranırsa elinden kapıvereceklermiş gibi ortasından tutuyordu.

Yirmi iki yaşındaki Whitney, Toronto'da on dakika bile yalnız kalmamıştı ve başına bir şey gelmeyeceğini bilmeme rağmen

onu şehrin en izbe köşelerinden birinde tek başına bırakacak değildim.

“Sorun değil. Seni uğurlamak istiyorum,” dedim ona.

“Bir düşünsene,” dedi parmak uçlarında zıplayarak. “Yakında birbirimizi görmek için bunca yol gelmeme gerek kalmayacak.”

Uzun bir yolculuk değildi aslında -iki buçuk saatlik bir yoldu- ama neyse.

Gülümsemeye devam ettim. “O günleri dört gözle bekliyorum.”

“Burayı sevdiğini biliyorum.” Omzunun üzerinden baktı. “Ama bazen seni anlamıyorum.”

Alaycı bir cevap dilimin ucunda bekliyordu.

Whitney’in üniversite sırasında beni çok az ziyaret etmiş olması hassas bir noktaydı. Bunun, son sınıftaki “kendime zarar verebilecek davranışlarım” yüzünden çıkan büyük kavgamızdan beri ilişkimizin sağlam bir zemine oturmamasından mı, yoksa şehri sevmemesinden mi kaynaklandığından emin değildim. Ama buraya her geldiğinde Huntsville’de olmayı tercih ettiği açıktı. Önerilerime hayır dememişti ama aşırı hevesli de sayılmazdı. Bu tavırlar hiç onluk değildi. Whitney her şeye her zaman *evet* diyen kişiydi. Onun için her türlü tuhaflık ve macera ihtimali iyi haberdirdi.

Bu hafta yanıma geldiğinde, “Dürüst olmak gerekirse, önümüzdeki iki gün boyunca ekmek yemekten ve evde takılmaktan hiç şikâyet etmem,” demişti.

Açıkçası bu beni kızdırmıştı. Toronto’daki günlerim sayılıydı ve hâlâ yapmak istediğim pek çok şey vardı. Whitney’in benim koşulsuz şartsız eşlikçim olması gerekiyordu. Ama onu mekânlara sürüklüyormuşum gibi hissetmiştim.

Yanımızdaki durakta bir adam kaldırıma kusarken, terminalin etrafını sahte bir ihtişamla işaret ederek, “Anlamayacak ne var?” dedim.

Whitney yüzünü buruşturdu, sonra telefonuna baktı. “Jamie mesaj atmış. Onun yerine seni öpmemi istiyor.” Mesajları okurken burnu kıristı. “Fernie’ye benim yerime veda öpücüğü ver. Dil serbest. Hatta özel istek. Fotoğraf gönder. Göz kırpan surat.”

Dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasına karşı koyarak başımı iki yana salladım.

Jamie, Labradoodle’ın insan suretine bürünmüş hali gibiydi; mutlu, neşeli, zevk peşinde koşan altın bukleler. Onun adını duymak beni biraz daha rahatlatmıştı. “Sevgilim böyle şeyler mi söylüyor? İnanmam.”

“Seni oraya döndürebilmek için can atıyor. Hepimiz öyleyiz.”

Yutkundum, sonra otobüse doğru ilerleyen lacivert üniformalı bir adam gördüğümde rahatladım.

Yolculardan biri ona “Hiç acele etme,” diye bağırdı. “Geç falan kalmadık zaten.”

“Artık hepimiz aynı yerde olacağımız için çok heyecanlıyım,” diye devam etti Whitney.

Başımı onaylarcasına salladım, kelimeleri güçlükle söyledim. “Ben de.”

Dört yıl boyunca en iyi arkadaşımın ve erkek arkadaşımın ayrı yaşamıştım: Yeniden bir araya geleceğimiz ana kadar saniyeleri sayıyor olmalıydım. Jamie’yi Sevgililer Günü’ndeki sürpriz ziyaretinden beri görmemiştim. Kış aylarında Banff’ta kayak eğitmeni olarak çalışıyordu ama mayıs ayındaki uzun hafta sonunda tatil köyüne geri dönmüştü. Üniversitede son yılımı bitirmiştım, sevgilimle birlikte orada olmalıydım. Nisan ayındaki son sınavımdan sonra eşyalarımı toplamış olmalıydım. Oraya dönmek yerine, haziran sonuna kadar burada kalmama izin vermesi için annemle konuşmuştum, böylece artık bir hafta kalmış olan mezuniyet törenine kadar şehirde avarelik yapabilecektim. Annem de bir işyeri sahibi olduğu için onu en hassas noktaların

dan vurmuş ve patronumun benim yerime çalışacak bir barista bulmakta zorlandığını söylemiştim.

Otobüs gümbürdeyerek motoru çalıştırdı ve şoför bagajları otobüsün altına atmaya başladı. Yolcular ilerlerken ve sıra azalırken, Whitney ve ben birbirimize uzun uzun sarıldık.

“Seni seviyorum Baby’,” dedi.

Dirty Dancing tarzı bir tatil köyünde büyümek, *Dirty Dancing* tarzı bir lakaba sahip olmayı da beraberinde getirmişti. “Baby.” Bundan nefret ediyordum. Mantıklı da değildi, Baby orada bir misafirdi.

Parmak uçlarıma yükseldim ve kapüşonunu kafasına geçirdim, iplerini çekerek yüzünün etrafına sıkıştırdım. “Ben de seni seviyorum,” dedim. En azından bu yalan değildi.

Whitney oturacak bir yer bulduğunda ona bir öpücük kondurdum ve bez çantamdan kulaklığımı çıkardım. *Talking Heads*’in otobüsün motor sesini ve her geçen an daha da artan geri sayım tik-taklarını bastırmasma izin vererek oynat tuşuna bastım.

Eve dönmeme dokuz gün daha vardı.

KULAKLIKLARIM HEM TERAPİSTİM HEM DE GÖRÜNMEZLİK PELERİNİMDİ. Two Sugars, terminalden sadece birkaç blok uzaklıktaydı; müziğin içimdeki suçluluk duygusunu yok etmesine ya da tatil köyünü ve orada beni bekleyen sorumlulukları unutturmasına yetecek kadar uzak değildi. Evde beni bekleyen şeylerden biri de geçmişimdi. Huntsville Lisesi’nin dedikodu kazanı bir zamanlar Fern Brookbanks dedikodularından güç alıyordu. Aradan yıllar geçmişti ama insanların beni hâlâ O Kız

* 1987 yapımı *Dirty Dancing* filmindeki baş karakterin lakabı. Filmde, Baby olarak tanınan Frances, ailesiyle birlikte tatil köyü tarzı bir yere gider ve orada dansçı Johnny’e âşık olur. (e.n.)

olarak gördüğünü biliyordum: Yoldan çıkan kız. Şansım varsa, onuncu espresso *shot*'ı hazırladığımda kahve dükkânı zihnimin otomatik pilota geçmesini sağlayacak kadar hareketli olacaktı.

Yonge ve Dundas'taki turist kalabalığının arasından geçerek doğruya doğru yürüdüm. Beton, yanıp sönen reklam panoları ve çift katlı tur otobüsleri gibi bu şehrin kendine has rüküşlüğüne seviyordum ama burayla ilgili asıl sevdiğim şey, her yerde insan olmasına rağmen birinin bile bana bakmamasıydı. Her gün, yüz binlerce insan bu kavşaktan geçiyordu ve bu çılgınlık içinde ben koskocaman bir hiçtim.

İnsanlara Huntsville'den geldiğimi söylüyordum ama bu tam olarak doğru sayılmazdı. Tatil köyü şehrin çok dışında, Smoke Gölü'nün kayalıklarla çevrili kıyılarındaydı. Üniversite okumak üzere Toronto'ya gelmek benim için Ay'a taşınmak gibi bir şeydi. Sonsuza kadar uzay kâşifi olabilsem olurdu.

Güneş boynuma vurduğunda omuzlarımı önce öne sonra arkaya doğru yuvarlayarak müziğin sesini açtım. Sıcaklığın rekor bir seviyeye ulaşması bekleniyordu. Toronto, haziran ayında en güzel günlerini yaşıyordu. Avlular ve parklar kontrol edilemez bir yaz başı coşkusuyla dolup taşıyordu. Haziran ayında sıcak bir gün adeta bir lütuftu. Ağustosta ise bir yüke dönüşürdü ve şehir haşlanmış çöp kokardı.

Hava sıcak olduğu için altıma yıpranmış bir jean şort, üstüme de Value Village'da bulduğum kısa kollu bluz ve bir atlet giymiştim. Dökümlü ve şeffaf bir bluzdu, üzerinde doksanlı yıllara özgü bir şekilde şık olduğunu düşündüğüm küçük kahverengi çiçek deseni vardı. Kenar baskısındaki sarı leke neredeyse hiç belli olmuyordu.

Two Sugars'ın önünde bir dizi metal gazete kutusu diziliydi. Dükkânın kapısını açmadan önce en sevdiğim ücretsiz haftalık dergi olan *The Grid*'in bir kopyasını aldım. Kapı kilitliydi.

Şaşırmıştım, kolu tekrar çektim, sonra burnumu cama dayadım. Bu kahve dükkânı dünyada en sevdiğim yerdı ve Luis dışında içeri-si bomboştı. Kapıyı açar açmaz ıslak boya kokusu burnumu yaladı.

Kulaklığımı çıkarıp içeri adım atarken “Neden kapalıyız?” diye sordum. Bir duvarı kaplayan siyah-beyaz boyayı görünce durdum. “Nedir bu?”

“Asıl *bu* ne?” Luis başımı işaret etti.

“Uçlarından aldırđım.”

Luis homurdandı. “Bu uçlarından aldırđmak falan değil. Bütün saçını kestirmişsin.” Gülümsedi. “Beğendim.”

Arkadaki kısa saç tellerinden birini çekiştirdim. Ancak parmaklarımın arasında tutabileceğim kadar uzundu. Son vardi-yamdan sonra, Whitney gelmeden önce kestirmiştim. Saçlarımın omuzlarımı geçtiğini düşünürsek bu, büyük bir değişiklikti.

“Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum ama teşekkürler,” dedim. “Eee... Burada neler oluyor?”

“Duvar resmini hiç duymadın mı?” Luis kollarını geniş göğ-sünün üzerinde kavuşturdu. Two Sugars’dan başka çalışanlar da gelip geçmişti ama Luis ve ben üç senedir beraber çalışıyorduk.

“Duymadım.”

“İşte, duvar resmi bu. Artık bizde de var. Daha doğrusu, ne-redeyse var.”

Etrafa bakındım. Sanatçı ortalarda yoktu. “Peki, sen ve ben de bebek bakıcılığı mı yapacağız?” diye bir tahminde bulundum.

“Birimiz, evet. Son birkaç gündür ben buradaydım.” Cebinden küçük bir anahtarlık çıkardı. “Şimdi sıra sende.”

Luis’e bakakaldım. Hiç tanımadığım, bana tamamen yabancı biriyle saatlerce yalnız kalmak, sohbet etmek zorunda kalmak... Bu fikir neredeyse topluluk önünde konuşmaktan daha iticiydi. “Hayır,” dedim.

Luis şarkı söyler gibi, “Evet,” diye cevap verdi. “Ben adaya gidiyorum. Yarım saat içinde feribotta arkadaşlarla buluşacağım.”

“Peki,” diye homurdandım ve anahtarı aldım, sonra eşyalarımı bir masaya fırlattım ve duvar resmine yaklaştım. “Peki, bizim Michelangelo nerede?”

“Yiyecek bir şeyler almaya gitti,” dedi Luis. “Öğleden sonra işini bitirmiş olur, sen de sonra dükkânı kapatıp gidebilirsin. Yarına kadar kapalıyız.”

Birkaç saat buna dayanabilirdim. Çantamda ot vardı ve işten sonra ağaçlı yolda yürürken onu tüttürmeyi planlıyordum. Canım şehrimde bir yürüyüşten sonra Little Italy'deki evime geri dönmek istiyordum.

“Beğendin mi?” diye sordu Luis.

Duvar resmini inceledim. Sanatçı, Toronto'nun silüetinin ve sahilinin eğlenceli bir versiyonunu yapmıştı. Her şey biraz çarpılmıştı; mesela CN Kulesi küçücüktü, bir rakunun pençeleri arasındaydı. Toronto son zamanlarda müthiş bir hal almıştı ve bu tür şehir görselleri bir moda gibi her yerdeydi: Tişörtlerde, posterlerde, hatta Little Italy haritasıyla tasarlanmış, sokak isimlerinin mahalle ağını oluşturduğu bez çantamda bile.

“Bilemedim,” dedim. “Biraz şey görünüyor... Basit mi desem?”

Arkamda duran derin bir ses, “Ufff, acıttı,” dedi.

Yavaşça arkamı döndüm.

Mavi, bol kalıp pamuklu tulum giymiş, benim yaşlarımda bir adamdı. Elinde paket servis poşeti tutuyordu. Boyu inanılmaz uzundu ve duruşu onu olduğundan da uzun gösteriyordu. Dağınık siyah saçları kulaklarının hemen arkasına düşüyordu. Burnu biraz kemerliydi ama bu ona yakışıyordu.

“İşte bizim Michelangelo'muz,” dedi Luis.

Adamın çenesi ve elmacık kemikleri öyle köşeliydi ki neredeyse keskindi. Nereye bakacağımı bilemedim, adamın varlı-

ğı sanki odanın her köşesini dolduruyordu. Ve her bir parçası çok... güzeldi.

“Senin basit Michelangelo’n,” diye düzeltti adam. Bakışlarımı kaçırdım. Doğrudan bakılamayacak kadar güzeldi. Neon pembe bağcıklı, taba rengi bir çift iş botu giymişti.

“Genelde bana Will derler.” Avucunu uzattı. “Will Baxter.”

İri eline baktım ve sonra gözleriyle karşılaştım. Bir petrol sı-zıntısı kadar karanlıktılar.

Will bir süre sonra kolunu indirerek, “Senin adın?” diye sordu.

Luis’e ters ters baktım, sinirlenmişim. Bu kadar seksi erkek-ler olabilecek en kötüsüydü. Kendini beğenmiş, bencil, sıkıcı olurlardı. Üstelik uzun boyluydu. Seksi ve uzun boylu olması ta-mamen çekilmez biri olduğu anlamma geliyordu. Bahse girerim bu adamın zorlandığı tek şey üzerine tam oturan bir pantolon bulmaktı. Luis, “İyi biri,” dercesine belli belirsiz el salladı.

“Fern.”

Will daha fazlasını sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Saçlarımı kulağımın arkasına atmaya çalışarak, “Brookbanks,” dedim. Ama bunu yapacak kadar bile saçım yoktu.

Will abartılı bir neşeyle, “İşimin basit olduğunu düşünmene üzüldüm Fern Brookbanks,” dedi, “çünkü sanırım günün geri kalanında benimle burada mahsur kalacaksın.”

Gergince gülümsedim.

“Hadi bakalım, ben kaçar,” dedi Luis. “Will, ilk intiba pek hoş olmasa da Fern iyidir, ısırmaz.”

“Hey,” dedim.

“Pazartesi görüşürüz.” Luis beni yanağımdan öpüp kulağıma fısıldadı. “Bebek gibi adam. Kabalık etme.”

Will'in bakışlarını yüzümde hissederek Luis'in ardından dükkânın kapısını kilitledim.

“Ne?”

“Neden beğenmediğini söyle bana.”

Elindeki kese kâğıdından bir parça kek çıkarıp ambalajını açtığı anda karnım guruldadı. Sabah Whitney'ye veda kahvaltısı olarak annemin pankeklerinden yapmıştım ama üzerinden saatler geçmişti. Will, elindeki keki ikiye bölüp bir parçasını bana uzattı.

Keki ağızma tıkarırken, “Teşekkürler,” dedim. Turna yemişli ve limonluydu.

Yüzümüzü duvara döndük. Sağdaki köşe hariç tüm kısımlar bitmişti.

“Rakun iyi görünüyor,” dedim. Will bana cevap vermeyince dönüp ona baktım. Yakından bakıldığında çok daha yakışıklıydı. Alt kirpikleri olağanüstü derecede kıvrık, gece yarısında bir göl kadar karaydı. Öyle hassas ve uzunlardı ki gözlerinin altındaki deriyi öpüyorlardı. Üzerine boya sıçramış, bol iş kıyafetleriyle yarattığı tezat, tuhaf bir şekilde heyecan vericiydi. Duvar resmine tekrar baktım. “Çok kötü diyemem.”

Bir anda kahkaha attı, sesi havai fişek gibi patlamıştı. Kulaklarım için akustik bir şölendi. “Gerçekten ne düşünüyorsan onu söyle.”

“Ben olsam böyle bir şey seçmezdim. Burası altı ay öncesine göre çok farklı.” Patronum mekânın “modernleştirilmesi” gerektiğine karar vermişti. Kiraz ağacından sandalyeler siyah plastikle kaplanmış, turkuaz duvarlar beyaza boyanmıştı. Artık Renoir posterleri yoktu.

Will'e tekrar bakma gafletinde bulundum. Beni hayranlıkla izlemesinden biraz rahatsızlık duydum. “Değişimden hoşlanmaz mısın?”

“Önceki halini seviyordum.” Pencerenin yanındaki köşeyi işaret ettim. “Orada eski, turuncu kadife bir koltuğumuz ve Nigella Lawson’ın yemek kitapları vardı.” Kitaplara pek kimse bakmazdı ama Nigella bizim olayımızdı. “Şurada da tahta boncuklar asılıydı.” Mutfığa açılan kapıyı işaret ettim.

Will’in boyadığı duvarda, süt ve şeker masasının üzerinde bir zamanlar büyük bir mantar pano vardı; insanlar buraya piyano dersleri, tanışmaya cesaret edemedikleri insanlara notlar, örgü grupları gibi şeyler için ilanlar yapıştırıyordu. Geçen yıl, müdavimlerimizden biri panonun üzerine *Seni seviyorum Sean. Benimle evlenir misin?* yazan bir not asarak erkek arkadaşına evlenme teklif etmişti. Altına da her birinde aynı cevabın olduğu dikey şeritler kesmişti: *Evet*.

“Eskiden burası çok samimi bir yerdi. Şimdi tamamen farklı bir yer gibi,” dedim. “Çok... katı bir yer oldu.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Will, göğüs ceplerindeki kek kırıntılarını eliyle silkeleyerek. Serçe parmağında, üzerinde mühür olan altın bir yüzük vardı. “Toronto’ya her döndüğümde şehir biraz değişmiş oluyor. Hatta bazı zamanlar birazdan da fazla.”

“Burada yaşamıyor musun?”

“Vancouver,” dedi. “Ama burada büyüdüm. Yani evet, burası her yönden gelişiyor. Bence sorun yok.” Yüzündeki bir tutam saçı itti. “Ne zaman eve dönsem, şehri sil baştan keşfetme şansım oluyor.”

“Ne kadar romantik,” dedim boş bir ifadeyle. Ama sözleri beni kan akışıma karışan bir espresso shot gibi çarpmıştı.

3

Günümüz

BOĞAZIM KUPKURU; ELLERİMİ KLAVYENİN ÜZERİNDE GEZDİRİYOR, resepsiyonun diğer tarafında duran Will'e bakıyorum. Gözlerini benden bir saniye bile ayırmıyor. Bana henüz adını söylemedi, Jamie ise çiğneme oyuncakları arasında seçim yapmaya çalışan bir köpek yavrusu gibi bir ona bir bana bakıyor.

Will ve ben birbirimizi son gördüğümüzde yirmi iki yaşındaydık. Will hiç de yaşlandığında olacağını düşündüğüm biri gibi görünmüyor. Acaba o da benim için aynı şeyi mi düşünüyor? Çünkü beni tanımış olmalı. Bu Brookbanks Tatil Köyü'nün benim Brookbanks Tatil Köyü'm olduğunu biliyor olmalı.

Biz Will'le birbirimize bakarken Jamie, "Rezervasyona bakabilmem için adınız lazım," diyerek beni kenara itiyor. Will'in gözlerinin kenarları kısılıyor. Onu tanıyıp tanımadığımdan emin değil.

Ama her ne kadar karşımda duran Will Baxter bir zamanlar tanıdığım Will Baxter'dan çok farklı olsa da onu tabii ki tanıyorum. Hâlâ uzun çizgilerden ve keskin kenarlardan oluşuyor ama takım elbisesi beni şaşırtıyor. Geriye taranmış ve saç bakım ürünleriyle yapıştırılmış saçı da öyle.

Hâlâ zayıf ama sağlam bir duruşu var. Bana tuhaf gelen üzerindeki takım elbisesi, saçları ve vücudu, ayrıca onu son gördüğümünden bu yana geçen on yıl.

Beni ne kadar şaşırtmış olsa da terzi işi kıyafetler, iki yüz dolarlık saç kesimi ve buram buram yaydığı zarafet ona yakışıyor.

“Will Baxter,” diyor. Kredi kartını ve kimliğini tezgâha bırakırken gözleri bana kilitlenmiş.

Will ile sadece bir gün geçirmiştım ama o tek gün hayatımı değiştirmişti. Bir zamanlar onun ruh eşim olabileceğini düşünmüştüm. Bir zamanlar onun ve benim burada çok farklı koşullar altında birlikte olacağımızı düşünmüştüm. Bir zamanlar Will hakkında pek çok şey düşünmüştüm.

Ve yetişkin hayatımın büyük bir bölümünü ona ne olduğunu merak ederek geçirmiştım.

Çenemin şarap rengi halıya çarpmasını engelleyebilmiş olabilirim ama nefesimi kontrol edemiyorum. Annemin bu lanet elbisesi o kadar dar ki göğsümün inip kalktığını görebiliyorum. Bunu Will de fark ediyor. Bir an dalıp gidiyor ve gözlerimiz tekrar buluştuğunda kısa bir nefes alıyor.

Jamie, “Bay Baxter, gördüğüm kadarıyla bu yıl kulübelerden birinde yer ayırtmışsınız,” diyor.

Onu zar zor duyuyorum.

Will de duymamış olmalı çünkü cevap vermiyor. Onun yerine başını eğiyor.

“Fern.” Will’in sesi derinden geliyor ve adım ağzından sanki katranla kaplıymış gibi kalın çıkıyor.

Burada doğru hamlenin, en güvenli hareketin ne olduğundan emin değilim. Beni en çok koruyacak şey onu hatırlamıyordum gibi davranmak ama ben iyi bir oyuncu değilim. Will’le geçirdiğim yirmi dört saati bu kadar net hatırlayabilmem mi daha

mantıksız yoksa hatırlamıyor olmam mı kulağa saçma gelir, emin olamıyorum.

Kolumdaki deriyi yırtıyorum, Will'in bakışları kolumdaki çizgiyi takip ediyor. Ellerimi masaya bastırıyorum, üzerimde böyle bir etkisi olmasından rahatsız oluyorum.

“Buradaymışsın.” Sanki dilimizdeki en ironik kelimeyi bulup dile dökmemiş gibi söylüyor.

Ben mi buradayım? Ben mi buradayım? Ona bağırarak istiyorum. Ona hangi cehennemde olduğunu sormak istiyorum. Tatil köyünde buluşmak onun fikriydi. Ben gelmiştim. O ise dokuz yıl geç kalmıştı.

Dudaklarımı aralıyorum, sonra kapatıyorum. Tekrar açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

“İyi misin?” Jamie kulağımın dibinde fısıldadığında başımı iki yana sallıyorum.

Karpuz, diyorum hatırlamasını umarak.

“Bay Baxter,” diyor Jamie, ellerini birbirine sürterek. “Korkarım Bayan Brookbanks akşam hazırlıkları için gitmek zorunda. Ama sizi odanıza şahsen yerleştirmekten memnuniyet duyarım.”

Will'in gözlerine bakmadan omzuna doğru bir baş selamı veriyorum ve masanın etrafından dolanarak yavaşça oradan uzaklaşıyorum.

“Gördüğüm kadarıyla 20 numaralı kulübede kalacaksınız,” diyor Jamie.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Başımı eğerek ana kapıya doğru ilerliyorum. Dışarı çıkmadan hemen önce Will'in bana seslendiğini duyuyorum ve koşmaya başlıyorum.

WILL BAXTER'DAN KAÇMAK ÇOK YORUCU. BİLİYORUM, ÇÜNKÜ DOKUZ yıl boyunca bu yoldan güçlkle ama büyük bir kararlılıkla yürümüşüm. Bu yolun beni ondan çok uzaklara, bir tür sihirli sisin ve efsunlu ormanın içinden geçirerek her şeyi unutuş diyarına götürmesi gerekiyordu. Onun parmağının benimkiyle birleşmesinin bana yaşattığı histen, bunun bana yaşattığı acıdan kaçtım. Eskiden bu acı, göğüs kafesime saplanan bir mızrak gibi alev alev ve keskin bir şekilde canımı yakardı. Zamanla donuk bir ağrıya dönüştü. Ama bu gece kaçışım yok.

Resepsiyon kulübesinin önündeki kaldırım taşı basamaklardan hızlıca iniyorum. Yola iner inmez yüksek topuklu ayakkabılarım yerdeki çakıllara gömülüyor ve tökezliyorum. Ağırılığımı topuklarıma veriyorum ama her seferinde ayağımı sadece birkaç santim sürüebiliyorum. Birkenstock'larımı ofiste unutmuşum. Küfrederek ayakkabılarımı çıkarıyorum ve çakıl taşlarının ayaklarımda yarattığı batma hissine karşı dişlerimi sıkıyorum. Şehirde çok uzun bir süre yaşamışım. Whitney ve ben eskiden bütün yaz buralarda çıplak ayakla koştururduk.

Üç adım daha atmışken arkamda, merdivenlerden hızla inen ayak sesleri duyuyorum.

“Fern. Bekle.”

Ama beklemiyorum. Adımlarımı hızlandırıyor, tökezliyor ve ileriye doğru adeta uçuyorum. Utanç, avuçlarımdaki ve dizlerimdeki sızıdan önce hissettiriyor kendini.

Will, tepemde durmuş, “İyi misin?” diye soruyor.

Doğduğu güne lanet ediyor, dünyaya gelişinden dokuz ay önce birbirlerine sımsıkı sokulan anne babasına sövüyorum. Orada öylece yerde yatmış, aklıma gelen her şeye sövüyorum. Alnımı yere bastırıyorum ve parmaklarımı taşlara gömüyorum. Belki de bundan kurtulmanın yolu, ellerimle kazarak ortadan kaybolmaktır.

“Kalkmana yardım edeceğim, tamam mı?”

Ben hayır diyemeden, hiçbir şeyin tamam olmadığını, bu konuda hiçbir şeyin tamam olamayacağını söyleyemeden Will kollarımdan tutup beni ayağa kaldırıyor.

Toz ve taş parçalarını üzerimden silkeleyerek kalkıyorum. Will hasarı incelemek için eğiliyor. Başı benimkinden birkaç santim ötede, o kadar yakın ki parfümünün, sigaranın, deri kumaşın ve yanmış karamel gibi tatlı bir şeyin kokusunu alabiliyorum. Dikkatimi bacaklarıma veriyorum.

“Kötü görünüyor,” diyor, sonra parmağını şişmeye başlamış kanayan bir yaranın etrafında gezdiriyor. İzlemekten başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

“Bir şeyim yok,” diye tersliyorum. Ona bakma şansı bulduğumda, kirpiklerden oluşan karanlık çitlerin arasından bana bakıyor.

“Sensin,” diyor. Beni gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyor.

Doğruluyorum, Will de aynısını yapıp ayağa dikiliyor.

Kravatına bakıyorum. Bir keresinde asla kravat takmayacağını söylemişti. Aklına koyduğu başka neleri yapmadığını merak ediyorum.

“İyi misin?” diyor. “Oturmak ister misin?” Etraf ufuktaki kıyıyı seçemeyecek kadar karanlık olmasına rağmen göle bakan, kütükten bir bankı işaret ediyor. Hava yeni biçilmiş çimen, petunya ve çam kokuyor; kulübenin etrafındaki biçilmiş çimenler ve bakımları yapılmış bahçeler yakındaki çalılıklarla iç içe geçmiş. Gözlerim birkaç bölge itfaiyecisinin bu akşamki havai fişek gösterisi için hazırlık yaptığı rıhtıma kayıyor ve yutkunuyorum.

Başımı iki yana sallıyorum, zihnimi kontrol edemiyorum. Will’e söylemek istediğim binlerce şey var ama bir tanesini bile seçemiyorum.

Will boynunu ovuşturuyor. “Beni hatırlıyorsun, değil mi?” Sözcükler dudaklarından sanki bir ipin üzerinde parmak ucunda yürüyormuş gibi çıkıyor. Dört temkinli adım.

Onu hatırlamak mı? Bu soru o kadar saçma ki, neredeyse komik. Hayatımı annem kurtarmıştı ama onu kendime has bir şekilde nasıl yaşayacağımı bulmama yardım eden de Will'di.

Will ayakkabılarımı yerden alıyor ve bana vermek için bir adım yaklaşıyor, yüzünde temkinli bir ifade var, hareketleri beni sarsıyor. Her yerde konuklar var; çimenlerin üzerinde battaniyelere, sahildeki şezlonglara uzanmış, ateş gösterisinin başlamasını bekliyorlar ama umurumda değil.

“Hah, evet, seni hatırlıyorum,” diyorum. Lambadan yayılan ışık belirgin elmacık kemiklerini okşuyor ve yüzünde mum ışığının titreştiği o geceden bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor. “Ve burada ne halt ettiğini öğrenmeyi çok isterim.”

Elinde ayakkabılarım, ses tonum karşısında birkaç kez gözlemini kırıştırıyor.

“*Benim* tatil köyümde,” diye ekliyorum topuklularımı elinden kaparak. “Tarihleri mi karıştırdın acaba?”

“Hayır, ben–”

“Sakın bana bunun bir tesadüf falan olduğunu söylemeye kalkma,” diyorum.

“Sen bilmiyor muydun?” Kafası karışmış gibi. “Ben yardım etmeye geldim,” diyor sesini alçaltıp.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Annen sana söylemedi mi? Beni danışman olarak işe almıştı.”

Boynum geriliyor. “Annem mi? Sen annemi nereden tanıyorsun?” Onu tersledikten sonra gözlerimi kapatıyorum. Bir anlığına annemin öldüğünü unutuyorum.

“Onunla geçen sene burada tanıştım,” diyor Will. “Sana söylemiştir diye düşünmüştüm. Burada olmanın sebebi budur diye düşünmüştüm. Benden stratejik planlama konusunda yardım ve fikirlerimi istemişti...”

Susması için elimde tuttuğum ayakkabılarımı sallıyorum. Duyduklarımı kaldıramayacak gibiyim. Annemin bir danışman tutmuş olmasının tuhaflığına ya da daha da tuhaf olanı o kişinin Will olmasına bir türlü odaklanamıyorum. Will. Gelmiş, burada. Geçen yaz da gelmiş. Annemle tanışmış. Onun geleceğini biliyorum sanmış. Ve tüm bunlara rağmen benimle hiç iletişime geçmemiş. Bunların hepsi çok fazla.

En önemli meseleye değinmek için derin bir nefes alıyorum. “Will,” diyorum, adı dilimde tuhaf bir his uyandırıyor. “Annem öldü.”

“Ne? Hayır. Onunla daha yeni konuştum... Yakın bir zamanda,” diyor, benimle konuşmaktan ziyade kendi kendine mırıldanıyor gibi.

“Araba kazası oldu. Geçtiğimiz mayıs.” Gerçekleri bir yara bandını çıkarır gibi, olduğu şekilde ve anlamlarına mümkün olduğunca az dikkat ederek sıralıyorum. Restoranın buz makinesinin akşam yemeği servisinin ortasında nasıl bozulduğunu, barmenlerin misafir odası katlarından birinde bulunan bir taşıma aracıyla ile nasıl idare ettiklerini anlatıyorum. Birisi gürültüden şikâyet edince annem buz almak için kasabaya gitmeye karar vermiş. Hava çok karanlıkmış. Ve bence annem ön camına çarpana kadar geyiği görmemişti.

Kolayca başkasına devredebileceği işleri kendi başına yapma konusunda ısrar etmiş olması beni anlamsızca kızdırıyor. Nihayetinde onu öldüren şey, işine adanmışlığı olmuştu.

Will avucunu yüzünde gezdiriyor. Biraz rengi soluyor. “Sen iyi misin? Elbette iyi değilsin,” diyerek kendi sorusuna cevap veriyor. “Geleceğimi gerçekten de bilmiyordun. Anneni kaybettiğin için buradasın.”

Ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum; bu bir şaşkınlık jesti, gösteriş yapmıyorum. “Burası artık benim. Bana bırakmış.” Will bana bakıyor, ben de başka tarafa bakıyorum. Haftalardır gecenin bir yarısı uyanıp saatlerce dönüp durmuş olmam beni hazırlıksız yakalıyor, iliklerime işleyen yorgunluk yüzeye sızıyor.

“Fern,” diyor sessizce, nazikçe. Serçe parmağındaki yüzüğünü döndürüyor. Yüzük döndürme huyunu unutmuşum. “Çok üzgünüm.”

Söylediği şey bir baltanın kör ucu gibi göğsüme saplanıyor. Üzgün olmasını istediğim şey bu değil. Alt dudağım titriyor.

Koluma dokunmak için hamle yapıyor, ben de geri çekiliyorum. “Yapma.”

“Fernie?” Jamie merdivenin tepesinden sesleniyor. “İyi misin?”

“İyiyim,” diyorum, kulübeye doğru ilerleyen bir gruba yer açmak için kenara çekiliyorum.

Jamie konuklara iyi akşamlar diliyor ve merdivenlerden ikişer ikişer inip yanımıza gelmeden önce yengeç keklerinin mükemmelliği hakkında bir iki yorumda bulunuyor. Will kadar uzun boylu değil ama Jamie her zaman vücudunun tam kontrolü elindeymiş gibi rahatça hareket ediyor, bedenini bir devin ustalığıyla yönlendirebiliyor.

Elindekini Will’e uzatırken gözlerini kısarak, “Anahtarınızı unutmuşsunuz, Bay Baxter,” diyor. “Valizinizi de. Ama valizinizi odanıza gönderirim.”

Will anahtar kartını alırken daha da şişiniyor. “Teşekkür ederim.”

“Demek siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz?” diye soruyor Jamie bize bakarak.

“Hayır,” dememle aynı anda Will de “Evet,” diye cevap veriyor.

Jamie’nin gözleri bacaklarıma kayıyor. “Ofiste bir ilkyardım çantası var. Şunu temizleyeyim.”

“Boş ver,” diyorum. “Gerçekten, Jamie, bir şeyim yok.”

İsmin Will’in aklında bir şeyler çağrıştırdığı o anı görüyorum. Gözlerini iki kez kırıştırıyor ve şok dalgası yüzünü bir gelgit gibi kaplıyor.

Jamie önümde çömelmiş, yarayı inceliyor. Gözlerim Will’inkilere kayıyor. Bir refleks. Ama Will, ellerini iki yanında kenetlemiş, Jamie’yi izliyor.

“İyi olduğuna emin misin Fernie?” diye soruyor Jamie, sonra bana bakıyor. “Bence hiç öyle basit bir şey değil.”

Jamie Pringle ve Will Baxter’ın arasında, annemin ölümünün üzerinden iki aydan kısa bir süre geçmiş, çıplak ayaklarım ve yara bere içindeki dizlerimle duruyorum. “Hı-hı,” diyorum ona.

“Kanmadım. Benimle geliyorsun,” diyor Jamie, tekrar ayağa kalkarak. “Benden hiçbir şey saklayamazsın Fernie,” diyor kulağıma, ama Will’in de duyabildiğinden eminim.

Suçlu hissetmemeliyim ama hissediyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum.

Will boğazını temizliyor. “O zaman sizi yalnız bırakayım,” diyor. “Üzgünüm, Fern.” Bana uzun uzun bakıyor. Bir şeyler daha söyleyecek sanıyorum ama sonra patikadan aşağı yürümeye başlıyor.

İlk havai fişek büyük bir gürültüyle patlıyor ve ağaçların tepelerini aydınlatıyor. Ama yukarı bakmıyorum. On yıl önce yaptığı gibi, benden uzaklaşan Will’e bakıyorum.

Bir yıl sonra, sen ve ben, Fern Brookbanks. Sakın beni hayal kırıklığına uğratma.

Bana söylediği son şey buydu.

4

14 Haziran, 10 Sene Önce

TANIDIĞIM TÜM ERKEKLER ÖYLE HANTALDI Kİ. KAPILARDAN geçerken eğilirler ve kafeterya masalarında kambur oturlardı. Jamie sık sık beni dinlenme yeri olarak kullanır, dirseğini omzuma dayardı. Ama Will'in herkese nazaran çok daha dik bir duruşu vardı.

Ben *The Grid*'i okuyormuş gibi yaparken o, gökyüzü çizgisinin üzerinde süzülen bir uçağın kanadını çiziyordu. Not defterim masanın üzerindeydi ve on gün kadar bir süre sonra eve dönmeden önce yapmak, görmek, yemek ve içmek istediğim şeylerin listesinin yazılı olduğu sayfa açıldı. Dersler, ev ödevleri ve vardiyalar derken Kanada'nın en büyük şehrinde yaşamamanın tadını çıkaramamıştım. Derginin bu haftaki sayısında yapılacaklar listeme ekleyebileceğim birkaç ucuz fikir bulmayı umuyordum ama Will'in sırtının uzun formuna ve elinin fırçayı sabit tutuşuna bakıyordum. En çok da bedenini dik tutuşu dikkatimi çekmişti. Kesinlikle hantal değildi.

"Aklından geçenleri duyabiliyorum," dedi Will. "Son derece gürültülü." Omzunun üzerinden baktı; saçları gözlerinin üzerine düşüyordu, dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. "Sesini bastırmak için biraz müzik açalım mı?"

Hem zeki *hem de* seksiydi. Ters ters baktım ama Will'in gülümsemesi daha da genişledi. Hiç onunki kadar güzel bir gülümseme görmemiştim.

“Hep böyle sırtarak mı gülersin?” diye sordum.

“Hep böyle arkadaş canlısı mısındır?”

“Sayılır.”

Kıkırdadı ve sesi karnımda hissettim, ılık ve tatlı. “O zaman üzerime alınmıyorum.” Başıyla masanın üzerindeki iPod’umu işaret etti. “Müzik?”

“Olur.” Zayıf noktayı rekor sürede bulmuştu. Parmaklarıma bulaşan gazete kâğıdı dokusunu şortuma sürdüm ve kısacık kesilmiş mavi ojeli tırnaklarımla albümlerimi karıştırarak nelerden hoşlanacağını tahmin etmeye çalıştım. “Vampire Weekend’in yeni albümü var. Hiç dinledin mi?”

“İçeri girdiğinde bunu mu dinliyordun? Öncesinde seni sokakta görmüştüm.”

Şaşıarak boğazımı temizledim. “Ah, hayır. Peter’in şarkı listelerinden birini dinliyordum.”

“Erkek arkadaşın mı?”

Homurdandım. “Peter annemin en iyi arkadaşı. Çalma listeleri bizim olayımız.”

Bu söylediğim, ifade etmeye çalıştığım şeyin yanına bile yaklaşamazdı. Peter ve ben müzik aracılığıyla iletişim kurardık. Annem buna gizli dilimiz derdi.

Annemin dediğine göre Peter, hayatına pek fazla insanın girmesine izin vermezmiş, bu onunla benim ortak noktamızmış. Annemin anlattığına göre (ki bir şeyler anlatmayı çok severdi) o, Peter’in hayatına ben doğmadan çok önce dahil olmuş.

Benim bu gevezeliklerimle nasıl başa çıkacağını ve benden susmamı nasıl isteyeceğini bilmiyordu, bu yüzden bir evde beraber

geçirdiğimiz bir kıştan sonra, ömür boyu benimle olmaya mahkûm oldu. Mahkûmiyet. Peter'i arkadaşım olmaya işte böyle zorlamıştım.

İyi ki de böyle yapmıştı. Peter dışında, sadece annem ve ben vardık. Bana ilk kulaklığımı ve sonrasında alınan her bir yenisini Peter almıştı. Birbirimize karışık CD'ler gönderiyorduk, ben de parçaları iPod'uma yüklüyordum.

"İçinde neler var?" diye sordu Will yaklaşarak. Yakasında küçük bir işleme vardı, *sürrealist* kelimesi yazıyordu. Ekranımı uzattım, o da eğildi. Fırçası havada asılı kalmış şekilde şarkı isimlerini okuyordu.

"Stop Your Crying.' 'I'm Only Happy When It Rains.' 'Road to Nowhere.'" Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Sanırım Peter sana bir şeyler anlatmaya çalışıyor."

"Peter belirli bir temayı sever." Will'in bunu fark edebilmiş olmasından etkilenmiştim. "Son konuştuğumuzda sesimin huysuz çıktığını söyledi ve bana bunu gönderdi."

"Seni huysuz eden neydi?"

Omuz silktim.

"Çok mu gizli bir şey?"

"Seni ilgilendirmez."

Will bir an beni inceledi, gülümsemesinde tereddüt vardı. "Hadi şunu açalım."

Tezgâhın arkasına geçtim ve iPod'umu hoparlör sistemine bağladım. Fiona Apple, kahve dükkânında yankılanmaya başladı. Başımı kaldırdığımda Will'in beni izlediğini gördüm. Midemde bir şeyler hareketlendi.

"Bu şarkıya bayılıyorum," dedi. "Adı 'Every Single Night', değil mi?"

"Hı hı." Demek komikti, seksiydi ve iyi bir müzik zevki vardı. Her neyse.

Will duvar resmine döndü, ben de dergime döndüm.

Birkaç dakika sonra, “O defterde ne yazıyor?” diye sordu. “Yazar mısın?”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ama cevap vermedim.

“Şiirler? Günlük yazıları? Çok gizli dünya hâkimiyeti işleri?”

“Bir nebze fazla meraklısın, farkında mısın?”

Parlak bir kahkaha patladı. “Bir nebze!” Omzunun üzerinden baktı, ben de ters ters bakmaya çalıştım ama aylardır gülmediğim kadar gülüyordum. O haziran ayında beni gülümsetebilen pek kişi yoktu hayatımda.

Will uçak çizimini bitirdiğinde yerimden fırladım ve kahveye ihtiyacım olduğunu söyledim. “Sen de ister misin?”

“Evet, lütfen. Harika olur.”

“Siparişiniz nedir?”

“Latte. Mümkünse duble espressoyla.”

“Tabii.” Köpüklü bir şey isteyeceğini umuyordum. Will’in kahvesinin üzerine sıcak süt döktüm, fincanı eğdim ve sütlüğü kahvenin üzerinde bir yönde döndürdüm, sonra geri çektim. Hoparlörlerden Spiritualized çalıyordu. Kafe dolu olsaydı mükemmel olurdu. Barın arkasında kendi alanımdaydım; orada kimse bana dikkat etmiyordu, neredeyse şehirde yürümek kadar iyiydi.

Will ellerini silerken, “İşim bitti sayılır,” dedi. “Biraz kurumasını bekleyeceğim ve sonra bir kat vernik atacağım. Çok uzun sürmez.”

Bardakları masanın üzerine koydum. “Bu senin. Şeker alar mısın?”

“Üç tane.” Will sırtıttı. “Hiç iyi bir şey değil aslında ama tatlıya düşkünüm.” Will’in tulumu o kadar boldu ki, altında ne sakladığı belli olmuyordu ama herhangi bir sorun olmadığımdan emindim.

Ben süt ve şeker masasını örten bezi açarken o da yerine oturdu.

“Sanki dört demek istiyormuş gibi üç dedin,” dedim ve otururken masaya fazladan bir paket şeker ve bir karıştırma çubuğu bıraktım. Will yüzünde tuhaf bir ifadeyle başını kaldırıp içeceğine baktı.

Bir latte sanatı tarzım vardı. Müşterilerimin çoğuna kalp çizip veriyordum. Şişman kalpler. Büyük kalplerin üzerine oturan küçük kalpler. Kalpten halkalar. Kalpler onlara kendilerini özel hissettirirdi. Ama en sevdiğim müşterilerime kalp çizmezdim.

“Fern’den bir eğreltiotu,” dedi Will, sesi alçaktı.

Birisi neşeyle cıvıldadığında, üzgün görüldüğünde ya da müzikten ben sorumluyken çalan şarkılara iltifat ettiğinde eğreltiotları yapardım. Josh’un Sean’a posterle evlenme teklif ettiği gün, içeceğinin üzerine sapları ortada birleşmiş iki eğreltiotu yaprağı çizmiştim. En sevdiğim insanlar için eğreltiotu çizerdim. Sütü dökmeyi bitirene kadar Will için de bir tane yaptığımı fark etmemiştim.

Şekeri Will’e uzattım. “Kahven soğuyor.”

Gözlerini kırptırdı, sonra dört paketi de aldı.

İLK YUDUMUNU ALDIKTAN SONRA WILL’E, “MEZUNİYET TÖRENİNDEN hemen sonra eve geri dönüyorum,” dedim. Parmaklarımı defterimin yumuşak siyah deri kapağında gezdirdim. Okul için evden ayrılışımdan önce annem hediye etmişti; yeniden doldurulabilir sayfaları ve çıtçıtlı bir kapağı vardı. *Yetişkin kızım için bir yetişkin günlüğü. Her şeyin üstesinden gelebildiğin için seninle gurur duyuyorum, bezelye.* “Gitmeden önce yapmak istediğim bir sürü şey var, o yüzden hepsini not aldım. Çok heyecan verici bir şey yok.”

* Orj. “A fern from Fern.” Ana karakter Fern’in adı Türkçede “eğreltiotu” anlamına gelir. Yazar burada kelime oyunu yapmak istemiştir. (ç.n.)

Will, “Bu, listende ne olduğuna bağlı,” dedi. Gözlerim gülümsemesinin yavaşça yüzüne yayılışını takip etti ve dudagının altındaki küçük bir yara izine takıldı.

“Biraz karmaşık,” dedim. “Listenin bir kısmı yiyeceklerle ilgili. Finans bölgesinde yirmi dolarlık çikolata yapan bir restoran var. Kulağa çok saçma geliyor ve ben de tatlıya yirmi dolar harcamayacak kadar parasal anlamda bitik durumdayım ama yirmi dolarlık çikolatanın tadı nasıl olabilir ki?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Defteri açtım ve listeyi taradım. “Gitmek istediğim bazı komşu mahalleler var: Distillery Mahallesi, Junction. High Park’a hiç gitmedim. Buna inanabiliyor musun? Dört yıldır burada yaşıyorum.” Durakladım. “Sen şehrin hangi bölgesinde büyüdün?”

Will tuhaf bir bakış attı. “High Park’ın hemen yanında.”

“Ah, kes sesini.”

Gülerek ellerini havaya kaldırdı. “Büyüleyici bir yer, özellikle de ilkbaharda kiraz çiçekleri açtığında. Gerçekten gidip görmelisin.”

Kalemimi ona fırlattım. “Çiçek açma mevsimini kaçırdım.”

“Bence yanında seni gezdirecek buralı biri yoksa Toronto oldukça sıkıcı bir yer. Bütün güzel şeyler biraz gizli,” dedi Will, boş bir şeker paketini parmaklarında çevirerek. “Evin nerede?”

“Muskoka’da, Huntsville’in hemen dışında.” Muskoka, şehrin kuzeyinde büyük bir göller bölgesiydi ve yazlık bölgelerin başında geliyordu.

“Muhteşem bir yer olmalı.”

Fincanımdaki sütlü kahverengi su birikintisine baktım. “Öyledir.”

“Ama...”

Gözlerim onunkilere dikildi.

“Ama’sı yok,” diye yalan söyledim.

Will’in bakışları yüzümde gezindi, sonra sol bileğimi kaşıyan parmaklarına indi.

“Pahalı tatlılar, şehir parkları... Başka?”

Büyük turistik yerlerden birkaçını saydım.

“CN Kulesi mi?” diye sordu Will. “Orası biraz şey değil mi?...” Sırıttı, gözleri adeta dans ediyordu. “Basit?”

“Hah, şimdi anladım,” dedim. “Sen bir züppesin.”

Ona göre neyin görülmeye değer olduğunu soracaktım ama kendimi durdurdum. Genelde insanlarla bu kadar çabuk anlaşmazdım ama Will’le konuşmak hoşuma gidiyordu. Gülümsemesinden gerçekten hoşlanıyordum. Erkek arkadaşı olan biri için biraz fazla hoşlanıyordum hatta. Sandalyemi geri ittim, fincanlarımızı ve mutfak eşyalarını toplayıp lavaboya götürdüm.

Jamie kendimi bildim bileli yazlarımın vazgeçilmez bir parçası olmuştu. Ama on sekiz yaşına girdiğim yaz, onun geldiğini görmemiştim. Gençliğimde yaptığım haşarlıklara dair hikâyeler tatil köyünde fısıltılar halinde yayılıyordu ve ben de resepsiyonda çalışmaktan ve restoranda garsonluk yapmaktan korkmaya başlamıştım; benim kim olduğumu ve neler yaşandığını çok kişi biliyordu. Annem beni sezon boyunca teçhizat kulübesinde görevlendirmeyi kabul etmişti. Nihayetinde Jamie ve ben rıhtımda tekneleri çekip çeviriyor, can yelekleri ve kürekler için konuklara beden ölçüsü veriyorduk.

Jamie benden üç yaş büyüktü ve amansız bir flörtözdü. Yetenekli bir flörtöz değildi ama ısrarcıydı. Bronz teni ve keçeleşmiş bukleleriyle, hoşuma giden kirli bir sörfçü havası ve duruma göre onu ya bilge ya da kalın kafalı gösteren telaşsız bir konuşma tarzı vardı. Diğer Brookbanks çalışanlarının aksine Jamie bana soyadımdan ya da yaptığım aptalca şeylerden dolayı farklı davranmıyordu. Ağustos ayındaki uzun hafta sonunda personel için

düzenlenen şenlik ateşinde onu öptüğümde ben de en az onun kadar şaşırmıştım. Bu dört yıl önceydi ve o zamandan beri birlikteydik.

Ben kupalarımızı yıkarken Will, “Vernik atmama yardım etmek ister misin?” diye sordu. “Birlikte yaparsak buradan daha hızlı çıkabiliriz.” Serçe parmağındaki yüzüğü çevirdi.

“Senin işini senin için yapmamı istiyorsun yani?” Will’in yakınında çalışmanın iyi bir fikir olduğundan emin değildim.

Tezgâhın arkasına geçip bir kurulama bezi aldı, sonra da fincanlardan birini kurulamaya başladı. Will, “Birlikte,” dediğinde tüm organlarım altüst oldu sanki.

WILL, GENİŞ BİR FIRÇAYLA DUVARIN TEPESİNDEN BAŞLAYIP FIRÇAYI aşağıya doğru çekerek astarın nasıl uygulanacağını gösterdi ve duvarda çapraz çizgili bir desen oluşturdu. “Aslında oldukça kolay,” diye beni temin etti.

Duvar resmini cilayla kaplarken, “Neden Vancouver’da yaşıyorsun?” diye sordum.

“Okul için taşındım. Emily Carr’dan yeni mezun oldum.”

“Orası bir sanat üniversitesi, değil mi?”

“Evet ve tasarım.”

Fırçamı yaka iğnesine doğrulttum. “Sürrealizm... Senin yaptığın resim tarzı mı?”

“Hayır.” Yakasını çıkardı, sanki onu orada unutmuş gibiydi. “İşim oldukça net olduğu için sanırım bu bir tür şaka. Kız arkadaşım vermişti.”

Kız arkadaş kelimesi kaburgalarımın arasına atılmış bir darbe gibiydi. İrkildim. Elimde değildi.

Kıskançlığın içimde yarattığı sikkınlığı gevşetmeye çalışarak, “Nasıl net?” diye sordum. Kıskanmaya hiç hakkım yoktu. Benim Jamie’ım vardı.

“Ben bir illüstratörüm. Çoğunlukla çizgi roman çalışıyorum. Portreyle de alakadarım ama...”

“Alakadar olmak! *Alakadar olmak* ve *bir nebze* demenin akra-ba olduğuna eminim.”

Will güldü. “Kesinlikle aynı gen havuzundan geliyorlar.”

“Tamam, demek *portre sanatıyla alakadarsın*,” dedim konuşma tarzını taklit ederek.

“Şirinmiş,” dedi. “Geçen dönem üniversite bülteninde bir çizgi hikâyem yayınlanıyordu. Hayalim bunu bir çizgi romana dönüştürmek.”

“Kendi karikatür öykülerin mi var?”

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi bir omzunu silkti. “Bültenin sanat yönetmeni Fred’di. Benim de katkım oldu.”

“Fred?”

“Kız arkadaşım.”

Tabii ki kız arkadaşı bir sanat okulu bülteninin *sanat* yönetmeniydi ve Fred gibi harika, bitki türü anlamına gelmeyen bir adı vardı.

Duvarda bölüştüğümüz kısımları bitirdik ve daha aşağıya geçtik.

Will bir süre sonra, “Çalma listeleri hazırlamanın senin ve annen şu arkadaşının olayı olduğunu söylemiştin,” diye konu açtı.

“Peter. Evet, küçüklüğümünden beri birlikte müzik dinliyoruz.”

Annemin önünde ne zaman müzik hakkında heyecanlı sohbetlere dalsak o bizi terslerdi. *Eğer bu gece bir kez daha distorsiyon ya da tonalite kelimelerini duyarsam, siz ikiniz kendinize*

kâğıt oynayacak başka birini bulabilirsiniz. Ama bunu kastetmediğini biliyordum.

“Farklıymış. Yani, bence güzel bir şey,” diye ekledi. “Ailemin arkadaşlarını pek tanımam. Annen ve sen birbirinize çok yakınsınız sanırım.”

“Annem ve ben...” Will’in fırça darbelerini dinliyor, annemle benim ne olduğumuzu anlamaya çalışıyordum. İlişkimiz ergenlik yıllarım boyunca gergindi; annemin çok çalışmasından ve sık sık kendim için yemek pişirmek zorunda kalmamdan rahatsız oluyordum. Sonra annemin günlüğünü okumuş ve enkaza dönmüştüm. Ama üniversitedeki son dört yılımı ona sorumluluk sahibi biri olduğumu ispat ederek geçirmiş; tıpkı onun gibi işletme diploması almıştım. Her pazar konuşurduk. Telefonlarımız hoparlördeyken ben çamaşırlarımı katlardım, o tırnaklarını yapardı ve birlikte *The Good Wife*’i izlerdik. Alicia Florrick bizim kahramanımızdı. “Çok yakınız diyemem ama ilişkimiz iyiye gidiyor.”

Tekrar boyamaya başladım. Will durup bana bakmamıştı, acaba bunun konuşmamı kolaylaştırdığını biliyor muydu? “Peter beni büyütürken anneme yardım etti. Müzik eğitimim ondan sorulmuş, öyle söylüyor. Anneme göre bu, daha çok bir tür beyin yıkamaydı.”

Peter, tatil köyünün baş pastacısıydı. Çocukken onun tadicısıydım. Pasta mutfağında beyaz plastik bir tabure bulundururdu; böylece yanında durabilir, çatalımı çeşit çeşit tartlara ve pastalara batırabilirdim, arkada bangır bangır müzik çalardı. Annem ne zaman içeri girse, müziğin sesini kılması için Peter’in başının etini yerd. *Aaa! Yeter ama, Peter, kapat şu saçmalığı.* Annem dinlediğimiz şarkılardan nefret ederdi.

“Sen de ona çalma listeleri yapıyor musun?”

“Bir o yapıyor, bir ben. Tek kuralımız var, listelerin bir teması olmalı.”

“Şimdi de bir liste hazırlıyor musun?”

“Evet.” Fırçayı aşırı bir güçle duvara bastırdım. “*Sonlar* adlı çalma listesi.”

Will bir an sessiz kaldı, sonra “Bazı insanlar hayatlarının bu dönemini başlangıç olarak düşünebilir,” dedi.

“Bazıları için öyle olabilir,” dedim.

“Ama senin için değil.”

Önce duvar resmine, sonra da Will’e baktım. O da bana döndü.

“Merak ettiğim,” dedim, “onca mekân varken nasıl oldu da buraya geldin?”

Will, “Ah, adam kayırma,” dedi. “Annem buranın sahibiyle arkadaş. Buraya geldiğimi söylediğimde ufak bir şeyler yapmamı önerdi.”

Bir tutkuya, tutkumu destekleyen bir ebeveyne ve onun peşinden gitme özgürlüğüne sahip olduğumu hayal ettim. “Ne güzel. Belli ki sana gerçekten inanıyor.”

Bana baktı ve o bakıştaki bir şey -gözlerini üç uzun saniye boyunca benimkilere dikmesi- göğsümü sızlattı. Onu ilk kez neşeden eser kalmamış bir halde görüyordum. Daha yaşlı görünüyordu. Hatta belki biraz yorgun. İçimden bir fıkra anlatmak geliyordu, onun yüzünde bir gülümseme görme isteği o kadar yoğundu ki bu, tuhaftı.

“Kutulara bir şeyler çizme ve duvarları boyama arzumun içimdeki katılığı ortaya çıkardığını ve bir sanatçının kalbinde yeri olmayan yıkıcı bir mükemmeliyetçiliğimin olduğunu söylüyor.”

Ağzım açık kaldı. “Bunu annen mi söyledi? Hem de yüzüne karşı?”

“Birçok kez.”

Annem ve ben çok şey atlatmıştık. Ama bana böylesine acımasız bir şey söylemesinin imkânı yoktu.

Will, sanki bu söylediklerini açıklayabilirmiş gibi, “Annem bir sanatçı,” dedi. “Heykeltıraş.”

Kaşlarımı çattım. “Bütün sanatçılar böyle kötü müdür?”

“Bazıları,” dedi sessizce, sonra boğazını temizledi. “Ama ben kısıtlı bir alan içinde çalışmayı seviyorum. Sınırlamalardan zevk alıyorum.”

Anında tüm vücudum ısındı, avuçlarım fırından patates çıkarmışım gibi yanıyordu.

“Peki ya sen?” diye sordu. “Seni iten şey ne?”

“Beni mi?” Duvara döndüm, sonra Will eğilip kulağıma fısıldadı ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti. “Gevşe, Fern Brookbanks.”

Bu pek mümkün değildi.

“Hoşlandığım şeyler: kahve, müzik ve yürümek.” Will’e baktım. “Basit şeyler.”

“Temel şeyler.” diye düzeltti. “Bölümün neydi?”

“İşletme.” Sesim pek kendimden emin çıkmamıştı. Neredeyse kepimi ve cüppemi giymiş olmama rağmen ne yaptığımdan emin değildim.

Gözleri üzerimde gezindi. “Hiç tahmin etmezdim.”

Ona ne tahmin ettiğini sormak istedim ama duvarın sonuna gelmiştik.

“Eveet, bitti,” dedi. “Üstümü başımı temizleyip etrafı toparlayacağım, sonra gidebiliriz.” Fırçamı almak için elini uzattı.

“Yardım ister misin?” diye teklifte bulundum.

“Yok, ben hallederim. Seni zaten cilalama işine bulaştırdım.”

Başımı onaylarcasına salladım, üzülmüştüm. Eşyalarımı topladım. iPod’umun bağlantısını kestiğimde, kafede Will’in arka tarafta fırçalarını yıkarken çıkardığı ses dışında bir şey kalmadı.

Duvar resmine doğru yürüdüm, onu beklerken resmi inceledim, gözlerim beraber çalıştığımız tarafa kaydı, sonunda uçağa baktığımda nefesim kesildi ve bir adım daha yaklaştım. Bu bölümü Will cilalamıştı, o yüzden gözden kaçırmıştım. Uçağın dümenine küçük bir eğreltiotu yaprağı kondurmuştu.

“Sen kahveme eğreltiotu çizdin, ben de senin için uçağa ekledim.”

Will’in sesini duymamla arkamı döndüm. Ellerini bir havluya kurulumuyordu. “Benim için duvara bir eğreltiotu çizdin.”

“Çok küçük bir kısmına. Beğendin mi?”

Gördüğüm en güzel eğreltiotuydu. Onu oradan kesip çıkarmak ve eve götürmek istedim. “Evet,” diye mırıldandım. Bayılmışım.

Will havluyu omzuna atarak, “Bir fikrim var,” dedi. “Eğer müsaitsen sana en sevdiğim yerlerden bazılarını gösterebilirim diye düşündüm. Basit şeyler olmayacak, söz veriyorum.”

Geçici olarak konuşma becerimi kaybetmişim.

“Yarın Vancouver’a dönüyorum,” dedi ben cevap vermeyince. “Pazartesi günü başlayacak bir duvar resmi işim var, başka bir kahve dükkânında. Öğleden sonrayı şehirde dolaşarak geçirmek isterim.”

Saatler önce tek istediğim kafayı bulmak, eve gitmek ve yatışımda iki seksen yatmaktı ama Will’in Toronto’sunu görme fikri heyecan vericiydi. Will’le daha fazla zaman geçirmek heyecan vericiydi. Ama bu bir sorundu. Birlikte vakit geçirmek isteyeceğim tek erkek Jamie olmalıydı.

“Eee?” diye sordu Will. “Ne dersin?”

Kalp atışlarımı her yerde hissedebiliyordum -dudaklarımda, boğazımda- vücudumun her yerinde bir uyarı gümbürtüsü vardı. Omzumun üzerinden uçağa, sonra da Will’e baktım. Yüzüğüyle oynuyordu.

“Çok isterim,” dedim. Çünkü diğer her şeyden ziyade, bu şehirde kalan zamanımın bir anını daha boşa harcamak istemiyordum.

5

Günümüz

SAAT 02.02'DE UYANIYORUM.

Her gece saat tam ikiden sonra uyanıyorum. Uykusuzluğum tam bir İsviçreli dakiklığıyla geliyor. Bazen pencereyi açıp ağaç dallarındaki esintiyi ve kayalara vuran gölü dinliyorum, uyumak için kendimi zorluyorum. Bazen de bir meditasyon uygulaması açıp uykuya dalmak için zihnimi toparlamaya çalışıyorum. Çoğu zaman, çocukluk odamda oturmuş, hayatımla ne halt edeceğimi anlamaya çalışıyorum.

Bu gece önce yan tarafıma doğru, sonra sırtüstü, sonra da karnımın üzerine yatıyorum ama Will Baxter'ın burada olduğu ve annemin onunla tanıştığı gerçeği zihnimde dönüp dururken rahat edemiyorum. Annem Will'i *işe almıştı*.

Tatil köyünün normalde olması gerektiği kadar yoğun olmadığı biliyorum ama işler tahmin ettiğimden çok daha kötü olmadığı sürece annemin bir danışmana minicik de olsa söz hakkı bırakmış olması fikri bana mantıklı gelmiyor. Annem neden benim yardımım yerine Will'in yardımını istemişti ki? Yetenekli olduğuma inanmamış olma ihtimali beni rahatsız ediyor.

Sonunda Whitney'e mesaj atıyorum.

Uyanık mısın?

Maalesef, evet. Her şey yolunda mı?

En yakın arkadaşınızın beş aylık bebeğinin olmasının en iyi yanlarından biri buydu. Owen inanılmaz tatlı bir bebektir ama konu uyku olunca hiç acıması olmuyordu.

Will Baxter'ı hatırlıyor musun?

Whitney onunla hiç tanışmamıştı. Hatta başlarda ona pek bir şey anlatmamıştım. Jamie'yle iyi arkadaşlardı ve Whitney'in Will'le olanları onaylamayacağından çekiniyordum. Ama Will hakkında konuşmadan durmak imkânsızdı.

Şu milyonlarca yıl önce tanıştığın Will Baxter mı? Hani kafana taktığın?

Cevap olarak, ha ha, yazıyorum.

Ne olmuş ona?

Bugün buraya geldi.

Saniyeler içinde telefon titreyerek çalmaya başlıyor.

Telefonu açtığımda Whitney heyecan dolu fısıltılarla, “Bana her şeyi anlatıyorsun,” diyor, gülmeme engel olamıyorum. Şimdiden daha az stresli hissediyorum.

Benim de bildiğim kadarıyla ona olan biteni anlatıyorum.

“Nasıl biri?”

“Uzun. Esmer,” diyorum.

“Ve yakışıklı?” Fısıldarken bile böylesine neşeli olabilmesi gerçekten yetenek işi.

“Aşırı,” diye homurdanıyorum. “Ve 20 numaralı kulübede kalıyor.”

Göl kıyısında iki sıra kulübe var. Büyükannem ve büyükbambamız bizim evimizi -üçgen çatılı, küçük, tirizli tahta kaplamalı evi- kuzey yolunun sonunda inşa etmişlerdi. Evimiz ormanın içinde ve 20 numaralı kulübenin tam karşısında.

“Daha da heyecanlı oldu şimdi,” diye bir çığlık atıyor. “Gizemli Misafir!”

Bir inilti çıkarıyorum.

Gizemli Misafir, altıncı sınıftan yedinci sınıfa geçtiğimiz yaz uydurduğumuz bir casusluk oyunuydu. Temelde, tatil köyünün konuklarından birini gizlice takip edip hakkında mümkün olduğunca çok bilgi toplamaktan ibaretti. Elde ettiğimiz verileri spiral ciltli bir deftere not ederdik; defterin kapağına siyah kalemle ÇOK GİZLİ ibaresi yazılıydı. Eve çok yakın oldukları için, 20 numaralı kulübenin şanslı sakinleri çoğu zaman farkında olmadan deneklerimiz oluyordu. Whitney, sabah kapımın önünde trençkot giymiş olarak elinde bir dürbünle belirirse şaşmazdım.

“Her neyse,” diyorum, “önümüzdeki hafta Filtr’daki işime dönmem gerekiyor, ama...”

“Şimdi gidemezsin. Hatta hiç gitmemelisin.” Whitney buraya temelli taşınmam konusundaki hevesini saklama gereği duymuyor. Diş hekimliği okumak için evden ayrılmış ve okulu bitti-

ğinde Huntsville'e geri dönmüştü. "Ayrıca, alınma ama eminim sensiz bir süre daha idare edebilirler bence."

Normalde itiraz ederdim -bu konuşmanın farklı versiyonlarını daha önce de yapmıştık- ama bu gece haklı olduğunu biliyorum. Toronto'daki daireme sadece buzdolabında bilim deneylerine alet olabilecek şeyler büyümediğinden emin olmak ve komşumdan postalarımı almasını istemek için bir kez gitmiştim. Eşyalarımı özledim. Ama en azından tatil köyünde neler olup bittiğini anlayana kadar burada kalmalıyım. Yarın ilk iş muhasebeciyi arayacağım, sonra da Will'le konuşmam gerekiyor.

"Dün Philippe'le konuştum," dedim Whitney'e. "İşlerim bite ne kadar kalabileceğimi söyledi."

Philippe benim erkek arkadaşım; ta ki onu ana merkezimizin yanındaki dükkânda şapka tasarımcısının üzerine abanmış halde bulana kadar. Fötr şapka takmaya başladığında bir şeyler olduğunu anlamalıydım. Dersimi almıştım: Patronla çıkmak hiç ama hiç iyi bir fikir değil.

İki yıl önce ayrıldık ve o zamandan beri erkeklerden uzak duruyorum. Kendimle çelişiyor gibi olacağım ama beş ay gibi çok uzun bir süre sonra denklemin içine seksi de ekledim; ilgilenmediğim şey ilişkilerdi. Onca zamanın, enerjinin ve tavizin ne anlamı vardı ki? Evimin her yerinde kirli erkek çorapları ve ardından işlerin yolunda gitmemesinin verdiği hayal kırıklığı için miydi her şey? Almayayım, teşekkürler.

Whitney, "Ben olsam ona bir parça biscotti* alıp bir yerlerine sokmasını söyledim," diyor.

"Biscotti servis etmiyoruz."

"O zaman hangi iğrenç vegan enerji topunu servis ediyorsanız. O işi uzun zaman önce bırakmalıydın."

* Biscotti, İtalyanların sıkça tükettiği bir kurabiye çeşididir. (ç.n.)

Onunla bu konuya tekrar girmeyeceğim. Philippe'i saymazsak yaptığım işi seviyorum. Filtr'da çalışmaya başladığımda tek bir mekânımız vardı. Şimdi batı yakasında küçük bir espresso imparatorluğuyuz ve bu noktaya benim yardımlarımla geldik. Ana merkezimizin ikinci katında bir ofisim var ve çok yoğun olduklarında dükkâna inip tezgâhın arkasındakilere yardım ediyorum. Öğütücünün çıtırtısı, kahveyi porta filtrenin içine bastırmak, süt ısıtıcısının vızıltısı... Tüm bunları çok rahatlatıcı buluyorum. Çıtırtı. Pres. Vızıltı. Tekrarla. Müşteri sırasının azalmasını izlemekten de ayrı bir haz duyuyorum. Bir işin halledilmesi, düzensizliğin kontrol altına alınması. Ofisi Philippe'le paylaşmam dışında her şey mükemmel. Ve burası onun imparatorluğu, benim değil.

Yıllardır kendime ait bir yerim olsun istiyordum. Hayalim şöyle: Sahiplerinin asla başkalarına satmayacağı, mahallemdeki küçük bir işletmeyi yeniliyorum. Ama tabii bu benim fantezim çünkü mülk sahipleri dükkânlarını satar. Hayalimdeki dükkân ağaçlarla kaplı bir sokağın köşesinde, büyük pencereleri olan kırmızı tuğlalı bir binada. Duvarları mavinin en koyu tonuna boyuyorum ve mekânı antika pazarlarından aldığım çok sayıda mobilyayla donatıyorum. Turuncu kadife koltuğu pencerenin yanındaki köşeye koyuyorum. Bir ilan panosu asıyorum ve muhteşem bir eski kitaplık buluyorum. İçini yemek kitaplarıyla dolduruyorum. Nigella Lawson yerine hamur işleri, tartlar ve turtalar için tarifler içerenleri topluyorum: *Violet Bakery Cookbook*, *Maida Heatter's Book of Great Cookies*, *New World Sourdough*, *The Complete Canadian Living Baking Book*. Peter'ı anıyorum bu kitaplarla. Agatha Christie kitaplarını dizdiğim rafı annem için yapıyorum. Açılış gününün müziğini seçmek için haftalarımı harcıyorum; başarı ve neşe dolu şarkılar. İlk çaldığım Nina Simone'un "Feeling Good" şarkısı. Kahve dükkânıma rahat ve sıcak bir hava hâkim, Filtr'in İskandinav tarzına hiç benzemiyor. Dükkâna kendi adımla veriyorum. Fern's.

İş kurma masraflarını karşılayabilmem ve kiralayacak bir yer bulabilmem için en az bir yıl daha birikim yapmam gerekiyordu ama şimdi her şey değişti. Eğer burayı satarsam, ticari bir mülk satın alabilirim. Hayallerimdeki konumda olmasa bile Fern's gerçek olabilir. Ama hayallerimi finanse etmek için Brookbanks'ten vazgeçmek benim için hiç kolay değil. Tatil köyü elli yılı aşkın bir süredir ailemize ait. Bu, annemin hayatının işiydi. Benimse evim.

Owen ağlamaya başladığında Whitney küfrediyor. "Kendi kendine uyur sanmıştım," diyor. "Gitmeliyim, Baby."

Homurdanıyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim. Ağzımdan kaçtı. Seni yarın ararım."

Konuşmamızın ne kadar tek taraflı olduğunu fark ederek soruyorum. "Peki sen? Sen iyi misin?"

"Evet, sanırım. Yani, çok az uyuyarak ya da hiç uyumadan çalışan sertifikalı bir süt ineği ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiyim."

"Üzgünüm. Uykusuzluk kısmını anlıyorum ama süt olayını anlayamam. Sen bir kahramansın."

"Garip olan ne biliyor musun? Cam'i özlüyorum. Onu çalışırken gördüğümde daha çok görüyorum ama tüm vaktimiz bebeğe bakmakla geçiyor, anlıyor musun?"

"Bir akşam bakıcılık yapmama ne dersin? Ben Owen'a bakarım, siz de dışarı çıkarsınız."

"Olabilir," diyor. "Owen'ı öğleden sonra anneme bıraktım ama pek iyi geçmedi."

"Sen bir düşün. Bebeğini istediğin zaman alırım."

"Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

"İyi denemeydi. İyi geceler, Whit."

"İyi geceler, Baby."

Ben onu azarlayamadan telefonu kapatıyor.

Kendimi yataktan dışarı atıyorum ve bir bardak su içmek için mutfığa doğru sürükleniyorum. Işığı açmak üzereyken ağaçların arasından gelen sıcak, sarı bir parıltı fark ediyorum; 20 numaralı kulübenin ışığı yanıyor.

Pencereye yanaşıyorum. Will'in perdeleri kapalı değil, oturma odasını net bir şekilde görebiliyorum ama sadece şömineyi ve sehpayı görebilecek kadar. Daha iyi görebilmek için lavabonun üzerine eğiliyor ve kendi kendime gülüyorum; eskiden Whitney'le casusluk yaptığımız yerlerden biri de burasıydı. Eski performansımı kaybetmişim.

Aniden bir figür belirdiğinde öyle şaşırıyorum ki çılgılık atıyorum.

Will elini kaldırıyor ama ona aynı şekilde cevap vermiyorum. Buranın benim evim olduğunu bildiğini fark ediyorum. Pencerede duranın ben olduğumu biliyor. Orada durup birbirimizin bedenlerine bakıyoruz.

Sığ ve hızlı nefes alıyorum. Yanına gidip bir cevap istesem mi istemesem mi karar vermeye çalışıyorum, ama sonra görüş alanımdan çıkıyor ve kulübesi karanlığa gömülüyor.

Merdivenleri koşarak çıkmışım gibi kalbim çarparak yatağıma dönüyorum.

Will Baxter'a ne olduğu sorusu çok uzun zamandır beni geceleri uyutmuyor.

Neden planladığımız gibi benimle dokuz yıl önce buluşmadı? Neden beni merak içinde bıraktı?

Yastığı ters çevirip yanağımı serin tarafına bastırıyorum, yepyeni bir dizi soru zihnimde dönüp duruyor.

Bunca zaman sonra neden geçen yaz buraya gelmişti? Nasıl oldu da annemle bir araya gelmişti? Beni görmeyi mi ummuştu?

İşte bu son düşünce, penceremde kuşlar ötüşmeye başlayana kadar beni uyutmuyor.

SABAHIN İLK IŞIKLARIYLA UYUYAKALMIŞ OLMALIYIM çünkü rüyamda annemin arabasıyla otoyolda gittiğimi görüyorum. Gece oluyor ve önüme atlayana kadar geyiği göremiyorum. Kocaman, zarif bir beyaz kuyruklu. Direksiyonu kıracak vaktim yok ama yine de yaralanmıyorum. Hayvanın yaralı olup olmadığına bakmak için ön koltuktan kalkıyorum ama yolda kanlar içinde yatan bir geyik değil, Will.

Bir sarsıntıyla uyanıyorum. Hava aydınlanmış, bülbüllerin şafak ötüşüne ispinozlar, vireolar ve gıklayan bir karga da katılmıştı.

Vücudumu keseledikten, tıraş ettikten ve şampuanlandıktan sonra bile sarsılmış durumdayım. Daha önce kazayla ilgili rüya görmemiştim. Annemle ilgili rüyalarımın çoğu aynı çarpık anların belirmesinden oluşuyor. Mutfığa giriyorum ve annemi kırmızı elma desenli bir önlükle buluyorum. Krep hamurunu çırpıyor, yani bugün pazar olmalı. Pazar günleri annemin izin günü ve bazen öğlene kadar pijamalarımızla kalırsınız. Annem dökme demir tavada tereyağı eritirken hamuru karıştırma işini yapma izin veriyor. Eğreltiotu şeklinde bir krep yapmaya çalışıyor ama normal bir krep gibi görünüyor. Bana masayı hazırlamamı söylüyor, ben de çatal bıçak takımını ve bir şişe akçağaç şurubunu yerleştiriyorum, sonra da oturup kreplerin pişmesini bekliyorum. Ama annem ocağın başından bir türlü ayrılmıyor. Krep üstüne krep yapıyor ve ben rüyanın onun da masaya oturduğu ve birlikte yediğimiz kısmına asla ulaşamıyorum.

Üzerime bir bornoz geçirip aşağıya iniyorum. Annem üzerinde kırmızı elmalar olan önlüğüyle mutfakta değil.

Kahve yapmadan önce Reggie'yi arıyorum. Reggie uzun zamandır bu tesisin muhasebe işlerinden sorumlu. Cenazeden yaklaşık bir hafta sonra müsait olduğunu ve bir an önce buluşmamız gerektiğini söyleyen nazik mesajlar atmaya başlamıştı.

İkinci çalışta telefonu açıyor ve pazar günü olmasına rağmen buluşmayı kabul ediyor.

Kahve makinesine yeşil bir kapsül yerleştiriyorum. Şu kapsüllü makinelerden biri, misafir odalarında olduğu gibi. Kahverengi sıvının çıkışını izliyorum, çok sıcak ve çok ince bir espresso, annemin kendine düzgün bir kahve makinesi almamasının ne kadar da onluk bir hareket olduğunu düşünüyorum. Evi yeniden dekore etmeye de zahmet etmemişti. Buraya bir iniş pistinden neredeyse farksız davranmıştı. Ev, büyükannem ve büyükbabamın burada bizimle yaşadığı zamanki haliyle hemen hemen aynı. Sadece güneş alan oda yenilendi. Yine de orada hiç vakit geçirmiyorum. Bana anımsattığı anılarla henüz barışmadım.

Ev dekorasyonuna olan kayıtsızlığına rağmen annemin izleri her yerde, işinin haricinde nasıl bir insan olduğuna dair küçük ipuçları var. Ben doğmadan hemen önce Avrupa'ya yaptığı seyahatlerden biriktirdiği çerçeveli siyah-beyaz fotoğraflar. Kitap rafları Louise Penny romanları, ciltsiz gizem kitapları ve on dokuzuncu yüzyıl İngiliz klasikleri ile dolu.

Kahvemden ilk ve tatmin edici olmayan yudumu almak üzereyken kapının çaldığını duyuyorum. *Tık tık tık* ritminden kim olduğunu anlayabiliyorum. Peter kapıyı hep böyle çalar.

Verandaya çıkıyorum, üzerimde hâlâ bornozum olduğu için endişelenmiyorum. Peter'ı kendimi bildim bileli tanıyorum. Büyükannem ve büyükbabam onu aşçılık okulundan hemen sonra işe almışlar, burada çalıştığı ilk yıl evde kalmasına izin vermişlerdi. Benim odam onun odasıydı. Annemse o zamanlar henüz lisedeydi.

Peter'da belki de zaman içinde ortaya çıkan ruhundaki yumuşaklık dışında mutfakta çalıştığına dair hiçbir iz yok. Onunla ilgili diğer her şeyiyle -kalın parmakları, yer yer grileşen sakalı, ekoseye olan düşkünlüğü ve duygularını açıkça göstermekten ka-

çınmasıyla- hercai menekşe şekerlemesinin yaratıcısından ve ekşi maya ustasından ziyade emekli bir oduncuya daha çok benziyor.

“Jamie dün gece seni yemek salonuna götürdü mü?” diye soruyor selamlama amacıyla. Sesi çok kibar, ona yaslanıp söyleyeceklerini dinlemek isteyeceğiniz türden, ama şu anda dikkatim elinde tuttuğu üç ayakkabı kutusunda. Biri turuncu, biri kırmızı, biri siyah. Onları yıllardır görmemiştim ama içlerinde ne olduğunu çok iyi biliyorum. Peter’a bakıyorum, huzursuzum.

“Bunları nereden buldun? Attın sanıyordum,” diyorum. Bu, her zaman kendimi suçlu hissettiğim bir şeydi. Yangın benim hatamdı, onun değil.

“Annen saklamam için bana verdi,” diyor. “Sende kalmasını ister diye düşündüm.”

“Sanmıyorum.”

Peter kutuları hint kamışından yapılmış yuvarlak koltuğun üzerine koyuyor. “Bunların yeri senin yanın. Hem bir gün onları yeniden okumak isteyebilirsin. Artık büyüdün, Maggie’nin onları yazdığı yaşı bile geçtin.”

Tartışabilirdim ama Peter’ın her açıdan haklı olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. “Sen okudun mu?”

“Hayır. Özel olduklarını ve içlerinde bilmek istemediğim şeyler olabileceğini düşündüm.”

Başımı sallıyorum. Onları hiç okumamış olmayı dilerdim.

“Ama düşünmedim değil,” diye devam ediyor. “Sesini tekrar duymak gibi bir şey olabilir diye düşündüm.”

“Neden okumadın?”

“Çünkü Maggie beni öldürürdü. O zamanlar aklından neler geçtiğini bilmemi istemezdi.”

“Ama siz çok iyi arkadaşınız,” diyorum, sırların yakın arkadaşlıklarda önemli bir unsur olduğunu biliyorum.

“Bazen.” Ne demek annemle *bazen* en iyi arkadaşlardı? Başka bir şey söyleyecek oluyor ama sonra başını iki yana sallıyor.

“Gitmeliyim,” diyor.

Omzunun üzerinden bir golf arabasının Will'inkinin yanındaki bungalova yanaştığını görüyorum. Tesisin bagaj ve oda servisi sağlayan küçük bir araç filosu var. Yıllar önce annem onları yeşil ve beyaz çizgili brandalarla yeniden kaplatmıştı. Bunda bir yırtık var. Geçen hafta fark etmiştim; tüm golf arabalarının kılıfları birkaç sezon önce değiştirilmiş olmalıydı. Avcı yeşili Brookbanks polo yaka üst ve haki pantolon giymiş genç bir kadının aracın arkasından gümüş kubbeli bir tepsi almasını izliyorum.

Gitmeden önce Peter'a, “Annem sana danışman tutmakla ilgili bir şeyden hiç bahsetmiş miydi?” diye soruyorum.

“Bir süre önce birini buraya çağırdığından bahsetmişti, evet. Olan bitenler sırasında unutmuştum.” Peter'ın hafızası genellikle şaşmaz ama bugünlerde kendinde değil. Çok sessizleşti. Başkalarının fark edeceğini sanmam ama biraz keyifsiz. Onu ne zaman mutfakta görsem müziksiz çalışıyor, sadece ürkütücü bir sessizlik var. Alaycı mizah anlayışı da sanki annemle birlikte gitmiş gibi.

Peter, “Maggie onun burası için fazla kalifiye olduğunu söylemişti,” diyor. “Sanırım yaptıkları anlaşmadan oldukça memnun kalmıştı.”

Peter gitmeden önce omzumu okşuyor. Yürüyüş yoluna geri dönmesini izliyorum, sonra bakışlarımı 20 numaralı kulübeye çeviriyorum.

PARMAK EKLEMLERİMLE WILL'İN KAPISINA VURUYORUM. Kalp atış hızımı azaltmak için düzenli nefes alıyorum. Will dün gece beni hazırlıksız yakalamıştı ama bugün annemle aramızda ruhani bir bağ hissediyorum. Bu konuşmanın gidişatını ben belirleyeceğim.

Saat dokuzu geçti ama Will'in kulübesinde bir hareketlilik olup olmadığını söylemek zor. Diğerleri gibi 20 numaranın da kartpostalıdan çıkmış gibi bir güzelliği var. Koyu yeşil tenteli, ahşap kaplamalı. Arka tarafta, çalılıklara, kulübeye ve sahile giden çakıllı yola bakan perdeli sundurmanın olduğu yerde duruyorum. Burnumu perdeye dayıyorum ama içeride ışık olup olmadığını göremiyorum.

Kapıyı tekrar çalıp birkaç saniye bekliyorum. Hiçbir hareketlilik yok. Ahşap basamaklardan inmek üzereyken sesini duyuyorum.

“Fern?” Sesi sanki kaba bir törpüyle ismimi hırpalıyor.

Peter bu sabah gittikten sonra, *Bu İş Sendeki* ismini verdiğim çalma listemi bangır bangır çalarken kısa kesim saçlarımı şekle sokup bir plan yaptım. Planım Will'i kahve içmeye davet etmek. Ona annem için yapmayı kabul ettiği işin kapsamını sormak. Profesyonelce davranmak. Dokuz yıl öncesinden bahsetmemek. Ya da on yıl öncesinden. Ama onu gördüğümde planım parçalara bölünüyor ve rüzgârda savruluyor.

Will'in üzerinde eşofman var ve saçları sanki tişörtünü yeni giymiş gibi dağınık. Yüzü kirli sakallarla gölgelenmiş ve gözleri gün ışığına alışmaya çalışıyormuş gibi kısık. Çünkü aslında gerçekten de öyle. Will belli ki henüz uyuyordu.

Parmaklarını saçlarında gezdirdiğinde kolundaki dövmenin bir kısmını görüyorum. Kalbim adeta havaya tekmeler savuruyor. Başından yan tarafına doğru hareket eden elini takip ediyorum, elini cebinin derinliklerine soktuğunda ağzım kuruyor.

“Affedersin,” diyorum yüzümü buruşturarak. “Çoktan uyanmışsındır sandım.”

“Dün gece pek uyuyamadım.” Yüz ifadesinin anlamını çözemiyorum.

“Ah,” diyorum, sanki gecenin ikisinde pencerenin karşısında duran ben değilmişim gibi. “Yatak yüzünden mi? Yataklar iyidir aslında.”

Will, "Sorun yatak değildi," diyor.

Aramıza bir sessizlik çöküyor. Göğsümde, karanlık bir dairedeki mum gibi bir kıvılcım alevleniyor. Çabucak söndürüyorum, sonra tekrar buraya gelme amacıma dönmek için çabalıyorum.

Omzumun üzerimden ona dönüp, "Konuşmamız lazım," diyorum. "Kahve koyuyorum. Hazır olduğunda bizim evin bahçesinde buluşalım."

Will bakışlarını büyüdüğüm eve çeviriyor. "On dakikaya oradayım."

WILL'E BİR KUPADA KAHVE UZATIRKEN, "Tadı iğrenç. Hoş geldin," diyorum ve karşısındaki yuvarlak sandalyeye oturuyorum.

Will'in bedeni küçük hasır sandalyenin her yerini dolduruyor. Saçlarını taramış, düzgün bir pantolon ve kolları kıvrılmış, üst düğmesi açık, beyaz bir gömlek giymiş.

Kahvesinden bir yudum alıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Söylemiştim."

Will, "Hayır, harika," diyor. "Hafif ama harika. Teşekkür ederim."

Ben de kendiminkinden bir yudum alıyorum. Berbat bir şey. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama adına kahve diyebileceğinizi sanmıyorum. Kahve öncesi gibi bir şey."

"Mmm," diyor. "Çok su gibi."

Kendime rağmen gülümsüyorum. Will'e karşı çok ılımlı hissetmek istemiyorum. Tercihen, hiçbir şey hissetmemek isterim.

Will bir yudum daha alarak, "İçine şeker koymuşsun," diyor.

Şansımı denemiştım. Bazı insanlar bir zaman sonra kahvelerini farklı şekillerde içer, peki ya dört paket şeker düşkününü biri? Will'inkini o kadar tatlı yapmıştım ki aslında kararmış şuruba

dönüşmüştü. Memnun mu oldu, şaşırdı mı yoksa öylesine mi söylüyor, anlayamıyorum. Yüz ifadesi el değmemiş bir tuval kadar boş.

Bu söylediğiyle ilgili bahsi kapatıyorum. “Peki, annem nasıl oldu da seni işe aldı?” *Onca insan varken*, demeye lüzum görmüyorum.

Will eliyle gömleğinin önünü düzeltiyor. “Bir arkadaşım geçen yaz burada evlendi. Gelmem herhalde diye düşünmüştüm ama... Bir hafta boyunca kulübede kaldım, her gece restoranda yemek yedim ve annemle birkaç kez konuşma fırsatım oldu. Buranın her köşesine hâkimdi. Sanki ondan iki tane vardı.”

İki saniyeliğine gözlerimi kapatıp göğsümü ovuyorum. Acıtıyor. Burada olmaması, Will’in onu bu kadar mükemmel tarif edebilmesi.

“Özür dilerim,” diyor sessizce.

Başımı sallıyorum ve kendimi toparlamak için bir süre bekliyorum. “Ne diyorduk?”

Will konuşmadan önce yüzümü inceliyor. “Çalıştığım firma pazarlama ve yeniden markalaşma konularında hizmet veriyor, ancak zor durumdaki işletmeleri tersine çevirmek konusunda bir zaafım var. Modernleşmelerine, maliyetlerini düşürmelerine, büyüme stratejilerini yeniden yapılandırmalarına yardımcı oluyorum; gerçekten neye ihtiyaçları varsa onları yapmalarına yani.”

Hangisinin daha şaşırtıcı olduğunu bilmiyorum: Tatil köyünün gerçekten sıkıntıda olması mı yoksa Will’in büyüme stratejilerini yeniden yapılandırmaktan bahseden türden bir insan olması mı? Sesi resmi, sanki daha önce binlerce kez bunun sunumunu yapmış gibi.

Kahvesinden bir yudum aldığında dudaklarına ve altındaki yara izine bakmamaya çalışıyorum.

“Annen yaptığım işi öğrendiğinde bir sürü soru sordu. Ona kahve içmeyi teklif ettim ve o da bana karşılaştığı bazı zorluklardan bahsetti. Ben de birkaç öneride bulundum. Buradan ayrılmamın üstüne birkaç kez yazıştık ve birkaç ay önce bana bir teklifle geldi,” diyor Will. “Yardımlım karşılığında bu yaz kulübe-lerden birinde dört haftalık konaklama.”

“Dört hafta mı?” Şaşkınlığım sesimden belli oluyor.

“Evet. Annen ne iş yaptığının fark edilmesini istemedi ve eve en yakın yer 20 numaralı kulübe.”

Kafamda hesap kitap yapıyorum. Burada bir ay kalmak ucuz değil, ama Will’in dün giydiği takım elbiseyi düşündüğümde, o takımın ücretinin bunun birkaç katı olabileceğini tahmin ediyorum.

Will yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki, “Yaptığımız anlaşma, sunacağım hizmette benim yapacağım önemli bir indirim dayanıyordu,” diye ekliyor.

“Ama neden? Bu kadar başarılıysan müşteri sıkıntısı çekmiyordur. Bu işten senin kazancın ne?”

Will omuz silkerek kaldığı kulübeye bakıyor. Göl az ileride, ağaçların arasında parıldıyor. “Burayı seviyorum.”

Tek sebebi bu olamaz, değil mi? Tatil köyüne dönmemiş olsam bile, annemle birlikte çalıştığını ve bir ay boyunca burada kaldığım öğreneceğimi biliyor olmalı.

Will bana dönerek, “Peki, sen nasılsın?” diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak. “Senin için zor olmalı. Bunu hiç istememiştin.”

Dün gece uyanırken kendime artık yirmili yaşlarımda olduğum kişi olmadığımı ve Will’in de neredeyse kesinlikle öyle olmadığını söyleyip durmuştum. Ama gözlerim onunkilere kaydığı anda sanki bir kara deliğin içine çekilmiş gibi oluyorum.

“Evet,” diyorum ona. “İstememiştim. Ama işte buradayız.” Will Baxter ve ben, Brookbanks Tatil Köyü’nde.

“İşte buradayız,” diye mırıldanıyor.

Kısa bir anlığına başımı omzuna yasladığımı ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylerken sesinin yanağımdaki titreşimini hissettiğimi hayal ediyorum. Ama bu tam olarak uzak durmam gereken türden bir düşünce. Will Baxter girdabına tekrar düşmeyeceğim. Hem de kalbimde hâlâ geçen seferden kalma mor bir çürük varken.

Ama o anda, dokuz yıl önce olduğu kadar ferahlamış hissediyorum. Will’in sesindeki nezaketten mi, onun burada olup annemin olmamasından mı, yoksa haftalar süren uykusuzluğun sonunda beni yakalamış olmasından mı bilmiyorum ama kendimi bitkin hissediyorum. Hatta perişan.

Güçlkle, “Uzun zaman önce burada olmamız gerekiyordu,” demeyi başarıyorum. Will’in gözleri benimkilere döndüğünde gözlerim dökmeyi reddettiğim yaşlarla doluyor. “Bütün bunları geçen yazdan önce de görebilirdin.”

“Biliyorum.”

Birbirimizi izliyoruz, titremesini engellemek için kupamı iki elimle tutuyorum.

“Neden gelmedin?”

Başka tarafa bakıyor, çenesini sıkıyor.

“Unuttun mu?” diye soruyorum. Will yanımdan gider gitmez onun için uzak bir anıya dönüşüp dönüşmediğimi daha önce birçok kez düşünmüştüm, bugün bir ilk değil.

Gözlerini tekrar benimkilere diyor. “Unutmadım, Fern.” Will adımı sanki çok sert söylüyor gibi hissediyorum. Tekrar konuştuğunda, sesi alçak ve düzensiz, kurumsal ışıltısını kaybetmiş. “O zamanlar olduğum kişiyi sevmezdin zaten.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. Böyle bir şey söyleyeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Will'in bakışları söylenmemiş bir özrün karanlığını taşıyor. Daha fazlasını sormak üzereyim ama telefonum çalıyor. Ekranda Jamie'nin adı belirlediğinde onu sesli mesaja gönderiyorum ama Will yaptığımı görüyor.

Gözlerimiz buluşuyor. Sonra Will ayağa kalkıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. " ok vaktini aldım," diyor, sesinde yine o resmi tını var.

Bir cevap vermeme, aklımdan geçen sorulardan birini bile sormama fırsat vermeden merdivenlerden iniyor.

O zamanlar olduğum kişiye sevmezdin.

Ama sonra Will arkasını dönüyor ve "Yardım etmek istiyorum. Bunu bir düşün. İhtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," diyor.

Ona hiçbir şekilde ihtiyacım olmamasını umarak kulübesine doğru yürümesini izliyorum.

6

14 Haziran, 10 Sene Önce

JAMIE'DEN GELEN BİR MESAJLA TELEFONUMUN EKRANI aydınlandığında Will lavabodaydı ve üstünü değiştiriyordu.

Bu gece sigara tütürüp konuşalım ;)

Olmaz, diye cevap verdim. Kalmadı.

:(

Dokuz gün kaldı, sonra döneceğim. Noktayı sildim ve gönder tuşuna basmadan önce üç ünlem işareti ekledim.

Whit'le nasıl geçti?

İç çektim. İyi sanırım. Bilmiyorum ya. Biraz garipti. Sonra anlatırım.

Jamie'ye eve geri dönmekten ne kadar korktuğumu söylememiştim ama Whitney'le aramızın açıldığını ve arkadaşlığımızın ince bir çizgide ilerlediğini biliyordu. Bir asma köprü kadar sallantılıydı, hani şu çocuk kitaplarındaki eksik çataları ve yıpranmış ipleriyle bir vadinin üzerinde asılı duranlardan. En azından eve gittiğimde tamir edebilirdim.

Will koridorda belirdiğinde, "Çok gergin görünüyorsun," dedi.

Ona erkek arkadaşımın mesajlaştığını söylemenin tam sırasıydı aslında ama telefonu çantama attım ve "Önemli bir şey değil," dedim.

Aldatan biri değildim ve dört yıllık uzak mesafeli birlikteliğimiz boyunca Jamie'nin sadakatini hiç sorgulamamıştım. Yazları tek vücut oluyorduk ama onun dışında çoğunlukla telefonda konuşuyor, mesajlar atıyor ve Skype görüşmeleri yapıyorduk. Ama o gün bir parçam -hiç de küçük bir parça değildi- eve gitmiyormuşum; Jamie, Whitney ve annem bu hayata veda etmem için beni beklemiyormuş gibi davranmak istedi. Muskoka'da olanları Toronto'ya kadar sürüklemekten eğlenmek istiyordum. Zaten yakın bir zamanda orada olacaktım.

Will, kot pantolonun paçalarını botlarının üstünde kıvrırmıştı ve üzerinde siyah bir tişört ile önünü iliklemediği ince bir hırka vardı. Tulumunu çıkarınca vücudu şekil bulmuştu. Gariptir ki daha uzun görünüyordu. Zayıftı ama sıska değildi. Geniş omuzlu bir gövdesi vardı. Kendini sanatma o kadar kaptırmıştı ki yemekler unutulmuş ya da kötü planlanmıştı. Gece yarısı kirli bulaşıklarla dolu bir mutfak lavabosunun üzerinde aceleyle hazırlanmış fıstık ezmesi ve reçelli sandviç ve öğleden sonra kaldırımda atıştırılan bir döner dürüm vardı.

"Zekice," dedim Will'in tişörtünü göstererek. *Yarım yamalak* kelimesi tişörtün göğüs kısmına ince, beyaz bir el yazısıyla yazılmıştı.

“Kendimi fazla ciddiye almamaya çalışıyorum.”

Neon pembe bağcıkları olan iş botları, hırkası ve dağınık saçlarıyla Will’in tarzını tanımlamak zordu. Hiçbir şekilde benim derslerimin olduğu amfilerdeki çocuklar gibi değildi, ki bence onlar odalarının zemininde onlara en yakın yığının üzerinde ne varsa koklayarak giyiniyorlardı. Jamie’ye de hiç benzemiyordu.

Jamie daha çok, sörf şortu sarkmış halde parmak arası terliklerini kıyafet kulübesinin kontrplak zeminine vuran, bukleleri avcı yeşili bandanasıyla boğuşan biriydi. Çıplak bronz ten, kas ve ter. Jamie beni Toronto’da ilk kez ziyaret ettiğinde, kumaş pantolonu ve lacivert yün paltosuyla Pitman Hall rezidansının güvenlik bankosuna yaslanmış, saçlarını kalkık yakasının içine sokmuştu, elinde bir buket yıldız çiçeği vardı. Yanından onu tanıyamadan geçip gitmiştim.

“Eee, Fern Brookbanks,” dedi Will, asker yeşili sırt çantasını omuzlarına asarak. “Dünyanın en iyi Toronto turuna hazır mısınız?”

Will beni nereye götüreceğini söylemedi, sadece kısa bir yolculuk için Queen tramvayına binmemiz gerektiğini söyledi. En az on beş dakikadır durakta bekliyorduk.

“Dünyanın en iyi şeyinin Toronto Toplu Taşıma Ağı’yla başladığını pek sanmıyorum,” dedim ufukta bir araç görüp göremeyeceğime bakmak için sokağa çıkarken. Toplu taşımadan şikâyet etmek bu şehirde neredeyse bir spor haline gelmişti. “Sanırım şu kamyonun arkasında, geliyor.”

Will sırt çantasından bir kutu limonlu şeker çıkarıp bana uzattı.

“Almayayım, teşekkürler. Bil diye söylüyorum; ben yirmi iki yaşındayım, seksen iki değil.”

Will ağzına bir şeker attı ve yanaklarının çukurlaşmasını izledim. “Bil diye söylüyorum, ben seksen iki yaşındayım,” dedi. “Yirmi iki gösteriyor olabilirim ama bu sadece beslenme ve egzersiz sayesinde.”

Bizimle birlikte bir avuç insan bekliyordu. Yaşlı bir çift bankta oturuyordu, elleri birbirine sımsıkı kenetlenmişti. Adamın ayağının dibinde bir trompet kutusu, kadınınkinden ise bir baston vardı. Tramvay yanaştığında adam kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Biz de peşlerinden gittik. Merdivenleri yavaşça çıkmaya başladıklarında adamın eli kadının belindeydi, Will çantalarını taşımayı teklif etti.

Enstrümanlarını geri verdikten sonra Will kulağıma, “Dünyanın en büyük aşk hikâyesi,” dedi, nefesi limon gibi tatlıydı.

Koltuklar doluydu, bu yüzden tramvayın sonuna doğru ilerledik ve öne doğru savrulduğumuzda tökezledik. Will beni belimden tutarak sabitledi ve bana dokunur dokunmaz elini çekti.

Metal bir direğe tutunarak, “Dünyanın en büyük bakteri enfeksiyonu,” dediğimde kıkırdadı.

Ayakta öylece sallana sallana gittik, Yonge Caddesi’ne vardığımızda tramvay yarı yarıya boşalmıştı. İki boş koltuğu işaret ettim ve cam kenarındakine yerleştim. Benim boyum 1.50’den biraz uzundu, ihtiyacım olmayan bir sürü bacak boşluğu vardı ama Will’in boyu 1.80’in üzerindeydi ve işin geometrisi yüzünden dizleri benimkilere değiyordu. Kot pantolonunda küçük bir yırtık vardı ve parmağımı içine sokmak gibi tuhaf bir istek duydum. Rahatsız olmuş bir halde elimi saçlarımın arasında gezdirirken başımı kaldırdığımda Will’in beni izlediğini fark ettim.

Ortasında bir Kanada bayrağı olan, iğneli rozetler ve yamalarla süslü sırt çantasının ön gözünü çekiştirerek, “Bunlar ne böyle?” diye sordum.

“Çoğu gittiğim yerlerden.” Minyatür bir elektro mavi gitarı başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırdı. “Seattle.” Bir mantar rozetini gösterdi. “Amsterdam.”

Bazıları yiyecekti; Los Angeles’tan bir taco, Montreal’den bir tabak patates kızartması.

“Bunu zar zor bulmuştum. Arkadaşım Matty, birkaç saat aradıktan sonra beni bırakıp gitmişti. Hiç dayanma gücü yok.”
Beynim cızırdadı.

En büyüğü oval bir broştu, diğerlerinden daha eski modaydı, üzerine limon işlenmişti. “Bunun olayı ne?”

“Fred benim için yaptı. İğne işi ve tekstille ilgileniyor, çoğunlukla da halılarla. Ben de limon aromalı her şeyi severim.”

Jamie’yle ilk takıldığımız yaz, alet edevatların ve kıyafetlerin olduğu kulübede vakit geçirmek için bana havadan sudan şeyler sorardı. Ben rıhtımdaki çam iğnelerini süpürürken o gölden bir kano çıkarır ve “Suda yaşayan, en sevdiğin hayvan hangisi Fernie?” diye sorardı.

Ya da “Fernie: okyanus mu, göl mü, havuz mu?”

Ya da “Peter’in tatlılarından biri olsaydın hangisi olurdun?”

“Bilmem,” demiştim. “Bütün tatlıları severim.”

Bütün öğleden sonra bunu düşünmüş ve sonra şöyle demişti: “Sen limonlu tartsın. Biraz ekşisin Fernie. Ama iyi anlamda, tatlının tadını daha da güzelleştiren anlamda.”

Will’e baktım. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi. “Dondurma, kek, turta... Limonlusu her zaman en iyisidir.”

Boğazımı temizledim ve yuvarlak kapaklı küçük gümüş bir kutuya dokundum. “Peki bu ne?”

“Bu bir ıstakoz kapanı. Annemle babam ayrılmadan önceki yaz Prens Edward Adası’nda yaptığımız aile tatilinden kalma.”

“Ah,” dedim. “Affedersin.”

“Üzülme. Aslında harika bir tatildi,” dedi Will, ama sesi hüzünlü çıkmıştı.

“Peki bunu nereden buldun?” I ♥ NY rozetine dokundum. “Sence de biraz *basit* değil mi?”

“İlk aldığım rozet bu ve bence bir klasik.” Dış kenarına dokundu. “Yine bir aile gezisiydi, annemle babamın arası bozulmadan önce. Sanırım on yaşımdaydım.”

Will bir an sessiz kaldı ama sonra başını çevirdi. “Çantanda ailevi yaralarınıza basacak başka tuz var mı?”

Çantamı karıştırdım ve bir paket Doublemint çıkardım. “Sakızım var.”

Will güldü. “Annemle babamın ayrı olması herkes için daha iyi zaten. Çift olarak bence hiçbir şekilde mantıklı değillerdi. Babam sanatla ilgileniyormuş gibi bile yapmayan, katı bir emlak avukatı. Annem ise işiyle yaşar ve nefes alır. Zamanında çok kavga ettiler. Annem şimdi Roma’da yaşıyor.”

Will’in sırt çantasındaki minyatür Kolezyum’a baktım. “İtalya. Şimdilik bu kadarını gördüm,” dedi.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. “Eskiden tatillerde yılda birkaç kez falan yanına giderdim,” dedi, gözlerini kısarak güneşe baktı ve sonra bana döndü. “Ama şimdi babamı ve kız kardeşimi burada ziyaret ettiğim için oraya gitmek daha zor.”

“Kız kardeşinle yakın mısınız?”

“Evet. Annabel benden üç yaş küçük, yani annem gittiğinde on bir yaşımdaydı. Önceleri iyi geçinirdik ama sonra babamıza karşı bir takım olduk. Aramız çok iyidir.”

Kolezyum’u düzelttim. “Sence buraya döner mi?”

“Annem mi? Asla. Toronto’nun sıradanlığın doğduğu yer olduğunu ve ona ilham veren bir yerde olması gerektiğini söylüyor. Onun için sanat her şeyden önce gelir.”

“Zor olmalı.”

Omuz silkti ve ellerine baktı. “Uzaklara taşındığım ve kız kardeşimi babamla tek başına uğraşmak zorunda bıraktığım için bazen kendimi bencil bir pislik gibi hissediyorum.”

“Hey,” dedim, gözleri gözlerimi bulana kadar dirseğimle onu dürttüm. Güneş ışığında siyah olmadıklarını görebiliyordum. Çevresinde abanoz bir halka olan koyu kahveydiler. “Hayatını Vancouver’da yaşamanın seni bir pislik yaptığını düşünmüyorum. Ama seninle daha bugün tanıştım, o yüzden eminim buna sebep olabilecek başka bir sürü şey vardır. Ama bu değil.”

Will’in bakışları yüzümde gezindi. “Çok tatlısın.”

“Ben ise hiçbir yere gidemedim,” dedim bir süre sonra.

Başını eğdi. “Şaşırdım.”

Jestini taklit ettim. “Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Britanya Kolumbiya’sında yaşayan büyükannem ve büyükbabamı bir kez ziyaret ettim. Vancouver’a gidemedim gerçi. Onlar Victoriada.”

Ben yedi yaşına gelene kadar dördümüz evde birlikte yaşamıştık, sonra da büyükannem ve büyükbabam tatil köyünde güçlendirilmiş bir kulübeye taşındılar. Okuldan sonra onları kütüphanede beyaz saçlı misafirlerin arasında kâğıt oynarken bulurdum ve ben de şöminenin önündeki kanepeye yerleşip ev ödevimi yapardım. Cuma günleri Peter ve ben onları euchre’de asla yenemezdik ve annem restorandan balık ve patates kızartması gönderirdi. Yemek salonundaki müşteri ziyaretlerini bitirdiğinde, bir elinde üç tane buz gibi bira bardağı ve bir Sprite bulunan bir tepsiyle bize katılırdı. Onun gelişini alkışlarla karşılardık. Eğer kütüphanede başka kimse yoksa kapıları kilitler, topuklu ayakkabılarını çıkarıp bir kenara atar ve çorapla örtülü ayak parmaklarını esnetirdi.

“Victoria nasıl bir yer sence?” diye sordu Will. “Vancouver Adası’na birkaç kez gittim. Geçen yaz birkaç arkadaşım ile Tofino’ya gittik. Bilgin olsun, sörf yapmayı hiç beceremem.”

* Euchre veya eucure, Avustralya, Kanada, Büyük Britanya, Yeni Zelanda ve Ortadoğu Amerika Birleşik Devletleri’nde yaygın olarak oynanan, hileli bir kart oyunudur. (ç.n.)

“Şehrin dışına çıkmadım ama beğenmiştim. Beacon Hill Park, Butchart Gardens, liman. Kasım ayında kayak sezonu için Banff’a gideceğim ve oradaki tatil köylerinden birinde çalışacağım.”

Jamie ve ben kısa süreliğine kiralamak için eşyalı bir daire arıyorduk ama gergindim. Uzak mesafeli ilişkide iyi bir erkek arkadaştı ama onunla aynı evi nasıl paylaşacağımı bilmiyordum. Personel kulübesindeki yatağının halini ve yazın ikinci haftasında saçlarının nasıl sarı bir kuş yuvasına dönüştüğünü görmüştüm.

“Neden Banff?”

Şortumun yıpranmış kenarını çektim. “Annemin Muskoka’da bir tatil köyü var, aile işimiz sayılır. Yani Banff bir açıdan seyahat fırsatı ama aynı zamanda iyi bir iş deneyimi.” Bu fikri uzaklarda birkaç ay daha geçirme umuduyla anneme açtığımda beni reddetmesini bekliyordum. Ama o büyük otellerden birinde biraz zaman geçirmemin önemli olacağını düşünmüştü.

“Sen bir tatil köyünde mi büyüdün?”

“Hı hı.” Bir iplik parçasını parmağıma doladım ve parmağımın ucu beyazlaşana kadar sıkıca çektim. “Dokuz gün içinde oraya geri taşınıyorum.”

Will ellerini benimkilerin üzerine koydu, sonra ipliği çözdü. Parmağıma kan doldu. Gözlerim onunkilere kaydığında parmağımı bıraktı.

“Bunun aile işiniz olduğunu söylemiştin. Bu, bir gün orayı senin yöneteceğin anlamına mı geliyor?”

“Fikren öyle.”

“Ama sen istemiyorsun.”

“Hayır, istiyorum.” Sesim bir oktav yükselmişti ve ciğerlerim göğüs kafesimde onlara yetecek kadar yer yokmuş gibi sıkıştı.

Will biraz daha yaklaşarak aramızdaki tüm oksijeni çaldı, bakışları benimkilere takıldı. “Bir daha muhtemelen hiç görme-

yeceğın biriyle tanışmanın en güzel yanı, ona kendin hakkında her şeyi, hiçbir sonuca katlanmak zorunda kalmadan anlatabilmendir.”

Başımı iki yana salladım. “Her şeyin bir sonucu vardır.” Bunu on yedi yaşındayken öğrenmiştim.

7

Günümüz

DOWNTOWN HUNTSVILLE, MAYIS AYINDAN AĞAÇLAR son yapraklarını dökene kadar yazlıkçılar ve turistlerle dolu. Neyse ki Whitney'in amcasının bana ödünç verdiği Cadillac'ın manevra yapabileceği kadar geniş bir park yeri buluyorum. Bu şey bir yolcu gemisi gibi yol tutuyor ve tozlu potpuri gibi kokuyor, ama bir arabaya ihtiyacım var çünkü tatil köyü şehrin birkaç dakika dışında ve benim bir arabam yok.

Annem altı hafta önce öldüğünde, buraya beni Whitney getirmişti. Peter beni arayıp kazayı haber verdiğinde Whitney çoktan güneye doğru yola çıkmıştı, bebeği Owen da yanındaydı. Toronto'da yaşadığım onca yıl boyunca, oraya arabayla gitmeye cesaret ettiği tek zaman buydu. Bavulumu hazırlamış ve beni eve götürmüştü, şehrin kuzeyine varana kadar bir saat boyunca direksiyonu sıkıca kavramıştı.

Toz mavisi bir evin zilini çalıyorum ve beni Reginald Oswald karşılıyor. Emeklilik yaşını çoktan geçmiş, her zamanki gibi askılı pantolon ve buruşuk kareli bir gömlek giyiyor. Reggie, dedemler altmışlı yılların sonunda burayı satın aldığından beri tatil köyünün muhasebecisi.

“Rosemary kilisede ama sana kocaman sarılmamı söyledi.”

Karısının pazar ayinine olan bağlılığı Reggie’de yok. “Büyükan-nen ve büyükbaban nasıllar? Bir ara onları arayacaktım.”

Victoria’dan uçak yolculuğu büyükan-nem Izzy için çok fazlaydı, bu yüzden dedem Gerry cenaze için tek başına gel-mişti. Çok daha yaşlı görünüyordu. Ufak tefek ve çelimsizdi. Çocukluğumda tanıdığım o heybetli adama hiç benzemiyordu.

“İdare ettiklerini söylüyorlar ama bence beni daha iyi hisset-tirmeye çalışıyorlar.”

Büyükan-nem Izzy ile en son konuştuğumda, konuşmamızın ortasında kendini kaybetmişti. “Sesin ona çok benziyor,” demişti.

Büyükan-nem ve büyükbabam ülkenin öbür ucunda yaşıyor-lardı ama annem onların emeklilik topluluğundaki üyelerle öyle yakındı ki hepsine ilk isimleriyle hitap ediyordu. Etkinlik tak-vimlerini onlardan daha iyi biliyordu. Annem, onların komşu-larının yakınlarda yaşayan yetişkin çocuklarıyla arkadaşlık eder-di, böylece onları arada bir kontrol etmek için birileri olurdu. Büyükan-ne ve büyükbabama tesiste olup biten her şey hakkında düzenli raporlar veriyordu.

“Emekli olduğumda senin de benim için aynısını yapmanı bekliyorum,” derdi ve ben de gözlerimi devirirdim. “Anne, iki-miz de böyle bir şeyin asla olmayacağını biliyoruz.”

Reggie beni koridordan ofisine yönlendirirken, “Öğleden sonra onları arayacağım,” diyor, havada pastırma ve yumurta ko-kusu var.

Reggie misafir koltuklarından birine işaret ediyor. “Kahve se-ver misin? Bu iş için biraz içmen gerekebilir.”

Reggie bana bir fincan kahve hazırlıyor ve ardından son du-rumları paylaşıyor. Haberler iyi değil.

“Sana karşı dürüst olacağım, Fern,” diyor tel gözlük çerçe-velerinin üzerinden bana bakarak. Kot pantolonumun deliğiyle

oynuyorum ama parmaklarımı Reggie'nin yüz ifadesiyle donup kalıyor. "Maggie akıllı bir iş insanıydı, işletmeyi büyükannen ve büyükbabandan devraldığında işleri gerçekten tersine çevirdi. Ancak son birkaç yıldır turizm sektörünün durumu nedeniyle gelirler ve giderler başa baş gidiyor. Annen maaş almayı bırakmıştı."

Kaşlarımın arasındaki noktayı ovuşturuyorum. Bu, tahmin edebileceğimden çok daha kötü.

Reggie alkolden kızarmış burnunu puantiyeli mendiline sümkürüyor ve devam ediyor. "Umarım bu yıl son iki yıldan daha iyi geçer. Sonbahar ve kışa doğru rezervasyonların ne durumda olduğunu biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Jamie rezervasyonların temmuz ve ağustos için dolu olduğunu söylemişti ama yılın geri kalanında ne olacağını bilmiyorum. Şu anki doluluk oranımızı bile bilmiyorum. Tesisin iki konferans salonu var. Dermatologlar bu hafta bunlardan birini kullanıyorlar, ama ben döndüğüm-den beri başka grup gelmiş miydi? Döneli bir aydan fazla oldu. Bunları bilmem gerek. Sonunda tesisi satacak olsam bile, rakamları bilmem gerek.

Endişem yüzümden okunuyor olmalı çünkü Reggie'nin ifadesi yumuşuyor. "Kendine bu kadar yüklenme," diyor. "Çok büyük bir kayıp yaşadın ve Maggie'nin sana bıraktığı boşluğu doldurman gerekiyor. Hazır olduğunda sana ne şekilde olursa olsun seve seve yardım ederim."

Yıllar önce anneme tatil köyünde çalışmak istemediğimi söylediğimde benimle iş hakkında konuşmayı tamamen bırakmıştı. Ama Brookbanks onun ilk aşkıydı ve zaman içinde, yaz sonu dansı için tutmayı düşündüğü grup ya da menüden çıkarmak istediği bir yemek hakkında fikrimi sorarak beni tekrar işe katmıştı. Balık ve patates kızartmasını kaldırırsak konuklar isyan eder miydi? (Evet.) Annemin tesisin sorunlarını benden

sakladığını öğrenmek beni mahvediyor. Daha yakın olduğumuzu sanıyordum.

Çocukluğumda onun bu kadar çok çalışmasına içerlerdim. Yalnız yediğim her akşam yemeğinden, kız kıza geçirmeyi planladığımız akşamlarda onu uzaklaştıran her acil telefon görüşmesinden nefret ederdim. Kendimi asla onun gibi işe bağlamak istemedim ama Filtr'da haftada elli saat çalışıyorum. Bir işi yürütmek için ne gerektiğini biliyorum. Annemin bu işi ne kadar önemsedığını biliyorum. *Streslenmek*, annemin nasıl hissettiğini anlatmaya yetmez. Sürekli endişeliydi ve bu da onu içten içe yıpratıyordu. Hissettiğim suçluluk kurşun geçirmez bir ceket adeta. Ben Philippe'in Filtr'ı başarıya ulaştırmasına yardım ederken Brookbanks bocalamıştı. Annem öldüğünden beri ilk kez, Brookbanks'in benim olduğunu anlıyorum. Her şeyiyle benim. Annemin değil.

Reggie'ye, "Ben hazırım," diyorum. "Beni güncellemek için şu an vaktin var mı?"

Ondan bir kalem ve kâğıt istiyorum, o da masasından yeni bir sarı bloknot çıkarıyor. Kesintiye gidebileceğimiz alanları ve annemin durgunluğu dengelemeye yardımcı olmak için ertelediği bazı maliyetli yenilikleri işaret ediyor. Golf arabasının brandasını ve kaza gecesi bozulan buz makinesini düşünüyorum. Jamie bir süredir arızalı olduğunu söylemişti.

Saatler sonra işimiz bittiğinde başım dönüyor ve sayfalarca not almaktan ellerime kramp giriyor. Bu akşam Bay ve Bayan Rose'la kokteyl içmek için buluşacaktık ama şimdi bir martini iyi giderdi.

Restoranın gıda giderlerinin çok yüksek olduğu açık, ancak diğer yandan annem harcamaları düşük ve personel çalışma saatlerini az tutmuş. Daha fazla kesinti yapıp yapamayacağımızı görmek için çalışma programını ve tedarik siparişlerimizi incele-

memi gerekecek. Ama kapıdan içeri daha fazla insanın girmesine ihtiyacımız olduğu çok açık. Bunalmış durumdayım ama içimde bir heyecan kıvılcımı da yok değil.

Her zaman rekabetçi olmuşumdur. Lise futbol takımından atılmadan önce kazanma heyecanı için yaşıyordum. Brookbanks'te kazanmak istediğim bir şey olduğunu fark ediyorum. Annem benden yardım istememiş olabilir ama ona bunu yapabileceğimi kanıtlamak istiyorum.

Rosemary'ye merhaba demek için bahçeye çıkmadan önce Reggie'ye, "Annem hiç danışman tutmaktan bahsetmiş miydi?" diye soruyorum. Rosemary kısa bir süre önce kiliseden dönmüştü.

Reggie gözlüklerini çıkarıp camlarını gömleğiyle siliyor. "Bahsetti. Adamın onunla yaptığı anlaşmaya inanmamıştı ama Maggie bir rahibenin bile aklını başından alabilir." Bu doğru. Annemin canlı bir enerjisi ve insanları kendisine çeken bir havası vardı. Konuşkanlık onda doğuştan gelme bir şeydi ama evde, "kendini kapatabildiğinde" biraz durulurdu.

Reggie kendi kendine kıkırdadı. "Neden sordun? Adam seninle iletişime mi geçti?"

"Dün buraya geldi."

"Eh, bu senin şansının bir parçası olmalı. Umarım başka görüşlere ihtiyacın olduğunu söylememe alınmazsın," diyor Reggie. "İşletme mezunu olduğunu biliyorum ve Maggie Toronto'da etkileyici bir iş yürüttüğünü söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Neden bu kadar şaşırdın ki? Seninle gurur duyuyordu. Maggie bunu yapabileceğine inanmasaydı tesisi sana emanet etmezdi."

Boğazım düğümleniyor. Reggie'ye yardımları için teşekkür edip gözlerimi kırıştıtarak arka bahçeye kaçıyorum.

Rosemary'yi domates fidelerini bağlarken buluyorum. Üzerinde sarı bir yazlık elbise ve başında hasır bir şapka var. Beni sebze tarlasında gezdirip sümüklüböcekleri marullardan uzak tutma hilelerini anlatırken toprakla uğraşmak için ondan daha rahat giysiler giyindiğimi fark ediyorum. Yırtık kot pantolon ve Birkenstock terlikler, hayatım boyunca tanıdığım biriyle olsa bile bir iş toplantısı için uygun değil.

Brookbanks'teki işlere daha fazla dahil olacaksam, giyecek bir şeylere ihtiyacım olacak. Annemin süslü iş elbiseleri bana göre değil ama yırtık kotlar ve pamuklu tişörtler Filtr'in minimalist çizgisine uyuyor, tatil köyünde çalışmaya değil. Ana Caddedeki butiklere doğru yürürken yapmak istediğimin bu olduğunu fark ediyorum. Çalışmak. Geçtiğimiz günlerde yaptığım gibi amaçsızca Jamie'yi takip etmek değil, gerçekten çalışmak. Bu, burayı satmayacağım anlamına gelmez, diyorum kendi kendime. Kalacağım anlamına gelmez.

Gerçekten beğenebileceğim birkaç parça kıyafet bulmayı başarıyorum; annemin kanepesinde yatarak aldığım kilolar yüzünden kendimi kapana kısılmış gibi hissetmeme neden olmayan basit parçalar. Hiçbir zaman kıyafet düşkünü olmadım. Kot pantolonla aram iyidir. Basit bir atleti bile üzerime yakıştırabilirim. Bunun ötesine geçmek zaten sınırlı olan moda sabrımı zorluyor. Eskiden ikinci el mağazalarında çok iyi parçalar bulma arayışına çıkardım ama artık buna ayıracak vaktim yok.

Arabaya dönerken eskiden burada olmayan şık bir plak dükkânı ve yemek servisi de yapan bir gitar dükkânı açıldığını fark ediyorum. Hep çalmayı öğrenmek istemişimdir. Şirin bir mutfak eşyası dükkânı olan Splattered Apron'un önünde duruyorum ve içeri dalıyorum. İçeriden otuz beş dolar daha fakirleşmiş olarak çıkıyorum. Annem her sabah sulandırılmış çamur yudumlamaktan memnun olabilir ama ben değilim.

Eve döndüğümde kapsül kahve makinesini paketleyip kaldırıyor, yeni *French press*'imi tezgâhın üzerine koyuyorum. Bu an, bir dönüşümün başlangıcı gibi hissettiriyor. Kısa bir süreliğine burada olsam bile, kahvemi annem gibi içmek ve tesisi onun gibi işletmek zorunda değilim.

Sonra telefonumu kapıp Philippe'i arıyorum.

15 NUMARALI KULÜBEYE VARDIĞIMDA ÇOKTAN SARHOŞ OLMUŞ gibiydim. İstifa etmek çok iyi hissettirmişti. Philippe kendi yerimi açmak istediğimi bildiği halde bunu yapabileceğimi düşünmüyordu. Ama Philippe zaten her zaman aşırı derecede kibirli biriydi. Tişörtlerinin pamuğundan (sadece pima türünden pamuk ve her zaman beyaz), *flat white*'ındaki yulaf süütünün sıcaklığına kadar (135 derece) son derece seçici biriydi. Uzun bir süre onu bu yönü yüzünden sevmiştim. Bu kadar özel birinin beni çekici bulması, Will'den sonra inanılmaz derecede hasar gören egomu yükseltmişti.

“İyi görünüyorsun, kızım. Geçen haftaya göre yüzüne biraz daha renk gelmiş,” diyor Bayan Rose beni kol mesafesinde tutarak.

Bay ve Bayan Rose, ben doğmadan önce 15 numaralı kulübede pazar günleri kokteyl saatlerine ev sahipliği yapıyorlarmış. Önce büyükannem ve büyükbabam onlara katılmış, sonra annem ve şimdi de ben. Bazen daha büyük bir kalabalık oluyor, uzun zamandır Brookbanks'i ziyaret edenler ve at nah oyununda arkadaş oldukları yeni misafirler gelirdi, ama bunun dışında ritüel aynıydı: Akşam beşte verandada buz gibi cin martini ve sade Ruffles cipsi.

Hiç çocukları olmamış. Bunun istedikleri bir şey mi yoksa hayatın onlara getirdiği bir şey mi olduğundan emin değilim, ama her iki durumda da ilginç bir şekilde etraflarına büyükba-

ba-büyükanne havası yayıyorlar. Bayan Rose'un boynu her zaman o kadar çok tahta boncukla dolu ki kambur sırtının nede- ninin onlar olduğundan şüphelenirsiniz. Bay Rose "tiyatronun eleştirilmeye değer olduğu zamanlarda" bir tiyatro eleştirmeniy- di. İkisinin de kokteyllerine ekledikleri soğan turşusu dışında hayatlarında sebze yediklerini sanmıyorum.

Gençken misafirlerden, onların ihtiyaçlarının benimkilerden önce gelmesinden şikâyetçiydim ama Rose çifti ailedendi. Ben üniversiteye gitmeden önce kendi kulübelerinden diğerlerine taşan gürültülü şarap ve peynir partileri verirlerdi, Bayan Rose annem bakmıyorken bana plastik bardaklarda chardonnay şara- bı ikram ederdi. Eve döndüğümünden beri her hafta beni kokteyl içmek üzere ağırlamak için ısrar ediyorlar. Sanırım bir amaçları da bana göz kulak olmak.

"Birkaç gündür aile iskelesinden yüzüyorum ve sabahları göl kalabalıklaşmadan kanoyla açılıyorum," diyorum onlara. "Biraz yürüyüş de yaptım. İyice tembelleşecektim yoksa." Aslında ama- cım evden çıkmak ve kan akışımı hareketlendirmektir, ancak arazinin etrafındaki yürüyüşlerimden ve gölde geçirdiğim za- mandan gerçekten keyif alıyorum. Büyürken buranın ne kadar büyüleyici olduğunun farkına varamamışım.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Bay Rose. Bar arabasının arkasında durmuş, büyük bir sūrahi cini karıştırıyor. Büyükanne Izzy bu tekerlekli sehpayı seksenli yıllarda, Rose'lar her yılki yaz tatilleri için gelmeden önce getirtmişti. Pirinçten yapılma, geniş ve kıvrık kolları var ve şirin kır evi dekoruna hiçbir şekilde uy- muyor. Bay Rose barmen becerilerine sahip olmasa da hepimiz bu tekerlekli sehpayı Izzy'nin Arabası diyoruz.

"Artık bir sokak çocuğu gibi giyinmediğini görmek beni ra- hatlattı," diyor Bayan Rose.

Kapri bir pantolon ve yeni krem rengi ipek bir bluz var üze- rimde; kolsuz, yüksek halter yakalı ve arkası açık. Rose çifti

kokteyl saati için ayrıca giyinirler, ancak onları hiç salaş bir şey giyerken görmemiştim. Bay Rose'un üzerinde her zaman şık takımlar ve Bayan Rose'da da bol ipekli elbiseler vardır. Bu gece Bay Rose tereyağı sarısı giyinmiş, Bayan Rose ise göğüs ve kollarında altın işlemler olan turkuaz bir kaftan geçirmiş üzerine. Benimse üzerimde hep şort ve atlet olurdu ve şimdiye kadar ikisi de bu konuda tek kelime etmemişti.

"Bugün kasabaya alışverişe gittim," diyorum ona, evdekinin aynısı olan hasır koltukta yerimi alırken Bayan Rose da bambu salıncağa yerleşiyor. Sehpanın üzerinde, her zamanki gibi dibine kâğıt havlu yerleştirilmiş cips kasesine ek olarak peynir topları var: Üzeri Ritz kraker halklarıyla çevrelenmiş, gerçek anlamda maydanoz ve ceviz içinde yuvarlanmış, eski usul peynir topları.

Elimle işaret ediyorum. "Bunlar ne için?"

Bay Rose dördüncü martini bardağını doldururken Bayan Rose, "Misafirimiz var canım," diyor. Kokteyllerden ikisini soğan turşusuyla, benimkini de üç adet tombul yeşil zeytinle süslüyor.

"Arkadaşını da davet ederiz diye düşündük," diye ekliyor Bay Rose.

"Arkadaşımı mı?" Verandanın etrafına bakıyorum. Görünürde başka kimse yok.

"Televizyonumuzu tamir edip edemeyeceğine bakması için onu içeri gönderdim," diyor Bayan Rose. "Ne yaptık bilmiyorum ama bir türlü görüntü alamıyoruz."

Will elinde kumandayla kapıda belirince Bay Rose, "Hah, işte geldi," diye sesleniyor. Lacivert bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş, gömleğinin üst düğmesi açık, saçları dün geceki gibi arkaya taranmış. Ciğerlerim sıkışıyor.

"Merhaba," diyor bana doğru belirsiz bir ifadeyle. Aslında bu, bir bakıştan daha fazlası. Gözleri benimkilere takılıyor ve sonra kararıyor, ama sonra gözlerini kırptırıyor ve kumandayı Bayan

Rose'a veriyor. "Hallettim. Sadece alıcı tuşuna birkaç kez basmanız gerekiyor." Bayan Rose'a kumandada o tuşu gösteriyor.

"Rose'ları nereden tanıyorsun?"

"Geçen yaz tanışmıştık ve bu öğleden sonra tekrar karşılaştık."

"Otursana, William." Bay Rose yanımdaki küçük minder parçasını işaret ediyor, sonra Bayan Rose'a ve bana içkilerimizi getiriyor. Ağzına kadar dolular. Will'e, "Martinini nasıl içiyordun?" diyor. "Dur tahmin edeyim. Limonlu içenlerden misin?"

"Öyleyim," diyor yanıma oturarak.

Bay Rose'un soyma bıçağıyla limonun kabuğunu soymasını izliyorum ve birden ağızımda limonlu şekerin tadını alıyor, Will'in vücudunu, sert kaslarını ve nemli tenini üzerimde hissediyorum.

Bay Rose sallanan koltuğuna yerleşirken Will sessizce, "Umarım burada olmamda bir sakınca yoktur," diyor.

"Tabii ki yok," diyorum, onun dumanlı tatlı kokusunu, benimkine yapışmış kalçasını ya da kollarımdaki tüylerin diken diken oluşunu düşünmemeye çalışarak.

Bay Rose'un biraz masaya dökerek uzattığı içkinin büyüklüğü karşısında Will'in gözleri büyüyor. Bay Rose fark etmiyor. Will, Bay Rose bakmazken kâğıt peçeteyle dökülenleri siliyor.

Reggie'nin bana anlattıklarından sonra Will'in yardımına ihtiyacım olduğundan neredeyse emindim ama onunla gerçekten çalışabilir miydim? Bu fikri, kutusundan dökülüp saçılan yapboz parçaları gibi zihnimde evirip çeviriyorum.

Kadehlerimizi tokuşturuyoruz, büyük bir yudum alıyorum. Göz ucuyla Will'in beni incelediğini, bakışlarım omzumda gezdirdiğini görüyorum.

"Güzel görünüyorsun," diyor.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp sessizce teşekkür ediyorum.

“Benim de uymam gereken katı bir kıyafet zorunluluğum var,” diyor Will. “Şort ya da sandalete izin yok.”

“Bir erkeğin çıplak ayağından daha çok iştah kaçıran bir şey düşünemiyorum,” diyor yüksek sesle Bayan Rose.

“Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz, anlatın bakalım,” diyor Bay Rose. Midem altüst oluyor ve kadehimi dudaklarıma götürüyorum.

“Fern ve ben on yıl önce tanıştık. Onun çalıştığı kahve dükânında bir duvar resmi yapmıştım.” Will’in bana baktığını hissediyorum ama o Rose çiftine tanıştığımız günü anlatırken ben gözümü peynir toplarından ayırmıyorum.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın o şehri benim için nasıl değiştirdiğini bilmiyor. Sanki ziyaret ettiğimiz yerlerde silinmeyen bir iz bırakmışız ve şimdi bile zihnimde yirmi iki yaşındaki Will ve Fern, Toronto şehir merkezinde kalıcı bir döngüde dolaşıyor gibi.

Bayan Rose, “Bunca zaman iletişiminizi koparmamış olmanız ne güzel,” diyor, ikimiz de onu düzeltmiyoruz.

Bay Rose, “Bir duvar resmi, ha? Bana hiç sanatçıymışsın gibi gelmedi,” dediğinde gözlerim Will’e kayıyor, göğsüme garip bir koruma hissi yayılıyor.

Düz bir sesle, “Artık değilim,” diyor. “O işte hiçbir zaman çok iyi olamadım zaten. Fern de bu söylediğime katılacaktır.”

Rose çifti bana bakıyor. Yanımda oturan adamla ilgili içimde pek çok çelişkili duygu var ama en kafa karıştırıcı olanı bir zamanlar tanıdığım Will’i savunma ihtiyacım. Kendini şu an olduğu Will’den farklı hisseden. Karşımda duran Will, beni inciten Will; diğeri ise çizdiği resim hâlâ yatak odamda bir çerçevede asılı olan Will. Savunduğum Will ikincisi.

“Will’in bir gün ünlü bir illüstratör olacağını düşünmüştüm. İşinde çok iyiydi.”

Will'in yüzümün yan tarafını delip geçen bakışlarını görmezden geliyorum. Kendime bir doz daha cin veriyorum. Kasıtlı bir hareketle kalçasını benimkine bastırdığında yanaklarım kızarak içkime doğru hamle yapıyorum.

“Benim yaşımdakilerin, artık insanların her zaman göründükleri gibi olmadıklarını bilmesi gerekir,” diyor Bay Rose. “Fern'e bak mesela. Şimdi bu imkânsız gibi gelir ama genç kızken annesinin başına epeyce dert açmıştı. Gerçek bir asi. Bir keresinde onu eve polis getirmişti. Maggie çılgına dönmüştü, olan bitene bütün misafirler şahit olmuştu.”

Geriliyorum. Will oturuşunu değiştiriyor.

Ne kadar rahatsız olduğumu fark etmeden, “Daha beterleri de vardı,” diyor Bayan Rose. Tam devam edecekken Will ellerini yüksek sesle çırpıyor ve hepimiz ona bakıyoruz.

“Ben o hikâyeyi duymuştum,” diyor tekrar dinlemek istemediğini belli eden bir ses tonuyla.

Ona bakıyorum, ikinci kez bacağına benimkine vuruyor.

“Peki ya sen William? Çocukken hiç başını belaya sokmuş muydun?” diye soruyor Bay Rose.

“Yani, hep bilinen şeyler; partiler, bira, belki biraz esrar,” diyor. “Oldukça sıkıcı bir çocuktum.”

“Hiç de *değildin*,” diye karşı çıkıyorum. Görünüşe göre, Genç Will Baxter'ın en hararetli savunucusu benim. Seks temalı rüyalarımı süsleyecek kadar yakışıklı olsa da bu tahammül seviyesi yüksek, kendini aşağı gören versiyonunu sevmiyorum. Bir krakeri turuncumsu bir peynir parçasına daldırıyorum, sohbetin devam etmesini bekliyorum, ama hayır. Üzerimde üç çift göz var. “Sen... eşsizdin,” diyorum. Yanaklarıma bir kızarıklık yerleşiyor.

Will bir an beni inceliyor, gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. Bu sırıtışta güven verici bir şey var. Ben de kendimi gülümserken buluyorum.

“Sanırım Fern’le geçirdiğim o gün, başıma gelen en heyecan verici şeydi.” Will bunu söylerken bana bakıyor ve ağzım açık kalıyor.

Bayan Rose sessizliği bozarak, “Gençliğinizin en heyecanlı deneyimi Toronto’da gezip tozmaksa, umarım bir yetişkin olarak başınızı daha çok belaya sokmuşsunuzdur,” diyor.

“Ne yazık ki çok daha az,” diyor Will, martinisinden bir yudum alırken yüz ifadesi anlaşılmaz bir hal alıyor. Sesi tam olarak üzgün diyemem. Belki biraz hüzünlü. Nedenini bilmek istiyorum. Yanımda oturan Will Baxter’ın *benim* Will Baxter’ımdan neden bu kadar farklı olduğunu bilmek istiyorum. Hâlâ tanıdığım en büyüleyici insan, ama şimdi sadece bir gizemden ibaret.

Bayan Rose heyecanla cıvıldıyor. “Şimdiki gençler nasıl iyi vakit geçireceklerini bilmiyorlar,” diyor ve Christopher Plummer, bir oyuncu partisi ve hiç gerçekleşmediğine neredeyse emin olduğum bir evlilik teklifi hakkında bir hikâyeye başlıyor.

Kısa süre sonra konu Will’in tatiline geliyor. “Tam dört hafta boyunca burada ne gibi şeylerle meşgul olmayı planlıyorsun?” diye soruyor Bay Rose.

“Vaktimin çoğunda çalışıyor olacağım. İşimi uzaktan yapmak kolay.” İzin ister gibi bana bakıyor, ben de onaylarcasına başımı sallıyorum. Rose çiftinin onun neden burada olduğunu bilmelelerini sorun etmem.

Will, “Maggie ile bir iş üzerinde çalışacaktım, tatil köyü için bazı fikirler konusunda ona yardım edecektim,” diyor. Anneme Maggie dediğini duymak sarsıcı. “Yaşananlardan buraya geldiğimde haberim oldu.”

“Ne demek ‘çalışacaktım’?” diye soruyor Bayan Rose. Bu kadından hiçbir şey kaçmıyor. Gözlerini bana diyor. “Mümkün olan her türlü yardıma ihtiyacın var canım. Sakın tek başına yapabileceğini düşünmediğimi sanma ama...”

Haklı olduğunu biliyorum. Ama bütün bir ay boyunca kendime hâkim olabileceğimden emin değilim. Yanında oturmak bile derimden sürünerek çıkmak istememe neden oluyor. Ya da kucağına atlamama.

“Peki ya geçen yaz yanındaki genç hanımefendiye ne oldu?” diye soruyor Bay Rose kadehlerimizi doldururken. Will’in bir kız arkadaşı mı var? Tanıdık bir kıskançlık duygusu kaburgalarımı sıkıyor. “Adı neydi?”

“Jessica,” diyor Will, bana doğru hızlı bir bakış atarak.

Böylesi daha iyi. Bu, onun kucağına emekleme ihtimalinin denklemden sonsuza dek çıktığı anlamına geliyor. Will nihayet buraya geldiğinde başka bir kadınla olması neredeyse zalimce gelse de “Bu harika,” diyorum kendi kendime. Kokteylimden büyük bir yudum alıyorum.

“Hah, Jessica, evet. Gerçekten çok hoş biriydi.” Bay Rose dişlerinin arasından küçük bir ısıklık sesi çıkarırken Will’in beni izlediğini hissedebiliyorum. “Onlara kart oyununun nasıl oynanacağını öğrettik,” diyor bana. Cevap olarak gülümsüyorum ama en az hissettiğim kadar sahte bir gülümseme olduğundan eminim.

Bayan Rose, Will’e, “Eee, Jessica nerede? O da gelecek mi?” diye soruyor.

“Hayır,” dediğinde dirseğini koluma hafifçe bastırıldığını hissettiğime eminim. “Biz ayrıldık.”

ROSE ÇİFTİ BİZİ SERBEST BIRAKTIĞINDA ALACAKARANLIK ÇÖKMÜŞTÜ. Çakıllı yürüyüş yolu boyunca ilerlerken Will ile önünden geçtiğimiz her kulübenin kendine has bir melodisi var: kapı çarpma sesi, yemek tabaklarının takırtısı, zar sesleri ve galibiyet tezahüratları. Ev ve 20 numaralı kulübe, resepsi-

yon kulübesine en uzak olanlar ve biz yürümeye devam ettikçe yeşillikler daha da yoğunlaşıyor. Yolun her iki yanı oyulan eski kütüklere dikilmiş eğreltiotları ve begonyalarla kaplı. Tam emin değilim ama sanırım Will çakırkeyif. En azından ben öyleyim.

“Sanırım kanıma iki milim cin karışmış,” diyor. Gözleri geldiğinden beri hiç olmadığı kadar parlak.

“Bu biraz fazla iyimser bir tahmin.” Kendimi neşeli hissediyorum. Kesinlikle içkiden. Ama bundan daha fazlası var. İşimi bırakmam, güzel yaz gecesi ve annem öldüğünden beri ilk kez kontrolü elime alma hissi.

Uzanıp Will’in koluna dokunmama neden olduğu için martinileri suçluyorum. “Will?”

Duruyor.

“Bayan Rose’un açtığı konuyu değiştirdiğin için teşekkürler. Pek hoşlanmadığım bir hikâye o.”

“Öyle olduğunu biliyorum.” Birbirimizi izliyoruz, lambadan yayılan ışık Will’in yüzünün bazı kısımlarını gölgede bırakıyor.

“O günün başına gelen en heyecan verici şey olduğunu söylerken ciddi miydin?”

“Evet,” diyor. “Şehrin o bölgesinde fazla zaman geçirmiyorum ama ne zaman şehir merkezine gitsem hep o günü düşünüyorum.”

Gözlerimi kırptırıyorum. “Toronto’da mı yaşıyorsun?” Bunu neden daha önce tahmin etmediğimi bilmiyorum.

“Evet,” diyor yavaşça.

Nabzım hızlanarak, “Ne kadar zamandır?” diye soruyorum.

Will’in gözleri ağaçlara kayıyor. Cevap vermek istemiyor.

“Söyle işte.”

“Uzun zamandır.”

Ona dik dik bakıyorum. Yeterince iyi bir cevap değil.

“Neredeyse on yıldır,” diyor sessizce.

Başımı bir kez aşağı yukarı sallıyorum ama bu daha çok kafamın hâlâ boynuma bağlı olduğundan emin olmak için yaptığım bir hareket. Fern Brookbanks’in yok sayılıp görmezden gelinmesinin daha da kötüleşebileceğini hiç düşünmemiştim.

“Vay be.”

“Fern,” diyor. Ama havada elimi sallayıp onu susturuyorum. Canımın acısı ve hayal kırıklığı boğazımda düğüm düğüm kendini hissettiriyor.

“Sakın.”

“Fern.”

“Gitmem gerek. Sarhoş olmuşum. Ve sen de...” deyip onu inceliyorum, “fazla uzunsun.”

Will’i orada, yolda, kavakların ve çamların arasında öylece bırakıyorum

O GECE, RÜYAM YİNE AYNI ŞEKİLDE BAŞLIYOR.

Aşağı inmeden önce kreplerin kokusunu alabiliyorum ama mutfığa gittiğimde ocağın başında annem yerine Will var. Koyu mavi bir takım elbise giymiş, sırtı bana dönük. Saçları yirmi iki yaşındayken olduğu gibi kulaklarına kadar uzanıyor ve omzunun üzerinden baktığında yüzünde o güne kadar gördüğüm en muhteşem gülümseme beliriyor. Onu masaya çekiyorum ve ceketini yavaşça çıkarıyorum. Sırıtsı tekinsiz bir hal alıyor, gözleri aç bir kurt gibi bakıyor. Gömleğinin düğmelerini çözerken yavaşlıyorum, aklıktan ölmesini izliyorum, sonra krepler yanarken dişlerimi kalbinin üzerindeki deriye bastırıyorum.

8

14 Haziran, 10 Sene Önce

WILL VE BEN BİR YOLUN DAR AĞZINDA DURUYORDUK, karşımızda gökkuşağı rengine duvarlar uzanıyordu. Graffiti Sokağı, şehrin yasal olarak onaylanmış en ünlü sokak sanatı sergisiydi.

“Buraya hiç geldin mi?” diye sordu.

“Hayır.” Burası hakkında bir şeyler duymuştum ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum. “Aslında Birinci Sınıflar Haftası 101 gibi: İçkinin başından ayrılma; rakunları sevmek, güzel grafitilerle kaplı olsa bile ara sokaklarda dolaşma.”

“Güzeller mi sence peki?”

Yanı başımızdaki parlak turuncu yazıya bakıp başımla onayladım. Çantama uzandım ve Ziggy Stardust bozuk para cüzdanımı çıkarıp havada salladım. “Onu neyin daha da güzelleştireceğini biliyorum.”

Will sırtıttı. “Öyle mi?”

Yolun derinliklerine, iki binanın arasına sıkıştığımız bir noktaya doğru yürüdük. Hava gölgede bile sıcaktı. Etrafımızdaki her şey spreyle boyanmıştı; duvarlar, ızgaralar, garaj kapıları,

öp bidonları. İ içe geçmiş mavi ve sarı çizgili büyük boy çubuk dondurmalarından yapılmış gibi görünen çürük çarık ahşap bir bank vardı. Kurumuş kuş pislikleriyle kaplıydı, bu yûzden banka oturmak yerine çöp bidonunun yanında bir kôřeye sokulduk ve esrarı yaktım, Will'e uzatmadan önce derin bir nefes aldım. Uzun bir nefes çekti, gözleri kısık, eli esrarın üstüne dolanmıştı ve bunun muhtemelen şimdiye kadar tanık olduğum en seksi şey olduğunu düşündüm.

Nefes alabilmek için bir adım öne çıkıp, "Eee, sence Toronto'nun nesi güzel?" diye sordu.

"Nasıl yani?" Ona uzatmadan önce sigaradan bir nefes daha aldım.

"Buradan gideceğin için pek memnun değilsin gibi hissettim." Başımı duvara yasladım ve gözümü binaların arasında kalan açıklığa, mavi gökyüzüne diktim. Esrarın kan dolaşımında gezindiğini, bedenime gevşetici bir sükûnet yaydığını hissedebiliyordum. Kafamın iyi olması işten bile değildi. Bir nefes daha alırken göz ucuyla Will'e, sonra tekrar gökyüzüne baktım ve sorusunu düşündüm. Burada yaşamaktan hoşlandığım çok şey olduğu gibi, burada olmak için büyük bir nedenim de vardı.

Başımı Will'e doğru eğerek, "Doğup büyüdüğüm yerde herkes benim hakkımda her şeyi biliyor," dedim. "Ama şehirde yok olabilirim."

Will'in gözleri üzerimde gezindiğinde tüylerim diken diken oldu. "Hadi canım?"

Son bir nefes daha çektim ve sigarayı duvara bastırıp söndürdüm. "şehirde olmanın getirdiği bir özgürlük var. Burada hiç kimseyim."

"Ve bu iyi bir şey mi?"

Gözümüze güneş arpa arpa yavaşça yürümeye başladık.

“Evet. Evdeyken Fern Brookbanks'im.”

Will sıırıttı. “Burada da Fern Brookbanks değil misin?”

“Öyleyim ama bu bir şey ifade etmiyor. Evdeyken Margaret Brookbanks'in kızıyım.” Tatil köyünün piçi. Beceriksiz. İşletme okulunda ıslah olmuş kız. “Önemli biriymişim gibi konuşuyorum ama değilim. Daha çok, olmam gereken kişi çoktan belirlenmiş gibi. Küçük yerler böyledir ve tatil köyü de kendi başına küçük bir imparatorluk.”

“Anladım. Sen Prenses Fern'sin.”

“Hah.” Elimi alnıma götürerek güneş ışığını engelledim. “Ben bir süre...” Bocaladım. Lisedeyken olanları Jamie dışında yıllardır kimseyle konuşmamıştım, Whitney'le bile.

Annemin günlüğünü okuduğumda ona akla gelebilecek en kötü ithamları sıralamış, defteri odanın öbür ucuna, ona doğru fırlatmıştım. Sonunda kendimi hastanede bulana kadar aylarca en olmayacak hallerde öfke nöbetleri geçirmiştim. Annemin karyolamın yanında oturmuş, ağlamaktan yüzü kıpkırmızı olmuş görüntüsü aklıma geldi. Gözlerimi sımsıkı kapatıp o görüntünün aklımdan çıkıp gitmesini istedim. Artık her şey çok daha iyiydi.

“İyi misin?” diye sordu Will.

“Evet. Ne diyeceğimi unuttum.”

“Bir şeyler yaşadığından bahsedecektin sanki.”

“Gençliğimde bir süre asi bir dönem geçirdim ama bunların hiçbirisi gizli kalmadı. Orada mahremiyet denen bir şey yok. Bir tatil köyünde yaşamamanın kulağa harika geldiğini biliyorum, bazen gerçekten de öyleydi. Ama kapıdan dışarı adımını attığın anda tıkanmış bir tuvaletle ilgili sorunlar ya da tenis kortlarının nerede olduğuyla ilgili sorularla boğuluyorsun. Her yer misafirlerle dolu.”

Parmaklarımla sayarak şikâyetlerimi tek tek listeliyor, dur durak bilmeden anlatıyordum. “Tesis sahibinin kızı olduğunda, istesen de istemesen de aynı zamanda çalışan oluyorsun. On dört yaşımdan beri her yaz orada çalıştım, ayrıca okul açıldığında da vardiyalı çalıştım. On yaşıma geldiğimde kendime yemek pişirebiliyordum çünkü annem neredeyse hiç evde olmuyordu. Yani teknik olarak tatil köyü evimiz sayılır ama annem o kadar çok çalışıyordu ki hiç evde olmazdı.”

Sesimin tonunu fark ettiğimde Will’in kazağının ucunu tuttum. “Özür dilerim. Şu anda mızımız bir ergen gibi davranıyorum. Öfkeli dönemimi geride bıraktığımı sanıyordum.”

Will, “Öfken bir yana da,” dedi. “Sanırım bugün ilk kez bu kadar çok konuştun.” Yüzü bana dönük olacak şekilde döndü ve kollarını açarak geriye doğru yürümeye başladı. “Bana ergenlik çağında işkence görmüş Fern’i tanımla bakalım.”

Hafifçe omzuna vurdum. “Her şey o kadar da kötü değildi. Bir kere göl muhteşem. Açık havaya meraklıysan yapacak tonlarca şey var; kano, kayıklar, yürüyüş parkurları. Resepsiyon kulübesi yüz yıldan daha uzun bir süre önce inşa edilmiş, bu yüzden her yer başka bir çağdan kalma gibi hissettiriyor, bu da oldukça havalı.”

“Görmeyi çok isterim,” dedi Will. “Daha önce hiç böyle bir yere gitmedim. Arkadaşlarımla yazlıklarına giderdim ama ailem seyahat ettiğinde genellikle Ontario dışında bir yer olurdu.”

Yüzümü buruşturdum. Annem insanların kendi eyaletini takdir etmediklerini söylediğinde bunu sinir bozucu bulurdum. Ama sonra Toronto’ya taşındım ve Will gibi seyahat etme fırsatı olan ama henüz kendi memleketlerini keşfetmeden daha uzaklara giden pek çok insanla tanıştım.

Sokak, güneşin altında parlayan küçük bir otoparka açılıyordu. Kaldırımdan sıcaklık yayılıyordu. Will sırt çantasını yere bıraktı ve hırkasını çıkardı.

“Batıya taşınana kadar doğayla iç içe olma meselesini pek anlamamıştım. Ama Britanya Kolumbiya’sındaki doğa akıl almaya-cak kadar güzel,” dedi ve hırkasını katlayıp sırt çantasına koydu. Başka bir yöne bakamıyordum. Ensemdeki teri sildim. “Stanley Park’a ilk kez bisikletle gittiğimde deniz kıyısında dolanıp durur-ken kelimenin tam anlamıyla kahkahalara boğulmuştum. Yeşilin bunca farklı tonunun olmasına akıl sır erdirememiştim. O güzel-liğe hâlâ alışamadım.”

Söylediklerine dikkatimi verdiğimi göstermek için bir şeyler mırıldandım ama asıl dikkatimi verdiğim şey Will’in vücudu-ydu. Şimdiye kadar üzerinde hep bir şeyler vardı ve bedeni ta-mamen örtülüydü ama şimdi tenini görüyordum. Yağsız kasların üzerinde uzanan ve tişörtünün kolunun altından geçen bir ten. Teninde benler, damarlar, dirsekler ve kırıksıklıklar vardı.

Will sırt çantasının fermuarını kapatıp omzuna attı. Çantanın ucu tişörtünün kenarına takıldı ve kalçasında küçük bir et üçge-ni belirdi.

Esrar içmek kötü bir fikirdi. Bunu bilmem gerekirdi. Esrar beni sıvılaşmış mum gibi hissettiriyordu, sıcak ve akıcı. Parmaklarım karıncalanmaya başlamıştı bile.

Jamie’den önce iki farklı adamla toplamda iki kez seks yapmış-tım. Her ikisi de kötü deneyimlerdi. Jamie’ye işleri ağırdan almak istediğimi söylemiştim, bu yüzden birlikte geçirdiğimiz ikinci yaza kadar beklemiş ve sonra mayıstan ağustosa kadarki günleri elle-rimizi birbirimizin üzerinden hiç çekmeden, vardiyalar arasında gizlice hızlı seksler yaparak -onun ranzasında takılarak, ağaçla-rın arkasına dalarak, yatak odama koşarak- geçirmiştik. Birden fazla kez giyim ve ekipman kulübesinin kapısına BEŞ DAKİKA SONRA GELECEĞİM tabelası asmıştık. Jamie ile seks eğlenceli ve aptalcaydı ve birbirimizi anladıktan sonra, mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha iyi hissettirmeye başlamıştı.

Dört ay aralıksız seviştikten sonra eylülde üniversiteye gitmek, bir Alp pınarının yanında yaşadktan sonra tatlı sudan mahrum kalmak gibiydi. Telefon seksi Jamie'nin fikriydi. İlk seferinde yatağıma uzanmış, dairemin tavanındaki çatlağı bakıp gülmek için kendimi zor tutmuştum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Jamie, müstehcen konuşmaların üstesinden ustalıklarla gelmişti. Sürekli özür diliyordum, o da bana rahatlamamı söylüyordu. Sonunda rahatlamıştım ama boşalacak kadar değil. Jamie işini bitirdiğinde, "Bir fikrim var," demişti.

Toronto'da herhangi bir gece dışarıda esrar içmek, sigara içmek kadar yaygın olsa da temkinli davranıyordum. Ben yeni bir Fern'dim; akıllıca seçimler yapan biri. Ama Jamie bana birazcık esrarın kontrolümü kaybetmeme neden olmayacağına dair güvence vermiş ve beni şehir merkezinde satış yapan bir arkadaşla tanıştırmıştı. Bir sonraki denememizde önce ben kafa olmuştum. Ot, *yalamak* ve *ıslanmak* gibi kelimeleri söyleyebilmemi ve bunları hissedebilmemi sağlamakla kalmamış, aynı zamanda içimi sıcak bala çevirmişti. Telefon seksi bizim olayımız olmuştu.

Will elini saçlarında gezdirdi, ben de sanki ağır çekimdeymiş gibi hareketlerini takip ettim. Sağ kolunun iç tarafında bir boya lekesi ve onun yanında da siyah bir mürekkep çizgisi vardı. Arzu beni bir anda çarptı. Jamie bana kendimi iyi hissettiriyordu ama daha önce hiç bu kadar net bir istek duymamıştım.

Will bana tuhaf bir bakış attı. "Ne oldu?"

Yutkundum. Dilim kadife gibi olmuştu. "Kolunda boya lekesi var."

Dirseğini büktüğünde dövmesinin daha büyük bir kısmını ortaya çıkırttı. "İşte buradaymış. Tulumumdan bulaştı herhalde." Karıncalanma bedenime yayılıyor, düşük bir nabza dönüşüyordu. Will bana baktı ve bakışlarımı yakaladı.

Dövmesini işaret ederek, "Bu bir ağaç mı?" diye sordum. (Ağaç olduğu çok barizdi.)

“Evet.” Kolunu yukarı kaldırdı. Kolunun alt tarafında, dirsekten koltuk altına kadar uzanan, cılız bir yaprak dökmeyen ağaç vardı. “Birkaç yıl önce yaptırdım. Klişe sanırım.”

“Nasıl yani?”

Will tembel tembel gülümsedi. Kafasının iyi olduğunu fark ettim. “İşte, Emily Carr’a gittim falan.”

“Evet.”

“Emily Carr bir sanat okulu,” dedi. “Ayrıca kendisi bu ülkenin en önemli ressamlarından biriydi, huzur içinde uyusun.”

Güldüm. “Biraz daha anlat bakalım, Dalí.”

“Yalnız ağaç, Carr’ın çalışmalarında yaygın bir motifti, bu yüzden bu dövmeyi yaptırmak neredeyse okul logosunun dövmesini yaptırmak gibi bir şey. Ama köknarların kendilerine has görkemli bir havası var. Vancouver’da en çok sevdiğim şey de bu; doğa ve şehrin iç içe oluşu.”

Dövmesine daha yakından bakmak için ona doğru uzandım. Gördüğüm dövmelerin çoğu bir katalogdan seçilmiş gibiydi ama Will’inki eşsizdi. Tasarım işi olduğu belliydi; gölgelendirmeler çok hassastı.

“Eh, bu çok hoş bir klişeymiş ama,” dedim, Will’e bakarken onun da bana baktığını gördüm. Muhtemelen bir saniye ama dakikalar gibi gelen bir süre birbirimize baktık, ta ki bir siren sesi bizi irkiltene kadar.

Will, tişörtünün kolunu indirerek, “Sanırım bu, illüstrasyonlarımı duvar resimlerime tercih ettiğin anlamına geliyor,” dedi.

“Bunu sen mi çizdin?” Çantamdan bir şişe su çıkarıp yarısını içtikten sonra kalanını Will’e uzattım. Başını arkaya eğdi ve güneş vurunca gözlerini kapattı, yutkundukça boğazı hareketlendi. Ağzının kenarından bir damla su aktı. Telefonumun titrediğini hissettiğimde bir leopar gibi çenesinden aşağı inen su damlacığını takip ediyordum.

Ekрана bakıp kaşlarımı çattım. Jamie önceden “konuşmayı” planlamadığımız sürece aramazdı.

Will’e, “Üzgünüm, buna bakmam lazım,” dedim ve birkaç adım uzaklaştım.

“Alo,” dedim Jamie’ye. “Her şey yolunda mı?”

Hattın diğer ucunu bir kıkırdama doldurdu.

“Elbette yolunda. Birkaç çocuğu kanoyla gezintiye çıkarmak üzereyim, Smoke turu.” Jamie sesini alçalttı. “Seni özledim, Fernie. Bir saniyeliğine de olsa sesini duymak istedim. Uzun zaman oldu.”

Midem büzüştü. “Biliyorum. Whitney buradayken biraz zor oldu,” dedim ama ikimiz de bunun üzerinden daha uzun bir süre geçtiğini biliyorduk. Okul bittiğinden beri birkaç kez konuşmuştuk, o görüşmeler de seksten sadece biraz daha fazlasıydı. Jamie’nin eve döndüğüm için ne kadar mutsuz olduğumu bilmesine izin veremezdim, bu beni daha da mutsuz ediyordu. Ne yaparsam yapayım, altta yatan mesaj hep şu olacaktı: *Bebeğim, önümüzdeki yazı seninle geçireceğim anlamına gelse bile eve dönmek istemiyorum. Lütfen alınma! Sadece hayatımın geri kalanında tatil köyünde çalışma fikri, kollarımı koparıp atmaya istememe neden oluyor. Kişisel olarak algılama ama aile şirketimi benden daha çok sevmem biraz garip.*

Gerçekten yapmak istediğim şeyin ilişkimizde bir dinamit etkisi yaratacağını biliyordum. Jamie’den bir şeyler gizlemekten nefret ediyordum, bu yüzden ondan kaçmaya başlamıştım.

“Whit bana biraz kafanın dağınık olduğunu söyledi,” dedi Jamie.

Bu canımı yaktı. İyi görünme konusunda çok iyi bir iş çıkar-dığımı sanıyordum. “Öyle mi?”

“Mesaj attı. Ziyaretinin tuhaf olduğunu söylemiştin sanki sen de?”

Will'e baktım. Telefonunda bir şeyler yazıyordu. "Evet, tuhaftı. Bazen beni anlamıyormuş gibi hissediyorum. Eve döneceğimi ve her şeyin on iki yaşımızdaki gibi olacağını düşünüyor ama artık değiştik, eskisi gibi değiliz." Whitney lisede olanlar hakkında hiçbir şekilde konuşmak istememişti. Sanki o büyük kavgayı hiç yapmamışız, Cam'le çıkmaya başlamasından yıllar önce birbirimizden uzaklaşmaya başlamamışız gibi davranıyordu. "Sanki bana güvenmiyor gibi hissediyorum." Dün gece barda ikinci içkimi söylediğimde içkime nasıl baktığını görmüştüm ama endişelenmesine gerek yoktu. Bugünlerde nadiren iki kadehten fazla içiyordum.

"Biraz fazla düşünüyorsun, Fernie. Beynini biraz dinlendir. Buraya döndüğünde endişelenecek bir şey olmadığını göreceksin. Sen ve Whit hayatınız boyunca en yakın arkadaşlar olacaksınız."

İçimi çektim. "Umarım."

Will telefonunu bir kenara bıraktı ve üç katlı bir binanın yan tarafına boyanmış bir balık sürüsü çizimine doğru yürüdü.

"Şimdi kapatmam gerek," dedi Jamie. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Will'i uzak bir mesafeden izledim. Arkası dönüktü. Ellerini başının üzerine koymuştu.

Dört yıl boyunca Jamie dışında hiç kimseye ilgi duymamıştım. Biraz flört, biraz dans etmiş ama bana içki ısmarlamalarına izin vermemiştim. Ve çocukluğumdan beri tanıdığım biriyle uzun mesafeli bir ilişki içinde olduğum için çevremdekilerin benimle uğraşıp durmasına göz yummuştum.

"Asla şimdikinden daha seksi olmayacaksın," demişti Ayla bir keresinde bana. Birinci sınıf makroekonomi dersinde tanışmıştık ve şehirdeki en yakın arkadaşımdı. "En güzel yıllarını zıyan ediyorsun." Sonra Jamie ile tanışmıştı. Jamie, akşam eğlenmek için bir karaoke bar önerdikten sonra otuz dakika içinde onun

gönlünü kazanmıştı. Jamie, Alanis'i ("You Oughta Know") ezberle söylediğinde Ayla kendinden geçmişti. Gece, Ayla'nın bizi sürükleye sürükleye evine götürmesi ve ikisinin sözlerini hatırlayamadıkları Nelly Furtado şarkılarını söylemesi ile sona ermişti.

Jamie hayatımın her parçasına dolanmıştı. Bunun sonsuza kadar böyle kalmasını isterim sanıyordum.

Yanına gittiğimde Will, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"İyiyim. Bir arkadaşım aradı."

Uzun bir süre Will'in profiline baktım. Kafam iyiydi, hiçbir şekilde utanmam kalmamıştı ama bir teorim vardı. Gözlerimin, Will'in yanaklarının ve çenesinin sert hatlarında gezinmesine izin verdim. Kollarını ve gövdesini inceledim. Bakışlarım tekrar boynuna döndüğümde pembeleşmişti. Will'e karşı hissettiğim bu karıncalanma tamamen fizikseldi. Bundan emindim.

"Fred nasıl biri?" diye sordum.

Will'in burnu kıışı. "Fred mi?"

"Evet." Bir ara sokağa doğru ilerledim. Gitmem gereken daha çok yer vardı. "Hassas bir konu mu?"

Will, "Hayır," dedi. "Elbette değil. Fred..." Duraksadı. "Fred çok özel biri. Eşi benzeri yoktur." Güldü. "Bunun böyle olduğundan emin olur. Herkesin ön kapıdan girdiği bir yerde Fred, yan girişi arar. Her şeye kendi yöntemiyle yaklaşır."

Başımı hafifçe öne eğip gözlerimi devirdim.

Will bana Fred hakkında her şeyi anlattı. Fred'in Gastown'daki bir galeride asılı bir duvar halısı varmış. Halının adı *Lanet* miş ve regl döneminin ağrısını, gücünü ve doğurganlığını bir araya getiriyormuş. Fred son sınıfta bu halı üzerinde çalışırken kendine tamamen kırmızı bir gardırop hazırlamaya karar vermiş. Fred'in fikirleri sınır tanımazmış. Örneğin, Fred bültenlerinin mezuniyet sayısı için "başarısızlık" temasını bulmuş ve en büyük başa-

rırsızlıklarını paylaşmaları için Emily Carr mezunlarının peşine düşmüş.

Fred kendini bayağı ciddiye alıyor gibi görünüyor, diye düşündüm. “Eğlenceli birine benziyor,” dedim. “Ne zamandır birliktesiniz?”

“Yaklaşık beş aydır.”

Bu kadar mı? Bunu neredeyse sesli söyleyecektim.

“Ne?” dedi Will.

“Yok bir şey.”

“Var, var. Yüzünün şekli değişti.”

“Değişmedi.”

“Değişti.” Ağzımı işaret etti ve ikimiz de yürümeyi bıraktık.
“Bir nebze değişti.”

“İşte şimdi, evet. Ama sırf sen *bir nebze* dediğin için.”

“İlişkimin süresini yargılamıyordun, değil mi?”

Elimi göğsüme koydum. “Hayır, hiç de değil.”

Fred'i kıskanmam hoşuma gitmiyordu ama kıskansam ne olacaktı ki? Will aptalca seksiydi. Hepsi bu kadar. Başka bir şey söz konusu bile değildi.

Will, bakışlarımı yakalayacak şekilde eğildi, gözleri parlıyordu. “Yalancı.”

9

Günümüz

"NE DEMEK ONU GOOGLE'LAMADIN?" WHITNEY ELİNDEKİ çocuk bezini havada sallıyor.

Cam ile bir gece dışarı çıkmaları için bebeğine bakıcılık yapmam konusunda onu ikna etmiştim. Brookbanks'in restoranında yemek yiyecekler ve planladığımız gibi bebeği benimle evde bırakıp biraz baş başa vakit geçirecekler ama onları henüz evden çıkarabilmiş değilim.

Owen'ın seyahat beşiğini kurdular, biberonla beslemenin inceliklerini anlattılar, pişiklerinin ayrıntılı bir tanımını yaptılar ve bana Owen ile ilgili sık sorulan soruların bir çıktısını verdiler. *Kahretsin, kakasını yaptı! Şimdi ne olacak?* gibi başlıklarla listeyi komik hale getirmeye çalışmış ama içerikler yine de iğrençlik sınırında. Ayrıca bu yaptığı hiç Whitney'lik bir şey de değil.

Ona bakıyorum; diz çökmüş, kanepede bezi açılmış bir şekilde kıvranan Owen'ın üzerine eğilmiş durumda. Göğüs kısmında emzirmek için gizli bir bölmesi olan eflatun bir elbise giyiyor. Memeleri kocaman olmuş. Saç çizgisinin etrafında, sürekli şikâyet ettiği şakaklarındaki kısa saç tutamlarında ince bir sıra ter birikmiş. Belli ki çocuk sahibi olduktan sonra saçlar dökülüyor

ve dökülenlerin yerine bu tip saçlar çıkıyor. Ebeveyn olmak onu fark etmediğim, muhtemelen onun da etmediği biçimlerde değiştiriyor.

“İnsanları sanal ortamlarda didiklemekten nasıl nefret ettiğimi biliyorsun,” diyorum bez çantasında ıslak mendil ararken. Daha önce hiç bebek bezlememiştim, ama ne kadar zor olabilirdi ki? “Bırak ben halledeyim, Whit. Rezervasyon saatiniz geçiyor.”

“Konuyu değiştirmeye çalışma,” diyor elimdeki pakete bakarak. “Sadece çişini yaptıysa ıslak mendile gerek olmaz.”

Owen’ın altını bezlemeyi bitiriyor ve yerden kalkıyor, bunu daha önce yüzlerce kez yapmış birinin maharetiyle bebeğini koltuktan alıyor. Ama zaten o bunu gerçekten de bu kadar sık yapmıştır; Whit artık bir anne. Bunu zaten biliyordum ama şu an olduğu gibi idrak edememişim. Lise bittiğinden beri birbirimizden uzak yerlerde yaşıyorduk. Birer yetişkin olma maceramızda birbirimizin hayatında kaçırdığımız çok şey olmuştu.

“Will’i hiç Google’lamadın mı yani?” diyor. “O günlerde bile mi?”

“Pek sayılmaz.” Bu yalanın daniskasıydı.

“Tatil köyünün geleceğini adamın ellerine veriyorsun ve yaptığı işin doğru olup olmadığına bakmak için bile mi araştırma yapmadın?” Destek istercesine Cam’e bakıyor ama Cam yalnızca omuz silkiyor. Whitney’den birkaç santim daha uzun ve takvimlerdeki itfaiye çalışanlarının kollarına sahip.

Cam ve Whitney on beş yaşından beri birbirinin yanından bir an olsun ayrılmamıştı. Cam ilkokulda serserinin tekiydi ama dokuzuncu sınıftan onuncu sınıfa geçtiği yaz ona iyi gelmişti ve sonbaharda okul başladığında Whitney’in onu fark etmemesi mümkün değildi. Cam yıllardır âşık olduğu kıza kavuşabilecekti. Onu kış balosuna nasıl davet ettiğini hatırlıyorum, sanki bu bir meydan okumaymış gibi, güçlü olduğunu gösterircesine çenesini kaldırmıştı. Whitney bir meydan okumaya karşı koyamazdı.

Şimdi eski lisemizde danışmanlık yapıyor. Öyle istikrarlı ve iyi kalpli bir insan ki işinde de harika olduğundan eminim. Whitney'in de işinde iyi olduğunu biliyorum. Dünyada onun kadar işine tutkuyla bağlı bir diş hekimi olduğunu sanmıyorum.

“Henüz hiçbir şeyi kabul etmedim ve yıllar önce kısa bir araştırma yapmış olabilirim. Ama hepsi bu.”

Dün Will'i Google'da aramak gibi bir hata yapmıştım ama onu Rose çiftiyle geçirdiğimiz pazar gününden beri görmemiş-tim. Bu da üç gün önceydi. O zamandan beri ondan kaçıyorum. Eşyalarını toplayıp gitmemesine biraz şaşırdım doğrusu.

Zamanımın çoğunu işlere yetişebilmek adına Jamie ile geçirdim. Yemek salonuna bile gidebildim. İçeri girer girmez gözlerin üzerimde olduğunu hissedip buharlaşmak istedim ama başardım işte. Bu sırada, kederin kasvetli sisinde yolumu bulmaya çalışırken Jamie'nin beni ne kadar çok şeyden koruduğu ortaya çıktı.

Artık gecenin bir yarısı uyandığımda, yatak odamın penceresine gidip 20 numaralı kulübeden yayılan yumuşak ışığa bakıyorum. Uykusuzluk çeken bir ben değilim anlaşılan. Kare pencereden yayılıp ağaçların arasından süzülen ışığa bakıyorum ve Will'in yanında bir saat bile çalışsam hayatta kalıp kalamayacağımı merak ediyorum. Çünkü tesis hakkında daha fazla şey öğrendikçe onun yardımına ihtiyacımız olduğu daha da inkâr edilemez bir hal alıyor.

Whitney, bebeği Cam'e uzatıyor, o da hemen ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırmaya başlıyor, sallanırken komik suratlar yapıyor. Owen gülmeye başladığından beri anne babası onun kıkırdadığını duyma konusunda nerdeyse takıntılı bir hale gelmişti. Cam'in koyu kahverengi teni ve Whitney'in kocaman gözlerini almış, muhteşem bir bebek Owen.

Whitney çantasını karıştırıp telefonunu çıkarıyor ve ekrana dokunuyor.

“Bu o mu?” Telefonu yüzüme doğru tutuyor. Will’in vesikalık bir fotoğrafı; saçları geriye doğru taranmış, ceket giymiş ve kravat takmış. Fotoğrafın her bir pikselini çoktan incelemiştım. Kalın kirpikleri, siyaha çalan kahverengi gözleri, üst dudağının kavis, çenesinin güçlü hatları ve uzun burnu. Gülünç derecede çekici görünüyor.

Whitney, “Gözbebeklerinin büyümesinden öyle olduğunu anlıyorum,” diyor.

Fotoğrafı Cam’e gösteriyor, o da hızlıca bir baktıktan sonra gözlüğünü neredeyse ekrana sokarak ikinci kez bakıyor.

“Vay vay vay,” diyor Cam. “Aferin, Baby.”

“Cam, Tanrı aşkına, bana öyle deme,” diyorum. “*Aferin* derken neyi kastediyorsun?”

“Onunla takıldın, değil mi?”

Whitney ve ben aynı anda, “Hayır,” diye cevap veriyoruz.

Cam kaşlarını çatıyor. “Nasıl yani? Adamla yatmıyor musun? O zaman bu adamı niye mesele haline getirdik?”

“Çünkü Baby’i kendisine âşık etti ve sonra kalbini kırıp onu terk etti. Hatırlasana, Camden.”

“Ahh, uğruna Jamie’yi terk ettiğin adam bu mu?” diye soruyor Cam.

“Jamie’yi ben terk etmedim,” diye çıkışıyorum. Bu ikisinin Jamie’yle ayrılmamızın benim suçum olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum. Jamie’yle çıktığım yaz boyunca dördümüz beraber takılıyorduk ama sonrasında Cam ve Jamie görüşmeye devam etti. Hâlâ yakın arkadaşlar.

“Teknik olarak öyle,” diyor. “Ama onu sen zorladın.”

Cam’e ters ters bakıyorum, sonra Whitney internet sitesinden bir şeyler okumaya başlıyor. “William Baxter, Baxter-Lee’nin ortağıdır. Vesaire vesaire... Birkaç sıkıcı detay... Stratejik markalaşma ve pazarlama alanlarında uzmanlaşan William, *Canadlan*

Business tarafından 2019'un 'Heyecan Verici Yeni Vizyonerleri' arasında gösterilmiştir. William, lisans derecesini Emily Carr Üniversitesi'nde Güzel Sanatlar bölümünden, yüksek lisansını da Rotman İşletme Okulu'ndan almıştır."

Ekranı kaydirdıkça Whitney'nin gözleri büyüyor. İşte korktuğum şey buydu.

"Sanırım Will sosyetik biri," diyor. "Partilerde ve kırmızı halıda çekilmiş fotoğrafları var."

Gizemli Misafir oyunumuzu oynadığımız zamanki kararlı bakışıyla ekrana dönüyor.

"Ver şunu bana," diyorum telefonu elinden kaparak. Telefonu kapatıp saklaması için Cam'e vermek istiyorum ama gözlerim ekranı dolduran fotoğrafa takılıyor. Bunu daha önce de görmüştüm. Will smokin giymiş, kolunu zümrüt yeşili bir elbise giymiş bir kadına dolamış. Kadın korkunç derecede güzel. Kadının saçları da Will'inki kadar koyu renk, ama Will'in saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Will kameraya dalgın dalgın bakıyor; kadın ise bembeyaz, dümdüz dişleri ve bence *yumuşacık* kelimesini tanımlayabilecek tatlı pembe dudaklarıyla ışıldıyor.

"Fotoğrafların çoğunda o var," diyor Whitney. "Jessica Rashad. Başlıklardan birinde sanat koleksiyoncusu ve bir hayırsever olduğu yazıyordu. Bu da kadının zengin olduğu anlamına gelmez mi?" Gözleri daha da büyüyor, sis farları gibi parlıyor. "Hadi onu araştıralım!"

"Hayır. İkinizin de bu konuyla ilişkisini resmen kesiyorum." Will'in eski sevgilisinin Jonas kardeşlerin karısı kadar seksi olması beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Bebeği bana verip buradan gitme vaktiniz geldi."

Telefonu güvende olması için Cam'e veriyorum ve Owen'i onun kollarından alıyorum. Arkadaşlarım birbirlerine bakıyor, yüzlerini endişe kaplamış.

“Cidden, bizi hiç düşünmeyin.” Owen’ın burnuna dokunuyorum ve o da bana kocaman gülümsüyor. Whitney’e dönüp, *söylemiştim* der gibi kaşlarımı kaldırıyorum. “Hemen dönmek için acele etmeyin. Birer kokteyl için. Tatlı söyleyin,” diyorum ama dönmeleri için onlara bir saat veriyorum.

Owen’ın başına birkaç öpücük kondurduktan sonra nihayet vedalaşıyorlar. Bebeğin kolunu tutup onların arkasından el sallarken verandadan çıkışlarını izliyorum.

Tam tamına on beş dakika sonra Owen çığlık atmaya başlıyor.

HER ŞEYİ YAPTIM. OWEN’IN KİRLİ BEZİNİ DEĞİŞTİRDİM. Biberon vermeyi denedim. Dizimde zıplattım. Komik suratlar yaptım. “There’s a Hole in My Bucket” şarkısının elektronik bir versiyonunu söyledim. Ama bir türlü susmuyor. Kendini hasta etmesinden korkuyorum. Hem Owen’ın pantolonuna hem de kendi üstüme süt döktüğüm için altımda da hiçbir şey yok.

Artık ben de ağlamak üzereyim. Bebeği kucağımda salonun etrafında dolaştırırken, “Owen, canım benim. Lütfen, lütfen, lütfen ağlama,” diyorum.

Çok sık ağlayan biri değilim ama annemin ölümünden beri sanki birisi göz kapaklarımdan arkasına sızdıran musluklar yerleştirmiş gibi hissediyordum.

Anneme, aile işimizi yapmak istemediğimi söylediğimde aramızdaki ilişkinin temeli değişmişti sanki. Suçlu hissediyordum ama en azından özgürdüm. Annem, eve dönüp düzgün bir gelir elde etmek varken neden Toronto’da her ay maaşımın ödeneceği günü bekleyerek yaşamak istediğimi anlamıyordu. Her pazar telefonda konuşurduk ama bu görüşmelerin çoğunda kavga ederdik. Altı sene önce Filtr’da yönetici olduğum güne kadar şehirde yaşadığım için suçu kendinde arıyor diye düşünürdüm. Kavga

etmeyi bırakmıştık. Beni ziyaret ettiğinde beraber öğle yemeğine giderdik ve asıl merkezimizin olduğu dükkânın yoğunluğu karşısında şaşırırdı.

Philippe’le çıkmaya başladığım zamanlarda annem ilişkimize temkinli yaklaşıyordu. “Kendini biraz fazla beğeniyor gibi,” demişti. Yerinde bir tanımlamaydı, ama kendini beğenmesi için çok fazla şey olduğunu düşünüyordum: başarılı bir iş, belirgin karın kasları, bir kiliseden dönüştürülmüş harika bir ev. Annem bana dikkatli olmam gerektiğini söylemişti.

Onu şapka tasarımcısıyla beraber yakaladığım gün bir pazar günüydü. O ve ben öğleden sonrayı ofiste geçirmiştik, üçüncü mekânımız için tadilat planlarını gözden geçiriyorduk. Genellikle onun evinde kaldığım için, Philippe “kendine vakit ayırabilmesi” için pazar akşamlarını yalnız geçirmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bu benim de işime geliyordu. Kendi rutinim vardı. Önce market alışverişi, sonra annemle telefon görüşmesi. Telefonumu onun evinde unuttuğumu fark ettiğimde tramvaya henüz adım atmıştım. Philippe’i masamın üzerinde birinin üzerine abanmış halde bulduğumda şaşırdığımı söylemek yetersiz bir ifade olur. Annem aradığında hâlâ şoktaydım, olan biten her şeyi anlattım. Ona aşk hayatımla ilgili bu kadar çok şeyi daha önce hiç anlatmamıştım.

Annem ertesi gün elinde daha önce hiç görmediğim küçük bir çantayla ve Peter’in yaptığı bir ekmekle evime gelmişti. Üç gece kalmıştı, Noel dışında yıllardır birlikte geçirdiğimiz en uzun süreydi. Soru sormamış, Philippe’in beni aldattığına dair bir şeyler hissedip hissetmediğim konusunda beni sıkıştırmamıştı. Bana eve gelmemi, Brookbanks’te çalışmamı söylemeye çalıştığından şüpheleniyordum. Ama bunu da yapmamıştı. Bol bol Netflix izlemiş ve bol bol ekmek yemiştik. Bana sarılıp vedalaştığında gitmesini istememiştim. Ve onu özleyeceğimi söylediğimde, yine bir şeylerin değiştiğini, aramızdaki gerginliğin

hafiflediğini hissetmiştim. O anda, bir öncekinden daha derin bir an yaşamıştık.

İki yıl sonra da öldü.

Sanki tam birbirimizi bulmaya başlamışken onu kaybetmişim gibi geliyor. Annemle anılarımın yasını tuttum. Resepsiyondan döndükten sonra gizlice odama girip bana iyi geceler öpücüğü vermesinin, uyuduğumu sanmasının... Oysa onu hep beklemiştim. Her şeyin biraz daha yavaşladığı sonbahar sabahlarında beni erkenden uyandırmasının ve kahvesini içerken göl kenarında onunla oturmamı istemesinin. Beni, *Benim Fern'im* diye insanlarla tanıştırmasının. Kreplerinin. Evde hiç olmamasına rağmen onları yayıkaltı suyuyla yapma konusundaki kararlılığının. Sütün içine ekşilik katması için limon suyu eklemesinin. Ama tüm bunların ötesinde, asla sahip olamayacağımız geleceğimizin, daha yeni yeni sağlamlaştırmaya başladığımız ilişkimizin yasını tutuyorum.

Ağlamaktan o kadar bıkmıştım ki -gözlerimin yanması, burnumun tıkanması, asla duramayacağım hissi- cenazeden birkaç hafta sonra dış dünyayla ilişkiyi tamamen kesmeye çalıştım. Bu süreçte birkaç kez ayağım kaydı, ama şimdi sakinleşmesi imkânsız beş aylık bir bebeği yatıştırmaya çalışırken en tepeden düşüyor gibiyim. Sert bir şekilde.

Owen'ın bağırış çağırışları arasında birinin kapıya vurduğunu neredeyse fark edemiyorum. Şşş, şşş diyerek onu susturmaya çabalamaktan vazgeçiyorum ve kapı yine tıkırdıyor. Whitney ve Cam erken dönmüş olmalılar. O kadar rahatlıyorum ki bir bebek bakıcısı olarak tamamen çuvallamış olmam umurumda bile değil.

Ama kapıyı açtığımda gelen Whitney ve Cam değil.

Will.

Onunla ilgili beynimi karıştıran şeyin ne olduğunu net olarak bilemiyorum. Mavi kot pantolonu ve soluk gri tişörtü. Boyunun

uzunluğu. Burada olduğu gerçeği. Ama bir seçim yapmam gerekirse, saçları olabilir. Tanıştığımız zamankinden daha kısa ama saçlarını böyle dağınık ve biçimsiz, alnında siyah bir şerit halinde görmek kendimi yeniden yirmi iki yaşındaymışım gibi hissettiriyor.

Owen kucağımda kıvranırken gözlerimi birkaç kez kırptırıyorum. Will, “Bebek kurban etme ritüeli için gelmiştim. Akşam sekizde, değil mi?” diyor.

Will’in olduğu yerden nasıl göründüğümüzü hayal ediyorum: İkimizin de gözleri şişmiş ve gözyaşları içindeyiz. Bebeğin üzerinde bezi dışında hiçbir şey yok. Burnum akıyor. İçimde sutyen, altımda da pantolon yok ve gri atletim en iyi arkadaşımın anne sütüyle lekelenmiş.

Sanki pantolon giyiyormuşum ve kendimi kaybetmenin tam ortasında değilmişim gibi konuşmaya çalışarak, “Ağlama sesini mi duydun?” diye soruyorum. Will’in gözlerini yüzümden ayırmamasına minnettarım.

“Bence bu sesi Alaska’dan bile duyabilirler.”

“Kusura bakma.” Owen’ın vokal gösterisi yüzünden sesimi yükseltiyorum. “Pencereleri kapatayım.”

“Aslında,” diyor Will, “yardım edebilir miyim diye bakmaya gelmiştim.”

“Bebek konusunda mı?” *Bebek kurban etme konusunda mı?* diye sormuşum gibi bir şaşkınlık var sesimde.

“Evet. Bir iki şey biliyorum.”

Bu durumda yapılacak en akıllıca şey yalana başvurup Will’e her şeyin kontrolüm altında olduğunu söylemek ve sonra kibarca gitmesini istemek.

Will, “İçeri girebilir miyim?” diyor.

Ama gerçek şu ki, Owen en az yirmi dakikadır aklını kaçırmış durumda ve bende de çareler tükenmiş vaziyette. Kalçamla itip kapıyı açık tutuyorum.

Will içeri girer girmez bir hata yaptığımı anlıyorum. Koridorda karşımda duruyor ve bana o kadar yakın ki. Yanık şeker kokusunu da yanında getirmiş ve Owen'a doğru eğildiğinde yanaklarının üstündeki çillerin belirginleştiğini görüyorum. Utanç verici olsa da birlikte geçirdiğimiz o günün alternatif sonlarını o kadar çok hayal etmiştim ki... Ama hiçbir şey beni Will Baxter'in evimde olması kadar çabuk o anlara götürmemişti. Aşağılanma ve arzu beni eşit ölçüde etkiliyor.

Will elini dirseğime koyuyor.

"Ver bakalım onu bana..." Duraklıyor.

"Owen."

Owen'ın ayağını sıkıyor. "Hadi bakalım, Owen'ı bana ver. Hem sen de üzerine bir şeyler giy istersen." Bana bakıyor ve gözlerindeki muhtıplık neredeyse nefesimin kesilmesine neden oluyor. İlk kez eski Will'i görüyorum. "Tabii ikinizin pantolon giymeme gibi bir anlaşması yoksa."

"Süt döktüm," diye fısıldıyorum. "İkimizin de üzerine."

"Söylemem," diyor. Owen'ı kollarına bırakıyorum ve Will tek bir hareketle bebeği omzuna yatırıyor.

"Oturma odası sol tarafta," diyorum. Onu oraya benim götürmemin imkânı yok. İç çamaşırlımın arka tarafında Huysuz Küçük Hanım görselinin altında PAZARTESİ yazıyor. Ayrıca bugün günlerden çarşamba.

Üst kata çıkıp yüzüme soğuk su çarpıyorum, makyaj yapmadığım ve yanaklarımda rimel izleri olmadığı için şükrediyorum. Saçlarımı tarıyor, deodorant sürüyor ve üzerime bir sutyen, temiz bir atlet ve bir kot şort geçiriyorum. Aynada kendime bir kez daha bakıyorum.

Aşağı indiğimde Owen, Will'in kollarına sarılmış, Will şarkı söylerken sessizce ona bakıyor. Merdivenlerden onları izliyo-

rum. Owen'ın üzerinde turkuaz bir uyku tulumu var ve Will'in ona "Closing Time" şarkısıyla serenat yaptığını fark ediyorum. Katıldığım her ilkokul dansının sonunda çalan şarkı. Şarkı bittiğinde bebeği yüzüne doğru kaldırıyor ve minik baş belası Owen gülümsüyor.

"Semisonic'in yadsınamaz gücü, ilkokul yedideki kızlar ve bebekler üzerinde işe yarıyor," diyerek yaklaştığımda Will arkasını dönüyor. Beni baştan aşağı inceleyip kıyafetime bakıyor.

"Ne?"

Will başını iki yana sallıyor. "Catherine Reyes'i bu şarkıda dans ederken öpmüştüm."

Kendime rağmen gülüyorum. "Ben de Justin Tremblay'ı." Owen'ın başını okşuyorum. "Bu ejderhayı nasıl evcilleştirdin? Ne yaptımsa işe yaramadı." Will'e bakıyorum, gözlerinde öyle sıcak bir ifade var ki bir adım geri çekiliyorum. Sonra kafama dank ediyor. "Ah. Senin de mi var?"

"Çocuk mu? Hayır." Sesinde korku var.

"İstemez misin?"

"Hayır." Duraksıyor. "Bilemiyorum. Sen?"

"Benim beş tane var," diyorum boş bir ifadeyle. "En küçüğü Owen."

Karşılığında minicik bir gülümseme kapıyorum. Will gözlerini bebeğe indiriyor. "Anne babası olduğunu tahmin ettiğim bir çifte el sallayarak veda ettiğini gördüm."

"En iyi arkadaşım Whitney ve kocası." Will'in yüzünde bu ismi hatırladığına dair bir işaret arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. "İlk kez bir bebeğe baktığım çok açık."

Owen iyi zamanlanmış bir ciyaklama koyuveriyor ve yumruğunu ağzına sokuyor.

“Bir şeyler yedirebildin mi?” diye soruyor Owen’ı yatıştırmak için gövdesini sağa sola döndürerek. “Karnı aç olabilir.”

“Denedim ama ağlaması durmadı. Bir türlü içiremedim. Bir kez daha deneyebiliriz.”

Sütü mutfakta ısıtıyorum ve döndüğümde Will ve Owen koltukta birbirlerine sokulmuşlar, Owen’ın boynunda bez bir önlük var. Ona bir önlük takmayı akıl edememiştim. Will şişeye uzanıyor.

“Ben hallederim,” diyor. “Sen istemezsen tabii.”

“Nasıl istersen.” Kendimi kanepeye bırakıyorum.

Owen mutlu mutlu sütünü içmeye başladığında Will, “Aç adam seni,” diyor.

Şaşkınlıkla onları izliyorum. Will bana bakıyor, ne kadar şaşkırdığımı görmemiş olmasının imkânı yok ama bebeği nasıl böyle iyi idare ettiğiyle ilgili hiçbir açıklama yapmıyor.

Owen kıpırdanmaya başlayınca Will onu oturtuyor, Homer Simpson’ın geçirmesi gibi yüksek bir ses çıkarana kadar sırtını hafifçe sıvazlıyor, sonra Owen, Will’in ellerine yığılıyor.

Mama bittiğinde Will bebeğin gazını tekrar çıkarıyor, çenesini siliyor ve onu odanın köşesindeki beşiğine götürerek nazikçe yatırıyor. Owen’ın gıkı bile çıkmıyor.

Will fısıldayarak, “Oturabileceğimiz başka bir oda var mı?” dediğinde beni şaşırtıyor. Gider sanmıştım. “Tabii gitmemi istemezsen?”

“Gitme,” diyorum. “Eğer uyanırsa desteğe ihtiyacım olacak.”

WILL’İ MUTFAĞA GÖTÜRÜYÖRÜM. ANNEMİN GÜNLÜKLERİNİ koyduğumuz ayakkabı kutuları hâlâ masanın üzerinde, Peter onları bana verdiğinden beri hiç açılmadan oldukları yerde duruyor. Buzdolabından bir şişe beyaz şarap çıkarıp onaylama-

sı için ona uzatıyorum. Başını sallıyor ve parmağıyla tezgâhın üzerinde duran Whitney'in bebek bakıcılığı ile ilgili sık sorulan sorular listesine dokunuyor.

“Bu ne?”

“Arkadaşımın küçük oğlu konusunda bana güvenmediğinin kanıtı.” Kadehlere şarap dolduruyorum. “Neden böyle hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

Will kâğıdı okuyor. “Owen’ın en sevdiği ninniler ‘Edelweiss’ ve ‘What a Wonderful World.’” Bana bakıyor. “Üst düzey.”

“Bebek doğduğunda doktorların Whitney’e bir kişilik dönüşümü yaşattığına inanıyorum.”

Sayfayı inceliyor, alnındaki çizgiler derinleşiyor. “Ebeveynlik insanı mahvedebilen bir şey.” Baba olmadığını söyleyen birine göre oldukça iddialı bir ifade.

Annemin ofis olarak kullandığı güneşlenme odasından geçerken, “Burası güzelmiş,” diyor. Buraya girmeyi sevmiyorum ama buradan geçmeden arkaya gitmenin bir yolu yok. Bahçeye açılan cam kapıyı kaydırarak açarken, “Çok modern,” diyor.

“Evet,” diyorum sessizce. “Bu kısım yeniden inşa edildi.”

Will’in bakışları benimkilerle buluştuğunda noktaları birleştirdiğini görebiliyorum. O geceyi ya da tamir masraflarını karşılayabilmek için yaptığım fazladan mesailerini düşünmek istemiyorum.

Will’in gözlerinde anlayış dolu dalgalar beliriyor ama tek söylediği, “Ah,” oluyor. Başımı eğip dışarı çıkmasını işaret ediyorum.

Bahçe çalılıklara bakıyor, bu yüzden göl manzarası yok, ama özel hissettirmesi, misafirlerin kaldığı bungalovlardan hiçbirini görememeniz çok hoşuma gidiyor. Owen’ı duyabilmemiz için kapıyı açık bırakıyorum ve sandalyelerden birine yerleşiyorum.

“Bebek bezi çantasından gerçekten anlıyor gibisin,” diyorum. “Geldiğin yerde bir bebeğin olmadığına emin misin?”

Will donup kalıyor, kadehini yarısına kadar ağzına götürüyor. Şarabına bakıyor ve sonra yavaşça kadehini yere bırakıyor.

“Bir yeğenim var. Kız kardeşimin kızı,” diyor bir saniye sonra. Söylememesi gereken bir şeyi söylemiş, bu bilgiyi paylaşmanın bir bedeli varmış gibi davranıyor.

“Yakın zamanda mı doğurdu?”

“Hayır.”

Will bakışlarını şarabına dikeyyor, çenesi gergin. Aramıza diktiği duvarı neredeyse görebiliyorum.

Onu sarsmak istiyorum. *Kimsin sen ve benim Will'ime ne yaptın,* diye bağırarak istiyorum. Pençelerimi çıkarmak ve o duvardaki her tuğlayı tek tek sökmek istiyorum. “Detaylandırmak ister misin?”

Will içkisinden bir yudum daha alıyor, sonra gözlerime bakıyor. “Kız kardeşim anne olduğunda çok gençti. Ona ben yardım ettim.”

“Fedakâr dayı.”

“Onun gibi bir şey.”

“Annem bütün bunları tek başına nasıl yaptı bilmiyorum.” Bu sonradan aklıma gelen, o anda aslında dile getirmek istemediğim bir düşünce.

“Bekâr anneler insanüstüdür,” diyor Will. “Senin annen çok kararlı bir kadına benziyordu.”

“Annem bir güç timsaliydi,” diyorum. Sessizleşiyoruz. Will sandalyesinde arkasına yaslanıyor, bacaklarını uzatıp ağaçlara bakıyor.

“Burası çok güzelmiş,” diyor. “Her yer muhteşem ama burası huzur dolu.”

“Evet, ben de çocukken buraya çok gelirdim,” diyorum. “Ve aile iskelesine inerdim.”

“Misafirlerden saklanmak için mi?”

“Öyle de denebilir,” diyorum çalılara bakarak.

“Satmayı düşünüyor olmalısın,” diyor.

“Öyle mi?”

“Bir tatil köyü işletmekle ilgilenmiyordun, sanırım burayı satmak senin için bir seçenek.”

Ciğerlerimi derin bir nefesle dolduruyorum ve yavaşça dışarı veriyorum. “Evet, bu da bir seçenek.”

“Verilmesi kolay bir karar değil.”

“Evet, değil,” diye katılıyorum. “Hatta imkânsız gibi geliyor.”

Beni dikkatle inceliyor “Bunun Jamie’yle bir ilgisi var mı?”

Şu anda bu konuyu açmayacağım. “Eğer burayı elden çıkarsam danışman tutmanın da bir anlamı yok, öyle değil mi?”

“Satma konusunda ne kadar ciddisin?”

İçkimden bir yudum alıyorum. “Milyon dolarlık soru.”

“Sana baskı yapmak istemem.”

“Bu işi seninle yapmak isteyip istemediğimi bilmen gerektiği gerçeğini saymazsak tabii.”

“Doğru.” Bir ayağını diğerinin üzerine koyuyor. “Ama ben potansiyel danışmanın olarak değil, senin...” Dalıp gidiyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, bu cümleyi nasıl bitireceğini görmek için bekliyorum. Onun, benim için ne anlam ifade ettiğini tanımlayan bir sıfat yok.

“Sadece soruyorum,” diye bitiriyor. Ama sonra bana sert bir bakış atıyor. “Sanırım bunun bir soru olmasına şaşırdım. Satmaman gibi bir ihtimal yok.”

Sesim kısık bir şekilde, “Plan yüzünden mi?” diye soruyorum. Will’le yaptığımız listeye bakmayalı yıllar oldu. Gözlerimi kapatığımda el yazısı hâlâ gözümün önünde canlanıyor. FERN’İN BİR YILLIK PLANI. İçindeki dört maddeyi ezberlemiştim.

“Çünkü buraya gelmek istemiyordun.”

Parmaklarım, bir yerlerimi kaşıma isteğiyle kıpırdıyor. “Uzun zamandır planım şehirde bir kahve dükkânı açmaktı.”

“Duvarında Toronto çizimi olmayan bir yer sanırım.” Will’in dudakları seğiriyor. “Senin için fazla basit.”

İçim zevkten köpürüyor. “Duvara bir eğreltiotu çizmene izin verebilirim,” diyorum. “Küçük bir tane.”

“Zaten başka türlüünü yapmam,” diyor. “Küçük eğreltiotlarını çok severim.”

Derimin altında fokurduyor olsam da hareketsiz kalıyorum. Eğreltiotunun e’si büyük yazılmış gibi geliyor. Tam bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz. Ya da belki beş saniye. Ne kadar uzun olursa olsun, tehlikeli bir bakışma.

“Hâlâ duvar resimleri yapıyor musun? Eğlenmek için yani.”

“Hayır,” diyor Will sessizce. Gözlerini karanlığa dikeyyor. “Çok uzun zamandır elime fırça almadım.”

“Peki kalem?”

Başını iki yana sallıyor.

“Çizmelisin,” diyorum. “Sendeki gibi bir yeteneğin heba olmasını istemeyiz.”

Gözlerini aniden bana çeviriyor ve hiç ayırmadan öylece bakıyor. “Dikkat et,” diyor. “Neredeyse bana iltifat edeceksin.”

“İltifat değildi,” diyorum. “Sana bahşedilen bir hediyeği nasıl çarçur ettiğine değinmek istemiştım.” Gırtlaktan gelen bir homurtuyla gülüyor. Biri sırtımı kaşıyormuş gibi hissediyorum.

“Her neyse,” diyorum asıl konuya dönerek. “Brookbanks anemin hayatının işiydi, buna veda etmek kolay değil. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.”

* Karakterin adı Fern’e bir gönderme var. Fern, eğreltiotu demektir. (ç.n.)

Will kadehini yere bırakıyor, gözleri hâlâ bende, yüzüğünü çeviriyor. Ellerine bakıp anılara dalıyorum. Serçe parmağının benimkine dolandığını neredeyse hissedebiliyorum. “Eğer ne yapacağını gerçekten bilmiyorsan, iki senaryo üzerinde çalışabilirim. Biri satış üzerine, diğeri de burayı kendin işletmeye karar verirsen kullanmak üzerine kurulu olur.”

“Sana daha çok iş çıkarmış olurum ama.”

“Her iki seçeneğe de bakmak, karar vermene yardımcı olabilir.”

Başımı bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum.

“Benimle çalışmak istediğinden emin değilsin, değil mi?” diye soruyor. “Yaptığım işte iyiyim ama mesele bu değil, değil mi?”

Sorusu içimde keşfetmek istemediğim bir şeyleri harekete geçiriyor.

Acımın beni tatil köyü için en iyisi neyse onu yapamayacak kadar ele geçirmesine izin vermemeliyim. Ben iyi bir yöneticiyim ama daha önce hiçbir işletmeyi elden geçirmedim. Bu işi de zamanla çözebilirim ama Brookbanks’in bu kadar vakti yok. “Aslında,” diyorum Will’e, “yardımını kabul etmeyi düşünüyordum.”

Will’in yüzünü kaplayan gülümseme bir gemiye bile yol gösterebilecek parlaklıkta. Artık on yıl daha genç görünüyor. Anılarımdaki Will’e benziyor.

“Bölüyor muyuz?” Whitney kafasını arka kapıdan uzatıyor.

“Selam!” Koltuğumdan fırlıyorum. “Dönmüşsünüz. Nasıl geçti?”

“Harika,” diyor, gözleri ayağa kalkmakta olan Will’e dikilmiş. “Ama bu kadar yeter.” Bileğine hafifçe vuruyor.

Whitney çok heyecanlı biri ve oyun oynamaya hazır olduğunda iri gözleri daha da büyür ve dudakları sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi birbirine yapışır. Ben buna Bela İfadesi diyorum. Ve şu anda, Bela İfadesi’ni takınmış durumda.

“Gördüğüm kadarıyla erkek diyetini bozmuşsun,” diyor.

Kaşları en son bıraktığı yerden bir santim daha yukarı kalkmış olan Will'e bakıyorum.

“Diyette misin?”

Ben onaylamadan, inkâr edemedim ya da mahcubiyetten patlayamadan Cam bahçeye adım atıyor.

“Owen derin derin uyuyor,” diyor ama kimse onunla ilgilenmiyor çünkü Whitney elini uzatmış, “Sen Will olmalısın. Tanıştığımıza çok memnun oldum,” demekle meşgul.

Will onun elini sıkıyor, belli ki şaşırmış.

Whitney, “Seni daha önce Google’da arattık,” diyor. Hain.

Will’in gözleri parlıyor ve bana kendini beğenmiş bir bakış fırlatıyor. Yine genç Will’i görüyor gibi oluyorum.

“Sadece kimliğini kontrol etmek için,” diyor Cam, elini uzatarak.

Ona sonra teşekkür edeceğim. “Ben Camden, bu baş belası da karım Whitney.”

“İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum,” diyor Will. “Owen’la da tanıştım. Çok güzel bir bebek.”

“Fern’in bu akşam bir misafiri olacağını bilmiyorduk,” diyor Whitney. “İki kişiyi doyuracak kadar pizza parası bıraktığımızdan emin değilim.” Şaka yapıyor ama altında yatan soru çok bariz: *Burada tam olarak ne yapıyorsun, Will Baxter?*

Will’in Owen’la ilgilenmeme yardım ettiğini söylemek üzereyim ama Will önce davranıyor. “Daha önce Fern ve Owen’ı el sallarken gördüm ve bebekle tanışmak için uğradım. Konuşmaya başladık ve...” Will eliyle şarabı ve bahçeyi işaret ediyor. “Çok güzel bir akşam.”

“Siz de birer kadeh ister misiniz?” diye soruyorum.

Whitney’nin gözleri aramızda gidip geliyor, yüzünde saf bir ıstırap ifadesi var. Yapmaya çalıştığı hesabı biliyorum: Kalmak ve Will’i tanımak ya da gitmek ve her neyi böldülerse ona devam etmemize izin vermek. Onun için işkence gibi bir seçim.

“Çok isterdik ama Owen’i eve götürmeliyiz,” diyor. Sözleri öylesine hayal kırıklığıyla dolu ki kulağa komik geliyor.

Ben onları uğurlarken Will arkada kalıyor, Whitney uyuyan bebeği kucaklarken Cam de bebek bezi çantasını ve beşiği taşıyor.

Bahçeye döndüğümde Will, “Whitney eğlenceli birine benziyor,” diyor.

“Tam bir manyak.”

“Ben de gitsem iyi olacak,” diyor. Neredeyse ona bir kadeh daha bir şeyler içmek için kalmasını söyleyecektim. Will, “Şarap için teşekkür ederim,” diyor.

“Bu gece bana yardım ettiğin için sana koca bir şişe borçluyum. Gelmeseydin ne yapardım bilmiyorum.”

“Hiç sorun değil.” Duraklıyor ve gözleri bir projektör gibi yüzümde geziniyor. “Daha önce ciddiydin, değil mi? Beraber çalışmamız konusunda?”

“Öyleydim.” Will ile daha fazla zaman geçirme fikri başımı döndürüyor. “Haftaya bir emlakçı gelecek. Sen de toplantıya gelir misin?”

“Gelirim,” diyor. “Ama ondan önce seninle baş başa görüşebilir miyiz? Üzerinden geçmek istediğim çok şey var. Mümkünse yarın harika olur.”

Öğleden sonra burada buluşmak üzere anlaşıyoruz ve Will’i ön kapıya kadar götürüp kapıyı açık tutuyorum.

“İyi geceler Fern,” diyor. “Umarım iyi bir uyku çekersin.”

WILL GİTTİKTEN SONRA MUTFAK MASASINDAKİ AYAKKABI KUTUSU yığınının önünde duruyorum. Will’i, geçmiş ve onca zaman sonra her şeyin ne kadar farklı görüldüğünü düşünüyorum ve kutuları odama taşıyorum. Yatağın üzerine koyduğumda yayları gıcırıyor.

Annemin sekiz yaşından başlayıp ben doğmadan hemen öncesine kadar yazdığı bir düzineden fazla günlük var. Hepsini on yedi yaşına girdiğim yaz okudum. Ama sonuncusunu hiç bitiremedim. Onunla yüzleşmeden önce annemin hamile olduğunu öğrendiği yere kadar gelmiştim.

Defteri bulduğumda nefesim kesiliyor, kumaş kaplı kapağında neşeli ayçiçeği desenleri var, sayfaların yalnızca yarısı dolu. Annemin el yazısı çok tanıdık, uzun y'ler, j'ler, g'ler ve f'lerle sağa doğru eğimli. İlk yazısı 6 Mayıs 1990 tarihli. Annem yirmi iki yaşındaydı, Ottawa Üniversitesi'nden mezun olduktan hemen sonraydı.

Yüz yirmi yedi kere uyuyacağım ve sonra Avrupa'dayım! diye yazmış en üste. Birçok kayıt bu şekilde başlıyor, büyük seyahati için geri sayım yapıyor.

Peter bugün bana bir takvim getirdi ve gideceğim gün gelene kadar günleri işaretlemeye başlamam gerektiğini söyledi. Sadece bir haftadır evdeyim ama sanırım seyahat hakkında bu kadar çok konuşmamdan bıktı. Bu yüzden artık her sabah mutfağa gidip tarihin üstünü çiziyorum.

Peter'ın çaldığı müziğin, geçen kış bana postaladığı karışık kasetten bile daha iç karartıcı olduğunu söylemiş miydim? Zavallı çalışanları! Yarın o bakmıyorken müzik setine gizlice Anne Murray'in bir kasetini koyacağım.

Kendi kendime gülümsüyorum. Peter'da hâlâ o eski kasetçalar var. Sayfaları çeviriyorum, onun adını arıyorum. Burada çok adı geçiyor.

Bu gece yatmaya hazırlandıktan sonra günlüğe sarılıp annemin Rose çiftini ve büyükannemle büyükbabamı anlatışına kahkahalarla gülüyorum.

Uzun hafta sonunun son günü ve nihayet yaz geldi gibi. Müdavimlerin çoğu dün geldi. Rose çifti bir kasa cin getirmiş. Neredeyse tüm mevsimlik işçiler işe başladı (yeni cankurtaran açık ara en sevimlisi) ve personellerin kaldığı kulübeler doldu. Bu gece rıhtımda havai fişek gösterisi olacak. Babama göz kulak olmalıyım. Geçen Victoria Günü'nde Bay Rose'un martinilerinden biraz fazla kaçırmıştı ve maytap yakarken neredeyse burnunu kaybediyordu.

Annem işe “büsbütün” dahil olmayı ne kadar çok istediğini yazmış. Peter'ın onu Ottawa'daki okulunda doğum günü için birkaç kez ziyaret ettiğinden bahsediyor. Aralarında hiçbir şey olmamış ama şimdi okuyunca işin içinde daha derin duyguların olduğunu anlıyorum.

Gözlerim ağırlaştığında günlüğü bırakıp ışığı kapatıyorum. Zihnim Will'e kayıyor, birlikte geçirdiğimiz akşamı tekrarlıyor. Ona birlikte çalışmak istediğimi söylediğimde yüzünde beliren gülümsemeye takılıp kalıyorum.

Will Baxter, ikinci kez bir plan yapmama yardım edecek.

10

14 Haziran, 10 Sene Önce

“BİR İTİRAFTA BULUNACAĞIM,” DEDİM SOKAĞIN SONUNA vardığımızda. Will *içten, canlı* ya da *çiğ* bulduğu duvar yazılarını göstermek için birkaç kez durmuştu ama çoğunlukla konuşa konuşa dolaşıyorduk. Bana “iki odalı bir dairede üç kişiyle birlikte sefalet içinde yaşamayı” konu alan çizgi romanı *Ev Arkadaşları*’nı ve duvar resimlerinin bir hobi olarak başladığını ama kısa sürede kirayı ödemeye yetecek kadar talep gördüğünü fark ettiğini anlattı. Will konuşurken gözlerimin dövmesine, ellerine ya da omzunun büyük kısmına uygunsuz bir süre boyunca takılıp kalmasına izin vermemeye çalışmakla meşguldüm.

“Sanat işleri pek dikkatimi çekmezdi,” dedim abartılı bir fısıltıyla.

“Benim de bir itirafım var.” Sesi ciddiydi.

Kulağıma doğru eğildi ve nefesinin boynumda yarattığı şok, kollarımdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. “Açlıktan ölüyorum.”

“Ah. Bir yerlere gitmek ister misin?” Buna hiçbir şekilde hayır demeyeceğimi göstermek için gülümsedim.

“Aslında bir sonraki duraktan önce bir şeyler atıştırabiliriz diye düşünüyordum. Yani başka bir yerde olman gerekmiyorsa tabii.”

“Bugünkü planım boş boş dolaşmaktı,” dedim. “Ve dairemde takılmak. Yani tamamen seninim.” Seçtiğim kelimeler karşısında gözlerimi kısıtım.

Gülümsemesi genişledi. “Mükemmel.” Cebinden telefonunu çıkardı. “Kız kardeşimi aramamın bir sakıncası var mı? Babamla dün büyük bir kavga ettiler. Sanırım bir kontrol etsem iyi olacak.”

“Tabii, tabii ara. Ben şöyle geçerim...” Başparmağımla arka taraflarda bir yerleri gösterdim.

Elini *gerek yok* dercesine havada salladı ve telefonunu kulağına götürürken orada kalmamı işaret etti.

“Alo, Bells,” dedi beni izleyerek. Will’in kız kardeşine nasıl olduğunu, nerede olduğunu, bu gece eve gelip gelmeyeceğini sormasını dinleyerek etrafıma bakındım. Son sorusunun cevabını ben bile duymuştum: Kesin bir *hayır*.

Will birkaç saniye sonra, “Ona gerçekten söyledim, inan bana,” dedi, elini alnına sürterek. “Sen gittikten sonra konuşmaya başladık. Geceyi Matty’nin evinde geçirdim. Ama biz ikimiz yarın hâlâ kahvaltı yapıyoruz, değil mi?” diye sordu bir dakika sonra.

Kız kardeşiyle bir yer ve zaman kararlaştırdıktan sonra Will güldü, sonra da gözleri bana döndü. “Adı Fern.”

Telefonunu kot pantolonunun içine geri soktuğunda gözlerimi kısarak ona baktım. “Kız kardeşine benden mi bahsettin?”

“Hı hı. Annabel Baxter usulü Toronto turunun yüzde doksan sekiz daha az kasıntı olduğunu söylememi istedi.”

“Öyle mi gerçekten de?”

“Öyle olduğu iddia ediliyor.”

“O iyi mi?”

“İyi olacak. Hâlâ sakinleşmeye çalışıyor. Babam sınırı aştı ve olay büyüdü. Her zamankinden daha saldırgandı. Bir şeyler dönüyor gibi hissediyorum.”

Koluna dokundum. “Dinle, Sanat Okulu. Bunun senin turun olduğunu biliyorum ama burası benim de şehrim. Öğle yemeğini ben seçiyorum.”

Birkaç yıl önce açılan popüler bir Vietnam sandviççisine yakındık ve Will’in burayı duymamış olması beni heyecanlandırmıştı. Kapıyı açtığımda yüksek sesle çalan müzik ve klima bizi karşıladı. Öğle arası yoğunluğunu çoktan geçmişti, bu yüzden genelde sokağa taşan kuyruk sadece üç kişiden oluşuyordu. Will’in vejetaryen olmadığından (muhtemelen öyle değildir, diye düşündüm) ve domuz eti yediğinden emin olmak için ona yine de sordum, sonra onu tek boş masayı kapması için gönderdim.

İki çeşit domuz etli sebzeli Vietnam sandviçi, mayonez, yeşil soğan ve daha fazla domuz etiyle doldurulmuş büyük bir porsiyon kimçi* tepsisi ve tüm bunların yanı sıra limonlu gazoz sipariş ettim.

Will sandviçinden ilk ısırığı alırken, “Çok güzel,” dedi.

Will sodasını içip bırakana kadar obur bir sessizlik içinde yedik. “Daha önce telefonda konuştuğunda duydum. Whitney kim?”

Tereddüt ettim.

“Duymamış gibi yapmamı ister misin?” Will başparmağında kalan bir parça mayonezi emdiğinde geçici olarak dilimi yutmuş gibi oldum.

Ellerini peçeteyle silerken, “Belki,” dedim.

Will’in yanında kendimi neden bu kadar rahat hissettiğimi tam olarak kestiremiyordum ama bunun sebebinin esrar olmadığını biliyordum. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı, ke-tumluğumun ağırlığı altında boğuluyordum. Ama kalabalık bir

* Kimçi, mayalanmış kırmızıbiber ve sebzelerden yapılan geleneksel bir Kore yemeğidir. (ç.n.)

restoranın ortasında Whitney hakkında içimi dökmek de istemiyordum. “Tura devam edelim mi?”

Kendimizi yeniden kaldırımlara attığımızda Will sırt çantasından limon şekerleri dolu kutuyu çıkarıp bana uzattı. Bu kez bir tane aldım.

Will bizi Çin Mahallesi’nden geçirip bir sonraki hedefine götürürken şekerlerimizi emdik. Kaldırımın araç yolu tarafında olacak şekilde yürümeye devam etti.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim ona. “Bu çok tuhaf.”

“Adabımuaşeret bunu gerektirir,” dedi.

“Evet ama 1954’te.” Koluna girip onu kaldırımın diğer tarafında olacak şekilde kenara çektim.

Bir süre sonra, “Whitney benim en yakın arkadaşım,” dedim. “Beşinci sınıftan beri öyleyiz.” Will’e arkadaşlığımızın başlangıç hikâyesini, Whitney’in sutyenini doldurduğu dedikodusunu yaydığı için Cam’in karnına nasıl bir yumruk indirdiğimi anlattım. Benim iki katım olan Cam’in gözyaşları içinde iki büküm oluşu, Peter’in beni okuldan almaya gelip müdür yardımcısına Cam’in hak ettiğini bulduğunu ve özür dilemeyeceğimi söylemesi Will’in yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi.

Will’e, “Şu an birlikteler,” dedim.

“Olamaz.” Gülüşü, çikolata sosu gibi boğazımdan aşağı kaydı.

“Onuncu sınıftan beri beraberler. Meğer Cam ona sırılsıklam âşıkmuş. Her neyse, o zamandan beri çok iyi arkadaşız. Ben tek çocuğum ama Whitney benim kız kardeşim sayılır.” Kaldırımda, askıda sergilenen on dolarlık tişörtlerin etrafından dolaştık. “Birkaç günlüğüne buraya, beni ziyarete gelmişti. Ama beraber geçirdiğimiz günler biraz garipti.”

“Onun da sanat eserlerine hakaret etmedin, değil mi?”

Eğlenerek ofladım, sonra bisikletli bir kurye yanımdan hızla geçip çantama bir şaplak atınca irkildim. Birden Will'in kolu belime dolandı ve beni yanına çekti.

“İyi misin?”

Belimi sıkıca saran eline baktığımda hemen elini çekti, boyundan yanaklarına doğru Shirley Temple kokteyline eklenen nar sosu gibi bir kızarıklık yayıldı.

“Whitney'e basit demediğini varsayarsak, ziyareti neden bu kadar garipti?” diye sordu tekrar yürümeye başladıktan sonra. Öyle yavaş yürüyorduk ki insanlar yanımızdan geçip gidiyordu.

“Sanırım gerçek olamayacak bir şey istedim,” dedim. “Onu Toronto'ya âşık edebileceğimi düşündüm ama böyle bir şey asla olmayacak.”

“Bunun bir önemi var mı? Yakında sen de bir şehir insanı olmayacaksın.”

Başımı geriye attım. “Ben her zaman bir şehir insanı olacağım. Benim için ya o ya da bu, yani şehir veya kırsal hayat diye bir seçenek yok.”

Will ellerini kaldırdı. “Tamam, haklısın. Ama Whitney'in burayı sevmesi senin için neden bu kadar önemli?”

Bileğimin iç kısmını kaşıdım. “Sanırım Toronto'yu benim gördüğüm gibi görürse, o zaman belki anlar diye düşündüm...”

Will önce bana, sonra da kaşınmama baktı.

“Bu bir stres tepkisi,” dedim parmaklarımı kontrol ederek. Kendi etimi koparmak iğrenç bir alışkanlıktı ama Will iğrenmiş gibi görünmüyordu.

Beni büyük bir binaya doğru sürükledi. Etrafta dolaşan insan gruplarını belli belirsiz hissediyordum ama dikkatim, önümde durmuş beni izleyen ve cevap bekleyen Will'e kaymıştı. “Neyi anlardı, Fern?”

Will'e korkunç hikâyenin tamamını anlatmak istemiyordum. Ama ona bu kısmı anlatabilirdim. Bir çırpıda anlatıverdim. "Eve dönmek istemiyorum. Kimseye söylemedim ama ailemin tatil köyünde çalışmak istemiyorum. Herkes bir gün orayı işletme mi bekliyor ama ben kesinlikle bunu da yapmak istemiyorum. İşletme fakültesine gitmek bile istemedim, bu annemin fikriydi."

Will beni sessizce dinledi. İfadesinin beni yargılayan bir bakışla gölgelenmesini bekledim ama öyle olmadı, ben de devam ettim. "Sanırım Whitney burada yaşamayı neden sevdiğimi anlarsa, belki o zaman ona diğer şeyleri de anlatabilirim diye düşündüm. Ama o Toronto'dan nefret ediyor. Burada neden kalmak istediğimi anlayamaz. Bir nevi ona ve herkese yalan söylüyorum."

"Tüm bunları kimseye paylaşamamak zor olmadı mı?" Will'in gözleri bir şey arıyormuş gibi yüzümde geziniyordu.

Onaylarcasma başımı salladım. "Acınacak halde olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Bakışları benimkilere kilitlendi ve bir an için başka bir şey söyleyebilir diye düşündüm. Bir an için, beni öpebileceğini düşündüm.

Ama sonra etrafına bakıp, "Geldik," dedi.

ÖNÜNDE DURDUĞUMUZ BİNAYA BAKIP, "AGO MU? GERÇEKTEN Mİ?" diye sordum. Ontario Sanat Galerisi'ne gelmiştik. Will'e içimdekileri söylediğim için hafiflemiş hissediyordum. "Burası biraz–"

"Sakın söyleme," diye lafımı böldü. "Şu an kafanın içinde olan biteni duyabiliyorum resmen. Bir cam parçası kadar şeffafsın."

Sesim yükselttim. "Sence de bu biraz basit değil mi?"

Kahkahası öyle canlı, öyle neşeliydi ki... İğneyle patlatılmış bir balon gibi patlatmıştı. İçimde mükemmel bir tını yankılandı.

“Bu koca şehirde en sevdiğim yerlerden biri burası. Birkaç sene önce yenilendi. Tasarımını Frank Gehry yaptı. Hem içi hem de dışı tam bir mimarlık şaheseri.” Will konuştuğu sırada ellerini havada sağa sola sallayıp caddeye taşan ve blok boyunca uzanan kavisli cam cepheyi gösterdi. “Ve tabii sanat.”

“Eminim öyledir.” Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Şimdi ne oldu?”

“Kız kardeşinin müsait olup olmadığını düşünüyordum. Belki hâlâ onun turuna katılabilirim.”

“Hadi ama. İçeride beğeneceğinden çok emin olduğum bir sergi var.”

“Gerçekten mi?” Derslerimin çoğu bölümümün zorunlu dersleriydi: iş hukuku, yüksek matematik, rekabet teorisi gibi. Ama mümkün olduğunca çok seçmeli müzik dersi de almıştım. Müzik ve film, gitar, şehirlerde müzik tarihi. Will’in hangi sanat dalını seveceğimi kestireceğini tahmin bile edemezdim. Kaldı ki hangi sanatı seveceğimi *ben* bile bilmiyordum. Ama sonra vitrinde asılı büyük bir poster gözüme ilişti.

“Patti Smith mi?” Will’e baktım, kafam karışmıştı.

“Smith’in fotoğraflarının sergilendiği bir sergi var. İlginî çekebileceğini düşündüm.”

“Hem de nasıl.”

Will biletlerimizin parasını ödedi ve doğrudan Patti’nin sergisine gittik. Ceset ve kirin olduğundan çok daha büyük fotoğraf-landığı eserler görürüm diye düşünmüştüm. Daha serseri işler bekliyordum. Ama sergi çok dingin ve yalındı. Duvarlar beyaz badanalıydı ve fotoğraflar cansız nesnelerin küçük siyah-beyaz fotoğraflarından oluşuyordu. Taştan bir melek, Walt Whitman’ın mezarı, bir papanın hapisane odası, bir çatal ve kaşık. Patti’nin

bir avuç dolusu kişisel eşyası ise cam bölmenin ardında sergileniyordu.

Sergide görülecek eserleri bitirdikten sonra Will'e fısıldayarak, "Pek *rock'n roll* değil gibi, değil mi?" dedim.

"Bilemiyorum. Ölüm onun çalışmalarında yinelenen bir tema," dedi Will, solmakta olan bir çiçeğin fotoğrafını göstererek. "Ne? Suratın değişti."

"Yok bir şey," diye fısıldadım. "*Ölüm yinelenen bir tema. Devam et.*" Will'in sanatsal konuşmaları hoşuma gidiyordu.

"Dediğim gibi, işlerinde çok fazla ölüm var. Ölüm oldukça *rock'n roll*."

Ona doğru eğildim. "Yaptığı müziği tercih ettiğimi söylersem bana kızar mısın?"

Will kıkırdadığında sesinin etkisi omurgamda hızla yükseldi. Belinde bel çantası ve boynunda DSLR fotoğraf makinesi olan bir adam bize ters ters baktı.

Will kulağıma, "Şu adamda ise pek *rock'n roll* havası yok," dedi.

"Katılmıyorum," dedim adamın ayaklarını işaret ederek. Kenevir yaprağı desenli çoraplar giyyordu. "Ama bu bir Patti Smith sergisi. Normal ses seviyesinde gülemememiz ya da konuşmamamız çok saçma."

Will normal konuşma sesiyle, "Yoo, yapabiliriz," deyince adam yine kaşlarını çatı. "Ama devam edelim mi?"

"Olur. Sen buraya birkaç kez gelmiştin, değil mi? Sevdiğin bir eser var mı?"

"Öyle çok sevdiğim bir eser yok," dedi. "Ama sevdiğim bir yer var."

Will beni binayı boydan boya kaplayan camdan ve ahşaptan yapılmış bir avluya götürdü. Bir tarafında tavandan zemine kadar uzanan pencereler vardı ve şehre bakıyordu. Buranın adı Galleria Italia'ydı ve devasa kıvrımlı kirişler sayesinde bir gemi-

nin ters dönmüş gövdesindeymişiz gibi hissettiriyordu, tek fark çok fazla ışık olmasıydı. Ağaç gövdesinden devasa yapılar salon boyunca uzanıyordu ve yürümeye devam ettikçe bunun ters dönmüş bir gemide olmak gibi olmadığına karar verdim.

Will'e, "Ormandayız sanki," dedim. Pencerelelerin diğer tarafında Toronto olduğu çok bariz olmasına rağmen, bana evimi hatırlatmıştı. Hem şehirde hem de ormandaydık. "En sevdiğin yer burası mı?"

"Evet. Mekânın böyle görkemli olmasını seviyorum, aynı anda hem önemsiz hem de canlı hissettiriyor. İnsanı şöyle derin bir nefes almaya zorluyor. Batıdaki dağlara baktığımda hissettiklerimle aynı hissediyorum burada."

Bunun şimdiye kadar duyduğum en güzel şey olduğunu düşündüm. "Gerçekten mi?"

"Evet, niye? Ne oldu ki?" Boynunun arkasını ovuşturdu.

Başımı iki yana salladım. "Yok bir şey."

Galleriadan çıktıktan sonra Kanadalı sanatçıların eserlerinin sergilendiği daimi sergi alanına doğru yol aldık.

"İşte seninki," dedim Emily Carr'ın resimlerinden oluşan bir sergiyi göstererek. Will etkilenmiş bir ifadeyle bana baktı.

"Hah, sanat okuluna gitmemiş olabilirim ama Emily Carr'ı gördüğümde anlarım." Tek bir devasa yeşil esere doğru ilerledik. "Birisi bana Emily Carr'ın bir sürü yalnız ağaç resmi yaptığını söylemişti," dedim.

"Kesin burnu havada bir sanat okulu mezunudur."

Yedili Grup alanındaki eserlerden birkaçını tanıyabilmiştim. Bunlar, ülkenin vahşi doğasının resmedildiği en ünlü eserlerden bazılarıydı ve hepsi de yedi erkekten oluşan bir grup tarafından yapılmıştı. Duvardan duvara uzanan göller, karlar, dağlar ve bir sürü ağaç vardı. Ama diğerlerinin tanıdık gelmesinin sebebi evime benzemesiydi.

“Sanırım Emily’nin bu gruba girmesine izin verilmemişti,” dedim.

“Aynen öyle,” diye yanıtladı Will. “O da o zamanlarda resim yapıyordu. Lawren Harris ona yedi kişiden biri olduğunu bile söylemişti.” Harris’in buzlu tepeleri resmettiği eserlerinden birini işaret etti. “Ama aslında değildi. Hiçbir kadın değildi.”

Etrafta dolaşırken üzerime sessizlik çöktü. Kışın son günlerinden birinde resmedilmiş bir göl tuvali vardı; gökyüzü gri, ağaçlar çıplaktı, karlar eriyor ve kahverengi lekelerle dönüşüyordu. Islak çam kokusunu, çamurlaşmış toprağın nelere gebe olduğunu ve dallarda oluşan bahar tomurcuklarının kokusunu hissedebiliyordum. Gözlerimi kırıştıtarak ışıklara baktım, boğazım düğümlendi.

Will’in bakışlarının bana döndüğünü hissedebiliyordum. AGO’ya adımımızı attığımız andan beri beni böyle izlemeye başlamıştı. Bu bana, Whitney’nin ziyareti sırasında onun yanındayken hissettiklerimi anımsatmıştı. Ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu.

Tom Thomson’a gelmiştik; arka planda fırtınanın kararttığı bir göl, önde kayalık bir kıyı ve körpe ağaçlar. Bu resme bakmak, aile iskelesinin kıyısında durmak gibiydi. Bu resimde de ağaçlar çıplaktı ama mevsim kış değildi. Sonbaharın sonları ya da ilkbaharın başlarıydı; tatil köyünün yoğun olmadığı ara mevsimler. Bu dönemlerde annemle sabahları göl kıyısına giderdik. Annem kahvesini yavaşça içerdi. Bu dönemlerde annem eve erken dönerdi. Hayatın tamamen Brookbanks ve misafirleri etrafında dönmediği günlerdi bunlar.

Burnum yanmaya başladı. Tekrar ışıklara baktım ama bir damla gözyaşı kaçtı, sonra bir tane daha.

Will yanıma geldi. “İyi misin?”

Başımı sallayarak onayladım. “Orası çok güzel bir yer, biliyor musun?”

“Bilmek isterim.”

“Bazen özlüyorum.” Annemi de özlemiştim. Hem de çok. Yaş aldıkça onu daha çok özlüyor gibiydim.

“Şaşırdın sanki.”

“Galiba.” Bunu söyledikten sonra Will’e baktım, o da bakışlarını resimden bana çevirdi. “Özür dilerim. Eşrar beni bazen biraz... hassaslaştırıyor.”

“Hassas olmakta bir sorun yok.”

Titrek bir nefes aldım. “Pek öyle olduğunu sanmıyorum.”

“Tom Thomson’ın,” dedi Will bir süre sonra, “aslında Yedili Grup’tan biri olmadığını biliyor muydun? Bu ekip kurulmadan bir gün önce Algonquin Park’ta öldü. Bazıları öldürüldüğünü iddia ediyor. Bayağı gizemli bir olay.”

Burnumu çektim. “Sanırım duymuştum böyle bir şey.”

Will eğilip bana yakınlaştı. “Thomson’ın işlerinde ağaçların yineleyen bir tema olduğunu da biliyor muydun?”

Bir kahkaha patlattım.

“Sanat okulunda öğrenmiştim,” dedi.

Yanaklarımdaki yaşları silerek ona baktım. “Ah, affedersiniz. Sanat okuluna mı gittim demiştiniz?”

Will gülümsedi. “Evet, bunu daha önce de söylemiştim galiba.”

“Emily Carr’dı, değil mi?”

“Emily Carr,” dedi. “Hadi gel, çıkalım buradan. Sanırım neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

Bu sabahı Peter'la birlikte pastane mutfağında geçirdim, profiterolleri doldurdum ve ona annemle babam genel müdürlüğü devralmama izin verirlerse mekânda yapacağım iyileştirmelerden bahsettim. Bu yaz döndüğümde her şeyin farklı olacağından, Peter'in artık baş pastacı olduğu için bana zaman ayıramayacağından endişeleniyordum. Sanırım hep bir gün benden bıkaacağından endişelendim. Ama Peter, aynı Peter. Sadece bu yaz ekşi mayalı başlangıçlar üzerine bir şeyler deniyor ve mutfakta hangi müziğin çalacağına o karar veriyor. Hayatımda bir daha Sonic Youth dinlemesem bile yokluğunu hiç mi hiç hissetmem sanırım. Ayrıca sakal bırakıyor, bu da onu daha da yakışıklı gösteriyor ama o, bu tür şeyleri pek umursamıyor. Ve artık benim de umurumda değil. Peter'a olan aşkımı yıllar önce sildim attım. Bana bir daha asla o gözle bakmayacak.

Eric'ten hoşlanmıyor ama Peter cankurtaranlardan hiçbir zaman hoşlanmamıştı zaten. O kadar güneşe maruz kaldıkları için beyin hücrelerinin yanmış olduğunu düşünüyor. Ama olsun. Peter çıktığım erkekleri onaylasaydı Peter olmazdı. Her neyse, bence Eric çok akıllı biri. Mühendislik diploması almanın çocuk oynacağı olmadığını biliyorum. Mayo giydiğinde de dehşet bir şey oluyor!

11

Günümüz

KAYIĞI AİLE İSKELESİNİN KENARINDAN SUYA KAYDIRIYORUM, sonra her sabah resepsiyona dönmeden önce yaptığım gibi kendimi kayığa atıyorum. Altımdaki düz bir su kayığı, bacaklarımı örten bir etek ya da örtü yok ve güneye doğru ilerlerken altın sarısı bacaklarıma bakıyorum. En son bu kadar bronzlaştıklarında ergenlik çağındaydım.

Bugün hava gri ve göl neredeyse bomboş. Pringle'ların kulübesinin önünden geçerken küreğimi havaya kaldırıp güvertede oturan Jamie'nin annesine el sallıyorum. Yandaki arsanın yama-cında sessizliği bozan küçük bir ekskavatör çalışıyor, Jamie'nin hayalindeki eve giden bir yol açmak için kayaları temizliyor. Biz birlikteyken bunun hayalini kurardı; ikimiz birlikte orada yaşayacak, tatil köyünde çalışacaktık. Smoke Gölü her zaman onu mutlu eden bir yerdi.

Bu yaz beni de en çok mutlu eden yer burası. Kahve sonrası kürek çekmek bir ritüel haline geldi. Bazı günler büyük mavi balıkçıl kuşunun bataklıktan kapıp getirdiği sazlıklarla bir ağaca yaptığı yuvayı inceliyorum. Geyik arıyorum -daha önce de burada görülmüşlerdi- ama henüz hiç göremedim. Bazı günler kıyıya

yakın duruyorum, bungalovları gözetliyorum ve rıhtımda uyanık olan herkesi selamlıyorum. Bu küçük seyahatlerim, Brookbanks'te olan biten her şeyden, onu aklımdan tamamen çıkarmayı asla başaramasam da Will'den uzak kalmama yardım ediyor.

Birlikte çalışmayı kabul edeli bir hafta oldu ve kendimizi bir düzenin içinde bulduk. Günlerimiz ikiye bölünmüş durumda. Sabahları ben resepsiyondayım, Will de kulübesinde çalışıyor. İkindiden itibaren evde birlikte çalışıyoruz. Ne zaman video konferans yaptığını anlayabiliyorum çünkü beyaz gömlekleriyle geliyor ve programının ne zaman daha az yoğun olduğunu da anlayabiliyorum çünkü beni yolda yürürken görür görmez evde oluyor. Bugün farklı. Bugün tatil köyünü bir emlakçıya göstereceğiz.

Will'i lobide buluyorum ve bir süre uzaktan onu izliyorum, burada olmasına ne kadar alıştığımı fark ediyorum. Brookbanks'in üç kuşağını ve bizim zamanımızdan önceki yılları sergileyen bir dizi fotoğrafı inceliyor.

Clark Gable'ın kırklı yıllarda ses getirmiş ziyareti sırasında çekilmiş bir fotoğrafı ve büyükannemle büyükbabamın burayı satın aldıkları zaman çekilmiş klasik bir fotoğrafı asılı. Büyükannem Izzy'nin üzerinde batık desenli elbisesi var ve büyükbabam Gerry püsküllü bir yelek ve destansı bir sakalla poz vermiş. Bu haliyle varlıklı bir aileden geldiğini tahmin bile edemezsiniz ama tabii yirmili yaşlarında iki hayalperest, biraz yıkık dökük olsa da büyükçe bir tatil köyünü başka nasıl satın alabilirdi ki? Bu, onlar için her zaman bir eğlence kaynağıydı.

Başka fotoğraflar da var. Annemin ince telli saçlarıyla küçük bir çocukken sahilde çinko kaplı su kovalarının içinde oynadığı sırada çekilmiş bir fotoğrafı. Başka bir tanesinde ekose elbiseler içinde annem ve ben, lobideki süslerle donatılmış devasa sarıçamın önündeyiz.

Will'in baktığı fotoğraf yaz sonu dansından. Aşağı yukarı beş yaşındayım ve bel kısmında soluk mavi saten bir fiyonk olan fır-

fırlı beyaz bir elbise giyiyorum. Annemin ellerini tutuyorum ve hayran hayran ona bakıyorum. Onun da üzerinde benim fiyongumla aynı mavi tonunda bir gece elbisesi var. Yemek salonundaki dans pistinin ortasındayız; fotoğrafçı bizi vals gibi bir şey yapmaya çalışırken yakalamış. Eskiden annemle dans etmeyi, onun tüm dikkatini üzerimde toplamayı severdim. O yaşında bile benim için nadir bulunan bir şeydi.

“Emlakçı gelince takım elbise giyinmen konusunda sana gücenmeli miyim?” diyorum. Will her zaman temiz tıraşı ve kıyafetleriyle dolaşırdı ama nadiren ceket giyer ve kravat takardı.

Başını eğip üzerindeki bakıyor. “Fazla mı olmuş? Tulumum yıkamadaydı.”

Will ile çalışıyorsam geçmiş bir kenara bırakmam gerek. Artık *basit* göndermeler yok, küçük ya da büyük *e* harfiyle yazılmış eğreltiotları hakkında tartışmalar yok. O gün hakkında hiç konuşmuyoruz. Bence o gün hakkında konuşmama konusunda sessiz bir anlaşmamız var.

Annemle benim fotoğrafımıza dokunuyor. “Acayip sevimli bir çocukmuşsun.”

Cevap verecek fırsatı bulamıyorum çünkü telefonu çalmaya başlıyor. Zil sesini şimdiden tanıyorum; her kim aradığında böyle çalıyorsa, birlikte olduğumuz zamanlarda birkaç kez aramıştı.

“Açmam gerek,” diyor Will. “İzninle.”

İş ortağıyla benim yanımda konuşuyor -iş arkadaşlarıyla da- ama bu zil sesiyle gelen aramaları hep başka bir yerde açıyor. Arka bahçedeysen, içeri giriyor. Mutfaktaysan, ön bahçeye çıkıyor. Şimdi ise diğer taraftaki kişiyle konuşmak için ana kapıdan çıkıyor.

Sadece telefonlar değil. Otuz iki yaşındaki Will Baxter gizliliğine önem veren birisi ve ben de gizli ajanım. Mümkün olan her bilgiyi topluyor, o yazarken gizlice bakıyor ve hepsini zihinsel casus günlüğüme kaydediyorum. Gerçi bu bir Gizemli Misafir

oyunu olsaydı, rapor edecek pek bir şeyim olmazdı. Tek mesele *o günü* hiç konuşmamamız değil, tatil köyü dışında pek bir şey konuşmuyoruz. Midtown'da ofisine yakın bir evi olduğunu biliyorum. Spor salonu üyeliği olduğunu ve öğle yemeği saatinde antrenörüyle buluştuğunu biliyorum. Ofisinde duş olduğunu biliyorum. Bana bunları anlattıktan sonra, onu terli ve pırıl pırıl, sonra da sabunlu ve pırıl pırıl hayal ediyorum ve kendime sert bir nasihat çekiyorum.

Bir de sadece onun yakınında olduğum için öğrendiğim şeyler var. İş günlerinde tercih ettiği içecek iki limon dilimli maden suyu. Düşüncelere daldığı zaman yüzüğüyle oynaması. İş görüşmelerinde hoş ama aynı zamanda çok... sert olan o kendine has ses tonu. Bunu duyduğumda hissetmemem gereken şeyleri hissediyor ve kendimi daha da sert bir şekilde azarlıyorum.

Ama elde ettiklerimin hiçbiri yeterli değil. Will anahtarı olmayan kilitli bir kutu ve onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar çok açmak istiyorum. Bazen eski Will'i görüyor gibi oluyorum ama o an geldiği hızla kayboluyor. Onun gülüşünü duymak için yanıp tutuşuyorum.

Düşünmem gereken daha önemli şeyler var ama gecenin ikisinde uyanırken tek satırlık cümlelerle mükemmelliğini yıkmak için hınzır şakalar yapmaya kafa yoruyorum. Will'i bu kadar içine kapanık yapan şeyin ne olduğunu, yaptığı işi neden bıraktığını ve telefonunun zili o şekilde çaldığında kiminle konuştuğunu merak ediyorum. Bazen gecenin bir yarısı pencereden dışarı bakıyorum ve Will'in ışığının neredeyse her zaman açık olduğunu görüyorum. Ama ona neden uyumadığını sormuyorum, o da bundan bahsetmiyor.

Will lobiye dönüyor, eli kravatında. Bu hareketini de çözdüm. Stresli.

Yakasının altındaki kızarıklığı fark ederek, "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Homurdanıyor. “Evet.”

“Anladım.” Bir ipucu alabilirim.

Will’in ağzının aldığı sert çizgi yumuşuyor ve başka bir şey daha söyleyecek gibi oluyor ama kırmızı etek ve ceket takımı giymiş bir kadının lobide bize doğru ilerlediğini fark ediyorum. Vesikalık fotoğraflarından, satılık tabelalarından ve çok şey paylaştığı Instagram güncellemelerinden gelenin Mira Khan olduğunu anlıyorum.

Mira’ya tesisi gezdiriyorum, Will sessizce bize eşlik ediyor. Mira’da bana annemi hatırlatan bir şey var. Sebebi kadının yürüme hızı ya da güneş gözlüklerinin arkasından beni izliyormuş gibi hissetmem ya da belki de her yerde annemi görmeden durmamam olabilir. Annemin günlüğünü okumaya başladığımdan beri durum daha da kötüleşti. Her neyse, Mira’ya ne kadar yetenekli olduğumu göstermek için sabırsızlanıyorum. Ona dekoru nasıl değiştireceğimi ve ne tip yeni hizmetler eklemeyi düşündüğümü anlatıyorum.

Kütüphaneye vardığımızda, “Will’le konuştuğumuz şeylerden biri de tesisin şu anda para kazanılmayan bölümlerinden nasıl gelir elde edilebileceği,” diyorum.

Büyükannem ve büyükbabam ülkenin batısına taşındıklarında annem eski ahşap mobilyaları değiştirmişti. Şimdi taba rengi deri koltuklar ikişerli gruplar halinde dizilmiş, insana Viktorya dönemine ait bir çalışma odasından ziyade bir kayak merkezindeymiş izlenimi veriyor. Göle bakan uzun pencerelerle çerçevelenmiş taş bir şömine var. Duvarlar, kalın ve ham kenarlı koyu ahşap raflarla kaplı, bazıları büyükannem ve büyükbabam devraldığında burada olan kitaplarla dolu. Diğerlerini annem yıllar içinde eklemiş. Bazıları da misafirler tarafından bırakılmış. Bir keresinde annem *Summer Sisters* ve *The Stone Angel*’ın arasına sıkışmış bir *Kama Sutra* kopyası görmüş ve ne kadar zamandır

orada olabileceğini düşünerek dehşete düşmüştü. Peter bunun çok komik olduğunu düşünmüş ve anneme kitabı yüksek bir rafa koymasını söylemişti. “Misafirlere paralarının karşılığını ver, Maggie.” Annem kitapla Peter’ın göğsüne vurmuştu ama birkaç ay sonra aynı kitabı yatağının başucunda bulmuş ve o çalışırken baştan sona okumuştum.

Mira’ya bir espresso barı ve insanların bilgisayarlarından çalışabilecekleri ortak çalışma masası kurma fikrimden bahsediyorum. “Buraya daha fazla insan çeker ve değerimizi artırırız.”

Heyecanla cevabını bekliyorum ama sadece gülümsemekle yetiniyor.

Yürüyüşümüzün geri kalanında fikirlerimi kendime saklıyorum.

Mira’yı Mercedes’ine doğru yolcu ederken Will dudaklarını oynatıp sessizce, *İyi misin?* diye soruyor.

Başımı sallayarak cevaplıyorum ama hevesim sönmüş gibi hissediyorum.

“Burası çok güzel bir tesis, Fern,” diyor Mira. “Bayıldım. Size bir teklifle gelmeden önce biraz daha araştırma yapmam gerekecek. Bu büyüklükte ve bu kadar geniş su kıyısına sahip bir işletme için en az yedi haneli rakamlar söz konusu.” Bize tahmini bir fiyat verdiğinde nefesimi tutmamaya çalışıyorum.

Will’e bakıyorum ama o hiç etkilenmiş görünmüyor.

“Birkaç gün içinde size ne düşündüğümü içeren bir e-posta göndereceğim. Açıkçası bunun gibi pahalı tatil köyleri ve otellerin sınırlı sayıda alıcısı olur. Lüks zincir oteller ve belki bir avuç bağımsız alıcı var. Müteahhitler de güçlü bir olasılık.”

“Müteahhitler mi?” diye söylediklerini tekrar ediyorum.

“Evet,” diyor Mira. “Kasabadan biraz uzaktasınız ama kulübeler ve resepsiyon binası kat mülkiyeti için yıkılabilir. Şehir evleri, az katlı apartmanlar... Bu tür şeyler. Tabii eğer imar sorunu yoksa. Oldukça güzel bir yer olabilir.”

Hiç tereddüt etmeden, “Hayır,” diyorum. Tatil köyünü satmak başka, burayı yerle bir etmek başka bir şey. “Müteahhitler olmaz.”

Mira kaşlarını çatıyor, dudaklarını büzüyor ve başını yukarı aşağı sallıyor. “Anlaşıldı.” Will’e hitaben konuşmak için çenesini kaldırıyor, ki bu bayağı rahatsız edici bir hareket. Onu danışmanım olarak tanıtmıştım, evet, ama potansiyel müşterisi benim. “Eminim rekabetçi kalabilmemiz için fiyatı mümkün olduğunca makul tutmanın ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yoktur.”

Will, “Tabii ki,” diyor.

Mira belli belirsiz *pekiiğğğ* diye bir ses çıkarıyor. “Tamam o halde, herkesin bunun farkında olduğundan emin olalım, olur mu?”

Burada *herkes* kelimesinden kastın ben olduğum ve bir şeyleri kaçırdığım çok açık.

Mira’nın arabası otoparktan çıkar çıkmaz Will, “Sessiz sakın bir yere gittiğimizde sana anlatacaklarım var,” diyor.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Will sözümü kesiyor. “İnan bana, söyleyeceklerim başka birinin duymasını isteyeceğin türden şeyler değil.”

Demek istediğinin altını çizmek için, beyaz tenis giysileri giymiş bir kadın sözümüzü kesip kortların nerede olduğunu soruyor.

Kadına gitmesi gereken yönü gösterip Will’e, “Eve mi geçelim?” diye soruyorum.

“Aslında,” diyor, “benim daha iyi bir fikrim var.”

TEPEDEN AŞAĞI, GÖLE DOĞRU YÜRÜYÖRÖM. MIRA’YLA toplantımızdan sonra Will’in yapması gereken birkaç görüşme vardı, ama şimdi burada, mayosu ve tişörtü, her iki elinde birer kürekle teçhizat kulübesinin yanında duruyor. Onu görür görmez midem sıkışıyor sanki, ki bu çok komik çünkü onunla iske-

lede buluşmamı istediğinden beri midem ayak bileklerime kadar inmişti. Bir sebep söylememişti ama ben üzerine mayomu ve şortumu giymiştim. İçimde bir his vardı.

Ona doğru yürüdüğüm sırada Will, "Teklifin hâlâ geçerli olup olmadığını merak ediyordum," diyor. Bir kano zaten suda duruyor.

Gülsem mi yoksa onu göle mi itsem bilemiyorum. Önce tulumundan bahsetmesi, şimdi de bu...

"Ne düşünüyorsun?" diyor.

"Bence derse dokuz yıl kadar geç kaldın."

"Biliyorum," diyor yüzünü buruşturarak. "Özür dilerim." Başıyla kanoyu gösteriyor. "Yine de öğretirsin diye umuyordum. Beni rezil olacağım bir duruma düşürmeyeceğini söylemiştin."

"Bunu hatırlıyor musun?"

Will'in gözleri yüzümde dolaşüyor. Dışarıda gözlerinin rengi espresso tonu kahverengiden çok, ışığa tutulmuş kola gibi. "Her şeyi hatırlıyorum." Gözlerini benden ayırmadan, yavaşça konuşuyor. Midem artık suyun dibini boylamış durumda.

Ellerimin titrememesini dileyerek kısa küreği alıyorum. "Tamam." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Atla bakalım."

Hava kapalı ve temmuz ayında bir öğleden sonra olmasına rağmen suda neredeyse hiç kimse yok. Kasvetli günleri bu yüzden seviyorum. Bir süre hiç konuşmadan, sadece suyun üzerinde süzülerek kıyıları süsleyen kulübelerin -kırmızıya boyalı pencere çerçeveleri olan klasik ahşap kulübelerin, büyük kayıkhaneleri olan gösterişli yazlık evlerin- yanından geçiyoruz. Will önde oturuyor, sırtındaki kasların hareket edişini izliyorum. Kolundaki yaprak dökmeyen ağacın dövmesine bakarken dakikalar peşi sıra geçip gidiyor.

Burada, onunla birlikte olmak gerçek değil gibi. Tanıştıktan sonra bir yıl boyunca hayalini kurduğum an. İşe giderken, latte hazırlarken, yatmadan önce Will Baxter’a Smoke Gölü’nde dünyanın en güzel turunu attırdığımı hayal ederdim.

Will omzunun üzerinden bakarak, “Eee... Nasıl? İyi gidiyor muyum?” diye soruyor. Bana Eski Will gibi gülümsüyor ve birdenbire neler olduğu konusunda kafam karışıyor. Will bugün çok farklı.

“Bir kano için fazla uzunsun,” diyorum.

Bir kumsalı işaret ediyorum ve tekneyi kıyıya çekiyoruz. Küçük kıyıda oturuyoruz, ayak parmaklarımız suyun içinde, tıpkı dokuz yıl önce hayalini kurduğum gibi.

Will, “Burayı satmanın neleri kapsayacağı konusunda henüz herhangi bir ayrıntıya girmedik, bu noktada konuşulan her şey teoride,” diyerek beni günümüze getiriyor. “Ama işin aslı, bu kadar büyük bir tesis için sınırlı bir alıcı havuzu var. Ve işletme istediğimiz kadar güçlü olmasa da sadece mülk ve binalar için bile fiyat oldukça yüksek olacaktır.”

“Mira rekabetçi olmam gerektiğini söyledi.”

“Doğru. Bu tip durumlardaki pek çok işletme, işleri mümkün olduğunca yalın yürüttüğünden emin olur.” Duraksıyor. “Bu da genellikle tüm personelin denetlenmesini ve... insanların işten çıkarılmasını içerir.”

Midem bulanıyor. Bir dakika sonra, “Kaç kişi?” diye fısıldayarak soruyorum.

“Bilemiyorum,” diyor Will. “Birkaç farklı pozisyondan kişiler olabilir ya da daha önemli bir kesintiye gitmek de isteyebiliriz. Bunu zamanla daha net söyleyebilirim.”

Will yüzümü inceliyor. “Başka bir emlakçının fikrini alacağız, ama şöyle bir şey var: Satmaya karar verersen bunu bir ampul bile

değiştirmeden yapabilirsin, ama herhangi bir alıcı geldiğinde kesinlikle değişikliğe gidecektir. Önemli değişikliklerden bahsediyorum, muhtemelen kesintiler de olacaktır. Zincir işletmeler işleri kendi bildikleri gibi yapacaktır. Her şeyi standartlaştıracaklar, bazı üst düzey rolleri doldurmak için kendi adamlarını getireceklerdir.”

Jamie’yi ve burada üretilen şampuan ve sabunlarımızdan ne kadar memnun olduğunu, sonra da Peter’in geçenlerde artık ne kadar az otelin bünyesinde fırıncı çalıştırdığına dair söylediklerini düşünüyorum. Diğer işletmelerde her şey hazır ve dondurulmuş olarak geliyor.

Will, “Seni telaşlandırmak istemem ama bunu güzel ve masum bir şeymiş gibi de anlatmak istemiyorum,” diyor.

Mide bulantımı bastırmaya çalışarak suya bakıyorum.

Annem buna çok üzülecek. Bu düşünce, kısa ve acı dolu bir saniyede gelip geçiyor ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

“Fern?”

“Annemin günlüğünü okumaya başladım, ben doğmadan önceki yaza ait olanı.” Sesim titriyor ve duraklıyorum. Bunu ona neden anlattığımı bilmiyorum. Will’in kolu omzuma dolanıyor. Bu rahatlatıcı bir kucaklamadan başka bir şey değil ama onun tarafından dokunulmak kalbimdeki bir basınç valfini açmak gibi rahatlatıcı. O kadar güzel kokuyor ki başımı omzuna yaslayıp bedenine kıvrılmamak için kendimi zor tutuyorum.

“Annem bunu hep biliyordu,” diyorum sesim titremeden konuşabildiğimde. “Tatil köyünü işletmek istediğinden çok ama çok emindi. Burayı satmak onu mahvederdi.”

Will bir dakika sonra, “Bir gözlemimi paylaşabilir miyim?” sordu.

“Tabii.” Ona bakabilmek için dönüyorum. Kolunu indiriyor ve elini aramızdaki kumun üzerine koyuyor.

“Tatil köyü ve geleceğe yönelik ihtimaller hakkında konuşurken ışıldıyorsun. Burası için tutkulusun ve fikirlerin sağlam. Ve umarım senin için bir sakıncası yoktur ama personel toplantılarınızdan birine katıldım.”

“Ne yaptım dedin?”

Jamie bana varlığımın “insanları korkuttuğunu” söyledikten sonra kendimi düzgün bir şekilde tanıtmak, annemin ölümünden sonra işleri bir arada tuttukları için herkesi alkışlamak ve işletmeyi satıp satmayacağım da dahil olmak üzere çoğunu yanıtlayamadığım soruları dinlemek için iki toplantı düzenlemiştim. Tüm bu süre boyunca kusmak istedim. Annem ilgi odağı olmayı severdi ama ben gözler üzerimdeyken hâlâ rahatsız oluyorum. İnsanların anlattıklarımın yarısını uydurduğumu anlamasından korkuyorum.

“Seni işinin başında görmek istedim.” Bana doğru eğiliyor. Muhteşemdin. Kendinden emin, olabildiğince şeffaf ve güçlüydün ama bir yandan da empati kurabiliyordun. Büyük bir grubun önüne çıkıp tüm cevaplara sahip olmadığını söylemek zor iştir, çoğu lider bunu yapamaz.”

Beni övmesine şaşıyorum. Herkesin ellerimin titrediğini gördüğünden, sesime yansıyan bocalamamı duyduğundan emindim. Benden şüphe ettiklerini hissedebiliyordum. Aşçıbaşı kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş, bana dik dik bakmıştı. “Onları ikna ettiğimi sanmıyorum.”

“Peki, onların yerinde sen olsaydın ikna olur muydun? Sen burada, tatil köyünde büyüdün evet, ama onların çoğu için bir anda ortaya çıkan birisin.”

“Kendimi hiç burada hayal etmemiştim,” diye mırıldanıyorum. Bu argümanıma kendim bile inanmakta zorlanıyorum artık, yırtılana kadar giyilen ama artık muhtemelen çöpe gitmesi gereken rahat bir gömlek gibi. “Aslında burada olmaktan keyif

almaya başladım. Sanki böyle olması gerekiyormuş gibi.” Bunu itiraf etmek korkutucu ama doğru. Personel toplantıları hariç, işimin çoğunu seviyorum. Whitney’ye yakın olmayı seviyorum. Şehri neredeyse hiç özlemiyorum. “Şok edici, değil mi?”

Will’in hakkımda bildiklerini göz önüne alırsak benimle aynı fikirde olmasını bekliyorum. “Bence öyle değil. Bazen planlar değişir.”

Söylediği şey çok anlam barındırıyor. Yanımızdan geçen bir tekneyi, teknenin ucundan olta sallayan bir adamı izliyoruz. Bir süre sonra Will konuşmaya devam ediyor. “Yirmi iki yaşındayken olduğumuz insanlar değiliz. Farklı şeyler isteyebiliriz artık hayattan.”

Kumda birbirinden birkaç santim uzakta duran parmaklarımızı bakıyorum. O zamanlar istediğim bazı şeyleri hâlâ istediğimden endişeleniyorum.

Will, “Bana şu erkek diyetinden bahsetsene,” diyor ve bakışlarım onunkilere kayıyor. Anlaşılan düşüncelerim sadece Will’in duyabileceği bir frekanstan yayınlanıyor.

“Anlatacak pek bir şey yok,” diyorum kelimelerimi dikkatle seçerek. Aşk hayatımız, hakkında konuşmadığımız şeyler kategorisinde. “Kötü bir ayrılık, bekârlık yemini, vesaire vesaire...”

“Bekârlık yemini, ha? Nasıl gidiyor peki?”

“Beş ay dayandım.” Duymayı umduğum kahkahayı duyamadım. Aksine Will durgunlaşıyor.

“Demek biriyle görüşüyorsun. Jamie mi?”

Ayak parmaklarımı kuma gömüp çenemi dizlerime bastırıyorum. “Biz çok uzun zaman önce ayrıldık.”

“O sana hâlâ âşık.”

Gözlerim Will’in gözlerine kayıyor. “Hayır, değil.”

“İnan bana. Sana nasıl baktığını gördüm.”

“İnan bana. Yanılıyorsun. Jamie tatil köyünü seviyor,” diyorum.

Will’i ikna etmeye çalışırken kendimi de ikna etmeye çalışıyorum. “Her neyse, bu diyetimin amacı daha çok, ilişkilere ara vermek.”

“Ah,” diyor. “Ne kadar ara verdin peki?”

“Aşağı yukarı iki yıl.”

“İki yıl,” diye tekrarlıyor. “Diyete başlamadan önceki ilişkin... ciddi miydi?”

Yanağımı çiğniyorum. Bunu düşünmek zorundayım. Philippe ve ben birbirimize *seni seviyorum* demiş, birbirimizin aileleriyle tanışmıştık. Köpeğini kendi köpeğim bilmiştim, Philippe şehir dışındayken Mocha’ya hâlâ bakıyorum. Ama bizi hiçbir zaman sonsuza dek sürececek bir çift olarak hayal etmedim.

“İlişkımız bir buçuk sene sürdü ama ondan önce de uzun süre birlikte çalıştık.”

“Peki neden ayrıldınız?”

Bir nefes verdim.

Eskiden bir tipim olduğunu düşünmezdim, gerçi Whitney’e göre iki tipim var: Mükemmel derecede iyi olan ama benim için mükemmelin yakınından bile geçmeyen kişiler (çıktığım neredeyse herkes). Ve sik kafalılar (Philippe).

Evin anahtarının paylaşılmasına ve mobilyaların birleştirilmesine hiçbir zaman hazır olmadım, ancak Philippe’le tanışmaya kadar Whitney’in haklı olabileceğini, belki de bir parçamın bilerek yanlış insanları seçtiğini hiç düşünmemiştim. Sanırım seçimlerinizi sorgulamanız için erkek arkadaşınızı başka bir kadının arkasına geçmiş, pantolonu ayak bileklerine kadar inik bir halde görmek gibisi yoktur.

“Kusura bakma,” dedi Will. “Burnumu sokmak istememiştim.”

“Cidden mi?” diye soruyorum gülerek. Onunla tekrar böyle konuşmak çok tuhaf ama olan biteni onunla paylaşmak istiy-

rum. Will'in yanındayken hep böyle oluyorum. "Sorun değil. Sanırım biraz utanç verici. Beni aldattı. Onları beraber yakaladım. Sonra da ayrıldık."

"Bu neden utanç verici olsun ki?" Sesi öyle soğuk ki dönüp ona bakıyorum. Çenesini sıkmış, göle bakıyor.

Omuz silkiyorum. Philippe'in sadakatsizliğinin gururuma nasıl bir darbe indirdiğini ona anlatmak istemiyorum. Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Peki senin hikâyen ne?"

Will'in alnı kırıyor.

"Şu an olduğun kişi tam olarak hayallerindeki kişi değil." Planına ne yazdığımı düşünüyorum.

"Evet, değil," diyerek kabul ediyor. Bu konuda söyleyeceği tek şeyin bu olacağından şüpheleniyorum ama ekliyor: "Biraz uzunca bir hikâye."

"Vaktim var."

Öne doğru eğilip yüzüğünü çeviriyor.

"Bunu çok yapıyorsun," diyorum.

Will göz ucuyla beni inceliyor.

"Yüzüğü sana kim verdi?"

"Büyükbabam," diyor bir süre sonra. "Büyükbabamındı."

"Birbirinize yakındınız."

"Büyükbabamla, evet. Hatırlıyor musun?" Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirlediğinde başparmağımı ağzının kenarlarına geçirip o kenarları daha yukarı çekmek istiyorum.

"Tabii ki," diyorum sessizce. "Her şeyi hatırlıyorum."

Bir şeyler mırıldanıyor ve suya bakıyor. "Büyükbabam ben dört yaşındayken öldü. Onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum ama büyükbabam hep yanımdaydı. Sert bir kadındı. Dottie. Bence tanışan onu severdin."

Bu garip bir şekilde hoşuma gidiyor. “Öyle mi?”

“Evet. Acayip dürüst biriydi. Ele avuca sığmazdı. Kız kardeşimle ben küçükken neredeyse her hafta sonu onun evinde kalırdık. Orada kendi yatak odalarımız vardı. Bana tornavida kullanmayı ve arabanın yağını değiştirmeyi o öğretmişti. Annem gittiğinde de bana bu yüzüğü verip sorumluluk ve kız kardeşimi kollamakla ilgili uzun bir konuşma yapmıştı.” Bana baktı. Başımı aşağı yukarı salladım. O kısmı da hatırlıyorum. Parmağımı çenesindeki yara izinin üzerinde gezdirmeyi düşünüyorum ama hareket etmeden öylece duruyorum.

“Komik biriydi ama çok değişik bir espri anlayışı vardı. Ciddi olup olmadığını asla anlayamazdım. Büyüdüğümde neredeyse her zaman şaka yaptığını fark ettim. Bir yıl kadar önce öldü.”

“Çok üzüldüm.”

“Doksan üç yaşındaydı. Dolu dolu yaşadı.”

“Ne kadar iyi bir hayat yaşamış olsa da yine de üzücü.”

“Gerçekten de üzücüydü. Çok berbat bir süreçti.”

Hafif bir yağmur yağmaya başlıyor. Sadece sisli bir çiseleme ama kendimizi kanoya atıp hızlı bir tempoyla geri dönüyoruz, iyi ki de böyle yapmışız çünkü tesise yaklaştıkça damlalar daha da şiddetleniyor.

Tekneyi sudan çıkarıp bölmesine yerleştiriyoruz. Kürekleri ve can yeleklerini depoya götürdüğümüzde ikimiz de sırlıslıklamız. Ceketleri asıp arkamı döndüğümde Will’in birkaç adım ötede beni izlediğini fark ediyorum.

Arkasındaki kapının ardında yağmur tüm şiddetiyle yağıyor, damlalar metal çatıya vuruyor. Gömleği sırlıslıklam, göğsünün çıkıntılarını sarıyor. Üç uzun nefes süresince birbirimize bakıyoruz. Sonra Will bir adım öne çıkıyor, gözleri dudaklarımla buluşuyor.

“Yapma,” diyorum.

Sert bir sesle, “Ne yapmayayım?” diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. “Bana öyle bakma.” Yüzümü bir hazine haritası gibi inceleyen bu Will’le nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

“Nasıl bakmayayım?”

“Beni umursuyormuşsun gibi,” diyorum tırnaklarımı avuçlarıma bastırarak.

Bir adım daha yaklaşıyor. “Ya umursuyorsam?”

“Şey, buna iznin yok.” Bir adım geri atıyorum.

“Neden?”

Bütün öğleden sonramı acımı bastırmaya çalışmakla geçirmiştim ama şimdi tüm hislerim bir şamandıra gibi yüzeye çıkıyor. “Çünkü dokuz yıl beni o rıhtımda beklettin.”

“Böyle olsun istemedim,” diyor sessizce.

“O zaman neden gelmedin? Burada olacağımı biliyordun. Sana karşı ne hissettiğimi biliyordun.” Sesim boğuk çıkıyor.

Yutkunuyor. “Evet, biliyordum.”

Alt dudağım titriyor, ısırarak titremesini durdurmaya çalışıyorum. Sertçe. Gitmek zorundayım. Will’in yanından geçerken kolumu yakalayıp beni döndürüyor. Eğiliyor, gözleri benimkilerde geziniyor.

“Hatırladığından farklı biri olduğumu düşünmenden ve bu yüzden de hayal kırıklığına uğramandan endişelendim.”

“Ama yine de beni hayal kırıklığına uğrattın işte,” diye fısıldıyorum. “Senin yüzünden her şeyi kafamda kurduğumu düşün-düm ben.”

“Öyle değildi,” diyor. “İnan bana, sorun kafanda olanlar değildi.” Ne demek istediğini sormak istiyorum ama yanağımdaki

bir damla gözyaşını yakalıyor ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp beni kendine doğru çekiyor.

Yumruğumu gömleğinin eteklerine sararak onu kendime iyice yaklaşıtıyorum. Parmaklarımı omuzlarında gezdirmek, dilimi yarasına bastırmak ve Will Baxter'dan nefret etmediğim günlerde yapmak istediğim her şeyi yapmak istiyorum.

Eğiliyor ve yüzümü ellerinin arasında tutuyor. Burnunu benimkine sürüyor. Ellerimi nemli gömleğinin altından geçirip karnına bastırdığımda gözlerini kapatıyor. Teni sıcak, bedeni sert. Tüm bedenimi ona yaslıyorum.

Will parmağıyla burnumun ucuna doğru bir çizgi çiziyor. "Mükemmel."

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştıırken adımı fısıldıyor ve bu beni içinde kaybolduğum nostalji pusundan kurtarıyor.

"Özür dilerim," diyorum geri adım atarak. "Bunu yapmamalıydım. Bunu yapamayız."

"Peki." O da benim gibi nefes nefese kalmış.

"Boyumdan büyük işlere kalkıştım," diyorum, sesim titreyerek. "Yardıma ihtiyacım var. İyi olmamıza, birlikte çalışabilmemize ihtiyacım var."

Bana bakıyor. "Aramızda ne olursa olsun, işini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam," diyor. "Bunu sakın unutma. Bana güvenebilirsin."

Başımı iki yana sallıyorum. Will'e güvenmek bir serabı kovalamak gibi. "Güvenemem. Senin kim olduğunu bilmiyorum. Sen de beni tanımıyorsun." Sonra kulübeden çıkıp kendimi yağmura bırakıyorum.

GECE İKİDEN SONRA YUMUŞAK VURUŞLARLA KAPI ÇALİYOR. Peter'ın *tık tık tıklar*ı ya da çalıkların arasında bir çift sarı göz gören bir misafirin çılgınca tıklamaları gibi değil.

Zaten hiç uyumamış, birkaç dakika önce de uyumaya dair umutlarımı bir kenara atmıştım.

Aşağı indiğimde kapıda kimseyi bulamıyorum ama paspasın üzerinde ince, kare bir paket var. Parlak çizgili bir kâğıda sarılmış ve üstünde adımın yazılı olduğu bir zarf bulunuyor. Will'in el yazısını anında tanıyorum. Hiç değişmemiş.

Hediyeyi mutfak masasına götürüp kartı açıyorum. İçinde, bir küreği kılıç gibi havada tutan bir kadın çizimi ve kısa bir not var.

Beni tanıyorsun. Ve ben de seni tanıyorum.

Kâğıdı yırtıyorum ve albüm kapağına bakıp karanlığa gülümseyorum.

12

14 Haziran, 10 Sene Önce

WILL BENİ SONIC BOOM'A GÖTÜRDÜ. ŞEHİRDEKİ EN BÜYÜK plak dükkânlarından biriydi, oraya birçok kez gitmiştim ama bunu ona söylemeyecektim. Haklıydı, galeride yaşadığım minik çöküşten sonra bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Daha önce de evimi özlediğim anlar olmuştu ama resimler içimde daha derin bir özlem uyandırmıştı.

Plakları karıştırırken kendimi daha iyi hissediyordum, Will'e param yetse hangi albümleri alacağımı gösteriyordum. Bir pika-bım olduğundan değildi tabii, dairemde ona yetecek alan yoktu.

"Bugün bir tane alma şansın olsa hangisini seçerdin?" diye sordu.

"Sadece bir tane mi?"

Başını salladı.

Raflara bakıp düşündüm, sonra ödülümü arayıp bulmak için onu başka bir kisma götürdüm. Patti Smith'in *Horses* albümünü çıkardım ve iki elimin arasında tutup ona gösterdim. "Bugünün anısına."

"Bir fikrim var," dedi Will.

Ama başka hiçbir ayrıntı vermedi.

Öğleden sonra kalan vaktimizi, lüks kasapların ve butiklerin akınına rağmen köhne kalmaya devam eden ve *vintage* mağazalar, incik boncuk dükkânları ve yiyecek satıcılarından oluşan küçük bir mahallede yer alan Kensington Market'ta dolaşarak geçirdik. Tüm süs eşyası dükkânlarını gezerek vurgun yapacağımız bir parça aradık. Ben doğrudan güneş gözlüğü rafına gidip yeni saç kesimime uygun ucuz gözlükler ararken Will ne aradığını söylemese de kendi avının peşine düştü.

Son durağımızda ona, "Peki, buna ne dersin?" diye seslendim. Kasanın yanındaki bir şeye bakıyordu. Taktığım gözlük büyük boy, plastik çerçeveli ve sarı-kahverengi camlıydı. Ayrıca 7.99 dolardı.

"Altmışlı yıllardan bir film yıldızı gibi görünüyorsun."

Aynada tekrar kendime baktım. "Aldım gitti."

Akşam çöktüğünde hava nemlenmişti ve gökyüzü gri bulutlardan oluşan kalın bir tabakayla örtülmüştü. İçkiye ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikiridik.

Küçük bir barın küçük dış alanındaki küçük metal masaya oturduktan sonra, "Bu mükemmel bir cin tonik," dedim. Annem yılın ilk sıcak gününde hep bundan içerdi.

"Cin tonikte mükemmellik dereceleri olduğunu bilmiyordum."

"Hah, tabii ki var. Bu şehirde gerçekten iğrenç diyebileceğim bir sürü cin tonik içtim. Asidi kaçmış tonikler. Kurumuş misket limonları. Berbat cinler."

Will güldü. "Gecenin, senin tiki tarafının ortaya çıkmaya karar verdiği kısmına geldiğimiz için çok heyecanlıyım."

"Tadına baksana. Çok güzel." Bardağı ona doğru ittim.

Bir yudum aldı. Sonra daha uzun bir yudum daha. "Çok ferahlatıcıymış," dedi. "Ama tuhaf bir şey var."

“Neymiş o?”

“Nedense içimde squash oynamak ve yelken açmayı öğrenmek için çok güçlü bir istek var.”

“Ha ha.”

Will gülümsedi. “Ama güzelmiş. Benim biramdan çok daha iyiymiş hatta.” Will buraya özgü biralardan sipariş vermişti. “Hemen geleceğim.”

Will’in bara gidişini izledim, sonra da telefonumu çıkardım. Whitney’den bir mesaj vardı.

Beni ağırladığın için teşekkür ederim! Sen döner dönmez Cam ve ben, Jamie’yi ve seni kutlamaya götürmek istiyoruz. GERİ SAYIM BAŞLASIN!!!

Jamie’den de bir mesaj vardı, o gece personelin kaldığı kulüblerde şenlik ateşi yakacağını yazmıştı.

Sakın abartma, diye mesaj attım. Ama abartacağından adım gibi emindim.

Çok fazla bira ve çok fazla esrar olacaktı. Kömürlerin üzerindeki çubuklarda pişirilen ucuz cipsler ve sosisli sandviçler aç ağızlardan ziyade yanan ateşte kaybolurdu. Birisi kaçınılmaz olarak akustik gitarını çıkarırdı, bu da genellikle benim gitmem için bir işaret anlamına gelirdi ama Jamie çalarsa biraz daha takılırdım. Repertuarı üç şarkıdan oluşuyordu (tabii ki hepsi Neil Young parçalarıydı) ve yapmacık bir tavır takınmadığında çok güzel bir sesi vardı. Onu ilk öptüğüm gece, kamp ateşinin başında bir düzine çalışanın önünde ‘Heart of Gold’u söylemişti. Parmaklarını parmaklarıma doladığında, ellerim marshmelovdan yapış yapış olmuştu. Yine de gecenin geri kalanında elini sıkı sıkı tutmaya devam etmiştim.

Will elinde iki cin tonikle döndü ve kıvrılıp katlanarak sandalyesine oturdu. “Seninkinin yarısını içtiğim için,” dedi.

“Çok makbule geçti.” Bardağa uzandım, ayağım masanın altından onunkine çarptı. “Pardon. Ayaklarım kocaman.”

Will’in kaşları kalktı. “Gerçekten mi?”

“Evet, ben orantısız büyüklükte ayakları olan çok kısa bir insanım.”

“İmkânsız.”

“Değil.” Kırk numara Converse yüksek topuklu ayakkabılarından birini havaya kaldırdım. “Bak.”

“Bilemedim. Bana normal geldi.” Başını öne eğdi. “Belki de ayağa kalkmalısın ki her şeyi bir arada görebileyim.”

Yerimden fırladım, ellerimi belime koydum.

Will beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve sonra gülmeye başladı. “Haklıymışsın. Ayakların kocaman. Onlara takılıp düşmemen bir mucize.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Eminim senin çok normal boyutlarda ayakların vardır.” Aşağıya, devasa botlarına baktım. Tekrar yukarı baktığımda Will sırtıyordu.

Yüzüm kızarmış bir halde sandalyeme çöktüm.

“Ne diyordun?” dedi Will.

Misket limonlarımı göğsüne attım. “Ukalalık etme.”

İkimiz de gözlerimizi pörtlettik, sonra aynı anda ikimiz de kahkahalara boğulduk. Will masanın altından ayağıma bir tekme attığında daha yeni nefesimi kontrol edebilmişim ama ikimiz de yeniden gülmeye başladık.

İkinci içkilerimizi bitirdiğimizde gökyüzü kararıyordu. Parmağımı bardağımın kenarında gezdirdim. Veda etmek istemiyordum ama günümüzün kapanış jeneriğinin aktığını neredeyse görebiliyordum.

“Çok eğlendim bugün.” Başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Ben de öyle,” dedi Will. “Bu da bana şunu hatırlattı...” Kot pantolonunun cebini karıştırdı ve iki minik plastik poşeti masanın üzerine koydu. Her birinin içinde parlak kırmızı renkte tramvay rozeti vardı. “Biri senin için, biri de benim için,” dedi. “Bugünün anısına.”

Will kendininkini sırt çantasına takarken ben de benimkini bez çantamın köşesine ilıştirdim. İşini bitirdiğinde göz göze geldik. “Çok güzelmiş. Teşekkür ederim.”

Son yudumlarımızı alırken, Will’in büyük olasılıkla tanıdığım en iyi insan olduğuna dair ani ve dehşet verici bir fikre kapıldım. Dışarıdan görüldüğünden çok daha fazlasıydı, güzel bir yüzden çok daha fazlası.

Peter bir keresinde çikolatalı unsuz turta yapmıştı. Mükemmel görünüyordu; koyu ve parlaktı, yüzeyine kristalize şeker serpilmişti. Ama bir ısırık aldığım da, üstündeki şekerlemenin şeker değil tuz olduğunu ve Peter’ın kakaoya acı biber eklediğini fark etmiştim. Hayatımda tattığım en inanılmaz şeydi, hiç beklenmedik bir şekilde üzerine fazla düşünülmüştü. Will de böyleydi.

“Bu akşam bir arkadaşımın gösterisi var,” dedi. İçkimden başımı kaldırıp ona baktım. “Sneaky Dee’de,” diye devam etti. “Orada hiç cin tonik sipariş etmedim, eminim berbattır. Ama gelmek ister misin?”

“Sneaky Dee’ye daha önce de gitmiştim,” dedim yavaşça. Burası Toronto’ya has bir yerdi; alt katta bar, üst katta küçük bir konser alanı, her yerde grafitiler ve şehrin en ünlü Meksika yemekleri vardı.

Will yüzüğüyle oynadı. “Bu şehirde üniversite öğrencisi olup da orayı görmemiş olan yoktur herhalde.”

“Bu resmi Will Baxter turunun bir parçası değil, değil mi?” Kıpırdamadan oturuyordum ama derimin yüzeyinin altında akan kanım fokurduyordu.

“Tur bitti. Mesaim de bitti. İş başındayken içki içmem.”

“Tabii ki içmezsin. Profesyonelliğine hakaret etmek istemiştim.”

“Saat dokuzda başlıyorlar. Öncesinde orada bir şeyler atıştırabiliriz, ne dersin?”

Çenemi elime dayadım ve onu olması gerekenden daha uzun süre izledim. “Yarın gerçekten de gidiyorsun, ha?”

“Evet. Gerçekten gidiyorum.”

“Ve bir daha hiç geri dönmeyecek misin?”

Başını yana eğdi, sohbetin nereye varacağından emin değildim. “Döneceğim, ama tatilden sonra dönmüş olurum sanırım.” O zamana kadar ben çoktan gitmiş olacaktım.

“Yani demek istediğin bu, hayatta sadece bir kez yapabileceğim bir şey, öyle mi?”

Will’in dudakları kıvrıldı. “Aynen öyle,” dedi. “Teklif var, ısrar yok.”

“KENDİMİ ÇOK PİS HİSSEDİYORUM,” DEDİM NEREDEYSE VARDIĞIMIZDA. Bütün gün şehirde bir yerlere gir çık yapmıştık ve tüm vücudum belirgin bir şehir kiri tabakasıyla kaplanmıştı. Duş almaya ihtiyacım vardı. “Evim yakınlarda. Gidip bir duş alsam, üstümü değiştirsem ve seninle birazdan orada buluşsak nasıl olur?” Grup sahne almadan önce evime gidip dönebilirdim.

“Ne? Hadi ama. Önce *nachos* yiyecektik hani? Ayrıca eve gittiğinde bir daha dışarı çıkmak istemeyeceksin.”

“Kalmış nargile suyu gibi kokuyorum.”

Will eğildi, yüzünü boynuma bir santim kalacak kadar yaklaştırdı ve kokumu derin derin içine çekti. “Gün ışığı gibi kokuyorsun,” dedi kulağıma.

Başım sanki bir şey tarafından çekilmiş gibi ona doğru döndüğünde burunlarımız neredeyse birbirine çarpıyordu.

“Kusura bakma, biraz tuhaf oldu,” dedi ve gergin bir gülümsemeyle geri çekildi.

“Evet.” Boğazımı temizledim. “Her neyse, akşam gezmesi için üzerimdekiler pek uygun değil.” Will’e benimle gelmesini önermek üzereydim ama o yan odada duruyorken düş almak son derece kötü bir fikir gibi görünüyordu.

“Harika görünüyorsun,” dedi. “Üstünü değiştirmene gerek yok. Burası Sneaky Dee, kimse giyinip kuşanmayacak.”

“Sadece seni terk edeceğimden ve tek başına tuhaf bir Nirvana benzeri müzik grubunu dinlemek zorunda kalacağından endişeleniyorsun.” Will, bir blok öncesine kadar bunun bir *Jamaika* tarzı müzik grubu olduğunu söylemeyi unutmuştu.

“Kanım dondu,” dedi Will. “Lütfen yalnız gitmeme izin verme.”

Sneaky Dee’nin tabelasındaki ikonik kafataslarını görebiliyordum. “Tamam. Ama bana borçlusun.”

Oraya vardığımızda Will ahşap oturma bölmelerinden birine yerleşirken ben de hızlıca bodrum kattaki tuvaletlere kaçtım. İçinde bir rimel ya da tarak belirmesini umarak çantamı karıştırdım ama tek bulabildiğim sakız ve Smith’s Rosebud Salve marka dudak nemlendiricisi oldu. Yanında makyaj malzemelerini taşıyan kızlardan değildim. Sabah makyaj yapma zahmetine bile girmemiştim. Koltuk altlarımı bir parça sabunlu ıslak mendille sildim, yüzüme su sıçrattım ve dudaklarıma kalmı, parlak bir kat parlaticı sürdüm. Bir fıs deodorant için yeri bile öpebilirdim.

Yukarı çıktığımda Will’in yanında bir adam vardı. Odanın öbür ucundan bile kendine büyük titizlik gösteren biri olduğunu görebiliyordum. Zeytin rengi bir teni vardı ve koyu renk sakalları, süslü bir biçimde kesilip şekil verilen ağaçlar gibiydi, çok derli toplu ve kusursuzdu.

“Fern, bu Eli,” dedi Will.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Eli ayağa kalktı ve elimi iki elinin arasına aldı. Kırmızı bir kot pantolon, siyah dar bir kravat ve sadece birkaç saat önce ütülendiğinden emin olduğum beyaz bir gömlek giymişti. Adamın geri kalan her yerinin giysilerinin içine girmeden önce spor salonunda bulunmuş olduğundan emindim.

Oturma bölmesinde, onların karşısındaki tarafa oturarak, “Ben de öyle,” dedim. “Nereden tanışıyorsunuz?”

“İlkokulu birlikte okuduk, sonra da aynı liseye gittik,” dedi Eli. “Ama uzun zaman oldu. Sonunda bu adamı bir gösteriye getirebildiğime inanamıyorum.”

Will’e bir bakış fırlattım ama bakışlarımdan kaçtı. Grubun konserini daha önce dinlediğini ve Jamaika tarzı nağmelerle yeniden uyarlanan *korkunç* bir Nirvana gecesi geçirmeyeceğimizi söylemişti sanki.

Will, “Buralardaydık, Fern de biraz müzik meraklısıdır, o yüzden bir uğrayalım dedik,” dedi.

“Ne güzel. Bence oldukça iyi bir sahne olacak,” dedi Eli. Siparişlerimizi verebilmemiz için bir garsona işaret etti, sonra bana döndü. “Toronto’da mı yaşıyorsun Fern, yoksa sen de mi Vancouver’dan geliyorsun?”

“Ah, hayır. Burada yaşıyorum. Evim birkaç sokak ileride.”

Başını Will’e doğru eğdi. “Uzun mesafe işi nasıl gidiyor? Eğer oralara sürüklenmeyi çok zahmetli buluyorsan Liberty Village’da yaşıyorum.” Göz kırptı.

“Ah, hayır,” dedim, Will’le aramdaki mesafeyi göstererek. “Aramızda bir şey yok. Hem de hiç.”

Will güldü. “Bundan bu kadar rahatsız olmandan alınmalı mıyım?”

“Ben olsam kesinlikle alınırdım,” dedi Eli. “Bozulmuş kabuklu deniz ürünleri yemiş gibi görünüyor.”

Masamıza bakan garson bir sūrahi bira ve üç bardak getirdi, bardakları doldurdum ve kendiminkinden büyük bir yudum aldım.

Eli ve Will sohbet ederken hiç bilmediğimiz bir bölgede olduğumuzu fark ettim. Will’le geçirdiğim gün spontane ve sıradışı olmuştu ama farkında olmadan kendimize bir yol haritası, bir kural kitabı ve bir bitiş noktası vermiştik. Şimdi sadece rotamızdan çıkmakla kalmamıştık, aynı zamanda tuhaf birlikteliğimize şahit olacak insanların yanındaydık.

Biri masanın altına tekme attı, bira bardağımdan bakışlarımı kaldırıp baktım.

Eli içkilerimizi yeniden doldururken Will dudaklarını kımlatarak, *İyi misin*, diye mırıldandı.

Başımı evet anlamında salladım.

Garson masanın ortasına bir tabak koydu. Tabak iğrenç ama muhteşem bir *nachos* yığınıyla doluydu. Tabakta peynir ve salsa dışında neredeyse bir kilo sos vardı: kıyma, kızarmış fasulye, sebzeler, guacamole,* ekşi krema. Gördüğümüz şeyi onaylayan mırıltılar çıkardık.

Bir cipsi elime alırken Eli’a, “Eee... Will çocukken nasıl biriydi?” diye sordum.

“Vahşi Bill mi? Hemen hemen aynıydı,” dedi Eli.

Will’e bakıp dudaklarımı oynatarak sessizce, *Vahşi Bill?* diye sorduğumda gözlerini devirdi. Boynunun pembeleştiğini görür gibi oldum.

“Sıskanın tekiydi. Sürekli resim çizerdi. Biraz duygusaldı.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Gerçekten mi?”

* Meksika mutfağına özgü, avokado ile yapılan bir sos. (e.n.)

Eli, Will'e baktı, o da başını hafifçe iki yana salladı. Eli sorumu duymazdan gelerek bana döndü. "Üstelik atletik açıdan acayip kabiliyetsizdi."

Will, "Spor yapardım," dedi. "Teneffüslerde hep topa vururdum."

"Peki o sporun adı neydi?" Eli, bana bakıp bir kez daha göz kırptı.

Will alnını kaşıdı. "Badminton?"

"Badminton," dedi Eli. "Evet. Klasik bir okul bahçesi oyunu." *Nachos*'u neredeyse bitirdiğimizde, Eli cüzdanından bir yirmilik çıkardı. "Birazdan kalksam iyi olur. Sahnemizden en az on beş dakika önce hepimiz hazır ve nazır olmazsak davulcumuz huy-suzlaşıyor."

"Grubun adı ne?" diye sordum.

Will'in gözlerinin büyüdüğünü masanın karşısından bile fark edebildim. Masanın altından ayağıma vurdu.

"Muhteşem mi Muhteşem Kurt Ezgileri," dedi Eli düz bir ifadeyle.

Ağızıma sosa bulanmış bir cips parçası attım. Bir konu değişikliğine ihtiyacım vardı, yoksa kahkahalara boğulacaktım. "Bu *nachos* nasıl daha iyi olur, bilmek ister misiniz?"

Hep bir ağızdan, "Evet," diye cevap verdiler.

Teorimi açıkladım; cipslerin daha gevrek kalması için malzemeleri ayırmak ve *nachos*'u kat kat pişirmek gerekiyordu. Will ve Eli bana boş boş baktılar.

"Sizce de öyle değil mi?" Yumuşayıp sarkmış bir cipsi ağızıma attım. Hâlâ mükemmeldi.

Önce Eli söz aldı. "Fern?" Bir elini göğsüne götürdü. "Daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama senin ruh eşim olduğuna inanıyorum. Benimle evlenir misin?"

* Orj. The Mighty Mighty Kurt Tones. Nirvana grubunun üyesi Kurt Cobain'in ismine gönderme vardır. (ç.n.)

Güldüm.

“O zaman bu bir randevu,” dedi.

Başımı iki yana salladım.

“Ama beni bir dinle. Şehrin aynı tarafında yaşıyoruz. Sen inanılmaz derecede seksisin ve ben de yatakta orta derecede yetenekliyim.” Will’i gösterdi. “İyi bir işim, kendi evim var ve dehşet iyi bir saksafoncuyum. Bana kefil olacak ortak bir arkadaşımız bile var. Kefil olmaması için hiçbir neden yok.”

“Sorun sen değilsin, gerçekten,” dedim. Bana destek olması için Will’e baktım ama o Eli’ya bakıyordu.

“Bedeli neyse ödemeye hazırım. Güzel bir yerde rezervasyon yaptırırım.”

Başımı tekrar hayır anlamında salladım. Ellerim terlemeye başlamıştı. Bu işin nereye varacağını biliyordum.

“Fern, çok nazlısın ama. Bir kahveye ne dersin peki?”

Yutkundum. “Özür dilerim,” dedim sessizce. “Benim bir erkek arkadaşım var.” Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz Will’in başı bana doğru döndü.

Eli, “Kulağa çok hazır bir replik gibi geliyor,” dedikten sonra Will’e döndü. “Fern gerçekten de seçeneklerin dışında mı?”

Will’in gözleri benimkilere kilitlendiğinde midem sıkışmaya başladı.

“Evet, öyleyim,” dedim gözlerimi Will’den ayırmayarak. “Adı Jamie ve dört yıldır birlikteyiz.”

Peter bahçe projemde bana yardımcı ediyor. Babam, eğer onlarla ilgileneceksem kulübelere giden yol boyunca eğreltiotları ve begonyalar ekebileceğimi söyledi. Bugün bir golf arabasıyla dışarı çıktık, böylece Peter'a neleri nereye ekmek istediğimi gösterebildim. Ona Eric'le sadece birbirimizle görüşmek üzere anlaştığımızı söylediğimde neredeyse aracı bir ağaca çarpıyordu. Eric'in kibirli ve sığ biri olduğunu ve ağzından ilginç hiçbir şey çıkmadığını, benim için yeterince iyi olmadığını düşünüyor. Ama Peter'ın on yedi yaşından beri tüm erkek arkadaşlarım hakkında benzer şeyler söylediğini düşünürsek, bu pek de şaşırtıcı değil. Eskiden benden beş yaş büyük olduğu ve beni küçük bir kız kardeş gibi gördüğü için böyle söylediğini düşünürdüm. Bugünlerde bundan pek de emin değilim.

Bu yılın başlarında, Peter bir hafta sonu benimle Ottawa'da kaldığında garip bir an oldu. Yirmi ikinci doğum günümün gecesi idi ve herkes gittikten sonra Peter boş plastik bardakları toplamaya başlamış ve o temizliği hallederken bana yatmamı söylemişti. Ona sarılmıştım ve geri çekilmek istediğimde beni saran kollarını gevşetmemişti. Yemin ederim beni öpecekti. Dürüst olmak gerekirse, öpmediği için hayal kırıklığına uğradım. Her şeyin bir hayalden ibaret olduğunu düşündüm. Ama şimdi bilemiyorum.

13

Günümüz

WILL VE BEN ARKA BAHÇEDE ÇALIŞIYORUZ, BİR AĞAÇKAKANIN vuruşu ağaçlarda yankılanıyor. Will bacaklarını önüne uzatmış oturuyor, pantolonunun paçalarının altından derisinin bir kısmı görünüyor. Ayak bileklerini neden bu kadar çekici bulduğumu bilmiyorum. Bir et parçası görmeyi uman Regency dönemi vi-kontu gibiyim.

Telefonu çaldığında saat altıydı. Yine o zil sesiyle çalışıyor ve Will, aramaya cevap vermek için ayağa kalkıyor.

Smoke Gölü'nde kanoyla açılmamızın üzerinden bir hafta geçti. Neredeyse öpüştüğümüz o günden beri. İkimiz de bunun bahsini açmadık ama Patti Smith plağı için ona teşekkür etti-ğimde aramızdaki havanın gerildiğini hissedebilmişim. Bunun dışında, sanki o anı hayal etmişim gibi. Bazen onu beni izlerken yakalıyor, *Mükemmel* diye fısıldadığını duyuyorum ve işime ye-niden odaklanmam yıllar alıyor.

Jamie ile ağustos dansı ve yetenek gösterisi hakkında mesaj-laşıyorum. Bu, Brookbanks ailesi bu tatil köyüne sahip olmadan önce de bir gelenektir; akşam yemeği ve canlı müzik eşliğinde her sene düzenlenen yaz sonu uğurlaması. Bay ve Bayan Rose, an-

nem golf arabalarını çizgili desenli kaplamalarla tamir ettiğinden beri her yıl Oklahoma'dan 'The Surrey with the Fringe on Top' şarkısını seslendiriyorlar. Eskiden bir personel dansı da vardı ama annem doksanlarda onu kaldırmıştı. Şimdi bahsettiğim büyük bir prodüksiyon ve sanırım bu yıl üstlenmemiz gereken çok fazla şey var. Jamie ve ben on beş dakikadır bu konuyu tartışıyoruz. Will telefonuyla içeri girip sürgülü kapıyı arkasından kapattığında, arama düğmesine basıyorum.

Jamie alo demek yerine, "Telefonda konuşmaktan nefret edersin," diyor. Sesini alçaltıyor. "Bir şeyler mi içtin Fernie?"

"Çok komik. Telefonda konuşursak seni bundan vazgeçirmenin daha kolay olacağını düşündüm."

Will'e hesaplarımıza tam erişim izni verdiğimden beri Jamie'ye birçok soru soruyor, aynı şekilde Jamie de bana. Jamie'nin şüphelendiğini anlıyorum. Will'i nereden tanıdığım ile ilgili ayrıntılı sorularıyla beni sıkıştırdığında tek söylediğim uzun zaman önce bir kez karşılaştığımızdı. Ama bir danışmanın etrafı kurcalaması konusunda savunmaya geçmedi. Jamie'nin inat ettiği tek şey dans gecesi.

Şimdi de "Beni bundan vazgeçiremezsin," diyor.

"Bunca şey olup biterken böylesine büyük bir etkinlik düzenlemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum." Annemsiz bir dans gecesini düşünemiyorum bile, buna hazır olduğumdan emin değilim. *Bir sonraki yaz yaparız*, diye düşünüyorum.

"Fern." Adımı bir iç çekiş gibi söylüyor ve bundan sonra söyleceklerinin ciddi olacağını biliyorum. Hayatım boyunca bana üç kereden fazla Fern (yani *hayır*) dememiştir. "Maggie'yi hepimiz çok severdik ama tatil köyü hâlâ yas tutuyormuş gibi geliyor. Hayatımıza devam etme zamanının geldiğini söylemek istemiyorum ama bir kutlamaya ihtiyacımız var. Hem personel hem de konuklar için."

Gözlerimi kapatıyorum. Arka planda Will'in yükselen sesi cam kapıdan duyuluyor. Bağırıyor ama sesi sinirli geliyor.

"Sanırım haklısın," diyorum Jamie'ye.

"Haklıyım. Ayrıca, grubu çoktan ayarladım."

Bir kahkaha atıyorum.

"Ben her şeyi hallederim," diyor Jamie. "Merak etme."

Will on dakika sonra döndüğünde, elinde onun için stoklamaya başladığım iki şişe limonlu Perrier maden suyu var, beyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Önkollarını neden bu kadar çekici bulduğumu ben de bilmiyorum.

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum. Restoranın aşçıbaşı bana menü planlamasından uzak durmam için birçok neden sıralayan küçümseyici bir e-posta göndermiş.

Will bana bir maden suyu uzatarak, "Affedersin," diyor.

"Ne için?"

"Beni duyabildiğinden eminim."

"Her neyse özel bir konu. Beni ilgilendirmez." Bilgisayarına geri dönüyorum ve şefe oldukça profesyonel bir şekilde siktirip gitmesini söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Will birkaç dakika sessiz kalıyor. "İki hafta daha kalsam senin için sorun olur mu?" Gözlerim onunkilere kayıyor. "İkinci emlakçı en erken haftaya gelebilir ve bu görüşmeden sonra seninle her iki senaryoyu da gözden geçirebilirim: Satmak ya da satmamak"

Planlanana göre Will'in önümüzdeki pazar günü buradan ayrılması gerekiyordu, ki bu da benim içten içe aslında korktuğum bir şeydi.

Nötr bir ifadeyle, "İstedğin kadar kalabilirsin," diyorum. "20 numaralı kulübeyi sana ayırırız."

Rezervasyon müdürümüze bir e-posta gönderiyorum. Will iki hafta daha kalırsa dans gecesi de burada olacak. Will yanı-

da olursa belki o kadar da kötü geçmez. Ekrana bakıyorum, ama zihnim başka bir dans pistinde sıcak ve terli bedenlerimizi birbirimize bastırdığımız zamana kayıyor.

Kendimi toparlayarak, “Her şeyi inceleyip bitirdiğinde, benim yerimde olsaydın ne yapacağını söyleyecek misin?” diye soruyorum.

Will satmam gerektiğini düşünüp düşünmediğini söylememiştir. Buna minnettarım ama onun görüşünü öğrenmek için de sabırsızlanıyorum. Ona kahve dükkânı açma hayalimden ve birçok kez girdiğim, sahiplerinin hırsızlık yaptığımdan şüphelendiği köşedeki o küçük dükkândan bahsetmiştim.

“Her şeyi masaya yatıracağım ama bu senin kararın. Fikrimi söylememi istesen bile,” diyor Will. Ama sonra karşı çıkmak üzere olduğumu görüyor. “Senin için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorum. Bunu sadece sen bilebilirsin.”

Gözlerimi kısıyorum. “Will Baxter, seni uzun boylu korkak.”

Bir kahkaha atıyor. Kocaman, güçlü ve bir yumurta sarısı kadar güneşli bir kahkaha. Bu kahkahayı on yıldır duymamıştım. Göğsümden bir zafer ateşi yayılıyor.

Will öne doğru eğilip dirseklerini bacaklarına koyuyor. “Benimle bir akşam yemeği ye.”

“Akşam yemeği mi?” Birkaç kez işten sonra bira içmiştik ama beraber akşam yemeği yemek, çizdiğimiz profesyonel çizgiyi aşmak anlamına gelir. “Yemekli?”

Will gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırışıyor. “Genelde işin içinde yemek olur.”

Gözlerimi kırparak ona bakıyorum.

“Bu akşam,” diyor. “Benim evde.”

Bir anda hiç olmayacak kadar gergin bir kahkaha koyuveriyorum.

“Teknik olarak burası benim. Hiç duydun mu bilmiyorum ama buranın sahibi benim.”

“Galiba böyle bir şey duymuştum.” Gözlerini gözlerimden ayırmıyor. “Bu bir evet mi?”

“Bana bir soru sormadın ki.” Bunu cilveli bir şekilde söylemek istemiştım ama sesim aslanla pazarlık yapan bir fare gibi çıkıyor.

Sırıttıyor ve beklenti yüzünden tüylerim diken diken oluyor. “Fern, akşam yemeğine bana gelmek ister misin?”

“Evet,” diyorum. Çok isterim.

WILL HAZIRLANMAK İÇİN BENDEN OTUZ DAKİKA İSTEDİ.

Bu süreçte ben de;

- Yatak odamdaki aynanın önünde durmuş, şort ve askılı bir bluzdan daha güzel bir şey giyip giymemem gerektiğine ya da bunun onu etkilemeye çalışıyormuşum gibi (ki belki de öyle) görünüp görünmeyeceğine karar vermeye çalışmış,

- Geçen hafta aldığım mavi ipek elbiseyi denemiş,

- Mavi ipeğin benim siyah, beyaz ve gri tonlardan oluşan konfor alanımdan uzak olup olmadığını düşünmüş,

- Büyükanne külotumu değiştirmeyi düşünmüş,

- Bacaklarımı tıraş etmiş,

- Mini minnacık bir iç çamaşırı giymiş,

- Seksi iç çamaşırını çıkarmış ve yine büyükanne külotunu giymiş (Sadece arkadaşız, sadece arkadaşız. Hatta arkadaş bile değiliz! İş arkadaşınız!),

- Kirli iç çamaşırlarını giyip sonra yine temiz, seksi olmayan külotumu giydiğimde iğrençlik sınırında nevroitik olduğuma karar vermiş,

- Elbisemin içinde terlemiş ve tekrar şort ve atlet giymiş (Kendime not: Renkli ipek dostunuz değildir),
- Kırmızı mı yoksa beyaz şarap mı getirsem diye düşünmüş,
- Bir kadeh beyaz şarap içmiş, kırmızıyı götürmeye karar vermiş,
- Aynada kendime tekrar bakmış ve hem *Ahhh, öylesine bir elbise işte* hem de *Kalçalarım yıkılıyor* diyecek kadar üzerime oturan siyah, kolsuz, jarse bir elbise giymiştim.

20 numaralı kulübenin kapısını çaldığımda, kendimi öyle bir telaşa kaptırmışım ki hem böylesine gergin olduğum için kendime hem de elimi ayağıma dolaştırdığı için Will'e kıızıyorken buldum kendimi.

Ama Will, saçlarına sanki elleriyle şöyle bir şekil vermiş gibi dağınık bir şekilde kapıyı açtığında tüm bunları unutuyorum. Çünkü Will Baxter'ın üzerinde bir önlük var. Beyaz çizgili siyah bir önlük. Bir önlüğün seksi olabileceğini hiç tahmin etmezdim ama bu önlük, önlükler dünyasının kayıp Hemsworth kardeşi gibi duruyor.

“Önlük giymişsin,” diye selamlıyorum onu.

“Önlük giyiyorum,” diye cevap veriyor. “Kıyafetlerimi kirletmekten hoşlanmıyorum.”

“Evet, gerçekten de güzel kıyafetlerin var,” diyorum hâlâ ön basamakta durarak.

Başını öne eğip üzerindeki bakıyor: Siyah bir tişört ve dizlerine kadar inen solmuş bir kot şort.

“Genellikle,” diye düzeltiyorum. “Hoş görünmediğinden değil. Hoş görünüyorsun.” Ben gerginliğimi unutmuş olabilirim ama belli ki o beni unutmamış.

Bar arabası hariç Will'in kulübesi Rose çiftininkiyle aynı.

İnce tavanlı arka balkon, ön tarafta göle bakan bir güverte. Küçük bir yemek alanı ve göl manzaralı bir mutfak. Dökme demir şömine oldukça eski ama büyüleyici. Çam yer döşemeler ise iyice aşınmış. Duvarlar da eskiden ahşapmış ama annem kulübelerin sene boyunca kullanılabilmesi için yalıtım ve harçsız duvar yaptırmış.

Will'in peşinden mutfığa gidip şarabı tezgâha koyuyorum. Kesme tahtasının üzerinde sebzeler, ev yapımı gibi görünen iki hamburger köftesi ve barbekü için hazırlanıp folyoya sarılmış bir şey var.

Gördüklerimden etkilenmiş bir şekilde, "Tamamen ev yapımı hamburger mi?" diye soruyorum.

"Çok zor bir tarif," diyor. "Kıyma, tuz, karabiber."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Sanırım her şey kontrolüm altında. Burger, salata, patates. Nasıl?"

Çekmecedeki mutfak aletlerinin arasından bir tirbuşon çıkararak, "Harika," diyorum. Kulübelerin hepsinde ihtiyaç duyulabilecek temel eşyalar var. "Ben de işin ucundan tutayım." Will salata için salatalık ve biber doğrama işini hallederken ben de üst dolaptan kadehleri alıp şarabı dolduruyorum. Bir kalçamı tezgâha yaslayarak Will'i izliyorum. Bıçak kullanma becerileri çok çarpıcı. Annemin hoşuna giderdi. Bir kırmızı soğanı havaya kaldırdığında ben de başımı sallıyorum.

Will soğanı ince, eşit halkalar halinde keserken, "Her şeyde iyi olan o korkunç insanlardan birisin, değil mi?" diye soruyorum. Yarısı salataya, geri kalanı da diğer köfte soslarıyla birlikte başka bir tabağa konuyor.

"Hiç de değil, şey konusunda berbatım mesela..." Dudaklarını büzüp bir gözünü kapatarak tavana bakıyor. Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor.

"Alçakgönüllülük konusunda mı?" diye cümlesini tamamlıyorum.

“Hayır. Alçakgönüllülükte üstüme yoktur.”

Will’in bu halini seviyorum. Gevşemiş ve biraz şapşal. Neredeyse öpüştüğümüz o günden beri çok katıydı. Neyin değiştiğini merak ediyorum.

Tüm malzemeleri dışarıya, güneşin gölün üzerinden alçalma-ya başladığı ve her şeyi safran rengi bir ışıltıya büründürdüğü ön bahçeye taşıyoruz. Yusufçuklar gökyüzünde dönerek akşam için atıştırma-lıklarını arıyor. Piknik masasını kurup çatal bıçakları ve katladığım peçeteleri masaya aynı manzarayı izleyebileceğimiz şekilde yerleştiriyorum.

Yemeğe oturduğumuzda göle bakarak, “Çok güzel,” diyorum. Will önlüğünü henüz çıkarmadı ama bunun üzerine herhangi yorum yapmıyorum. Gecenin devamında da önlüğünü çıkarmayı unutmasını diliyorum. Önlük giymiş Will Baxter’ı izlemek bende yeni bir hobi oluyor.

“Şaşırmış gibisin.”

İlk kez bu balkonlardan birinde oturup bir misafir gibi yemek yiyorum. Kulübeler arasında sedir ağaçları var, ama neşeli yeşil tonlarındaki tenteleriyle komşu kulübeleri görebiliyorsunuz. Akşam yemeklerini yiyen diğer misafirlerin mırıltısı kıyıya kadar ulaşıyor. Huzurlu bir an.

“Sanırım öyleyim. Yani, buranın muhteşem olduğunu biliyordum. Çocukken kulübeleri öyle çok temizlerdim ki buranın nereye benzediğini iyi bilirdim. Ama biraz ortalıkta kalmış gibi hissedebileceğimi düşünürdüm.” Sıra sıra kulübeleri gösteriyorum. “Ama öyle değilmiş. Diğer insanlardan rahatsız olmuyorum. Burası çok... rahatmış.”

“Bence pek çok insan bu yüzden böyle bir yere geliyor; dört bir yanın doğa ama izole olmuyorsun. Bir birliktelik hissi var.”

Hamburgerimden bir ısırık alıyorum. Gayet iyi, belki de yediklerimin en iyisi. Ne kadar basit olduğunu düşünürsek bunun

nasıl olduğundan emin değilim: marul, domates, soğan, peynir, köfte. Ev yapımı sosuyla salata bile çok lezzetli.

Son lokmamı ağızma atarken, “Böyle yemek yapmayı nereden öğrendin?” diye soruyorum.

“Mangala bir şeyler atmanın yemek yapmak olduğundan emin değilim.”

Ellerimi silerken, “Hiç alçakgönüllülük yapma, sana yakışmıyor,” diyorum. “Hem nasıl bıçak kullandığını gördüm. Ne yaptığını biliyorsun.”

“Yemek yapmayı kendi kendime öğrendim ama birkaç sene önce bıçak kullanma dersleri almıştım.”

“Genelleme yapmak istemem ama,” deyip bakışlarımı soddan ona çeviriyorum. “Senin gibi erkekler genelde yemek yapmaz. Restoranlara giderler ya da eve söylerler.”

“Öyle miymiş?” diyor. “Benim gibi erkekler nasılmış biraz daha anlat bakalım.”

“Yani, tek demek istediğim senin kocaman, havalı bir işin var. Uzun saatler çalışıyorsundur veya müşterilerle akşam yemekleri yiyorsundur.”

“Havalı?”

“İnternette fotoğraflara baktım. Partiler ve hayır işleri.” Aşın güzel eski kız arkadaşları.

“Ha.” Masanın altına uzattığı bacaklarını çekiyor ve tabaklarımızı da toplayarak tek bir kusursuz hamlede ayağa kalkıyor. Yeni Will’in kişisel bilgiler paylaşmaya yönelik düşük toleransının sınırındayım.

Ben de kalkar gibi oluyorum ama oturmamı işaret ediyor. Salata kâsesini de tabakların üzerine ekleyip “Ben hallederim,” diyor ve bulaşıkları içeri götürüyor.

Geri döndüğünde önlüğünü çıkarmış olduğunu fark ediyorum. Karşıma oturuyor ve kollarını masaya dayayıp öne doğru eğiliyor. Gözlerini benimkilere sabitliyor.

Sanki önemli bir bilgi paylaşıyormuş gibi, “Uzun saatler çalışmıyorum,” diyor iş görüşmelerinde kullandığı o ciddi sesle. Çoğu zaman akşam beş ve altı gibi işinin bittiği doğru ama aynı zamanda gecenin bir yarısı uyanık olduğunu da biliyorum. Bu tip zamanlarda çalıştığını düşünüyorum.

“Peki.”

Ciddi, hatta katı diyebileceğim bakışlarla beni inceliyor. Çenesindeki bir kas oynuyor. “Çoğu gece de yemek yapıyorum.”

Önümde belirmediğini fark etmediğim tuğla bir duvara çarpmış gibi hissediyorum. Jessica ile ayrıldıklarını biliyordum ama niyetim biriyle görüşüp görüşmediğini sormak değildi.

“Sadece kendine yapmıyorsundur.” Sesime yansıtılmaya çalıştığım kırgınlığım kendini fosforlu turuncu bir iş yeleği gibi belli ediyor.

“Evet.”

Duygularımı bu kadar belli ettiğim için kendime daha sonra kızacağım ama onun karşısında bir saniye daha oturamam. Kendimi oturduğum yerden kazıyorum. Ama Will de hemen ayağa kalkıyor, elleri benimkilere uzanıyor. “Gitme.”

Masanın üzerinden ona bakıyorum ve başımı iki yana sallıyorum. Konuşmak istemiyorum. Sesimin titrediğini kimse duymasın istiyorum.

“Lütfen,” diyor. “Kanoyla açıldığımız gün benim hikâyemi sormuştun.” *Neredeyse öpüştüğümüz gün.* Bu sözcükler dile gelmiyor ama tam yanımızda, bir reklam panosundan haykırıyorlar. Will’in elleri ellerime dolanıyor, başparmağı bileğimdeki nabızı takip ediyor. “Hikâyemi seninle paylaşmak istiyorum, eğer dinlersen.”

WILL'İN BANA SÖYLEYECEĞİ ŞEYİN CANIMI YAKACAĞINDAN EMİNİM ama yerime oturuyorum, kulaklarımdan kan pompalanıyor sanki. Ellerini ellerimin üzerinde tutuyor ve konuşmaya başladığında da çekmiyor.

“Sana karşı tam olarak dürüst davranmadım,” diyor ve kulaklarımdaki uğultu bir kükremeye dönüşüyor. “Ama düşündüğün gibi değil. Owen’a yardım etmek için geldiğim gece bana çocuğum olup olmadığını sormuştun. Sana olmadığını söyledim, bu doğru ama sana tüm gerçeği söylemedim. Kız kardeşim ve onun kızıyla yaşıyorum.”

Hiçbir şey söylemememe rağmen kaçmayacağım belli olmalı, çünkü Will ellerini benimkilerden çekiyor.

“Yeğenim doğduğunda Annabel çok küçüktü. Yemek yapmayı o zaman öğrendim. Geç saatlere kadar çalışmamamın nedeni onlar. Evimizde yenen aile yemekleri bizim için önemli.” Duraksıyor. “Eski sevgilim oraya ‘evimiz’ dememden nefret ederdi. Ev benim ama onlar hep benimle yaşadılar.”

“Demek bu yüzden bebekler hakkında bu kadar çok şey biliyorsun,” diyorum.

Başını onaylar gibi sallıyor. “Ve bu yüzden havalı bir işim var.”

“Anlamadım.”

“Vancouver’da okumuştum, hatırlıyor musun?”

“Emily Carr,” diyorum, refleks gibi hızlı bir şekilde.

Gülümsüyor. “Emily Carr. Annabel hamileyken geri döndüm. Babamızla ilgili bazı problemler olmuştu. Babam yeniden evlenmek üzereydi ve karısı Linda, Annabel ve bebeğin kendileriyle kalmasını istiyordu ama bunun herkes için kötü olacağını görüyordum. Babam ve Annabel neredeyse hiç konuşmazdı. Annabel’in hamile olduğunu ve bebeği doğurmak istediğini öğrendiğinde büyük bir kavga ettiler.”

“Ve sen de uzakta olmaya dayanamadın.”

“Aynen öyle.”

“Peki bebeğin babası?”

“David. Kötü bir adam değil, ama o da çok gençti. Sadece birkaç aydır çıkıyorlardı ve birbirlerine bağlanmak için henüz hazır değillerdi. Büyükanнемiz kendi bakımını yapamaz hale gelmeye başlamıştı. En azından Annabel’e kalacak bir yer konusunda yardımcı olabileceğimi düşündüm.”

Kadehlerimizi yeniden dolduruyorum, Will bir yudum alıyor.

“Arkadaşım Matty, babasının Toronto’daki danışmanlık ajansında çalışıyordu. Bana bir grafik tasarım işi ve iyi bir maaş ayarladı. Kaldığım yerin ilk ve son ayının kirasını ödememe yardımcı oldu. Kız kardeşimle aynı evi paylaşabileceğimizi ve yeğenim doğduktan sonra da ona bakabileceğimi düşündüm.” Bardağının uzun ayağıyla oynuyor. “Neye kalkıştığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.”

“Yeğenin şimdi kaç yaşında?”

Will bana dikkatle bakıyor. “Dokuz.”

“Dokuz,” diye tekrarlıyorum. Will sadece bir bebek bakıcısı ya da fedakâr bir dayı değildi. “Onu büyütmesine yardım etmişsin.”

“Evet.”

Will bana Matty’nin babasının onun yüksek lisans eğitimini karşıladığını ve gece akşam dersleriyle borcunu ödediğini anlatıyor. Peşinat için yeterli parayı biriktirene kadar kızlarla birlikte bir apartman dairesinde yaşamışlar. Onu dinledikçe zihnimin yeni bilgilere uyum sağlamak için neredeyse eğilip büküldüğünü hissedebiliyorum.

“İlk yıllar zordu.” Will sanki daha fazlasını söyleyip söylememesi gerektiğini düşünüyormuş gibi boynunu ovuşturuyor. “İstediğim her şeyi yaptığım bir hayattan, dokuz beş çalıştığım

bir iş ve evde beni bekleyen bir bebeğin olduğu bir hayata geçiş yapmıştım. Bu süreç beni yıpratıyordu.”

“Nasıl yani?”

Sanki bir şeyi tahtanın içine doğru itiyormuş gibi parmağını masa örtüsündeki bir düğüme bastırıyor. Konuşurken bana bakmıyor. “Öyle uykusuzduk ki güçlkle iş görüyordum.”

Hikâyenin tamamının bu olduğunu sanmıyorum ama üsteler ve daha çok soru sorarsam susacağından korkuyorum. “Peki ya sanatın?”

“Artık öyle şeyler yapmıyorum. Zamanım yok.”

“Ama çok seviyordun,” diyorum ve gözlerini benimkilere çeviriyor. “Çok iyiydin.”

Yüz ifadesinde bir şey değişiyor. “Evet. Yani, aileme destek olmamı sağlayan bir iş bulduğum için şanslıydım.” Tereddüt ediyor. “Onlara ailem demem tuhaf mı?”

“Neden tuhaf olsun ki? Kız kardeşin ve yeğenin *tam anlamıyla* ailen.”

Omuzları gevşedi. “Ben de öyle hissediyorum. Ama bu... kadınlar için bir sorun oldu.”

Diğer kadınlardan bahsedilmesine tepki vermiyorum. Ne yaşıyorsam içimde yaşıyorum. Midem ekşiyor. Ama sonra Will’in kaşları biraz kalkıyor, sanki bunun *karşısındaki kadın* için bir sorun olup olmayacağını öğrenmek istiyormuş gibi bir ifade beliriyor yüzünde ve ağzım kuruyor.

Ben hiçbir şey söylemediğimde elini saçlarında gezdiriyor, dağınık kısımları daha da karıştırıyor. “Neyse,” diyor, “işimi seviyorum. İşin asıl beyni ortağım Matty. Ben daha çok müşterileri etkilemek için oradayım.”

“Bir de havalı partiler için,” diyorum, ama buna bir an bile inanmıyorum. Will’i iş başında gördüm. Onu Google’da deli gibi

araştırdım. Will her zaman güzel bir yüzden fazlası demekti. Ama bir yandan da eskiden sanattan nasıl bahsettiğini de hatırlıyorum. Şimdiki işinin ona aynı tatmini verdiğine inanmak zor.

Will de “Bir de havalı partiler için,” diyerek bana katılıyor. “Yirmi iki yaşındayken gelecekteki kendimi böyle hayal etmezdim ama zaten kim yirmili yaşlarının başında bir şey bilebilir ki?”

“Sen bir şeyler biliyordun,” diyorum. “Buraya gelmek istemediğimi anlamama yardımcı olmuştun.”

Will beni izliyor. “Ama belki de bu da değişmiştir,” diyor birkaç saniye sonra. “Belki de ait olduğun yer hep burasıydı.”

Bunu ben de merak etmiştim. Ait olduğum yere gelebilmek için uzun olan yolu mu tercih etmiştim? Bakışlarımı göle çeviriyorum. “Belki de.”

MESAJ GELDİĞİNDE MUTFAKTAKİ LAVABONUN BAŞINDAYIZ. WILL, bulaşıkları yıkamama izin vermiyor ama bir kurulama havlusu kapıyorum ve Will istese de istemese de temiz bulaşıkları kurulamam için bana uzatıyor. Elleri sarı bulaşık eldivenleri giyiyor, en az önlük giydiği kadar seksi görünüyor.

Tezgâha bıraktığım telefonumun ekranı aydınlanıyor. Mesaj Philippe'den ve sadece bir kelimeden oluşuyor.

Kader.

Neyden bahsettiğinden emin olamayarak kaşlarımı çatıp ekrana bakıyorum.

Will, “Her şey yolunda mı?” diye sorduğunda Philippe'den ikinci mesaj geliyor.

Bir binanın dış cephesinin akşam vaktinde çekilmiş bir fotoğrafı. Hafif bulanık çıkmış, bu yüzden köşedeki kırmızı tuğlalı dükkânı ve penceresinde asılı ilanı net görebilmek için fotoğrafa dikkatle bakmak zorunda kalıyorum. Yakınlaştırmak için ekrana iki kez dokunuyorum.

“Aman Tanrım.”

“Fern? Ne oluyor?”

Telefonu Will’e uzattığımda eldivenlerini çıkarıyor. “Satılık” Ekrana dikkatlice bakıyor. “Burası senin kahve dükkânın.”

“Evet.” Yan yana durmuş, öylece fotoğrafa bakıyoruz. “Burası orası. Gerçekten satılığa çıktığına inanamıyorum.” Dükkânın sahibi yaşlı çiftin ölümsüzlük iksiri içtiğini ve sonsuza kadar dükkânı ellerinde tutacaklarını düşünüyordum.

Philippe’den bir mesaj daha geliyor.

Bu şans kaçmaz, BB. Hadi, eve dön.

Will iki kez gözlerini kırptırıyor, sonra da boğazını temizliyor. “BB?”

“Brookbanks’in kısaltması.”

Fotoğrafa bir kez daha bakıyorum. Philippe haklı. Bu *gerçekten de* kader olmalı. Hayalimi gerçekleştirme vakti geldi. Elimin altında para var. Yıllardır planlamasını yaptığım şey bu. Evimdeki dolapta bir yığın yemek kitabı ve depoda biriktirdiğim eski mobilyalar var. Pencerenin yanındaki köşeye turuncu kadife koltuğu koyabilirim. *Fern’s*’i açabilirim.

“Eskiden bunu çok isterdim,” diye mırıldanıyorum. Bunu söylediğime ben de şaşkınım. İsteddiğim şeyler ne zaman değişmişti?

“Eski sevgilinle hâlâ konuşuyor musun?”

“Efendim?” Dikkatim dağılmış bir halde Will’e bakıyorum. Gözleri her zamankinden daha koyu.

“Konuşmuyoruz aslında. Birkaç kez mesajlaştık.”

Will kaşlarını çatıyor. “Eve dönmeni istedi.”

“Yani Toronto’ya dönmemi. Bunu ne kadar çok istediğimi biliyor.”

“İstiyor musun peki?” diye soruyor.

“Bilmiyorum. Artık ne istediğimi bilmiyorum.” Fotoğrafa bakıyorum. Başım zonklamaya başlıyor. “Ben gideyim.”

Will’e yemek için teşekkür ediyorum. Beni eve bırakıyor. Aile iskelesine giden patikayı geçerken bir şeyler söylüyor ama ben ne dediğini anlamıyorum çünkü içimde bir şeyleri çözmeye, anlamaya çalışıyorum. Şu an hiçbir şeyden emin değilim; Will, tatil köyü, kahve dükkânım.

İyi geceler derken beni dikkatlice incelemesini görmezden geliyorum. Ön kapıyı arkamdan kapatıyorum ama birkaç saniye sonra kapı çalıyor.

Will kapı eşiğinde, elleri çerçevenin iki yanında. “Bence bu saçmalık,” diyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. “Anlamadım?”

“Bence sen ne istediğini çok iyi biliyorsun. Bence burada kalmak ve burayı işletmek istiyorsun ama bundan korkuyorsun.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” diye çıktığımda Will’in allak bullak olduğunu görüyorum. Belli belirsiz bir hareket ama çok tatmin edici. Dokuz yıl önce nasıl hissettiysem onun da öyle hissetmesini istiyorum.

“Böyle söyleme,” diye konuşmaya başlıyor Will. “Nelerden korktuğunu biliyorum–”

Sözünü kesiyorum. “Bunca zaman sonra buraya gelip, benimle birkaç hafta geçirince beni tanıdığını mı sandın? Kim olduğum ve buraya dönmenin nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Parmakları sıkıdığı kapının pervazında beyazlaşıyor. Güzel.

“Böyle değil ve sen de bunu biliyorsun,” diyor Will, gözleri benimkilere odaklanmış. “Bana kızmak mı istiyorsun? Tamam, kız. Bağırıp çağırmak mı istiyorsun? Bağır. Bunu hak ettim.” Daha yakına geliyor. “Ama bana seni tanımadığımı söyleme.”

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Will’in dudağı bükülüyor ve devam ediyor. “Burayı sevdiğini biliyorum. Bu akşam göle bakışından, yüzünün her zerresinden belli oluyor. Ama ortaya koyduğun sıkı çalışmadan da belli bu. Burayı bir müteahhide satmayı aklının ucundan bile geçirmiyorsun ve bence burayı başka birinin işletmesini de istemiyorsun.” Duraksıyor. “Annen gibi olmak istemediğini biliyorum.” Gözleri tırnaklarımın bileğimi kaşındığı yere dönüyor. “Stresli olduğunda kaşındığını, bir karar verirken yanağını ısırıldığını ve gergin olduğunda saçlarınla oynadığını biliyorum. Konsantre olmaya çalıştığında *Talking Heads*’i mırıldanıyorsun. Arkadaşlarını seviyorsun. Ve burayı seviyorsun.” Her bir kelimesi bir hedefin ortasını delip geçen bir gerçeklik okuydu sanki.

“Siktir git,” diye çıkışıyorum, göğsüm bir pistte koşuyormuşum gibi inip kalkıyor. “Kim oluyorsun da bana hayatım hakkında bir şey söylüyorsun? Sen kendi hayallerinden vazgeçtin diye ben de kendi hayallerimden vazgeçecek değilim.” Bu cümle dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum ama geri alamayacak kadar kızgıyım.

Birbirimize bakıyoruz. Ona uzanmamak için ellerimi yumruk haline getiriyorum. Onu itmek ya da kendime çekmek için mi ona uzanmak istiyorum, emin değilim.

Will, “Herhangi bir şeyden vazgeçmen gerektiğini düşünmüyorum, Fern,” diyor. “Sadece tutunmak istediğin şeyi kendine itiraf etmeyeceğini düşünüyorum.”

Sonra da arkasını dönüp gidiyor.

14

14 Haziran, 10 Sene Önce

WILL'İN BENİ BIRAKIP GİTTİĞİNİ DÜŞÜNDÜM. ELİ, SAHNESİNE hazırlanmak için yukarı çıkar çıkmaz Will de lavaboya gitmek için müsaade istemişti. Gideli o kadar uzun zaman olmuştu ki sırt çantasını yanma alıp almadığına bakmak için masanın diğer tarafına doğru eğildim. Ama çantası oradaydı, karşımdaki bankın üzerinde.

Will'i beklerken iki Jäger shot söyledim, sonra titreyen elimle dudak parlatıcımı sürdüm ve elime bulaşan fazlalığı kalçama sildim.

Jamie konusunda Will'e bütün gün yalan söylemiştim. Artık ikimiz de biliyorduk.

Döndüğünde nefesimi tuttum. Saçları nemliydi ve sanki yüzünü lavaboda yıkamış gibi alnına dökülüyordu. Bakışlarımdan kaçınarak karşıma oturdu ve dudaklarını birbirine bastırarak shot bardaklarına baktı. Özür dilemeyi düşündüm ama ne için özür dilemem gerektiğinden emin değildim. Bir erkek arkadaşım olması sorun olmamalıydı. Bu konuda tam olarak net davranmamıştım ama Will'i bir yere doğru çekiyor da değildim. Onun bir kız arkadaşı vardı.

“Dinle,” diye başladım, ama ardından hangi kelimelerin geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama Will ona en yakın bardağı havaya kaldırdı ve ağzına götürdü. Gözleri benimkileri buldu ve ben kadehimi kaldırıra kadar öyle kaldı. “Şerefe,” dedi ve siyah likörü boğazımızdan aşağı yuvarladık.

Will bardağını masaya çarptı, sonra ayağa kalktı. Hoşça kal deyip gideceğinden emindim ama oturma bölmesinin benim olduğum tarafıma doğru yürüdü ve elini uzattı. “Hadi dans edelim, Fern.”

Jamaika ezgileriyle Nirvana uyarlamasını yapan bir grubun çok fazla dinleyicisi olacağını tahmin etmezdim ama Muhteşem mi Muhteşem Kurt Ezgileri, mekânı tıka basa doldurmuştu. Üst kattaki alan uzunca ve dar bir yerdi; arka tarafa doğru bir duvar boyunca uzanan bir bar ve ön tarafta dar bir sahne vardı. Burayı hiç bu kadar kalabalık görmemiştim.

Will hiç konuşmadan beni bir köşeye yığılmış sandalyelere götürdü. Sırt çantasından limonlu şeker kutusunu çıkardı ve çantalarımızı sandalyelerin altına koydu. Avucuma bir şeker sıkıştırdı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirip beni kalabalığın arasından geçirmeden önce kendi ağzına bir tane daha attı. Tuvaletten döndüğünden beri bana beş kelime söylemişti ve bana mı kızgındı, kendine mi kızgındı, yoksa hissettiği ikisinin bir karışımı mıydı anlayamıyordum. Çok kızgındım.

Ön tarafa doğru ilerlerken gruba baktım. Her bir üyesi en az Eli kadar şıktı. Ekose pantolonları, melon şapkaları ve kareli pantolon askılarıyla sahneyi doldurmuşlardı. Seyircilerin bir kısmı da benzer şekilde giyinmişti. Takım elbise ceketleri. File çoraplar. Parmaksız eldivenler. İskoç eteği ve göbeği açık bırakan kısa bir bluz giymiş bir kadının yanından geçtim, sonra Will’e bana bir dakika vermesini söyledim ve eşyalarımıza doğru ilerledim. Eve

gidip üstümü değiştirmemi istememişti, tamam. Ama kendimi ezik gibi hissetmeyecektim. Bluzumun çıkarıp çantama tıktırdım ve üzerimde sadece atletim kaldı.

Onu bulduğumda Will bir şey söylemedi ama gözlerinin boynumdan kollarıma, oradan da göğsüme kaydığını hissedebiliyordum. Beyaz atletim üzerime yapışıyor ve iç gösteriyordu. Sutyenim siyahtı. Askılardan biri omzumdan kaymıştı ama geri çekmek için hiçbir şey yapmadım. Kısa saçlarımın arkasına gizlenip hiçbir şey saklayamazdım. Ama dört içki ve bir kadeh Jäger içmiştim ve yıllardır ilk kez saklanmak istemiyordum.

Solist mikrofonun başına geçti, saçları retro bir poster kızı gibi kıvrılmış, beli puantiye desenli bol elbisesiyle sarılmıştı. Solist, grup üyelerini tanıtırken Will'in kulağına doğru yaklaştım.

“Eli’la tanışmadan önce isimleri konusunda beni uyarmalıydın.” Gözlerimi onun profiline diktim.

“Neden uyarmam gereksin ki?” diye sordu, bakışları sahneden ayrılmıyordu.

Cevap vermedim. Eli’nin dudaklarından *Muhteşem mi Muhteşem Kurt Ezgileri* kelimeleri döküldüğünde neredeyse kendimi kaybedeceğimi biliyordu. “Hem onları çalarken hiç görmemişsin bile,” dedim.

Ona daha da yaklaştım ve tutunmak için elimi koluna koydum. Will’in Jamie’yi bilmesi, oluşturmaya çalıştığımız bu denge her neyse onun altında bir güvenlik ağı açılmış gibi hissetmeme neden oldu. “Sertifikalı bir müzik züppesini dünyanın en kötü konserine getirdin. Oldukça cesur bir hareket, Will Baxter.”

Boynunu çevirip burnunu benimkine birkaç santim yaklaştırdı. Bakışları dudaklarıma düştü ve orada biraz oyalandı. Güvenlik ağı yok oldu. Gözlerime baktı, bas gitar “Smells Like Teen Spirit”in ilk notalarını çalmaya başlamadan önce bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı.

Davullar devreye girdiğinde dudakları kapandı ve birbirimize baktık, sonra aniden trompet, saksafon ve trombon patlaması oldu. Önce sahneye, sonra birbirimize baktık ve sonra mekân aniden dirseklerin, kolların ve dizlerin sağa sola savrulduğu bir çılgınlığa dönüştü.

“Vay be, çok iyilermiş,” diye bağırdım.

Will’in gülümsemesi göz alıcıydı. Elimi tutup başımın üzerine kaldırdı ve beni döndürdü.

“Ben pek dans edemem,” dedim kolumu geri çekmeye çalışarak. Bu çoğunlukla doğrudu. Arkadaşlarım bazen berbat geçen randevulardan ya da hayal kırıklığı yaratan ders notlarından kurtulmak istediklerinde beni dışarı çıkmaya zorluyorlardı ama bunu hep tehditle yapıyorlardı.

“Dans ediyorsun,” diye bağırdı Will. Diğer elini belime koydu. “Dans ediyoruz.”

Will’in dans hareketleri olağanüstü iyiydi. Kalçalarımı sıkımsama ve onun ayak parmaklarına kaç kez basmama rağmen ne yaptığımızı biliyormuş gibi göründüğümüzü düşünüyordum. Kimsenin de bize baktığı yoktu zaten. Dans pistinin tozunu attırıyorduk ve mekân her şarkıda daha sıcak, daha nemli oluyordu. Will’in saçları, terden kayganlaşmış yüzüne düşmüştü ve atletim sıırsıklam olmuştu.

Kısa bir süre sonra bedenlerimiz bir oldu. Birinin beni itmesiyle Will’e doğru tökezledim. Özür dilemek için ona baktım ama bileklerimi tutup ellerimi boynuna sardı. Vücudu sert ve sıcaktı.

Beşinci kez ayağını ezdiğimde, “Yine söylüyorum, dansta beceriksizin tekiyim,” dedim.

Ellerini sırtımda ve yanlarımda gezdirip kalçalarımın üzerine koydu. “Mükemmelsin.”

Kurt Ezgileri bozulmuş davul pedalını tamir etmek için ara verene kadar bu şekilde, gözlerimiz birbirine kenetli, parmaklarımız iç içe dans ettik.

Dans etmeyi bıraktık ve birbirimizi izledik. Will yutkundu ve bakışları tekrar dudaklarıma düştüğünde ikimiz de bekâr olsaydık dudaklarının da oraya düşeceğini biliyordum.

“İçki?” dedim.

“Olur.”

İnsanların arasından kıvrılarak bara doğru ilerledik. Will bize iki cin tonik söyledi. Barmen içkilerimizi hazırlarken Will’in göğsüne yapışan tişörtüne bakmamaya çalıştım. İçkilerimizi tezgâha koydu, ikimizin de bardağının kenarında pörsümüş birer misket limonu vardı. Birbirimize sırttık. Bardağımdaki pipeti çıkardım ve su içiyormuş gibi kafama diktim. Yarısu buzdan ibaretti ve alkolü oldukça azdı, yani su sayılırdı.

Müzik tekrar başladığında, “Gel arkalarda duralım,” dedim. Başım dönmeye başlamıştı, içerideki sıcaklık ve gürültüyle, bir de ayaklarımdaki ağrıyla savaşıyordum. “Burası çok sıcak.”

Kalabalığın kıyısında durduk. Will bir bana bir sahnedeki gruba bakıyordu.

“İyi misin?”

Ensemdeki teri sildim ve başımı evet anlamında salladım. Düşüncelerim, Will ve Jamie’ye dair düşüncelerim beynimde bir hortum gibi dönüyordu. Will’in bedeninin bende yarattığı hisse dair düşüncelerim. Will’in kolu benimkine değdiğinde hiç düşünmeden eline uzandım, parmaklarım bileğinin üzerine varınca elimi geri çektim. Ne yapıyordum ben? Bu kadar çok içmeye alışık değildim. Kendime hafif çakırkeyiflikten daha fazla bir şey hissetmeye izni vermeyeli yıllar olmuştu. Hava almaya ihtiyacım vardı. Çıkışa ne kadar mesafe olduğunu anlayabilmek için etrafıma bakındım. Will sırtıma dokunduğunda sıçradım.

“İyi olduğuna emin misin?”

“Buradan çıkmam gerek.”

Başını tamam anlamında salladı. “Kapının yanında bekle. Ben eşyalarımızı getireyim.”

Will kalabalığın içinde kayboldu. Duvara yaklaştım, alnımı yapışkan yüzeye bastırdım. Biri omzuma dokunana kadar gözlerim kapalı, derin nefesler alarak orada kaldım.

“Al bakalım,” dedi Will. “Bunu iç. Sonra buradan çıkarız.”

Gözlerimi açtığımda onu elinde bir bardak su tutarken buldum. Üzerime eğilmiş, mekânı görmemi engelliyordu. Birkaç yudum aldım ve bardağı Will’e uzattım, o da geri kalanını bitirdi.

“Hadi,” dedi, kolumu koluna dolayıp merdivenlerden inme-me yardım etti.

Mekânın kapısından çıktık ve sonra durduk. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bar tentesinin köşelerinden sular damlıyor ve oluklarda birikiyor, ıslak kaldırımlardan ışık huzmeleri yansıyor. Hava ağır ve metalikti. Tramvay durağının altına sığınmış birkaç kişi dışında cadde neredeyse boştu. Sıradan bir yağmur değildi. Şiddetli bir yaz sağanağıydı ve ben kendimi tam ortasında bulmuştum.

Will’in bana seslendiğini duydum ama onu duymazdan geldim çünkü şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyordum, damlacıklar tenimi serinletiyordu. Kollarımı kaldırdım, gözlerimi yumdum ve çenemi fırtınaya doğru kaldırdım. Bir dakika sonra bir araba su birikintisinden hızla geçerek bacaklarımı ıslattı ve çığlık atarak geriye sıçradım.

Will yanımdaydı, yüzünden sular damlıyordu.

Kolunu çekiştirerek, “Hadi bakalım,” dedim. “Gidiyoruz.”

“Nereye gidiyoruz?”

Cevabı zaten biliyor olmasına rağmen yine de “Bana gidiyoruz,” dedim.

Peter son zamanlarda tam bir pislik gibi davranıyor. Kanada Günü havai fişeklerini izlemek için çifte randevunun onu neşelendireceğini düşünmüştüm. Liz'i hep sevmiştir. Her şeyin iyi gideceğini ve Eric'le daha fazla zaman geçirirse onunla ilgili fikrini değiştireceğini düşünmüştüm. Kulübenin önündeki tepeye oturup gökyüzünün kararmasını bekledik. Liz ve ben gezimiz hakkında konuşuyorduk ki birdenbire Peter Eric'i sorguya çekmeye başladı. Gelecek ile ilgili planlarını ve tüm flört geçmişini öğrenmek istiyordu. Yaptığı şey her neyse kesmesi için ona bağırarak zorunda kaldım.

Ertesi sabah Peter'a benden uzak durmasını söylemek için mutfığa gittiğimde, zaten kötü bir ruh hali içindeydi. Eric'ten hoşlandığım için bana sığ dedi. Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı, sanki bana katlanamıyormuş gibiydi. Ona sözünü geri almasını söyledim ama müziğini açtı ve beni duymazdan geldi. "The Cure'dan o kadar da nefret etmiyorum," diye bağırdım ona. Gözlerini dikip bana ters ters baktı ve müziğin sesini tekrar açtı. Bu iki gün önceydi. Hâlâ konuşmuyoruz.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Günümüz

NEDEN PİJAMA GİYMEKLE YA DA YATAĞIMA YATMAYA çalışmakla uğraştığımı bilmiyorum. Zaten uyumayacağım. Will saatler önce gitti ama ben hâlâ ayaktayım, sağ ayağım sol ayağıma altı *shot* espresso içmişim gibi vuruyor. Bu gece ay parlak olmalı, saat ikiyi çoktan geçti ama penceremin dışındaki dalların oluşturduğu dantel desenlerini görebiliyorum.

Bu gece Will'e çok kötü şeyler söyledim. Canını acıtmak istedim. Onu ısırma, bedeninde bir iz bırakma dürtüsünü dişlerimde hissetmiştim. Artık böyle patlamalar yaşamam sanıyordum. Öfkem elle tutulur bir şey gibiydi, toparlayıp ona fırlatabileceğim bir şey. Bu beni on yedi yaşına ve anneme bağırdığım günlere geri götürmüştü.

Günlüğüne yazdığı ve beni öfkeliendiren yazıları okumayı birtirmedim, annemin suçu olduğundan değil. Başından beri bilsem bile gerçekten başa çıkabilecek halde değilim.

Ama kızgın olmak istemiyorum. Bu gece yaptığım gibi saldırmak istemiyorum. Will'le o şekilde konuşmuş olmaktan utanıyorum. Bana karşı daha açık olmaya başladı ama ben bunu ona karşı kullandım.

Üzerimdeki örtüleri bir kenara itip pencereye doğru yürüyorum ama kontrol etmeme aslında hiç gerek yok. Will'in ışığı her zaman açık.

Fikrimi değiştirebilirim telaşıyla bir anda kararımı veriyorum. Odamdan çıkıp merdivenlerden iniyor ve evden çıkıyorum; çıplak ayaklarımla kısa patika boyunca koşup 20 numaralı kulübenin merdivenlerini çıkarken ayaklarıma çakıl taşları batıyor.

Kabarık saçlarım ve uyumak için giydiğim büyük boy tişörtümle buraya koşmanın mantığını sorgulayamadan avucumu kapı sinekliğine vuruyorum. Tişörtümün ön yüzünde, bir kahve demliğinin üzerinde DEMLİK KAFASI yazıyor. Tişörtü mağazada ilk gördüğümde ondan nefret etmiş ama sonra onsuz yaşayamayacağıma karar vermiştim.

Will kapıda iç çamaşırlarıyla beliriyor, üzerine bir tişört geçiriyor. Bir an için tenini ve koyu renk girdaplarını görebiliyorum ama arkasından vuran ışık yüzünden bir şey anlamak zor.

"Fern, ne oldu?" Verandayı üç adımda geçiyor ama ben konuşmaya başlamadan önce kapıyı açmasına fırsat vermiyorum.

"Akşam tam bir pislik gibi davrandım," diyorum ona sinekliğin arkasından. "Burada olduğun ve işletmeye yardım ettiğin için çok minnettarım. Bunu sana daha önce söylemeliydim. Sevdiğin bir işin, sevdiğin bir ailen olması ve yemek yapmayı biliyor olman bence harika. Gerçekten mükemmel hamburger yapıyorsun Will ve o salata sosu tarifini istiyorum." Gerginliğime bir son vermek için nefesimi bıraktım. "Hayallerinden vazgeçmiş olmanla ilgili söylediklerimde ciddi değildim. Çok özür dilerim."

Yüzü gölgede kaldığı için ifadesini göremiyorum. "Peki," diyor, sesi alçak. "Bu yüzden mi buraya geldin?"

"Evet. Hayır." Will içeri girmem için kapıyı açıyor ama ayaklarımla hareket ettiremiyorum. "Buraya özür dilemeye geldim ama aynı zamanda sana haklı olduğunu söylemek istedim. Ne istediğimi biliyorum."

Will beni kapı aralığından içeri doğru çekiyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve eğiliyor. Bunun ne kadar berbat bir fikir olduğunu düşünmeden onu öpüyorum.

Beceriksizce ve hızlıca hareket ediyorum, bu bir öpücükten çok dudaklarına doğru bir sıçrayış gibi, dudaklarım onunkinin köşesine yakın bir yere konuyor. Temas eder etmez geri çekiliyorum çünkü Will beni öpmüyor. Kolları belimi sarmıyor.

Kahretsin. Planlarımda bunu yapmak yoktu. Ona tatil köyünde kalmak istediğimi söylemek istemiştim. Şimdi kocaman olmuş gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Birinin hayatını sürdürmek istediği tercihlerine saygısızlık edip gecenin bir yarısı ağzınla ona saldırmak etkili bir kur yapma stratejisi değilmiş meğerse.

“Özür dilerim,” diye kekeliyorum. “Ben gideyim.”

Arkamı dönüyorum ama Will kolumu yakalıyor.

“Bana ne istediğini söyle Fern,” diyor arkamdan.

Başımı iki yana salladığımda beni kendisine doğru çeviriyor.

“Neden olmazmış?”

“Çünkü zaten biliyorsun,” diyorum, sesim zar zor duyuluyor. Bunu o zaman da biliyordu, şimdi de biliyor. Yüksek sesle söylememe gerek yok.

“Emin olmak istiyorum.” Sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. “Ne istiyorsun, Fern?”

Bir nefes alıyor ve sonra fısıldıyorum. “Seni.”

Kelimeyi söylediğimde her şey bir anda olmaya başlıyor. Kolları beni sarıp yerden kaldırıyor. Bacaklarım belini, kollarım boynunu sarıyor. Dudaklarımız öyle hızlı birleşiyor ki dişlerimiz çarpışıyor, gülmeye başlıyorum ama dudaklarımızın birbirine kavuşma telaşı yüzünden gülme isteğim sönüyor.

Will’in kucağında kulübeye giriyorum, dudakları benimkinde, narenciye kokulu ve sıcak, arkamızdan kapıyı kapatıyor.

Oturma odasındaki lambanın loş ışığı dışında hiçbir şeyi fark edecek zamanım yok çünkü Will bir anda beni kapıya yaslıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarımı yara izine bastırıyorum, sonra tekrar dudaklarını buluyorum. Bedenini bana yaslıyor, ben de ona karşılık veriyorum. Bacaklarımla onu sıkıca sarıyor, kalçalarımı olabildiğince hareket ettiriyorum, ama hiçbir şey yetmiyor. Boğazımdan tanımadığım bir hırıltı yükseliyor.

Will boynumu öperken, “Seni uzun zamandır aklımdan çıkaramıyorum,” diyor ve ben tişörtünü çekiştirerek bacaklarımın altından çıkarmaya çalışıyorum. Tenime fısıldadığını, kulağımın altındaki boşluğa bunu ne kadar istediğini, sonra çenemin alt tarafına doğru uzanıp ne kadar güzel olduğumu söylediğini hemen fark edemiyorum.

Delirmiş ve gözüm dönmüş bir halde elimi bedenlerimizin arasına götürmeye çalışıyorum ama Will parmaklarını bileğime dolayarak elimi başımın üzerine çekiyor. Aynı şeyi diğer elime de yapıyor, böylece iki kolumu da başımın üzerinde hapsediyor.

Gözlerimin içine bakarak, “Ellerini oynatma,” diyor. “Tamam mı?”

Başımı evet anlamında sallıyorum ama Will hiç hareket etmiyor. “Tamam,” diyorum.

Bacaklarımı belinden çözüyor ve beni yere indiriyor. Şimdi ellerini kalçalarımın yanlarında aşağı yukarı gezdirirken ben kapıya yaslanmış bir halde ayaktayım.

Sert bir sesle, “Sana yapmak istediğim, seninle yapmak istediğim şeylerin uzun bir listesi var,” diyor,

“O zaman bir plan yapsak iyi olur,” diye fısıldıyorum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. “Bana uyar.” Kulak mememi dişlerinin arasına alıyor, bir eli bileklerimi olduğu yerde tutmak için uzanıyor. “Yukarıdan aşağıya doğru gidebilirim,” diyor burnunu boynumda gezdirerek. “Bu hoşuna gider mi?” Dilini kolumun alt tarafı boyunca dirseğime doğru bastır-

yor, kıpırdandığımda beni sabit tutmak için kalçasını benimkine dayıyor.

“Evet,” diyorum. “Gider.” Üzerime eğildiğinde alnım göğsüne değiyor. Üzerindekilerinin yumuşak kumaşıyla sert kasların kontrastı ve bedeninden yayılan dumansı tatlı koku beni ele geçiriyor. Ve sonra serçe parmağımı ağzına aldığı anda dilinin sıcak, nemli dokusunu hissediyorum.

“Tanrım,” diye mırıldanıyorum ve parmağımın etrafında dolaşan dudaklarının gülümsediğini hissediyorum. Dişlerini parmağımın boğumuna sürtüyor. Dilini yüzük parmağıma götürüyor ve aynı şeyi yaparak onu da ağzına alıyor. Kalçamı öne doğru eğip çıplak kalçasına sürtünüyorum ama Will kendini geriye çekip ona ulaşamayacağım bir mesafeye çekiliyor. Öyle sesler çıkarıyorum ki iyi ahlaklı birisi bunları duyduğunda utanabilir. Ama ben ahlaklı biri değilim. Will’in ağzının her hareketinde, parmaklarımı ağzının içinde hapsedişinde kendimi kaybediyormuş gibi hissediyorum.

Dudaklarını diğer bileğime götürüp nabzımı öptüğünde ve sonra dilini kolumdan aşağı doğru gezdirdiğinde, sonunda da boynumu bulup başladığı yere geri dönene kadar her yerimi emip ısırduğında titriyorum. Üzerimdeki uzun tişörtü yukarı, bacaklarımın üstüne doğru çekiyor, iç çamaşırımı geçip karnımı ortaya çıkarıyor. “Bunu çıkarmam gerekecek,” diyor ama çıkarmaya dair bir şey yapmıyor.

“Tamam,” diyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar tişörtüm yok oluyor. Nefes nefese küfrettiğini duyuyorum ve bir süre duraksıyor, sonra iki eliyle uzanıp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor, sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, dilini alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve sonra tekrar boynuma götürüyor.

“Plana uymamız lazım,” diyor köprücük kemiğime doğru, sonra mememi avuçluyor ve meme ucunu parmaklarının ara-

sında önce nazikçe, sonra biraz daha sertçe sıkarken ağzını mememin üzerinde gezdiriyor. Ayak bileklerimi birleştirip kalçalarımı sıkıyorum ama bunu yaptığım öyle kolay anlaşıyor ki Will durup aramızdaki mesafeye bakıyor.

“Ya da belki ikinci bir seçeneği düşünmek istersin?” Sırıttıyor. “En alttan başlayıp yukarı doğru ilerleyebilirim. Bakalım bu daha mı çok hoşuna gidecek?” Elini dizimden kalçama doğru uzatıyor ve parmaklarını iç çamaşırımın altından geçiriyor.

“İyi fikir,” diye nefes alıyorum. “İkinci seçeneği seçiyorum.”

Will’in gözlerinde bir muziplik pırıltısı beliriyor. “Emin misin?” İç çamaşırımın elinde evirip çevirerek kendine doğru sıkıca çekiyor.

“Hı hı,” diye iç geçiriyorum ve sonra ellerini belimden çekmeden dizlerinin üzerine çöküyor. Bacaklarım beklentiyle titriyor ve kendimi dik tutmak için Will’in omuzlarına tutunuyorum. Arkasında yere saçılmış kâğıtlara ve sehpanın üzerindeki kalemlere göz atıyorum. Ama sonra Will bir elini sol bileğime doluyor ve gözlerini gözlerimden ayırmadan çıplak ayağımı ağzına götürüyor. Ayağımı geri çekmeye çalışıyorum. İşaret parmağını topuğumda gezdirdiğinde minik bir çığlık kopararak iki büklüm olup dik durmaya çalışıyorum.

“Birinci seçenek,” diye sızlanıyorum.

Will, “Çok geç,” diyor ama ayağımı bırakıyor. “İkinci seçeneği çoktan başlattım.”

Her iki kalçamı da sıkıca kavriyor. Diz çökmüş olmasına rağmen başı neredeyse göğsüme kadar geliyor, başını eğip diliyle bacağımın iç kısmını yokluyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip daha iyi görebilmek için saçlarını alnından çekiyorum.

“Çok yumuşak,” diye mırıldanıyorum ve o da karşılık olarak iç bacağımı ısırtıyor. Başparmağını iç çamaşırımın üzerinde, içime yayılan her hissin düğüm gibi toplandığı yere doğru hareket ettirdiğinde kahkaha gibi başlayan ama inilti gibi biten bir ses

ıkartıyorum. Başparmağını amaşırının içine sokuyor, küçük daireler çiziyor ve dudaklarını diğer bacağıma götürüp hafifçe ısırtıyor. Bedenim zevk almak ve reddetmek, gıdıklanmak ve ısırmak arasındaki hızlı geçişleri takip edemiyorum.

“Bana ne yapıyorsun?” diye mırıldanıyorum.

Will siyah kirpiklerinin altından bana bakıyor. Altın rengi lamba ışığı, elmacık kemiklerinin st kısımlarını öpüyor. Başparmağını hareket ettirmeye devam ediyor, artık daha hızlı, sonra elini aşağı kaydırıyor ve bir parmağını en ıslak olduğum noktaya götürüyor. Gözlerimi kapatıyorum, çünkü Will beni öyle bir açlıkla izliyor ki kendimi kontrol edebilmem mümkün değil. Bir parmağını yavaşça içeri soktuğunu hissediyorum, birkaç saniye sonra bir parmağımı daha, beni tam sınıra getiren bir ritim yakalıyor ve tam düşmek üzereyken yavaşlıyor.

“Hayır, hayır, hayır. Devam et.” Gözlerimi açtığımda Will ile göz göze geliyorum.

“Bunu en az benim arzuladığım kadar arzulamanı istiyorum,” diyor. “Bunca zaman ben ne kadar çaresiz hissettiysem sen de öyle hisset istiyorum.”

Saçlarını sıkıca kavrayıp hayal kırıklığıyla ekiştiriyorum, Will gözlerini kapatıyor. Beynimde yeni bir klasör açıyor ve WILL’İN HOşUNA GİDEN şEYLER başlığını atıyorum. Saçlarını biraz daha sert çekiyorum ve elini i çamaşırının bel lastiğinin alt kısmına götürüp birkaç kez ileri geri hareket ettirmesini izliyorum. Bunu yapmak istiyorum, diye geçiriyorum aklımdan ve sırtımı yere yaslamaya başlıyorum ama Will kalçalarımı tutarak beni durduruyor.

“Başladığım işi bitirme konusunda çok kararlıyım, Fern,” diyor ve i amaşırımı aşağıya kaydırarak çıkarmama yardım ediyor. Bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve sonra elleriyle kcımı kavrayıp ağzını başparmağının olduğu yere getiriyor.

Bacaklarım güçsüzleşiyor, saçlarını sertçe çekiyorum.

Hareket etmemem için ellerini karnıma bastırıyor.

Sesini duyduğumda içimde yayılan titreşimleri hissediyorum. "Güven bana."

Bir bacağımyı omzuna koyuyor, zirveye yaklaştığımda, "Devam et, devam et, devam et," diyorum ve bu sefer beni dinliyor.

Ben kımıldayamayacak hale geldikten sonra elini gevşetiyor ve tökezliyorum. Ayağa kalkıyor, ellerini yüzümün iki yanına koyuyor, parmaklarını saçlarımyın arasına daldırıp gözlerini gözlerime sabıtlıyor. Nasıl hissettiğıime bakıyor.

Ona bunun ne kadar iyi hissettirdiğini söylemek istiyorum, ama görünüşe göre sesli ve sessiz harfleri birleştirip bir cümle içinde bir araya getirmek şöyle dursun kelimelere dönüştürebilme yeteneğımden bile eser yok. Bunun yerine parmak uçlarımya yükseliyor, dudaklarımyız arasındaki mesafeyi kapatarak onu büyük bir açlıkla öpüyorum. Aramızıdaki mesafenin alt kısımlarına doğru elimi uzatıyor, onun sertliğinin üzerinde gezdiriyorum. Daha, daha ve daha fazlasını istiyorum.

"Sana doyamıyorum," diyorum. Bunun bir anlamı olduğundan emin değilim ama Will söylediklerimi onaylarcasına başını sallıyor.

"Her şeyim senin olabilir."

Sanki biri bana akıl almaz güzellikteki bir lunaparkın anahtarlarını vermiş ve içeride eğlenmemi söylemiş gibi hissediyorum. Her şeyi aynı anda yapmak istiyorum. Onun altında, üstünde olmak istiyorum. Dizlerimin üzerine çökmek istiyorum. Onu kanepeye itmek istiyorum. Delirmiş gibi hissediyorum. Ellerim titriyor. Temel şeylerle başlıyorum. Tişörtünün ucundan tutup karnına doğru çekiyorum. Will, üzerindekiyi çıkarmama yardım ediyor. Üzerinde hiçbir şey kalmadığında olabildiğim kadar saygılı bir şekilde, "Siktir!" diyorum.

Tüm bedeni dövmelele kaplı. Desenlerle kaplanmamış tek bir santimetrekare bile yok, göğsünün üzerinde, karnının çıkıntılarında en az yarım düzine dövme olmalı. Açık teni ile siyah ve gri renkte yapılmış dövmelele arasındaki kontrast çarpıcı.

“Bunlar hep var mıydı?” Sağ kalça kemiğinin çıkıntısının üzerinde duran kalem dövmesinin üzerinde parmağımı gezdiriyorum. Kalemi tutan uzun parmaklar, sivriltilmiş ucundan kıvrıla kıvrıla uzayan ve Will’in iç çamaşırının bel kısmında kaybolan kıvrımlı bir çizgi var.

Parmağımı göğüs kafesine götürdüğümde nefesini içine çekerek, “Doğduğumdan beri,” diye mırıldanıyor.

“Biz tanıştığımızda demek istemiştım.” On yıl önce o gün bütün bunları giysilerinin altında sakladığını bilseydim kendime böyle hâkim olabilir miydim bilemiyorum.

“Birkaçı, evet.”

Göğsünün sağ tarafının üst kısmında, neredeyse kolunun altında *Sofia* ismi yazılı. Bu dövmeden anında nefret ediyorum. Kim olduğunu sormuyorum. Kaburgalarında çok beğendiğim bir limon dövmesi ve karnının bir tarafında bir çizgi roman şeridi var. Yazıların kime ait olduğunu hemen anlıyorum.

“Bunların hepsi senin çizimin, değil mi?” diye soruyorum ona bakarak. Mırıldanarak, “Hı hı,” diyor.

“Fern, rehberli turu sana sonra yaparm, olur mu?” diyor, sesi gergin.

“Hiç sanmıyorum.” Eğilip ağzımı limona yaklaşıtıyorum.

“Senin sıran geçti, şimdi sıra bende.” Elimi iç çamaşırının içine sokup parmaklarımı penisinin etrafına sarıyorum. “Dünyanın en iyi Will Baxter turunu istiyorum.”

Will başını geriye yatırıyor ve ben de dilimi leğen kemiğinin çıkıntısı boyunca gezdiriyorum. Keskin bir nefes alıyor ve bileğimi sıkıyor. “Yatak odası.”

Onunla aynı fikirde değilim. Will'in şu anda avucumun içinde bin parçaya bölünmesine dair bazı planlarım var, bu yüzden devam ediyorum. Will ellerini başının üzerine koyuyor ve tam karın kasları istediğimi almak üzere olduğumu söyleyecek şekilde gerilirken, beni yerden kaldırıyor, boynuna tutunmaktan başka çarem kalmıyor.

"Ama çok yaklaştıydın," diyorum karşı koyarak. Kulağımın altındaki deriyi emiyor ve "Konu sen olunca kendimi ne kadar kontrol edebildiğimi tahmin bile edemezsin," diyor.

Bizi odaya götürürken omzunu ısııyorum. "İstediğim şeyi elde etme konusunda çok kararlıyım."

Yatağa yan yatıyoruz. Will'in iç çamaşırının bel kısmına uzanıyorum ama çamaşırını bir santim bile indiremeden elini yanıma koyuyor ve adımı söylüyor. Gözlerim onunkileri buluyor. "Yavaş ol, tamam mı? Bunun için çok uzun zaman bekledim."

Başımı evet anlamında sallıyorum ama sözleri ve bakışları bana gözlerini hiç kaçırmadan bakışı- birkaç dakika önce hissetmediğim bir şeyi uyandırıyor içimde. Will Baxter'la birlikte çıplak bir şekilde bir yatakta yatıyorum. Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum. Nereye bakacağımı bilemiyorum.

Will, gözlerimiz birbirini bulana kadar çenemi kaldırıyor. "İyi misin?"

Ona gerçeği söylüyorum. "Sanırım biraz gerginim."

Gülümsüyor. "Ben de gerginim. Durmak ister misin?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Kesinlikle hayır."

Will saçlarımı kenara çekip boynumu öpüyor. Uzun uzun öpüşüyoruz, gerginliğim geçene kadar Will omuzlarıma, belime ve kalçalarıma dokunmaya devam ediyor. Gittikçe sabırsızlanıyorum. Kendimi ona doğru çekiyorum, elini göğsüme götürüyorum. İç çamaşırını kalçalarının üzerinden aşağı doğru ittirdiğimde beni durdurmuyor.

“Seni içimde istiyorum,” diyorum ona.

Geri çekilmeye çalışıyor ama onu kendime yakın tutmak için bacağıma onunkinin üzerine doluyorum. “Şimdi.”

“Prezervatif,” dediğinde gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. Doğru ya. Banyodan bir şerit prezervatif getiriyor, bir tanesini penisine takmasını izliyorum, sonra onu yatağa çekiyorum.

“Benim için en iyisi böyle,” diyorum, kaşık pozisyonunda beni sarması için arkamı dönüyorum. Kolunu bana doluyor, ben de kalçamı ona doğru bastırıyorum ama o bunu bir davet olarak algılamıyor. Göğüs ucumu çimdikliyor, omzumu öpüyor ve sonra, “Ne istersen yaparım,” diyor ama sonra üstümde olacak şekilde pozisyon değiştiriyor, “ama ilk seferinde seni izlemeyi çok istiyorum. Olur mu?”

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor, sonra, “Evet,” diye fısıldıyorum.

Will içime girerken gözlerini benden ayırmıyor, birbirimize tam olarak kenetlenene kadar yavaş hareket ediyor. Gözlerimizi hiç kırpmadan birbirimize bakıyoruz. Kalbim, adını tam olarak koyamadığım bir duyguyla patlayacakmış gibi hissediyorum. Will onu öpüp yok edene kadar gözümün kenarından bir damla yaş aktığını fark etmiyorum.

Özür diliyorum. “Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Sorun yok.”

“Emin misin?”

Başımı evet anlamında sallıyorum. “İyiyim.”

Will dudaklarını tatlı tatlı dudaklarıma bastırıyor ve sonra yavaş bir ritimle ileri geri hareket etmeye başlıyor. “İyiden daha iyisini yapabiliriz.”

GÜNEŞ HENÜZ DOĞMADAN BİR DALGIÇ KUŞUNUN
KEDER DOLU SESİYLE uyanıyorum. Odada sadece yumuşak

şafak ışığı ve kuşun garip, güzel şarkısı var. Gözlerimin nerede olduğumu görecektim, evde olmadığımı hatırlayacak kadar ışığa alışması birkaç saniye sürüyor. Dün geceye ait anılar terden sırlıklanmış bedenler ve dövmelerden oluşan bir görüntüyle bir anda gözümde canlanıyor. Yüzüm yastığa dayanmış, Will üzerime eğilmiş, kulağıma fısıldıyordu. Bu ikinci seferimizdi.

Uykuya dalarken bana sarılmasını istemek için cesaretimi topladığımı hatırlıyorum, vücudunun benimkine yasladığında hissettiğim o rahatlığı istiyordum. Bu genellikle tek gecelik ilişkilerimden istediğim bir şey değildi, bana sarılmalarını istemezdim. Will'den bunu isteyebileceğimden emin değildim. Sonunda istememe gerek kalmadı. Sırtıma sarıldı ve beni kendine çekti. Omzumda dudaklarını hissederken uyuyakalmışım.

Diğer tarafıma döndüğümde Will'i sırtüstü uzanmış, çarşafı beline dolanmış, saçları koyu renkli dikenler gibi dağılmış bir halde buluyorum.

Gitmeden önce dövmelerine daha yakından bakma fırsatını kaçırmamam gerektiğine karar veriyorum. Tatil köyündeki bir misafirin üstümde pijamalarımın gizlice evime girdiğine tanık olmasını istemiyorum. Daha da ötesi, gün ışığında Will'in yanında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum.

"Galiba dün gece tura çıkamadık," diye geveliyor Will, kaburgalarının üstündeki *Sofia* dövmesini incelememden ürkererek.

"Kendi başıma turlamaya karar verdim."

Bir elini başının arkasına götürüp beni yukarı çekiyor, göğsüyle kolu arasındaki kıvrıma yerleşiyorum. Buna hazırlıksız yakalanıp kaskatı kesiliyorum. Anlam yüklenmeyen seksler ve sabahına sarılmak genellikle bir arada olmasa da bu, gece geç saatlerde yapılan bir buluşmanın sözlük tanımıydı.

Will beni daha güçlü sarıyor. "Nerelere gittin?"

"Affedersin. Düşünüyordum."

“Neymiş böyle dalgın dalgın düşündüğün bakalım?” Parmakları saçımın bir tutamının etrafında bükülüyor.

“Şeyi,” diyorum elimi karnının üzerinde gezdirerek, “ne kadar çok dövmen olduğunu.”

Saçlarımı karıştırıyor ve içimde biriken her şey biraz gevşiyor. “Sabahları hep böyle dikkatli misindir?”

“Kahve içene kadar doğru düzgün ayılamıyorum.” Boğazımı temizliyorum. “Misafirlerin önünde utanç yürüyüşü yapmak zorunda kalmadan önce eve dönsem iyi olacak. Burada görmeyi umdukları vahşi yaşamın bu olduğunu sanmıyorum.”

Elini çıplak sırtımda gezdirip kalçamın çıkıntısını kavıyor. “Ama bu sabah için büyük planlarım vardı.” Parmakları aşağıya doğru kayarken derin bir nefes alıyorum.

“Çok cezbedici, ama–”

“Fern,” diyor usulca. “Hemen gitme. Ben sonra eve gidip sana kıyafet getiririm, olur mu?”

“Olur.” Başımı çeviriyorum ve gülümsememi göğsüne gömmüyorum. Bunun bir yere gitmeyeceğini biliyorum. Will’in Toronto’da bir hayatı var, benim de... Sanırım burada bir hayatım olacak. Ama şimdilik burada biraz daha kalabilirim.

“Peki... Neden bu kadar çok dövmen var?” Parmağımı kolumdaki köknar ağacında gezdiriyorum.

“Kadınlar bayılıyor.”

“Sofia mı mesela?”

Kıkırdıyor ve elini saçlarımda gezdiriyor. “Ah, evet. Sofia dövmelerime bayılıyor.” Başımı çevirip ona baktığımda Will’i gülümserken yakalıyorum. “Sofia benim yeğenim.” Will rahatladığımı benim hissettiğim kadar açıkça görüyor olmalı çünkü gülümsemesi derinleşiyor.

“Hııı,” diyorum. “Bana yeğeninin adını söylememiştin galiba.” Beni tekrar omzundaki o aralığa çekiyor ve parmaklarını tekrar saçlarımdan arasından geçiriyor.

“Söylemedim mi? Bilerek yapmadım ama şimdi iyi ki de söylememişim diyorum. Kışkandığında çok tatlı oluyorsun.”

Bir *ppff* sesi çıkarıyorum. “Çok kötüsün.” Elimi ismin üzerinde gezdiriyorum. “Onu özlüyor musun?”

Will *ufff* diye mırıldanarak nefesini bırakıyor. “Ondan daha önce hiç bu kadar uzak kalmamıştım,” diyor sakın bir şekilde, sanki sözcüklerini kırk sayfalık bir menüden seçiyormuş gibi. “Ama kız kardeşim bunun hepimiz için iyi bir mola olacağı konusunda son derece kararlıydı.”

“Öyle oldu mu peki? Yani iyi bir mola oldu mu?”

Yüzümü görebilmek için başını eğiyor. “Şaka mı yapıyorsun?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Buraya geldiğimden beri çalışıyorum, evet, ama kendimi gerçekten de bir tatile çıkmış gibi hissettim. Uzun zamandır bu kadar yalnız kalmamıştım. Bana çok iyi geliyor. Gerçeklikten tamamen kopmuş bir vaziyetteyim.”

Gerçeklikten kopuş. Kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor.

Karnının üzerindeki dört kısımlı çizgi romanı işaret ediyorum; birinci kısımda etrafı taşınma kutularıyla sarılmış, dağılmış bir adam var. “Bu senin çizgi romanından mı?”

“*Ev Arkadaşları*’nın ilk bölümü, evet.”

“Yeniden başlamayı hiç düşündün mü?”

“Çizgi romana mı? Hayır.”

“Peki çizim yapmaya? Sadece eğlencesine bile?”

Uzun bir süre sessiz kalıyor. “Buraya geldiğimden beri biraz çizim yapıyorum.”

Bana verdiği karttaki karikatürü ve dün gece oturma odasında gördüğüm, dört bir yana dağılmış kalemleri düşünüyorum.

“Kendine ayıracak daha çok zamanın oldu.”

“Evet, öyle oldu. Ama bir yandan da... Bilemiyorum. Sanırım o yönümü de hatırladım.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve anlamlı bakışları karşısında şaşırıyorum.

“Sevindim,” diye mırıldanıyorum, sonra elimi köprücük kemiğinin altındaki dövmenin üzerinde gezdiriyorum. İki küçük kelime. *Sadece düşünceler.*

“Bunun anlamı ne?”

Will tamamen hareketsiz kalıyor. “Bir hatırlatma,” diyor.

“Ne için?”

İki kez göz kırpmıyor. “Önemli bir şey değil.”

“Genelde insanlar önemsiz buldukları şeylerin dövmesini yaptırmaz.”

“Haklılar sanırım,” diyor. Ama konuyu daha fazla uzatmıyor.

Kaşlarımı çatıp ona bakıyorum, Will o bölgeyi rahatlatmak için başparmağıyla iki kaşımın ortasında oluşan çizgiyi ovuyor.

“Başka şeylerden konuşalım,” diyor. Diğer elini bedenimin alt taraflarında gezdiriyor. “Hatta iyisi mi hiç konuşmayalım.”

BUGÜN İKİNCİ KEZ WILL'İN YATAĞINDA UYANIYORUM AMA ONU YANIMDA bulamıyorum. Kahve demleme makinesinin fokurtusunu duyabiliyorum. Askıdan onun tertemiz beyaz gömleklerinden birini almak üzereyken kararımı değiştirip şifonyerden lacivert rengine yumuşak dokulu bir tişört alıyorum. Göğsünde çizgi film karakterlerinin gözleri olan küçük kırmızı bir kalp logosu var, bunun tişörtün pahalı olduğu anlamına geldiğini biliyorum ama Will'in tişörtlerini seviyorum. Bana yirmi iki yaşındaki halini anımsatıyorlar. Tişörtün etek ucu dizlerimin ortasına geliyor.

Oturma odasına doğru yürüyorum. Dün gece gördüğüm kâğıt ve kalemlerden eser yok. Will'i avuçlarını tezgâha dayamış, mutfak penceresinden dışarı bakarken buluyorum. Üzerinde sadece iç çamaşırı var. Will ayak seslerimi duymadan duruyorum ve Will Baxter'ın sırtındaki kemik, kas ve pürüzsüz derinin topografyasını iyice incelemek için biraz zaman ayırıyorum.

“Günaydın,” diyorum. “Tekrar.”

Will arkasını dönüyor, gözleri tişörtün bacaklarıma değdiği yere kayıyor.

“Bu...” Kaşlarını kaldırıyor ve bana doğru başını sallıyor. “Bunu sevdim.”

“Bunu mu?” Başımı eğiyorum.

“Evet. Senin burada olmanı. Benim kıyafetlerimi giymeni.”

Yanaklarında, buraya geldiği ilk sabahtan beri görmediğim kirli sakalının çıkmaya başladığını gördüğümde elimi üzerinde gezdirmek istiyorum. Ama kalbim kaburgalarımın altında güm güm ederken dolaptan iki tane fincan indiriyorum. Sabah uyanır uyanmaz kafein içmek genellikle yaptığım bir şey değildir. “Ben de... kahveyi severim.”

“Umarım yataktan kalkarken seni uyandırmamışımdır. Seni üzerimden indirmek istemedim.” Bu sözlerinin üzerine gözleri parlıyor. “Ama saat 10'da bir telefon görüşmesi yapmam gerek.”

“Tamamdır. Asıl ben daha erken gitmeliydim.” Bardakları doldurup birini Will'e uzatıyorum.

Buzdolabından bir kutu yarısı krema yarısı süt olan içeceklerden çıkarıyor ve üç kaşık şekerle birlikte kendi bardağına döküyor. Ben de kendiminkinden bir yudum alıyorum. Sade. Lezzeti karşısında iç çekiyorum.

“Bir saniye.” Duraksıyorum. “Kahve makinesini nereden buldun?”

Will yüzünü buruşturuyor. “Buraya geldiğimin üçüncü günü kasabadan aldım. O kapsüllü makineler çok kötü.”

“Tanrım, biliyorum.” Onları değiştirmeliyim. “Bahsi açılmışken... Seninle daha sonra konuşmak istediğim, burayla ilgili bir sũrũ mesele var. Programın nasıl?” İsteyeceğim son şey iş ilişkimizi tehlikeye atmak. Kalmaya karar verirsem Will’in yardımına her zamankinden daha çok ihtiyaçım olacak. Ama toplantısından önce bu konuya girmeyeceğim.

“Bugũn saat ikide bir sunumumuz var ve muhtemelen biraz uzun sũrecek.”

Dũn gece buraya bu kadar geç saatte geldiğim için suçluluk hissediyorum. “Mũřteri kim?”

Will’in alnı kırışıyor. Elindeki bardağı tezgâhın üzerine koyup bana bir adım daha yaklaşıyor. “şu anda gerçekten işim hakkında mı konuşmak istiyorsun?” diyor bir tutam saçımı kulağının arkasına atarak. “ũnkũ ben dũn gece hakkında konuşmayı tercih ederim.”

“Ah,” diyorum. “Dũn gece...”

Will ellerini kalçalarıma koyup beni kendine doğru çekiyor, çenemin altından boynumu pũyor ve sonra tenime doğru, “Dũn gece ne, Fern?” diyor. Kulak mememi ısırtıyor.

“Dũn gece... gũzeldi.” *Gerçeklikten bir kopuş.* Will’in bu durumu tanımlayan sözleri zihnimde geziniyor.

“Gũzel değildi.” Yũzũmũ ellerinin arasına alıyor. “Muhteşemdi. Bu sabah da çok muhteşemdi.”

Will’e, dũn gece ne kadar muhteşem olsa da onunla bir daha böyle grũřmemem gerektiğini söylemeliyim. Ondan delice hoşlanıyor olabilirim ama çıplak bir şekilde beraber uyumak sadece yıkıma yol açar. Kalbimin, Will’in burada geçireceği zamanın geri kalanında gerçeklikten kopmasına dayanabileceğini sanmıyorum. Ama sonra boynumu pũyor, kirli sakalı tenimi gıdıktıyor. “Bence bunu tekrar etmeliyiz, sence de öyle değil mi?”

Başımı evet anlamında sallıyorum. “İşin biter bitmez bana gel.”

16

14 Haziran, 10 Sene Önce

WILL VE BEN VİKTORYA DÖNEMİNDEN KALMA, MANSART çatılı evime ulaştığımızda vakit neredeyse gece yarısıydı. Burası bir zamanlar muhtemelen büyük bir evdi, ama şimdi karın bölgesi dairelerden oluşan bağırsak gibiydi. Binanın arka tarafına giden kasvetli ve dar koridorda yürüdüğümüz sırada bize kavrulmuş soğan kokusu eşlik etti. Will'in sararmış boyaya ve lekeli turuncu halıya dikkat etmeyeceğini ummaktan başka çarem yoktu.

Ben kilidi açmakla uğraşırken o duvara yaslanmış, saçları yanaklarına yapışmıştı.

“Ellerim kayıyor,” diye mırıldandım.

Sırılsıklam olmuştuk. Yağmur o kadar şiddetliydi ki koşmanın manası yoktu. Kuzeybatı yönünde şimşekler çakıyor ve sokağı kaplayan yaşlı ağaçlar rüzgârda sallanıyor, dalları elektrik hatlarına çarpıyorken hızla yürüdük.

Will peşimden içeri kadar geldi ve birlikte Toronto'daki hayatımın tamamını içeren küçük odayı inceledik. Duvara yaslanmış iki kişilik bir yatak vardı, “mutfak” ise karşı taraftaydı. Bu ikisi

arasında durduğunuzda bir elinizle mutfak tezgahına, diğer elinizle de yatağımın kenarına dokunabilirdiniz. Sadece iki tane vinil kaplı yemek sandalyesi ve küçük bir ahşap masa için yeterli yer vardı.

“Sen de görüyorsun ki... Küçük demek yetersiz kalır.” Çocukluğumda düzenli biri değildim ama evimi derli toplu tutmayı öğrenmiştim. Her sabah yatağımı toplar, yemekten sonra bulaşıkları yıkardım. Dekorasyon adına pek bir şey yoktu ama duvarları açık nane tonuna boyamış ve ikinci el bir dükkânda bulduğum birkaç afişi asmıştım; mürekkep karası bir gece gökyüzünün altında uzanan bir orman ve antika gibi görünen ama kesinlikle antika olmayan bir çörek reklamı.

Will sırt çantasını omzundan indirdi, gözleri yatağımın üzerinde asılı duran Grizzly Bear konser posterine kaydı. “Karakterini yansıtıyor,” dedi. “Evin sana çok benziyor. Pencere müthişmiş.”

Pencere gerçekten de güzeldi. Arka bahçeye bakıyordu, derin pervazları ve tepesinde demir işlemeli bölmesi vardı. Evin en sevdiğim yanı buydu; koridor çok nahoştı ama dairedeki orijinal parke zeminler ve kalın süpürgelikler hâlâ sağlamdı.

“Banyoda da pençe ayaklı bir küvet var,” dedim. “Ama su basıncı berbat.” Neden su basıncından bahsediyordum ki? Will’i daireme davet etmek önceden planladığım bir şey değildi. Dans etmek başka bir şeydi, o bile muhtemelen çok büyük bir adımdı. Onu buraya neden davet ettiğime dair tek bildiğim, gitmesine izin vermek istemediğimdi. Ama ya şimdi?

Bileğimi kaşıdım. “Eh, üstümü değiştirsem iyi olur. Sana giyecek bir şeyler ödünç verirdim ama en büyük tişörtümün bile sana olacağından şüpheliyim.”

“Sanırım bir nebze küçük olur.” Will bana yarım yamalak bir gülümseme gönderdi. “Ama sorun değil. Tulumum çantamda.”

Şifonyerimden kuru giysiler çıkardım, Will'e bir havlu attım ve kendimi banyoya kapatıp üstümü değiştirmek için ihtiyacım olan sürenin iki katını harcadım. Dişlerimi fırçaladım, deodorant sürdüm ve ayna karşısında döndüm durdum. Gri renkte bol bir eşofman altı, yine beyaz bir atlet ve beyaz bir sutyen giydim. Giydiklerimde göze çarpacak bir şey yoktu. Will'in kapının diğer tarafında ayaklarını sürüyerek dolaştığına dair sesleri artık duymayana kadar içeride bekledim.

Will, masanın yanında durmuş, elinde çerçeveli bir fotoğraf tutuyor ve yağmur damlaları pencereye vuruyordu. Saçları dar-madağın olmuş, kollarını bileklerine kadar kıvrımış ve dövmesini bir kez daha gizlemişti. Will içerideyken odanın duvarları küçülmüş gibi görünüyordu. Dairem Will gibi birisini barındıracak kadar büyük değildi.

“Annen mi?” diye sordu.

Işıklar bir an gidip geldi.

Yanma gidip fotoğrafa baktım. “Evet, yanımızdaki de Peter.” Bu fotoğraf lise mezuniyetimin olduğu gece çekilmişti. Kulübenin güvertesinde ikisinin arasına sıkışmıştım, göl arka planda mavi bir bulanıklık gibi uzanıyordu. Peter fotoğrafta olmak istememişti. Annemin Peter'ın kulağına bir şeyler fısıldadığını ve o an özel bir şeye tanıklık ettiğim hissine kapıldığımı hatırlıyorum. Peter'm yüzü sakinliğini koruyordu, annemin söylediklerini başıyla onaylayıp yanıma geçmiş ve bir kolunu omuzlarıma dolamıştı.

“Annene çok benziyorsun.”

“Biliyorum. Eskiden bundan rahatsız olurdum.” Kendimi bildim bileli annem saçlarını kısa kestirirdi. Ben de kendimin-kini kestikten sonra aramızda oluşan bu benzerlik hiç hoşuma gitmemişti. Artık benzeyip benzemediğimizi umursamıyordum. Bunun ne zaman değiştiğinden emin değildim.

Will, “Annen çok güzelmış,” dedi. Gözlerim yüzünün yan tarafına kaydı ama Will fotoğrafı incelemeye devam ediyordu.

“Saçların eskiden ne kadar uzunmuş.”

“Evet, bu hali çok yeni.” Alnıma yakın bir tutamı karıştırdım.

Will çerçeveyi yerine bıraktı. “Annen ve sen hep yalnız mıydınız?”

“Babam yok, eğer sorduğun şey buysa.”

Bardaklara su koymak için sağa doğru bir adım attım. Mutfakta sadece birkaç metrelik bir tezgâh, bir lavabo, eski bir gaz ocağı ve küçük bir buzdolabı vardı. Will’e bir bardak su uzattım ve oturması için ona bir sandalye çekerek yatağın kenarına oturdum.

“Büyükannem ve büyükbabam ben on iki yaşına gelene kadar tatil köyünde yaşadılar ama Peter hep oradaydı. Tatil köyünün pasta şefi o. Güne çok erken başlar, bu yüzden ben okuldan eve döndüğümde işi bitmiş olurdu. Ben küçükken çay partileri yapardık. Kabuklarını soyduğu salatalıklardan sandviç yapardı ve beraber *Talking Heads* ve *Ramones* dinlerdik.” Gülümsedim. “Toronto’daki ilk anılarımdan biri Peter’la Royal York Otel’de ikindi çayı içmemizdir.” Annemi tatil köyünde şık bir çay saati organize etmeye ikna etmeye çalışmış ama bu tartışmayı kaybetmişti.

Will odayı tekrar inceledi, gözleri dolaba takıldı. Tek kapılı bir dolaptan biraz daha büyüktü ve o kadar doluydu ki kapakları düzgün kapanmıyordu. “Sanırım arkadaşın buradayken eşyalarını toplama fırsatın olmadı?”

Tekrar yatağa uzandım. Whitney’in ziyareti bana eşyalarımı toplamayı düşünmemem için mükemmel bir bahane vermişti. “Tekrar annemle yaşamak zorunda kalacağıma inanamıyorum.”

Will’in, “Neden öyle olsun ki?” dediğini duydum.

Gözlerimi kırpıştırarak tavandaki çatlağa baktım. Çatlağı gözlerim kapalıyken bile çizebilirdim. “Personel kulübelerinde yatmak istemediğim sürece, ki bunu kesinlikle istemiyorum, başka bir seçeneğim yok. Tesis merkezden biraz uzakta ve arabam da yok.”

Will, “Evet,” dedi. “Ama asıl demek istediğim, neden eve gitmek zorundasın ki?”

Bir gök gürültüsü beni cevap vermekten kurtardı. Kafatasıma ezici bir basınca sebep olacak hızda doğruldum.

“Biraz müzik açalım.” Will’in yanındaki masada duran dizüstü bilgisayarımı açtığımda ekranda Brookbanks’in internet sitesi belirdi. Whitney ve ben bu sabah kapıdan çıkarken annem aramış, yeni oda rezervasyon uygulaması hakkında fikrimizi almak istemişti.

“Burası mı?” Will öne doğru eğildi. Fotoğrafçı, çimenli tepenin üzerinde duran kulübenin fotoğrafını çekmek için bir tekneyle açılmıştı, kulübenin aşağısında sahil uzanıyordu. Bir kayak merkezindeki büyük ahşap yapılara benziyordu, üç katlı, taş ve ahşaptan yapılmış, üçgen çatılı bir şato gibiydi.

“Burası.” Sayfayı kapatıp iTunes’uma tıkladım ve albümlerim arasında gezindim.

“Bunlara ne dersin?” diye sordu Will. Ne demek istediğini anlamak için döndüğümde, yüzü bana o kadar yakındı ki yanaklarındaki neredeyse görünmez çilleri görebiliyordum. Bakışları duvarımdaki postere dönüktü.

“Grizzly Bear mi? Olur tabii.” En son albümlerine tıkladım. “Onları geçen yıl Massey Hall’da izledim. Peter bana bilet almıştı. Poster de o zaman aldım.”

İlk parça başladığında yatağıma geri oturdum. “Hayalimdeki dünyamda bir pikap için yerim ve param var.”

“Ve yepyeni bir *Horses* plağı.”

“Kesinlikle. Ama tramvay rozetimden çok memnunum.”

Will parmaklarını masaya vurdu. Sohbetimiz ilk kez yapmacık hissettirmişti.

“Peki *sen* şu anda herhangi bir şeye sahip olabilseydin, bu ne olurdu?” diye sordum sessizliği kırmak için.

Will şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve yakasının altında bir kızarıklık belirdi. “Muhtemelen yiyecek bir şeyler alırdım.”

“Aç mısın? O kadar *nachos*’tan sonra?”

“Yediğimiz onca şeyin hepsinden sonra açım.”

“Anlaşıldı.”

Will kadar uzun olsaydım uzanıp ayağımla buzdolabını açabilirdim ama bu halimle boş raflara bakmak için ayağa kalkmam gerekiyordu. Whitney’in ziyaretinden sonra yeniden stok yapmaya fırsat bulamamıştım.

“Salatalık turşusu var.” Omzumun üzerinden ona baktım ve tezgâhın üzerindeki kâğıt torbayı fark ettim. “Ah, aslında... Çok çok daha iyi bir şeyim var.”

Peter, Whitney’le birlikte iki tane ekşi maya ekmek göndermişti ve birinin bir kısmı hâlâ duruyordu. “Çok taze değil ama kızartınca harika olur.” Bir elimle ekmeği Will’e uzattım, diğer elimi de sanki sihirbazlık numarasında kullanılan bir dekormuş gibi ekmeğin etrafında salladım. “Büyülenmeye hazır ol.”

“Daha önce ekmek için bu kadar heyecanlanan birini görmemişimdir herhalde.”

Olduğum yerde durdum. “Bu, sadece ekmek değil. Bu, Peter’in ekşi mayası ve hayatımı değiştirecek.”

“Öyle mi?”

Işıklar tekrar titreşti ve ikimiz de önce tavana, sonra da birbirimize baktık.

“Garanti ederim öyle. Bu gecedен sonra asla eskisi gibi olmayacaksın Will Baxter.”

Atıştırmalıklarımızı hazırlarken dışarıda kopan rüzgâr bahçedeki çöp kutularını devirdi. Yağmur cama daha sert vurdu ve ışıklar gitti geldi, sonra söndü.

“Kahretsin.”

“Sence sadece burada mı olmuştur?”

Sokak lambalarını kontrol etmek için pencereye doğru yürüdüm, sokak da karanlığa gömülmüştü. “Hayır.”

“Şu anda tam bir seri katil havası var sende,” dedi Will, yüzü dizüstü bilgisayarımın ekranından yansıyan mavilikte parlayarak. Elimde hâlâ ekmek bıçağı vardı.

“Of, tüm sırrı çözdün,” dedim bıçağı havaya kaldırarak. “Seni masum bir taşra kızı olduğuma inandırmıştım halbuki.” Kaşlarımı çatarak bıçağı yanıma bıraktım. “Tost makinesi iptal.” Düşünerek yanağımı çiğnedim. “Ben de tava kullanırım.” Ocak benden eskiydi ve sağ arka gözü bozuktu ama gazla çalıştığı için elektrik olmasa da bir şeyler pişirebilirdim.

Ben ekmek kızartırken Will, “Çakmağın var mı?” diye sordu. “Mumlarını yakabilirim.”

“Yatağımın yanındaki komodinde.” Kendimi romantik ışık, Will ve küçük oda denklemine öyle kaptırmıştım ki Will çekmeceyi açana kadar içinde ne olduğunu hatırlayamadım. “Hayır, bekle. Açma. Çantamda. Ziggy Stardust kesesinde.”

Nabzım dört nala atıyor ve çakmağın her çıtırtısında tenimdeki gerginlik azalıyordu. Will, her biri cam bir kavanozun içinde güvenle duran beş mumumu da yaktı ve birini banyoya, birini de yanımdaki tezgâha bıraktı. Bir diğeri masaya, dördüncüsü şifonyerime ve sonuncusu da yatağımın yanına yerleştirildi. İşini bitirdiğinde odanın içi altın renginde titriyordu.

Will, giderek daha dikkatli bir şekilde kızarttığım ekmeklerle olan mesaimi bölerek, “Dizüstü bilgisayarının yalnızca yüzde on iki pili var. Elektrik kesintisi biraz daha sürer diye kapatayım mı?” diye sordu.

“Kapatsan iyi olur galiba.”

Bilgisayarın kapanmasıyla müzik durdu.

Artık sadece ikimiz vardık. Ve bir tabak kızarmış ekşi mayalı ekmek.

Küçük bir cam kâsede tuz ve tereyağı ile ekmekleri masaya koydum ve Will'in yanındaki sandalyeye oturdum.

"Üstüne biraz tuz serp," dedim kendim de öyle yaparak. Ekmeğimden bir ısırık almadan ve gözlerinin kocaman açılmasını izlemeden önce Will'in de aynısını yapmasını bekledim. Ağzı doluyken çıkardığı ses *Uffffff* gibi bir şeydi.

"Bunu Peter mı yaptı?"

"Evet. Brookbanks'in restoranında bunu servis ediyoruz."

"Artık tatil köyünüze gelmek için bir nedenim daha var. O adamın elini sıkacağım ve yedi tane ekşi mayalı ekmek yiyeceğim." Bir ısırık aldı ve çiğnerken, "Göl de güzel görünüyordu, belki gitmişken bir de kanoya binerim," dedi.

"Öyle mi? Seni çalılıklar arasında hayal etmekte zorlanıyorum. Will Baxter bir kanoda?" Gülümseyerek başımı iki yana salladım.

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Çalılıklarda harika, kanoda ise muhteşem görünürüm. Bana küreği nasıl tutacağımı göstermen gerekecek."

"Peki şuna ne dersin: Seni bir kanoya bindiririm, J kulaç atmayı öğretirim ve kendini utandırmadığından emin olurum. Ama karşılığında bana çizimlerini göstermelisin." Madem hayal kuracaktık, ben de bu hayali istediğim gibi şekillendirebilirdim.

"Çalışmalarımı görmek mi istiyorsun?"

"Evet." Parmaklarımdaki yağı emdim. "Bu yüzden gelirken yanında çizim dosyanı da getir."

Will diliyle yanağını iterek bana baktı. "Şimdi de gösterebilirim."

Durakladım, işaretparmağım hâlâ ağızımdaydı.

"Eskiz defterim yanımda," dedi. "Her zaman yanımda bir tane taşırım. İçine genelde *Ev Arkadaşları* için fikirlerim yazıyorum. Birkaç portre de var." Omuz silkti. "Eğer istersen."

“Gerçekten mi? Senin için sorun olmaz, değil mi?”

Ensesini kaşıdı. “İnsanların yaptığım işe bakmasını sevmiyorum ama korkunç bir şey söylemeyeceğine güveniyorum.” Bana ciddi bir bakış attı. “*Basit* olduğunu düşünüsen bile.”

“Asla yapmam öyle bir şey.”

Ama Will çantasını karıştırırken endişelenmeye başlamıştım bile. Rol yapma konusunda çok kötüydüm.

“İşte.” Bana hırpalanmış yeşil bir Moleskine uzattı, sonra yerine oturdu, dirseklerini dizlerine dayayıp çenesini bir elinin üzerine yerleştirdi.

Baştan başladım ve çizgisiz sayfalardaki figürleri inceleye inceleye yavaşça sayfaları çevirdim. Aynı dört karakter defalarca çizilmiş, bazen ince siyah mürekkeple keskin, kendinden emin çizgilerle, bazen de kurşun kalemle karalanmıştı.

“Çok iyisin,” dedim ona bakarak ama cevap vermedi, sadece sayfaları çevirmemi izledi.

Karakterlerden biri şişmiş gözleriyle çökmüş ve elinde her zaman sandviç taşıyan biriydi. Bir diğerrinin saçları topuz şeklinde toplanmıştı. Will olduğu belli olan kişi ise abartılı burnu olan bir fasulye sırığıydı. Bir sayfası notlarla doluydu. Büyük harflerle, düzgün bir el yazısıyla yazmıştı.

“Hikâye için fikirler,” dedi Will o sayfayı çevirdiğimde.

Ağaçların, köprülerin ve gündelik nesnelerin gerçekçi çizimleri vardı: bir kâse limon, Will’in bir köşeye atılmış sırt çantası. Birkaç portre de vardı. Benim favorim yüzen bir kızdı, elleriyle su sıçratıyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Will’e “Bu harika,” dedim.

“Teşekkürler.” Boğazını temizledi. “Bu benim kız kardeşim. Benim için poz verecek insan bulmak her zaman kolay olmuyor, bu yüzden çoğunlukla fotoğrafları kullanıyorum. Bu, biz çocukken Prens Edward Adası’na yaptığımız aile tatilinden bir an.”

“İstersen beni yapabilirsin.” Gözlerimi kapattım. “Yani, beni çizmek istersen, çizebilirsin.”

Will bir şey söylemedi, ben de bir göz kapağımı açtım. “Tuhaf mı oldu? Sadece pratik yapmak isteyebileceğini düşünmüştüm.” Bir dilim daha ekşi mayalı ekmek aldım ve delikleri yeni bir hayranlıkla inceledim.

“Aslında, çok isterim.”

Ekmekten başımı kaldırıp ona baktım. “Gerçekten mi? Peki nasıl yapacağız? Şuraya bir sandalye koymamı ister misin?” Odanın diğer tarafına, kapının yanına doğru işaret ettim.

Will elimdeki ekmek parçasını aldı ve tabağa koydu. Etrafına bakındı, gözleri yatağa takıldı. “Hayır. Şu tarafa geç.”

YATAĞIMIN BAŞINDA DURAN BENİ VE YATAĞIN UCUNDAKİ sandalyesinde oturan Will’i çizmekle başladı. Yeni bir sayfa açtı, tam bir dakika boyunca boş sayfaya ve sonra bana baktı, önce yüzüme sonra geri kalanıma. Hızlı, kısa vuruşlarla elini sayfanın üzerinde gezdirdi. Sürekli öne doğru eğilip karanlıkta gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti.

Üçüncü kez öne eğilmesinden ve gözlerini kışmasından sonra, “Yaklaşmamı ister misin?” dedim.

Kafasını kaldırdı, durakladı. “Evet, çok iyi olur.”

Öne doğru kaydım. “Konuşabilir miyiz, yoksa bu senin sürecini bozar mı?”

“Konuşabiliriz.”

“Toronto’ya geldiğinde burada genellikle ne kadar kalıyorsun?” Kendimi çok ele vermediğimi umuyordum.

Will çizimine dönmeden önce bana hızlıca gülümsedi. “Değişiyor. Bu seferki bir haftadan biraz fazla sürdü. Genelde sadece birkaç gün burada olurum.”

Çok uzun değil o halde. Beni kuzeyde ziyaret etmek için yeterli değil. “Ah. Neden bu sefer daha uzun kaldın?”

“Babam yeniden evleniyor. Geçen hafta sonu bir nişan partisi vardı ve ben nişanlısıyla tanışmamıştım, o yüzden bir sürü tanışma faslı oldu.”

“Her şey yolunda gitti mi?” Daha önce hiç ebeveynlerin aşk hayatlarının girdisini çıktısını araştırmak zorunda kalmamıştım. Eğer bu işlerin nasıl olduğunu bilmeseydim, annemin var olma-
mı istediğine inanabilirdim.

“Sanırım. Babamdan gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Ama ben kadına, *Bu adam mı? Gerçekten mi? Önceden yıkanmış salata malzemelerini bile yıkadığını biliyorsun, değil mi?* demek istedim.”

Güldüm, o da bir anlığına daldı.

“Onu annemden başka biriyle görmek tuhaftı. Annabel babamın nişanlısıyla birkaç kez buluştu ve araları iyi, üstelik kız kardeşim acımasız bir eleştirmendir. Umarım...” Gözlerini çizime dikti.

“Sen iyi misin?”

Bir kez başını aşağı yukarı salladı, sonra bana baktı. “Bu durum beni rahatsız ediyor. Annem gibi benim de gitmiş olmam. Babam Annabel’e çok sert davranıyor ama belki Linda babamın yanına taşındığında her şey daha iyi olacak.” Gözünü ovuşturdu. “Her neyse, hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilsem de dün gece ona biraz fazla yüklendim. Bugün dikkatimi dağıtacak bir şey olması, eve gidip onunla uğraşmak zorunda kalmamam iyi oldu.” Will çizim yapmaya devam etti.

“Bu gece burada kalmak istersen kalabilirsin,” dedim bir anda. Kalemi durdu.

“Eğer istersen.”

Başını kaldırıp bana baktı.

“Kalabilirsin.”

Birbirimizi izledik ve sonra Will çizim yapmaya devam etti. “Peki, o nasıl biri, yani erkek arkadaşın?” diyene kadar ikimiz de birkaç dakika konuşmadık.

“Jamie mi?” Neden sorduğunu anlamaya çalışarak Will’e baktım ama tek görebildiğim kirpiklerinin ne kadar uzun olduğuydu.

“Evet, Jamie.”

“Çok iyi biridir,” dedim yavaşça. Jamie’yi uzun zamandır başka birine tarif etmemiştim ve onu Will’e anlatma işinden hiç hoşlanmamıştım. “Çok soğukkanlı biri. Komik. Herkesin sevdiği türden biri, insan türünün karamelli pudingi gibi.”

Will, “Anlayamadım,” dedi.

Yakasındaki *sürrealist* rozetine baktım. “Bu bir şaka, sence sen hangi tatlısındır gibi... Jamie karamelli bir puding; tatlı, yumuşak ve çoğu insanın hoşuna giden bir şey.”

Will bana baktı. Otuz iki diş sırtığına yemin edebilirdim. “Peki ya sen Fern Brookbanks? Sen hangi tatlı olurdun?”

“Ben mi?” Yutkundum. “Jamie benim limonlu tart olduğumu düşünüyor.”

Will’in göğsünün inip kalkmasını izledim. Başını defterine doğru eğdi. “Peki sence *ben* ne olurdum?”

Dilimde Peter’in tuzlu çikolatalı kekinin ve acı biberin tadı canlandı. “Bilemiyorum... çikolatalı log?”

“Çikolatalı log mu?”

“Evet. Çikolatalı gofretler ve çırpılmış kremalı falan?” Ağzımı açmadan önce düşünmeliydim.

Will, “Hı-hı,” dedi. “Başka?”

• Genellikle Noel yakınında tatlı olarak servis edilen geleneksel bir Noel pastasıdır.

O pastanın içinde başka ne var demek istemediğini biliyordum. Derin bir nefes aldım.

“Jamie’yi uzun zamandır tanıyorum ama o hep yaşı benden büyük bir göl çocuğu oldu benim için.”

Will bana baktı. “Ne kadar daha büyük?”

“Üç yaş. Ailesinin tatil köyünün yakınında bir kulübesi var. Her neyse, lisenin sonunda biraz kötü bir durumdaydım ve Jamie’yle birlikte çalışıyorduk. Beni yargılamayan tek kişi oydu.” Will çiziminden başını kaldırdı. “Böyle başladı.”

“Dört yıl önce?”

“Evet. Her yaz tatil köyünde birlikte çalışıyoruz. Jamie ailesinin kulübesi yerine personel kulübelerinde kalıyor çünkü orayı çok seviyor.” İşaretparmağımdaki mavi ojeyle oynadım. “Bunu neden sevdiğini hiç anlamıyorum.”

“Bana hiç öyle gelmedi ama.”

“Ciddi misin?” Ona tatil köyüne hiçbir şekilde dönmek istemediğimi anlatmamış mıydım?

“Evet. Bugün galeride olanlar... Ve senin oradan bahsediş şeklin. Bilmiyorum. Orayı sevdiğin izlenimine kapıldım.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Tatil köyünü pek çok açıdan seviyordum. Gölde fırtınanın geçişini seyretmeyi seviyordum. Peter’la pastanenin mutfağında takılmayı, Rose çiftiyle iskambil oynamayı ve rüzgârsız bir günde kanoya binmeyi seviyordum. “Belki.”

Ellerime baktım. Üniversitede ikinci yılım başlamadan önce buraya taşındığımdan beri annemle aramız daha iyiydi. Onun alfa kişiliğine yeteri kadar dikkat göstermemiştim ama Peter’la birlikte eşyalarımı yerleştirmeme yardım ettikleri gün, sanki askeri bir operasyonmuş gibi daireyi fırçalamaya ve düzenlemeye girişmişti. Sadece bir gün öğleden sonrasında yanmış peynir

ocaktan temizlenmiş, banyo fayansının derzleri beyazlaşmış, tencere, tava ve mutfak eşyalarımın her biri yıkanmış ve bir ev düzenine geçilmişti. İşimiz bittiğinde minnettar ve yorgundum ama otele dönmek yerine annem üçümüzün bir kutlama yapmasını önermişti. Sokağımın sonundaki küçük bir restoranda oturup pizza yemiş ve kırmızı şarap içmiş, yazı anmıştık. Dışarıda vakit geçiren normal bir aile gibiydik ve sanırım öyleydik de. Bir önceki yıl annem beni yurda bıraktığında, onu odadan hızlıca çıkarmak için elimden geleni yapmıştım. Ama o gece vedalaşırken ona sarılmış, biraz daha kalmasını dilemiştim.

“Eğer eve gitmezsem...” Başımı iki yana salladım. “Böyle bir seçeneğim yok gerçi.”

“Peki ya Jamie? Ona henüz söylemedin sanırım?”

“Söylemedim. Bu konuşmanın iyi biteceğini sanmıyorum. Sanırım konuşabileceğim tek kişi Peter.” Bana hazırladığı çalma listesini düşündüm. “Muhtemelen zaten şüpheleniyordur. Beni herkesten daha iyi tanıyor.”

“Onu seviyor musun?”

Will’e baktım, şaşırmıştım.

“Peter’ı mı? Evet. Baba figürüne en yakın tanıdığım o.”

“Jamie’yi kastetmiştim.”

Bu soru karşısında tereddüt etmek istememiştim ama beni gafil avlamıştı. “Tabii ki. Sevmeseydim onunla birlikte olmazdım.”

Başını aşağı yukarı salladı.

“Peki sen Fred’e âşık mısın?”

“Hayır,” dedi hiç tereddüt etmeden. Bir saniye sonra, “Âşık oldum sanmıştım. Ama öyle olmadığımı fark ettim.”

Bunu nasıl ve ne zaman anladığını ve eğer durum böyleyse neden hâlâ birlikte olduklarını bilmek istiyordum. Ama bu soruları sormak tehlikeli görünüyordu. Bunun yerine ikimiz de ses-

sizleştik ve ben mum ışığının Will'in yanaklarında titreşmesini izledim.

Yağmur daha sert yağıyor, damlalar pencereye çarpıyordu. Sonunda Will'in eli hareketsiz kaldı.

“Bundan nefret edeceğinden endişeleniyorum,” dedi.

“Dürüst olmam gerekirse ben de.”

Yatağın kenarına oturdu. Ben de yanına kaydım. Aramızda birkaç santimlik mesafe bıraktım ama vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, saçlarındaki yağmurun ve giysilerine bulaşan boyanın kokusunu alabiliyordum.

Eğilip sayfaya baktım ve işte oradaydım, ince kurşun kalem darbeleri ve gölgelendirmeyele resmedilmiştim. Çizim titizlikle yapılmıştı ve detaylıydı, odak noktası çok açık bir şekilde bendim, yatak ve oda etrafımda bulanıklaşıyordu. Çenem dizlerime dayanmış, kollarım bacaklarıma sarılmıştı, ayaklarım çıplaktı. Dudaklarımda yukarı doğru hafif bir eğim vardı, gözlerim bir tür gizemli zevkle açılmıştı.

“Bir şey hakkında heyecanlandığında böyle bir bakışın oluyor, ben de bunu yakalamaya çalıştım.” Yüzümdeki ifadeyi okuyabilmek için başını eğdi. “Burnun beni zorladı.”

“Burnum mu?” Parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

“Nasıl olmuş? Nefret ettin mi?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Hayır. Bu...” Nasıl hissettirdiğini açıklamak istedim, sanki o ana kadar kimse beni gerçekten görmemiş gibiydi, ama aklıma gelen tek şey, “Bu benim,” demek oldu.

3 Ağustos 1990

Reglim gecikti. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Altı gün önce regl olmam gerekiyordu.

Ama hamile olamam. Dikkat etmiştim. Hap da kullanıyorum zaten.

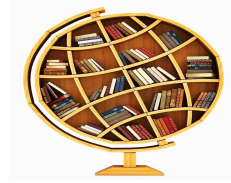
Bir planım var. Yirmi üçüme geldiğimde tatil köyünü yöneteceğim. Yirmi altı yaşında evleneceğim. Otuzuma gelmeden iki çocuk.

En az beş sene daha çocuk sahibi olamam!

Avrupa. İş. Evlilik. Bebekler. Sıralama buydu.

Hamile değilim. Değilim. Olamam.

Ama memelerim ağrıyor. Hem de çok.

17

Günümüz

AİLE İSKELESİNİN UCUNDAN SUYA DALIYORUM, YÜZEYE çıkmak zorunda kalana kadar suda kayarak ilerliyorum. Will'in kulübesinden döner dönmez mayomu giydim ve kanoyu çıkardım. Ama bu, geceyi onunla geçirmiş olmanın ve bir geceyi daha birlikte geçirme ihtimalinin gerginliğini üzerimden atmama yardımcı olmadı.

Ben doğmadan çok önce büyükbabam, büyükbabam ve annem buraya su kenarında vakit geçirmek için gelirlermiş. Kıyı şeridi özel, küçük bir koya sıkışmış; buradan kulübeleri ya da tesisin plajını göremiyorsunuz. Kırmızı boyaları soyulmuş iki metal sandalye ve aynı derecede yıpranmış kısa bir iskele var. Suyun üzerinde budaklı bir sedir yükseliyor; gövdesi yüzeye paralel uzanıyor. Whitney ve ben, sanki bir podyummuş gibi üzerinde salınırdık. On bir yaşındayken beni annemin resmi kıyafetlerini giymeye ve havaya girebilmek için yanıma bir müzik seti almaya ikna etmişti, ancak üzerinde ipek bir elbiseyle göle düşmüştü. Annem yazın kalan günlerinde bize kortların etrafına kaçan tenis toplarmı toplatmıştı.

Ben herkesten uzakta, aile iskelesinde yüzmeyi tercih ederdim ama Whitney daha küçükken Gizemli Misafir hedeflerini ve daha sonra da yakışıklı genç misafirlerimizi keşfetmek için plajı severdi. Burası annemin en sevdiği yerdi, kahvesinin ve bir parça yalnızlığın tadını çıkarmak için buraya gelirdi.

Beynim aşırı uyarılmış bir saksağan gibi hangi parlak nesnenin üzerine konacağına karar vermeye çalışıyor.

Tatil köyü.

Will.

Tatil köyü.

Will'in parmağıyla yaptığı şey.

Pek iyi bir yüzücü değilim. Yine de suda olmayı seviyorum. Çoğunlukla suyun içinde bir şeylere tutunarak ya da yatarak vakit geçirmeyi severim. Ama bugün zihnim susana kadar bir ileri bir geri kürek çekiyorum.

Ciğerlerim ve kollarım pes ettiğinde kendimi bir havluya sararak her zaman oturduğum sandalyeye, soldakine oturuyorum. Bir teknenin dümeninden yayılan dalgaların kayalara çarpıp kıyıya vurmasını izliyorum ve bir an için sanki annemi yanımda, elinde dumanı tüten bir kupa tutuyormuş gibi hissediyorum.

Burası bizim yerimizdi. Gerçekten sadece ona ve bana aitmiş gibi hissettiğimiz tek yer. Buraya sabahları gelirdik, annem BlackBerry'sini evde bırakırdı. Yazın ortasında boş geçirecek vakti olmazdı ve işini bitirir bitirmez de bir oturur bir kalkardı. Ama sonbaharda, yanımızda Peter'ın pişirdiği keklerden getirirdik ve okula gitmek için hazırlanma saatim gelene kadar burada kalırdık. İlkbaharda, eriyen karların arasından geçer ve battaniyelerin altına girerdik.

Burayı seviyorum, diye iç geçirirdi. Çok şanslıyız.

Sesini çok net duyabiliyorum.

Sesini tekrar duyabilmeyi öyle isterdim ki. Ona dair elimde olan tek şey günlükler. Bu sefer sonuncuyu okumak daha zor oldu. Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Annem çok genç bir yaşta hamile kalmıştı. Bunu hep biliyordum ama notlarını bir yetişkin gözüyle okumak çok farklı, çünkü şimdi annem *kulağa* çok genç geliyor.

Bir kral kelebeği uçarak yanımdan geçiyor, sonra su kenarında yetişen yabancı bir süsenin mor yaprağına konuyor. Ergenlik isyanımın doruklarını yaşadığım zamanlarda bile annem beni buraya gelmeye zorlardı. O kahvesini bitirene kadar kollarımı göğsümde kavuşturup hiç konuşmadan oturur, sonra da patikayı takip ederek eve geri dönerdim.

Burada en son ne zaman oturduğumuzu hatırlamıyorum. Son on iki ay içinde göle birlikte bir kez bile gelmedik sanırım. Filtre'de üstlendiğim sorumluluk arttıkça eve dönmek için zaman bulmak da zorlaşıyordu, ancak Philippe'le ayrıldıktan sonra Şükran Günü'nde geldiğimde tam bir hafta kalmıştım. Son sabahımda anneme erkeklerden uzak durma kararımdan bahsetmiştim. Tek başıma daha mutlu olacağımı söylemiştim, tıpkı onun gibi.

Elimi tutmak için eğilmiş ve gri gözleriyle bana bakmıştı. *Şu anda hazır olmadığını biliyorum tatlım, ama bence bir gün kalbinin sadece senin için çok büyük olduğunu anlayacaksın.* Ona inanmasam da başımı sallamıştım. O gün hava serindi; gökyüzü parlak mavi, yapraklar kırmızı ve altın sarısıydı. Annem çenesini güneşe doğru eğmiş, gözleri kapalı, ağzında bir gülümsemeyle oturuyordu; ta ki ben ona saati söyleyene kadar, lobiye gitmesi gerekiyordu. Başını iki yana salladı. *Biraz daha kalalım, bezelyem.*

Yanımdaki boş sandalyeye bakıyorum. Biliyorum. Kalbim burayı bırakıp gidemeyecek kadar büyük.

İnsanlar değişir. Hayaller de değişir.

Eve döndüğümde nemli mayom ve belime doladığım havlula yatağımın ucuna oturuyorum. Komodinden günlüğü alı-

yor ve parmaklarımı annemin yazdıklarının üzerinde gezdiriyorum. Ona kalacağımı söylemek istiyorum. Ondan tavsiye almak istiyorum. Bana benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemesini istiyorum. Annemi istiyorum.

Havlunun kenarıyla gözyaşlarımı sildikten sonra bakışlarım sayfadaki bir isme takılıyor ve telefonumu kaldırıp arama düğmesine basıyorum.

“Fern?” Peter’ın derin sesi ulaşıyor kulağıma.

“Selam Peter. İlk sen bil istedim. Tatil köyü ile ilgili bir karar verdim.”

“HİÇ DEĞİŞMEMİŞ,” DİYOR JAMIE OTURMA ODASINDA ETRAFINA bakınırken. “Çıktığımızdan beri buraya hiç gelmedim.”

Şaşırmıyorum. Annem her ne kadar Brookbanks’te yaşıyor ve nefes alıyor olsa da çalışanlarla ilişkilerini profesyonel bir seviyede tutardı. Peter bir istisnaydı.

Annemin kendini geri tutmasının sebebinin hep patron-çalışan ilişkisini bozmamak olduğunu sanıyordum ama şimdi günlükünü yetişkin gözüyle okuduktan sonra hikâyenin tamamının bu olmadığından eminim.

Ama ben annem değilim.

Peter’la telefon görüşmemizden sonra Jamie’den bana gelmesini istedim.

Üzerinde beyaz çam kozalakları olan avcı yeşili bir kravat takıyor. Daha birkaç gün önce fark ettiğim bir şey bu; her zaman üzerinde biraz da olsa Brookbanks yeşili olan bir kravat takıyor. İnternette yeşil kravat aramak için ne kadar zaman harcadığını merak ediyorum. Ne zaman şu anki Jamie’ye, bu tertipli ve düzenli insana dönüşmüştü?

Belki de Banff'ta geçirdiği günlerde böyle biri olmuştu. Orada birkaç yıl kalmış, Ottawa'ya taşınmadan önce tatil köylerinden birinde çalışarak Parliament Hill yakınlarındaki bir oteli idare etmişti. Anneme Brookbanks'te geçirdiği zamandan ne kadar keyif aldığını söyleyen ve Jamie'yi aramasını öneren Jamie'nin ailesiymiş.

Annem birkaç sene önce bir anda bana mesaj atmıştı.

Jamie Pringle'ı hâlâ seviyoruz, değil mi?

Yıllardır adını duymamıştım. Ayrıldıktan sonra pek görüşmemiştik.

Seviyoruz, diye cevap yazdım. Ayrıldığımızda anneme pek bir şey anlatmamıştım ve bu mesajın, onun dolaylı yoldan sorma şekli olduğunu biliyordum.

Müdürlük pozisyonu için onu işe almayı düşünüyorum.

Harika olur, diye cevap vermiştim.

Annem hariç tatil köyünü Jamie'den çok seven yoktu.

“Geçtiğimiz haftalar boyunca benden esirgemediğin desteğin için teşekkür ederim,” diyorum mutfak masasına yerleştiğimizde. Sesim sert çıkıyor. Neden gergin olduğumu bilmiyorum.

“N’oluyor, Fern? Beni kovuyor musun?”

“Ne? Hayır.”

Bir nefes verip başını masaya düşürüyor. “Gerçekten de bir an beni kovacaksın sandım,” diyor boğuk bir sesle.

“Bunu neden yapayım ki?”

Çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyor. “Çünkü bana hâlâ âşıkısın ve üzerimdekileri parçalamadan aynı odada kalmak bile sana zor geliyor.”

“Duygularımı o kadar mı belli ediyorum?”

“Akan salyaların seni ele verdi. Tahrik olduğunda salyaların akıyor.”

Gülüyorum. “Seni buraya çağırdım çünkü sana tesisi satmayacağımı söylemek istedim. Sahibi olarak burada kalacağım.”

Jamie elini masaya vurdu. “İşte bu harika bir haber.”

“Ama bazı değişiklikler olacak.”

Jamie, Will’in danışman olarak ne iş yaptığını biraz anlıyor ama ben yaptıklarımız hakkında ona daha çok şey anlatıyorum. “Brookbanks’i ve konukları sen tanıyorsun,” diyorum. “Fikirlerini almak isterim.”

“Elbette Fernie. Yardım etmekten onur duyarım.” *Onur duyarım.* Jamie de ciddi.

“Gerçekten eskiden çıktığımız için seni kovacağımı mı düşündün?”

Beni süzüyor. “Kovabileceğinden endişelendim. Bir geçmişimiz var ve temiz bir sayfa açmak isteyebileceğini düşündüm.”

“Buradaki pek çok insanla bir geçmişim var. Personelden en az yarım düzinesi bezimi değiştirdi. Konuklardan birkaçı da Benim için temiz bir sayfa diye bir şey yok.”

“Ama kaç tanesiyle yattın?”

Gözlerimi kırıştırıyorum. Dün gecedен bir an zihnimde canlanıyor. Will altımda, şiş dudakları meme ucumun etrafında, kararmış gözlerle bana bakıyor.

“Bir saniye, başka kiminle yattın Fernie?”

“Kimseyle,” diyorum yanaklarım yanarak. “Eğer birlikte çalışacaksa seks hayatlarımız hakkında konuşamayız.”

“Tamam.” Bana sırtarak bakıyor. “Gerçi yatmaya başlarsak konuşmak zorunda kalırız.”

Onu masanın altından tekmeliyorum.

İki saat sonra, Jamie “Ironie”in şaşırtıcı derecede iyi bir versiyonunu söylerken ben kanepede kıvrılmış yatıyorum. Kutlamamız gerektiği, üstelik bunu iyi bir şeyle yapmamız gerektiği ve bunu kendi ısmarlayacağı konusunda ısrar etmişti. Lobiyi arayarak “en iyi ve en ucuz köpüklü şarabımızdan” bir şişe getirtmişti.

“Alanis şarkılarını çok iyi söylüyorsun,” diye bağıriyorum, şarkı bittiğinde ellerimi çırpıyorum.

“Biliyorum.” Kanepeye uzanıyor, çoraplı ayaklarını yanıma koyuyor ve birasını yudumluyor. Şampanya hemen bitti.

İç çekiyorum. “Burayı bizim işleteceğimize inanamıyorum.”

Jamie ayağıyla bacağıma vuruyor. “Döndüğün için mutluyum. Seni özledim.”

“Ben de seni özledim,” diyorum, çünkü bu doğru. Jamie’yi kaybettiğimde yakın bir arkadaşımı da kaybetmişim.

“Pekâlâ Fernie. Sıra sende.”

“Ne demek *sıra* sende?”

“Sahne senin.”

“Hayır, üzgünüm. Karaoke yapmadığımı biliyorsun.” Halka açık gösterilerde ton kaybı yaşamak, yapmak istemediğim utanç verici şeyler listesinde kesin olarak yer alan bir şey. Ayrıca, ucuz tatil kazakları, bekârlığa veda partisi oyunları, ışıltılı göz farları da bu listede. Ama Jamie ben pes edene kadar benimle uğraşıyor.

Jamie kapıya doğru döndüğünde neredeyse “Insensitive”i (annem büyük bir Jann Arden hayranıydı) bitirmişt看. Will gelmiş. Baştan aşağı Will Baxter olmuştu: ceket, kravat, geriye taranmış saçlar ve okunamayan bir ifade.

“Beni fark etmeyeceğinizi umuyordum,” diyor. “Lütfen, devam edin.”

Dehşete düşmüş bir şekilde başımı iki yana sallıyorum. “Toplantın nasıl geçti?”

“İyiymiş. Uzun sürdü.” Will, Jamie’ye ve masanın üzerindeki boş şampanya şişesine bakıyor. “Biter bitmez geldim.”

Jamie ayağa kalkarak, “Fernie’yle iyi haberi kutluyorduk,” diyor.

Will, *Fernie* kelimesini duyunca irkiliyor ve elini kravatında gezdiriyor. “Ne haberiymiş bu?”

“Kalmaya karar verdim,” diyorum.

Will bir Jamie’ye, bir bana bakıyor. “Tebrikler,” diyor sesi kısık bir şekilde. “Kutlamayı böldüğüm için özür dilerim.”

“Bölmedin,” diyorum.

“Kesinlikle böldün,” diyor Jamie. “Ama ben de tam gidiyordum. Beni geçirir misin, Fernie?”

Will’in gözleri kısılıyor ve Jamie ona göz kırpmıyor.

“Bu mu?” diyor Jamie kapıya vardığımızda.

“Onu böyle tuzağa düşürdüğüne inanamıyorum,” diye tıslıyorum.

“Hadi ama. Onunla uğraşma hakkım hiç mi yok? Dört yıllık beraberliğimiz bana bu hakkı veriyor bence.”

Gözlerimi kısarak, “Yoksa sen hâlâ...” diyorum.

“Sana karşı bir şey hissedip hissetmediğimi mi soracaksın?” Jamie saçımın bir tutamını çekiştiriyor. “Ben seni her zaman seveceğim, Fernie. Ama endişelenme. Profesyonel olabilirim.”

Ben de Jamie’yi her zaman seveceğim. “Aramızdaki ilişkinin tuhaf olmasını istemiyorum. Arkadaş olalım istiyorum.”

“Al benden de o kadar,” diyor. “Ve arkadaşın olarak onu sana yakıştırmıyorum. Çok gergin, çok ciddi biri ve beni huzursuz eden bir yanı var. Sanki bir şeyler saklıyor gibi. Onda ne buldun? Bir müzik enstrümanı çalıyor mu?”

“Güle güle, Jamie.”

Beni yanağımdan öpüyor. “Üstelik boyu aşırı uzun.”

Oturma odasına döndüğümde Will kanepede oturuyor. Ellerini dizlerinin arasına koymuş, yere bakıyor.

“Seni biraz düşünceli gördüm,” diyorum yanına oturarak “Ne oldu?”

“Eskiden o adamdan ne kadar nefret ettiğimi düşünüyordum. Üstelik onunla hiç tanışmamıştım bile.”

“Gerçekten mi? Dürüst olmak gerekirse ben de senin kız arkadaşının büyük bir hayranı değilim.”

Will’in dudakları titriyor. “Belliymi. Sen pek duygularını saklayabilen biri değilsin, Fern Brookbanks.”

İrkiliyorum.

Will beni kucağına oturacak şekilde çekiyor, bacaklarım beline dolanıyor. Bir elini elbisemin eteğinin altından geçirip bacağımın üzerinde gezdiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı saçlarına gömüp inliyorum. Will uzun zamandır benim *ya başka türlü olsaydı* dediğim adamdı. Ya tanıştığımızda ikimiz de bekâr olsaydık?

İç çamaşırlarımı bir kenara çekerken kulağımın altındaki noktayı öpüyor. “Senin tanıdığım en tatlı kız olduğunu düşünmüştüm. Sevgilimden ayrılmayı düşünüyordum. Ona bir mesaj göndermiştim.”

“Ne?” Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ama o yaptığı şey her neyse ona devam ediyor.

“Ama sonra Jamie’yi öğrendim.” Will dikkatle beni izliyor ve sonra başparmağıyla o şeyi yapıyor.

“Aman Tanrım.”

“O adamdan hâlâ nefret ediyorum,” diyor. “Tatil köyü ile ilgili kararını benden önce ona söylemiş olmandan nefret ediyorum.”

Will'in parmakları sözlü becerilerimi çok zorlaştırıyor. Ama birkaç saniye sonra, "Kıskandın mı?" diye sormayı başarıyorum.

Dişlerini boynuma bastırıyor. "Hem de nasıl."

Bu beni heyecanlandırmamalı ama heyecanlandırıyor. Pantolonumu çıkarmak için ayağa kalkıyorum, sonra Will'in pantolonunun düğmesine uzanıyorum. Cebinden bir paket çıkarıyor. Kendimi onun üzerine attığımda ikimiz de hareketsiz kalıyoruz.

Onu içimde hissettiğimde inliyorum. Kalçalarımı hareket ettirmeye başlıyorum, ileri geri gitmek istiyorum ama kalçamı sabit tutuyor ve dudaklarını kulağıma götürüyor.

"Bir şey daha bilmek ister misin?" diye mırıldanıyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum, kelimelerim beni terk etti.

"Duvar resmini verniklemek için yardımına ihtiyacım yoktu," diye fısıldıyor, başparmağı tekrar o hareketi yapmaya başlıyor. "Kendim yapsaydım çok daha hızlı olurdu. Yarı zamanda bitirebilirdim ama seninle takılmak istedim."

Tekrar inliyorum çünkü kelime dağarcığımdaki tüm kelimeleri kaybetmişim.

"Ve yatağının başucundaki çekmecedeki ne sakladığını uzun bir süre düşündüm durdum."

Bacaklarımın arasındaki ihtiyaca ve Will'in gözlerindeki açlığa o kadar odaklanmışım ki, utanmanın zerresini bile hissetmiyorum.

Her şey çok hızlı, neredeyse alev alacak. Will seviştiğimiz süre boyunca yüzümü izliyor. Ağzından dökülen kelimelerden ne kadar hoşlandığımı anlamış olmalı, çünkü zirveye yaklaştığımda dudaklarını kulağıma dayayıp gelmemi söylüyor, ben de geliyorum.

Alnımı onunkine yaslayıp nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Yatağa uzanmak ve Will'in beni kıskandığını bilerek onun-

la geçirdiğim günü zihnimde tekrar yaşamak istiyorum. Sonra da uyumak istiyorum.

WHITNEY'E KALACAğIMI SöYLEDİğİM AN, YETİşKİN HAYATIMDA yaşadığım belki de en güzel deneyimlerden biriydi.

Will'i Huntsville'deki evlerine yemeğe davet etmem için bana yalvarmıştı. Ona haberi verdiğimde Owen'ı oturma odası ile mutfak arasında asılı duran zıp zıp'a henüz yerleştirmişti. ığlık atıp gözyaşlarına boğulmuş ve beni kendine doğru çekmişti.

Omzunun zerinden Will'e bakıyorum ve sadece dudaklarımı hareket ettirerek *Vay canına* diyorum. O ve Cam gülüyorlar. Zıp zıp, Owen'ın her sırayışında gıcırđıyor ve Whitney, "ok sevindim," diyor. Gürültülü ve hoş bir ses ve ben de *Güzel bir hayattan yankılanan sesler böyle olmalı*, diye düşünüyorum.

Cam, bolonez soslu spagetti yapıyor ve Owen huysuzlandığında Will onu evin giriş katında dolaştırıp kulağına şarkı söylüyor. Will kot pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş, kollarını n kollarına kadar kıvrımış ve hem Whitney hem de Cam onu bebek bakıcılığı tanrılarının bir ltfuymuş gibi szyorlar. Bir ara Whitney, Will'e yanlarına taşınmasını teklif ediyor.

Akşam yemeğinde Whitney nasıl arkadaş olduğumuzu anlatmaya başlıyor. Cam, "Fern'in bana vurduğu yerde hâlâ bir gk var." diyor. Will masanın altından bacağımı sıkıyor ve bana belli belirsiz bir gülümseme gönderiyor. Bunu daha önce de duymuştu.

Owen uyuduğunda Whitney tatlı servisine yardım etme bahanesiyle beni mutfağa çekiyor. Will ve benim aramda neler olduğunu bilmek istiyor, ben de ona gerçeği söylemek istiyorum. *Hiçbir fikrim yok*. Tek bildiğim danstan sonraki güne kadar kalmaya karar verdiği. Evvelsi gün kanepedeki hızlı seksten sonra restorandan akşam yemeği sipariş etmiştik ve sonra da Will ge-

ceyi benim yatağında geçirmişti. Uyumadan önce ondan gitmesini isteyecektim ama kelimeleri söyleyecek gücü kendimde bulamamış, kalmasını istemiştım.

Whitney'nin Will'in ağız sağlığı bakımıyla ilgili uzun süren sorgusu dışında herhangi bir garıplık olmadan vakit geçip gidiyor.

Ama sonra Will'in telefonu çalıyor.

Whitney bizi bir içki daha içmeye ve tatil köyüne kadarki yirmi dakikalık yol boyunca araba sürmem yerine onların misafir odasında uyumaya ikna etmeye çalışıyor ama Will telefonu çalar çalmaz izin isteyip mutfığa gidiyor.

Cam ve Whitney'in birbirlerine sert bakışlar atmasına yetecek kadar uzun süre geri gelmiyor.

"Gidip her şeyin yolunda olup olmadığına bir bakayım," diyorum.

Mutfığa girdiğimde Will telefonundan başını kaldırıp bakıyor. Boynu kıpkırmızı ve sanki sert bir uyarıda bulunacakmış gibi görünüyor. Telefonun diğer ucundaki kişiye, "Kapatmam lazım," diyor.

"İyi misin?" diye soruyorum telefonu kapattığında.

Will iki kez göz kırptırıyor. "Artık kalksak olur mu?"

"Olur," diyorum ama midem bulanıyor. Whitney ve Cam'e iyi geceler diliyoruz. Will davet ve yemek için onlara teşekkür ediyor ama çok gergin ve dikkati dağınık. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

Sorun ne? Whitney, Will bakmıyorken dudaklarını oynatarak bir şeyler söylüyor, ben de başımı sallıyorum.

Radyodaki *country* müziğin cızırtısı dışında tatil köyüne dönüşümüzde çıt çıkmıyor. Gözlerimi yoldan ayırıp Will'e bakıyorum ama o pencereden dışarı bakıyor ve yüzüğünü çeviriyor.

Cadillac'ımı Brookbanks otoparkına çektiğimde, "Bir şey mi oldu?" diye soruyorum.

Will'in kaşları çatılıyor. "Aile meselesi."

Yapbozun bir parçası yerine oturuyor. Annabel aradığında çalan o zil sesi. "Kız kardeşinle mi konuştun?"

Will cevap vermiyor.

Bunun üstünde çok durmak istemiyorum. Ev hayatı hakkında konuşmak, aradığı gerçeklikten kaçış ile tezat. Ama vitesin üzerinden uzanıp elimi dizine koyuyorum. "Neler oluyor?"

"Annabel kendisi ve Sofia için bir ev aramaya başladı. Taşınmak istiyor," diyor Will bir süre sonra.

"Ah." Bir an ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ve bu kötü bir şey mi?"

"Bu..." Önce pencereden dışarı, sonra bana bakıyor. "Senin de canını sıkmak istediğim bir mesele değil."

"Canım sıkılmaz. Benim için sorun yok," demeye çalışıyorum.

"Benim için var," diyor. "Onları bu işin dışında tutalım, tamam mı?"

Will'e bende kalmasını teklif ediyorum ama bu gece kalamayacağını söylüyor. Annabel'i aramak istiyor.

Yatağında dönüp duruyorum ve sonunda uykuya dalıyorum, ancak hatırlamadığım bir rüyadan nefes nefese uyanıyorum. Saat sabahın 2.08'i. Küçük sandalyemi yatak odamın penceresine çekip Will'in kulübesinden parlayan altın renkli ışık karesine bakıyorum. Orada olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Ama onu burada, yatağında istiyorum. Benimle konuşsun istiyorum. Will söz konusu olduğunda çok mu şey istiyorum diye endişeleniyorum.

15 Haziran, 10 Sene Önce

BURNUM DEFTERDEN YALNIZCA BİRKAÇ SANTİM UZAKLIKTA, Will'in eskiz defterine eğilmiş, çizime bakıyordum. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Will yanımda ayaktaydı, geri niyordu.

Yıllarca insanların dikkatini çekmemeye çalışmışım. Konferans salonlarının arka sıralarında oturmuşum. Partilere katılmış, ama bunu da nadiren yapmışım. Sadece birkaç yakın arkadaşım vardı. Dramatik bir saç değişimi yapmak için dersler bitene kadar beklemiş, kendi gürültücülüğüyle arka planda kaybolmama izin veren biriyle çıkmışım.

Dikkat çekmek istemiyordum.

İçten içe bende bir sorun olduğundan şüpheleniyordum. On yedi yaşındayken özümdeki çürüyen yanımı keşfetmişim ve çok yakından bakarsa başkasının da bunu göreceğinden endişeleniyordum. Hatalarımı ekonomi dersleri, iyi notlar, Two Sugars'taki mesailerim ve annemle yaptığım pazar telefon görüşmelerimle özenle örtmeye çalıştım. Hiçbirine geç kalmazdım. Ara sıra tüttürdüğüm esrarı saymazsak tam bir sorumluluk timsaliydim. Geleceğimle ilgili düşünmeye başladığımda soğuk damlaların

boynumdan aşağı aktığını hisseder, kulaklığımı takar ve yürüyüşe çıkardım. Sonra da şehrin labirentlerinde kaybolurdum.

Ama akıl erdiremediğim bir nedenden ötürü Will'in karşıma oturup beni incelemesine izin vermiştim. Beni görmesine izin vermiştim.

Ve evet, beni görme biçimini sevmiştim -ağzımın gizemli kıvrımı ve boynumun kavisini- ama çizimde bundan daha fazlası vardı. Will'in gördüğü kişinin güzel olduğuna hiç şüphe yoktu; bu kişinin içinde çürümüş bir yanı yoktu.

"Bu bende kalabilir mi?" diye sordum.

Önce küçük bir gülümsemeyle cevap verdi. "Senindir."

Biraz daha esneme hareketleri yapmasını izledim. "Şu devinimlerin," dedim, nasıl tarif edeceğimden emin değildim. "Zarif diyebiliriz sanırım? Duruşun da çok iyi."

Will gözlerini açtı. "Duruşum mükemmeldir."

Sırıttı, sonra sandalyeye oturdu, nemli saçlarını dalgın dalgın karıştırarak büyüleyici bir şekilde savurdu. "Büyükannem postür konusunda takıntılı." Gülümsedi. "Ve sofrada adabı, el yıkama, genç bir hanıma eşlik ederken kaldırımın yola bakan tarafından yürüme konularında."

Güldüm. "İşte şimdi parçalar bir araya geliyor. Büyürken büyükannenle çok vakit geçirdin mi?"

Başını salladı ve çenesindeki yara izinin olduğu yeri ovuşturdu. Tekrar konuşmadan önce tereddüt eder gibiydi. "Annem git-tikten sonra kız kardeşim ve ben birkaç ay onunla yaşadık."

"Baban zor zamanlar mı geçiriyordu?" diye bir tahminde bulundum.

"Hepimiz için zor zamanlardı. Ama," gözleri yüzümde dolandı, "sanırım en çok benim için zor oldu."

Gözlerimi kırptırdım. "Senin için mi?" Will hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

“Evet.”

Eli’in barda Will’in duygusal olması hakkında söylediklerini düşündüm.

Ve sonra ne olduğunu anladım. “Annene kızgındın,” dedim. Bir ebeveyne kızgın olmanın ne demek olduğu hakkında her şeyi biliyordum.

Will uzun bir süre uzaklara baktı. “Çok ama çok öfkeliydim.”

Kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyordum, sanki kaburgalarımı kırıp onunkine ulaşmaya çalışıyordu. *Seni tanıyorum*, dedi her atışında. *Sen de benim gibisin*. Yataktan fırlamak ve kollarımı boynuna dolamak istedim. “Ne yaptın?”

“Bir sürü kavgaya karıştım. Aptalcaydı ama beynimi kapatabilecek tek şey buydu.”

Çenesindeki yara izine baktım. “Bu yara izi de bu yüzden mi oldu?”

Başını sallayarak onayladı. “Okuldan eve dönerken birkaç büyük çocuğa laf atıp onlara saldırdım, onlar da üzerime atladı. Sadece iki dikiş atılmıştı ama büyükannemi harekete geçirmeye yetmişti. Sanırım babam bu durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Annabel ve ben okul yılı sonuna kadar ve o yaz boyunca büyükannemle kaldık. Sorumluluk ve nasıl bir insan olmak istediğimi seçmem gerektiğiyle ilgili bir sürü ders aldım.”

“İşe yaradılar mı?” Annemin konuşmalarının hiçbirisi ergenlik dönemimdeki acayip hallerimi durdurmaya yetmemişti.

“Kim olmak istediğimi tam olarak bilmiyordum ama kim olmak istemediğimi biliyordum.”

“Peki kimdi o?”

Will parmağındaki yüzüğü çevirdi. “Annem,” dediğinde onu zar zor duyabiliyordum.

Şaşırarak, “Annen mi?” diye tekrarladım. “Ne açıdan?”

“Her açıdan. Bencil. Eleştirel...”

Devam etmeden önce sözünü kestim. “Sen öyle biri değilsin.”

“Olabilirim ama. Birbirimize çok benziyoruz,” dedi. “Ben de onun gibi çekip gittim. Fiziksel olarak ona benziyorum. Onun gibi düşünüyorum.”

Will’in bugün kız kardeşiyle ne kadar sakın konuştuğunu düşündüm. Ne zaman soru soracağını ve ne zaman sessiz kalacağını çok iyi biliyordu. Sanat galerisinde duygularımı ifade etmeme izin vermiş ve sonra da beni neşelendirmişti. “Senin için bir önemi var mı bilmiyorum ama, senin böyle biri olduğunu hiç düşünmüyorum.”

Birbirimizi izledik. Aramızdaki hava ağırlaşıyordu sanki. “Çok önemli,” dedi alçak bir sesle.

Yatağın kenarına geçip ona doğru eğildim ve işaretparmağını hafifçe yara izine bastırdım.

“O çizimin... Sanki içimde olduğundan emin olmadığım bir şeyi görmüş gibiydin. Bencil bir insanın böyle birini yakalayabileceğini, diğer insanları senin gördüğün gibi görebileceğini sanmıyorum.”

Will’in bakışları yüzümde gezindi ve sonra tıpkı benim yaptığım gibi uzanıp parmağını çeneme kondurdu. Başını eğdi.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Ellerini kaldırdı. “Bir şey yok. Bunu söylemek bana düşmez.”

“Ne demek ‘hiçbir şey’? Sana düşmeyen ne?” Kontrolden çıkıyor gibi hissettim. Söyleyeceği şey her ne ise bu işin ona düşmesini istiyordum.

“Bence...” Avuçlarını indirdi. “Eve gidip tatil köyünde çalışmak istemiyorsan gitme. Burada kalmak istiyorsun. Gitmemelisin.”

Tırnaklarımı bileğimin iç kısmında gezdirdim. “Herkes geri dönmemi bekliyor. Gitmezsem annem beni öldürür. Bazen, *Tatil*

köyünün müdürü olduğun gün benim en gurur duyduğum an olacak, gibi şeyler söylüyor. Bunu ona yapamam."

Will elini benimkinin üzerine sardı ve kaşınmamı durdurdu. Parmaklarına baktım.

Bileğimin iç kısmındaki kızarıklığa baktık. "Başkalarının isteklerine göre bir hayat yaşayacak birine benzemiyorsun."

Yanaklarımı çiğnedim.

"Kaçırdığım bir şey mi var?"

Yavaşça başımı salladım.

Eğilip gözlerime baktı. "Anlatmak ister misin?"

Will'e baktım ve tekrar başımı salladım. Will'in beni tanımasını istiyordum. Ona her şeyi anlatmak istiyordum.

13 Ağustos 1990

Eric gitti. Ranzasına bir not bırakmış. Saydım. Sadece on üç kelime. "Maggie, özür dilerim ama ben baba olamam. Dilerim dünyadaki tüm mutluluklar senin olur." Altına adını bile yazmamış. Hamile olduğumu duyunca şaşkına döndüğünün, bebeği doğuracağımı söylediğimde şaşırdığının farkındaydım. Ama bu süreçte benim yanımda olur sanmıştım. Beni seviyor sanmıştım. Doğru düzgün bir erkek arkadaş bile seçemiyorsam nasıl annelik yapacağım? Peter, Eric konusunda haklıydı. Peter'la konuşmayalı bir aydan fazla oldu, onu özlüyorum. Ona ihtiyacım var. Anneme, babama ne söylemem gerektiğini en iyi o bilir. Kavgamızın sonucunun bu kadar uzun süreceğini hiç tahmin etmemiştim.

19

Günümüz

WHITNEY VE CAM'DE AKŞAM YEMEĞİ YEDİĞİMİZ GÜNÜN ertesi sabahı Will elinde market poşetiyle kapımda beliriyor. Saçları ıslak, benim de üzerimde hâlâ DEMLİK KAFASI baskılı pijamam var.

“Sana henüz kahvaltı hazırlama fırsatım olmadı,” diyor onu içeri davet ettiğimde. “Harika omlet yaparım.”

“Eminim öyledir.”

Poşeti tezgâhın üzerine koyuyor ve önlüğüm olup olmadığını soruyor, ben de anneminkini çıkarıyorum, üzerinde kırmızı el-malar olanı. Önlüğü takmayacağından eminim. Ama Will onu beline bağlıyor ve beni yanağımdan öpüyor, o kadar etkileniyorum ki sırtına uzanıp ipleri çözüyorum.

Will bana soru işaretleriyle dolu bir gülümseme gönderiyor ve ben de niyetimin sadece külot giydiğim gerçeği kadar açık olması için tişörtümü başımın üzerine çekiyorum.

Beni mutfak masasına doğru götürüyor ve bacaklarımı ayırıp aralarına girerek beni masanın üzerine oturtuyor.

“Arkana yaslan,” diyor ve yavaşça masanın üzerine uzamam için boynumu kavriyor. Külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor ve sonra dudaklarını göbeğime götürüp diliyle üzerinde geziniyor. Kalça kemiğime doğru ıslak bir iz bırakıyor ve parmaklarımı saçlarına götürdüğümde diz çöküyor. Will sadece dün gece beni özlediğini söylemek için duraklıyor ve bunu söylemesinin üzerine sadece birkaç saniye dayanabiliyorum.

Ben duş alırken Will ıspanaklı ve karamelize soğanlı omlet yapıyor ve Rose çiftiyle kokteyl saati için hazırlanma vakti gelene kadar günün çoğunu yatakta geçiriyoruz. Kabalık etmemek için yeterince uzun süre onlarla vakit geçiriyoruz ve sonra koşarak geri dönüyoruz. Eve doğru giden patikaya sapıyorum ama Will kolumdan çekştirerek beni kendi kulübesine götürüyor.

“Daha yakın,” diyor kulak mememi ısırarak.

Hayatımda geçirdiğim en güzel pazar günü ve dudaklarımda bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum. Ama ertesi gün, cehennemden farksız bir haftaya başlıyorum.

Pazartesi günü öğle yemeğinden sonra herkesi yemek salonunda toplayarak işletme sahibi olarak burada kalma kararımı açıklıyorum. Ellerimi arkamda kenetliyorum ki kimse ne kadar kötü titrediklerini görmesin. Bir personel, soyadım dışında Brookbanks'i işletmem için başka ne niteliğim olduğunu soruyor. Cesurca seçtiği kelimeler karşısında diğerlerinin gözleri büyüyor ama insanların sandalyelerinde öne doğru eğilmelerinden onların da aynı şeyi merak ettiklerini anlayabiliyorum. Diplomam, otelcilik deneyimim ve Filtr'ın büyümesine nasıl yardımcı olduğum hakkında bir şeyler anlatıyorum ama kulaklarıma hücum eden kan yüzünden ne konuştuğumu duyamıyorum.

Sonra klimalar bozulmaya başlıyor. Bakım ekibi çoğunu tamir edebiliyor, ancak bir aile erken ayrılmaya karar veriyor çünkü kulübelerine yeni bir tanesini yeterince çabuk yerleştire-

miyoruz. İnternette, klima ile ilgili yaşanan problemler için bizi suçlayan ve tesis yönetimini “beceriksiz”, kulübeleri ise “modası geçmiş” olarak tanımlayan tek yıldızlı sert bir eleştiri yayınlanıyor. “Üzerine para verseniz bile orada bir gece daha kalmamın imkânı yoktu.”

Ertesi akşam Jamie bana Muskoka’da harap haldeki motellerden birinin yenilenmesiyle ilgili TORONTOLU OTELCİ YOL KENARINDAKİ MOTELİ YENİLİYOR başlıklı bir gazete haberinin linkini gönderiyor. Habere göre The Daisy, “yazlık bölgenin daha serin bir tarafını arayan kentliler için retro bir oyun alanı” olarak tasarlanacakmış. Odalar tüm modern imkânlarla ve gelecek vaat eden bir iç mimarın imzasıyla yetmişli yılların dekoruna sahip olacakmış. Tuzlu su havuzuna, patenli garsonlar tarafından servis edilen ıstakoz rulolarına ve “sıradışı, nadir bulunan şaraplara” önem verilecekmiş. Bu büyük bir rekabet olacak. Tesis olarak öne çıkma savaşımızı daha da zorlaştıracak, göze çarpan, yeni, hipster onaylı popüler bir destinasyon.

Perşembe günü Will büyük resme bakma stratejisini gözden geçirdiğinde işlerin tersine döndüğünü düşünüyorum. Baxter-Lee’den dört meslektaşını arıyor ve Jamie ile bana üç yıllık planı ve önümüzdeki mayıs ayında yapılacak büyük açılışa kadar yapılması planlanan bir pazarlama kampanyasını anlatıyor. Bu plan, gösterişli bir sunumu, grafikleri ve her bölüm müdürünün bana rapor vermesini gerektirmeyen yeni bir çalışan yapılandırmasını içeriyor.

Toplantıdan kendimden emin ve heyecanlı bir şekilde çıkıyorum ve hemen rezervasyon müdürüm tarafından kenara çekiliyorum. İstifasını veriyor. The Daisy’de müdürlük pozisyonunda çalışacakmış.

Havanın sıcak olması da işin cabası. Hava o kadar durgun ki gölün dibi bile görülüyor. Bu öyle bir ağustos sıcağı ki öğleden

sonra insanları kapalı alanlara çekiyor ve kapıdan dışarı çıkmaya cesaret ederseniz bedeninizin her santiminde ter birikiyor. Ağzınızdan çıkan her üçüncü cümlemin, *Çok sıcak*, olduğu türden bir sıcak var.

Will ve ben akşamları serinlemek için aile iskelesine yüzme-ye gidiyoruz. Göl çarşaf gibi ve düz yüzeyinde benek benek ölü böcekler var ama hava o kadar sıcak ki sulu bir mezarda yüzüyor olmamız umurumuzda değil. Kollarımızı ve bacaklarımızı açmış, sıvı gökyüzünde bir çift yıldız gibi süzülüyoruz. Karaya döndüğümüzde Will yemek pişiriyor ve ben de oynadığımız evcilik oyununu sevmiyormuş gibi yapıyorum. Telefonunun zili çaldığında izin isteyip gitmesi beni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorum. Jamie'nin, Will'in bir şeyler sakladığı hakkında söylediklerini düşünüyorum ve onun haklı olmadığına inanıyorum.

“BUGÜN HİÇ YEMEK YEDİN Mİ?”

Masamdaki küçük iş başvuruları yığınınından başımı kaldırdığımda Peter'ın ofisin kapısında dikildiğini görüyorum.

“Kahvaltı ettim,” diyorum.

Bu sabah alt kata indiğimde Will kahveyi çoktan demlemişti. Masada greyfurt suyu vardı. Ekmek kızartma makinesinde ekmek. Bana, evde nasıl biri olduğuna dair fikirler veren bu anları izliyorum. Evdeki hayatından bana hiç bahsetmese bile.

Will bana, “Beş dakika otur,” diye emretmiş, önüme bir tabak çırpılmış yumurta, domates, avokado ve kızarmış ekmek koymuştu. Bu, yedi saat önceydi.

Peter başını eğip kıcımlı kaldırmamı işaret ederek, “Yaptıklarımın tadına bakacak biri lazım bana,” diyor. Peter'ın yaptığı her şey çok azdır. Çok az konuşur. Sessizce hareket eder. Sinir-

lenmez. Dudakları o düz çizgi halini nadiren bozar. Tüm savurganlığını işine döker. Limonlu lavantalı kek, kakule soslu fıstıklı portakallı zeytinyağlı kek, tuzlu karamelli cevizli turta.

Rezervasyon müdürlüğü pozisyonu için yapılan başvurulara bakıyorum. Elime çok uzun aralıklarla ve az sayıda başvuru geliyor ve adayların çoğu büyük ölçüde niteliksiz. Kariyer değişikliği yapmak isteyen bir kamyoncu. Bir pilates eğitmeni / tarot kartı okuyucusu.

“Hadi ama. İşin bittiğinde bu kâğıtlar bir yere gitmiş olmayacak,” diyor ve sessizce mırıldanıyor. “Aynı Maggie gibisin.”

“Bunu duydum,” diyorum, sandalyemden kalkıp Peter’a en iyi öldürücü bakışımı atıyorum, ama içten içe bunu duyduğuma memnun oluyorum.

Halı kaplı koridorda onu takip ederken sallanan kapıdan geçip kulübenin, personelin kullandığı koridor kısmına girdiğimde aniden bir korkuya kapılıyorum. Peter’ın kolunu tutuyorum, duruyor.

“İşi bırakmıyorsun, değil mi?”

“Tabii ki bırakmıyorum,” diyor.

Elimi göğsüme koyuyorum ve gözlerimi yumarak derin bir nefes veriyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda sanırım Peter’ın ağzının köşeleri görünemeyecek kadar küçük bir mesafe kadar olsa bile yukarı kalkmış ama sakalı yüzünden bunu anlamak zor.

“Bir keresinde annene, benden kurtulmak istiyorsa beni buradan sürükleyerek çıkarması gerektiğini söylemiştim. Şimdi de sana aynı şeyi söylüyorum.” Söylediklerini anladığımdan emin olmak için bekliyor ve sonra pasta mutfağına doğru ilerlemeye devam ediyor.

Mayalı ekmek kokusu, Peter’ın paslanmaz çeliklerle dolu kutusal alanına girmeden önce bize ulaşıyor. Ekşi maya değil; o kokuyu öyle iyi biliyorum ki neredeyse hatlarını hissedebildiğim

fiziksel bir nesne halini alabiliyor. İçeride yuvarlak, baget, dik-dörtgen şekillerde üzerlerine yağ sürülmüş ekmek hamuru düğümleri çalışma tezgahını boydan boya kaplıyor. Mutfağı daha önce de böyle görmüştüm, Peter yeni bir tatlı menüsü üzerine çalışırken ya da deneysel aşamalarından birinde de mutfak bu halde olurdu; dondurulmuş muhallebi favorimdi. Ama üzerinde denemeler yaptığı şeyler hep tatlı çeşitleri olurdu.

“Sanırım bir değişiklik yapmanın zamanı geldi,” diyor, sade görünen dörtlü bir kümeden bir parça koparıp bana uzatıyor.

“Neden?”

Kendisi de bir parça alıp ağzına atıyor ve cevap vermeden önce çiğniyor.

“Ekşi mayalı olanı Maggie seçti. Sen de sana ait bir şeyler olsun istersin diye düşündüm. Senin vizyonuna uyacak bir şey.” *Vizyon* kelimesini, etrafında tırnak işareti varmış gibi söylemiyor. Peter restoran bölümünü ve yemekleri daha gündelik hale getirmek, beyaz keten masa örtülerini kaldırmak ve menüyü küçültmek istediğimi biliyor.

Boğazım düğümleniyor. “Ekşi mayalı ekmeğe bayılıyorum.”

“Ben de,” diyor sessizce.

Elimdeki ekmek parçasını işaret ediyor ve ben de ağzıma atıyorum. Sıcak, yumuşak ve bu kadar sıradan görünen bir şey için şaşırtıcı derecede tereyağlı.

“Vay canına,” diyorum ama Peter tepki vermiyor. Bana bir dilim zeytinli ekmek uzatıyor. Birlikte sessizlik içinde çiğniyoruz. Havamızı değiştirecek bir müzik de çalmıyor, göz temasından kaçınarak ekmekleri birbiri ardına yiyoruz. Her ısırtıkta veda ediyormuşum gibi hissediyorum. Avucumun kenarıyla bir damla gözyaşımı siliyorum ve Peter bunu fark etmemiş gibi davranıyor.

İşimiz bittiğinde, “İlk yediğim,” diyorum.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diyor Peter. “Çırpılmış tereyağı.”

İç çekiyorum. “Artık ekşi mayalı ekmeğin olmadığına inanmıyorum.”

“Ne zaman istersen senin için yaparım. Başlangıç mayası benim tek evladım. Ondan vazgeçmeyeceğim.” Eli ağzının ortasında donup kalıyor. “Özür dilerim,” diyor. “Öyle demek istememiştim...”

Neden özür dilediğini anlamam bir saniyemi alıyor. “Sorun değil, Peter. Tüm bunlarla uzun zaman önce barıştım,” diyor ve bir süre sonra ekliyorum, “Annemin günlüğünü okuyorum. Onu tanıdığını biliyorum. Eric’i yani.”

Buzdolabına gidip bir dilim kaşar ve dünden kalmış birkaç parça pişmiş jambon çıkarıyor. Onları dilimliyor, bir parça ekmeğin üzerine tereyağı sürüyor ve hepsini bir tabağa yerleştirip önüme itiyor.

Peter, “Onu iyi tanıımıyordum ama onun hakkında bildiklerim de hiç hoşuma gitmiyordu,” diyor. “Yakışıklı bir adamdı. Çok çekiciydi. Kendini çok beğenirdi. Belki de kıskanıyordumdur diye düşünmüştüm.”

Çiğnemeyi bıraktım.

“Tekrar peşine düşmeyi mi düşünüyorsun?” diye sorduğunda başımı iki yana sallıyorum.

“O gemi çoktan kalktı.”

Başını aşağı yukarı sallıyor ve bir süre sonra, “Annen seni on baba gücünde sevdiğini söylemişti,” diyor.

“Tam ona göre sözlermiş.” Peter’la burada ne kadar zaman geçirdiğimi, onu çalışırken ne kadar çok izlemiş olduğumu düşünüyorum. “Ama benim için sen de vardın.”

“Kendi babanın yanında olmasıyla aynı şey değil ama.”

“Daha iyi,” diyorum ona. “Çok daha iyi.”

İkimiz de bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyoruz. Mutfaka çöken sessizlik, Peter’ın çaldığı müziklerden bile daha gü-

rültülü hissettiriyor. “Peki, sen iyi misin? Annemi özlediğini biliyorum.”

Göz ucuyla beni izliyor. “Maggie benim en iyi arkadaşımdı. Onu deli gibi özlüyorum.”

“İkiniz hiç...” Duraksadım. “Yani merak ettiğim siz hiç...” Ona gizlice bir bakış atıyorum, Peter bana dönüyor. “Hiç arkadaştan fazlası oldunuz mu?” Günlüğü yeniden okumaya başladığımdan beri aklımda olan bir soru bu.

Peter hiçbir şey söylemiyor. Ben de nefes almıyorum. “Maggie şu an burada olmalıydı,” diyor tavana bakarak. Başını iki yana sallıyor ve sonra bakışları gözlerimle buluşuyor. “Yakınlaştığımız zamanlar olmuştu.”

Elinde bir parça peynir tutan Peter’a bakıyorum.

“Maggie’yle tanıştığım ilk gün ona âşık olmuştum.” Gözleri parlıyor. “Bana tatil köyünü gezdirmiş, durmadan konuşmuştu ve o yanımdayken asla yalnız kalmayacağımı düşünmüştüm. Öyle de oldu.”

“Annem bana bundan hiç bahsetmemişti,” diye fısıldıyorum.

“Maggie özel hayatını paylaşmayı sevmezdi, bana kalırsa ke-tum biriydi. Her zaman böyle değildi ama.” Peter biraz gülümsüyor. “Onunla birlikte olmak için uzun süre bekledim. Sen doğduktan sonra ona ne hissettiğimi söyledim. Ama sen büyüyene kadar onu bir randevuya götürmeme izin vermedi.”

“Ne zamandı bu olanlar?” Nefes nefeseyim. Başım dönüyor.

“Sen ve Whitney arkadaş olduğunuzda, birbirinizde kalmaya gittiğinizde ve buralarda birlikte koşturduğunuzda. Sanırım o zaman biraz rahatlayabileceğini hissetti.”

Bu çok uzun zaman önceydi. On yaşındaydım.

“Ben evlenmek istiyordum, o da bunu biliyordu. Hazır olduğumu sanıyordum, ama sonra sen...” Duraklıyor, kelimelerini se-

çiyor. “Ergenliğinde zor bir dönemden geçiyordun ve o da kendini suçladı. Daha iyi bir anne olmayı beceremezken iyi bir eş olmasının mümkün olmadığını söyledi. Burayla ilgilenmeyi sana tercih ettiğini düşündüğünü biliyorum, belki biraz daha az çalışabilirdi ama tesisi işletmek iyi yaptığını düşündüğü tek şeydi.”

Yiyeceklerle dolu tabağıma bakıyorum, suçluluk duygusu boğazımdaki ekmeği kurşuna çeviriyor. Peter ve annem bir çift miydi yani? En kötüsü de bunu hayal edebiliyor olmam. Birlikte ne kadar mükemmel olurlardı.

Özür dilemeye başlıyorum ama Peter başını sallıyor. “Sorun sen değildin, Fern, gerçekten. Her şey çok daha karmaşıktı. Yıllarca çok tartıştık ama her zaman birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulduk.”

Bir anı. Toronto’da annem ve Peter ile akşam yemeği. Kutu taşımaktan ve Ikea mobilyalarını monte etmekten yorgun düşümüz. Anneme sarılıp iyi geceler dilemem. O sefer vedalaşmak çok zordu. Kaldırımında yürürken son bir el sallamak için arkamı dönüşüm. Peter’ın kolunu anneme dolaması. Annemin ona bakıp gülümsemesi.

“Annemle birlikte ilk daireme taşınmama yardım ettiğiniz zamanı hatırlıyor musun?”

Peter’ın gülümsemesi dudaklarını aralıyor. “O eve üçümüz aynı anda zor sığıyorduk. Maggie şifonyerin üzerine tam ortalanana kadar aynanı bana üç kez astırmıştı.”

“Sen ve annem bir gece otelde kalmıştınız.”

“Seni yerleştirdikten sonra birkaç gece daha kaldık. Bunu sana söylememiştik.”

Hiçbir şeyden şüphelenmemiş olmama inanamıyorum. “Öldüğü zaman da ilişkiniz devam ediyor muydu?”

“Hiç olmadığımız kadar beraberdik.” Peter yüzümdeki şaşkınlığı görüyor ve omzumu okşuyor. “İlişkimiz alışlagelmiş ilişkilerden değildi. Biz birbirimizin en iyi arkadaşıydık ve bazen de... partnerdik. Maggie’nin verebileceğinden daha fazlasını istemiştım ama ondan bu kadarını alabildiğim için şanslı olduğumu düşünüyorum.”

Bu, duyduğum en hüzünlü ama en tatlı şey olabilir.

Gitmeden önce Peter bana iki kâğıt torba dolusu artık ekmek veriyor.

Tekrar ne zaman müzik çalmaya başlarsın?” diye soruyorum giderken.

Çalışma masasının yanındaki eski kırık kasetçalara bakıyor. “Annenin şu kapıdan girip bana sesini kısmamı söylemeyeceği bir güne hazır olduğumda.”

“O zaman için sana bir çalma listesi yapacağım,” diyorum. “Annemin gerçekten nefret edeceği bir şey.”

O AKŞAM GEÇ SAATLERDE EVE GERİ DÖNDÜĞÜMDE YÜREĞİMDE BİR ağırlık var sanki. Ama sonra Will’i ocağın başında, üzerinde beyaz bir gömlek ve annemin önlüğüyle görüyorum. Will’in benim mutfağında, üzerinde o önlükle görmeyi seviyorum. Ne kadar çok çalıştığım hakkında tek kelime etmesini seviyorum. Bu sabah önüme kızarmış ekşi mayalı ekmek koyduğunda burnumu öpmesini ve *Seninki kadar güzel değil* demesini seviyorum. Ben de ona, ekmek bayatken ve elektrik kesintisi sırasında tavada pişirilirse daha iyi olduğunu söylüyorum.

Will, onu izlediğimi fark edince omzunun üzerinden bana gülümsüyor. “Sadece biraz sebze kızarttım. Umarım senin için de uygundur.”

“Mükemmel,” diyorum yanına giderek. Tavadan bir bezelye tanesi kapıp bana yediriyor.

“Söz veriyorum bir gün senin için yemek yapacağım,” diyorum çiğnerken.

“Öyle mi? Whitney ve Cam ile yediğim yemek dışında, biri bana yemek yapmayalı uzun zaman oldu. Annabel su kaynatmayı, fırına donmuş pizza koymayı ve mikrodalgayı kullanmayı biliyor, hepsi bu.”

Bu, Will’in kız kardeşi hakkında gönüllü olarak bilgi verdiği birkaç andan biri. Makyaj sanatçısı olduğunu ve Toronto’da çekilen bazı büyük prodüksiyonlarda çalıştığını biliyorum. Yemek pişiremediğini de biliyorum. Ama Will bizi bir balonun içine hapsetti; buradaki tatilini ev hayatından ayrı tutuyor.

“Peki ya Jessica, o sana şarap içirip yemek yedirmedi mi?” Will’in eski sevgilisi hakkında henüz hiç konuşmadık ve onun baloncuya girip girmeyeceğinden emin değilim.

“Menü hazırlamaktan anlıyordu.”

Sessiz kalıyorum, bir süre sonra Will devam ediyor.

“Aramız pek iyi sayılmazdı,” diyor tavaya bakarak. “Zamanını boşa harcadığımı ve birine bağlanabilecek biri olmadığımı söyledi. Sofia’yla fazla içli dışlı olduğumu düşünüyordu.”

“Sence?”

“Haksız değildi. Bu işin uzun vadede yürümeyeceğini başından beri biliyordum.”

“Çünkü...” Will daha fazla ayrıntı vermeyince soruyorum.

Will nefes veriyor. “Bu onu rahatsız ediyordu, benimle yaşamaları bile ona garip geliyordu. Ama işin doğrusu, yeğenim ve kız kardeşim bir ilişkinin önünde büyük bir engel gerçekten de.”

“Kimin için? Senin için mi, kız arkadaşların için mi?”

“Sanırım iki taraf için de. Ev ve iş arasında koşturmaktan başka insanlara pek yer kalmadı.”

Will’in yüzümün önünde devasa bir kırmızı bayrak salladığını hissediyorum. “Bu bana ciddi ilişki yaşamadığını söyleme şeklin mi?” Bunu elimden geldiğince kayıtsızca söylemeye çalışıyorum.

“Bu benim sana bu tip ilişkilerde iyi olmadığımı söyleme şeklim. Jessica hayal kırıklığına uğrattığım ilk kadın değildi. Ben harika bir erkek arkadaş değilim. Jessica benden paylaşabileceğimden daha fazlasını istedi.”

“Senden daha fazlasını mı?” Alay ediyor gibi yapıyorum ama kalbim çarpıyor. “Bunu kim ister ki?”

Will kara gözleriyle beni iğneliyor. “Sen istemezsin herhalde, ha? Erkek diyetin falan derken...”

Ona gerçeği -o ne kadarını paylaşmak isterse tamam diyeceğimi- söylemeyi düşünüyorum ama sonra Peter’in da annem hakkında neredeyse aynı şeyi söylediğini hatırlıyorum. Kendini ona tam olarak veremeyen biriyle onlarca yıl geçirmişti. Annemin Peter gibi olduğumu söylemesini hep sevmişimdir ama bu açıdan onun gibi biri olamam.

Onun yerine, “Yemek için bu kadar geç saate kadar beklemek zorunda kaldığın için kusura bakma,” diyorum. Saat neredeyse dokuz.

“Önemli değil. Genelde bizim kızlarla erken yerim.” Yemekleri tabağa koyarken bana hızlıca sırtıyor. “Şu anda kendimi çok sofistike hissediyorum.”

“Çok sofistike görünüyorsun.”

Eğilip önlüğüne bakıyor. “Önlüğüme bayıldın,” diyor.

“Bu kadar hoşuma gitmesi tuhaf,” diyorum.

Ama kafamdaki kelimeler farklı bir şey söylüyor.

Kafamın içindeki sesimden yankılanan kelimeler, *Seni bu kadar çok sevmem tuhaf*, diyor. Elbette bu kelimeler yanılıyor.

15 Haziran, On Yıl Önce

WILL VE BEN DAİREMDEKİ YATAĞIMIN UCUNA OTURMUŞ, birbirimize bakıyorduk. “Lisedeyken asi bir dönemden geçtiğimi söylemiştim ya,” dedim ve Will başını salladı. “Çok kötüydü. Annemin eski günlüklerini bulduktan sonra başlamıştı, bir tane-sini bana hamile kaldığı yaz yazmış.”

Başımı tavana doğru kaldırdım, burnumun ucu yanıyordu. Bunun beni hâlâ bu kadar üzüyor olması aptalcaydı.

“Eskiden Peter’ın babam olduğunu düşünürdüm.” Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. “Yani, olmadığını biliyordum ama içten içe öyle olmasını umuyordum. Günlüğü okuyana kadar öyleymiş gibi davrandım. Öyle olmasını öyle çok istemişim ki.” Will’in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Yanağımdan dökülen bir damla yaşı sildim. “Annem ondan, yani biyolojik babamdan hiç bahsetmedi. Bir yaz boyunca tatil köyünde çalıştığını biliyordum ama hepsi o kadar.” Will’e baktım, utanmışım. “Böyle bir şeyi benden saklamalarının berbat bir şey olduğunu biliyorum, ama mantıklı değildi, anlıyor musun? Whitney ve ben bir ara kafayı CS’ı takmıştık ve DNA analizinin Peter’ın gerçek babam olduğunu göstereceğine dair bir fantezim vardı. Peter ve ben birbirimize bazen öyle benziyoruz ki.”

Peter’la neredeyse annem, büyükannem ve büyükbabamla geçirdiğim kadar çok zaman geçirmiştım. Annem gelemediğinde futbol maçlarıma Peter gelirdi. İlk regl dönemimde okuldan sonra yanımda olan Peter’dı. Bana araba kullanmayı, mükemmel karışık CD hazırlama sanatını öğreten Peter’dı. Ne zaman alaycı olsam, annem Peter ile çok fazla zaman geçirdiğim için söylenirdi. “Büyüdüğümde bile, annem ve Peter’ın beni karşılarına oturup gerçeği söyleyecekleri umudunu korudum.”

Will’in elinin benimkine yaklaştığını hissettim. Yine kaşınıyordum.

“Her neyse, Peter benim babam değil. Babam, tatil köyünde cankurtaranlık yapan Eric adında bir adammış. Hepsi günlükte yazıyordu. Annemle ilişkileri, birbirlerine nasıl âşık oldukları, annemin hamile olduğunu öğrenince adamın onu nasıl terk ettiği. Çok öfkeliydim.” Titrek bir nefes verdim, Will elimi sıktı.

“Uzun lafın kısıası, annemin Eric’le iletişim kurmasını sağladım. Eric’in bir karısı ve çocukları vardı ve onların benden haberdar olmasını istemiyordu. Benimle tanışmak da istememişti. Benimle telefonda konuşmayı bile reddetti. Bu beni çok kötü etkiledi. İçki içtim. Hem de çok. Birçok kez bilincimi kaybettim. Erkeklerle ilgili meselelerde bazı kötü kararlar verdim,” diye ekledim hızlıca. “Dersleri astım, futbol takımından atıldım ve bir traktör çaldım.”

“Ne yaptın?” diye sordu Will.

“Bir traktör çaldım.” Ona tüm hikâyeyi, partiyi ve beni çıplak bir halde Trevor Currie’nin çiftliğinde traktör “sürmeye” götüren o deli cesaretini anlattım. Trevor, ailesinin saatlerce eve gelmeyeceğini söylemişti. Sanırım her şey bunun üzerine başlamıştı. Bunu tek başıma yapmamın imkânı yoktu. Polis arabasında üzerimde bir oduncu gömleğiyle ayılmam dışında pek bir şey hatırlamıyordum. Will beni dinlemiş, bakışlarını yüzümün yan tarafına sabitlemişti. Bir kez bile tepki vermemişti.

“Bu olay Whitney için kırılma noktasıydı. Büyük bir kavga ettik. Kendimi riske atmaya devam edersem arkadaşım olamayacağını söyledi ve ben de bunun sorun olmadığını, çünkü Cam’le çıkmaya başladığından beri çok boktan bir arkadaş olduğunu söyledim. Benimle konuşmayı kesti ama ben partilemeye devam ettim. Bir gece annem çalışırken tanımadığım birkaç kişiyi eve davet ettim. Evin arka tarafında bir güneşlenme odası var, orada içiyorduk. Sonunda banyoda bayıldım. Başımı lavaboya çarpmış olabileceğimi düşündüler çünkü duman kokusuna uyanmamıştım.” Hastanede uyandığımda beyin sarsıntısı geçirmiştim ve alnımda kaz yumurtası kadar bir şişlik vardı.

“Duman mı?”

Önce Will’in elimin üzerindeki eline, sonra da ona baktım. Gözleri kocaman açılmıştı. “Küçük bir yangın çıktı. Benim sigara izmaritlerimden biri mi yoksa bir başkası mı başlattı bilmiyorum. Birisi dumanı görünce pansiyonu aramış. Annem beni bulmak için doğruca eve girmiş ve Peter da peşinden gitmiş. Banyo kapısını kırıp açmışlar.” Gözlerimi tekrar kapattım. “Yangın güneşlenme odasını yakıp kül etti ama hepimiz hayatta kaldığımız için çok şanslıydık.”

Hastanede, hayatımda yaşadığım en şiddetli baş ağrısıyla ve boğazımda bir yanma hissiyle uyandığımı hatırlıyorum. Annem yatağın yanında oturuyordu, sağ kolundaki yanığı bir bandajla kapatmıştı, yüzü şiş ve kıpkırmızıydı. Gözleri sanki saatlerce klorlu suda yüzmüş gibiydi. Onu hiç bu kadar perişan görmemiştım.

Derin bir nefes aldım ve Will kolunu omzuma dolayarak beni kendine doğru çekti. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan öylece kaldık.

“Annem hayatımı kurtardı, her şeyimi ona borçluyum,” dedim. “Bu yüzden işletme fakültesine başvurmamı ve Brookbanks ailesinin kariyer yolunu takip etmemi önerdiğinde ona hiç itiraz

etmedim.” Will arkasına yaslanıp bana baktı. “Hayatımı mahvettim ama annem parçaları toplamama yardım etti. Hem, yapacak daha iyi bir şeyim de yoktu. Sen bir sanatçısın ama tatil köyünde çalışmayacak olsaydım ne yapardım, hiçbir fikrim yok. On yıllık bir planım yok.”

Will yüzümü avuçlarının arasına aldı ve çok yavaş bir sesle, “On yıllık planlar saçmalığın daniskası,” dedi.

Güldüm. Onca şeyden sonra beklediğim tepki bu değildi.

“Ciddiyim,” dedi ellerini yüzümden çekerek. “Sanki on yıl sonra nerede olacağımı ya da kim olacağını bilen biri varmış gibi.”

“Sanırım haklısın, ama ben de bir tür plan istiyorum. Sana imreniyorum. Hayatımla ilgili her şeyi çözmüştün. Benimse hiçbir fikrim yok.”

Will kısa bir süre bu söylediğimi düşündü. “Ama eve geri dönmek istemediğini biliyorsun, değil mi?”

“Evet, bunu biliyorum,” diye isteksizce kabul ettim.

“Tatil köyünü işletmek istemediğini de biliyorsun?”

“Evet,” dedim, mum ışığının gözlerinde dalgalanmasını izleyerek.

“Annen hayatını kurtarmış olabilir ama bu hâlâ *senin* hayatın, Fern.”

Uzun bir süre birbirimize baktık.

Will sonunda, “Yani ileride kendini nerede görmediğini biliyorsun,” dedi. Eskiz defterini ve kalemini eline aldı ve defterin son sayfalarından birini açtı. En üste FERN’ÜN BİR YILLIK PLANI başlığını atmasını izledim. Ve sonra şunları yazdı.

1. BROOKBANKS TATİL KÖYÜ’NDE ÇALIŞMAYACAĞIM.

2. MUSKOKA’DA YAŞAMAYACAĞIM.

“Bir yıllık plan mı?” diye sordum.

“Bir yıl, on yıldan daha gerçekçi görünüyor, sence de öyle değil mi? Ve bir plan istediğini söylemiştin.” Sayfayı işaret etti. “Hadi bir tane yapalım.”

Tekrar deftere baktım. Büyük harflerle yazmıştı, kendi el yazısı gibi farklı bir yazma stiliydi. Kelimeleri siyah beyaz renklerde görmekte radikal bir şey vardı, sanki onları yazarak alternatif bir gelecek mümkün hale gelmişti.

“Ah,” dedim. “Aslında bu çok mantıklıymış. Ama senin de bir tane yapman gerekiyor.” Deftere uzandım. WILL’İN BİR YILLIK PLANI başlığını karşı sayfaya yazarak, “Senin planında neler olacak sence?” diye sordum.

“Bu sorunun cevabı kolay.” Ellerin üzerine yaslandı. “Beş parasız kalacağım.”

Dudaklarımı büküp ona takıldım. “Planın beş parasız kalmak mı?”

“Sayılır. Ürettiğim eserler konusunda ciddiymim. Güzel bir apartman dairem olsun diye sıkıcı bir ofis işine girip kravat takacak değilim. Sanat benim için bir hobi değil. Ya hep ya hiç. Duvar resimleri ve belki yarızamanlı bir işle kirayı ödeyebileceğimi ve zamanımın geri kalanını *Ev Arkadaşları* üzerinde çalışarak geçirebileceğimi düşünüyorum.”

“Yani,” dedim ve şöyle yazdım.

1. *BİR OFİSTE ÇALIŞMAYACAĞIM (KRAVAT TAKMAK YOK).*
2. *ÇULSUZ SAYILIRIM.*
3. *SANATA BİR HOBİ GİBİ DAVRANMAYACAĞIM.*

Sayfayı Will’e gösterdim.

“Bana uyar,” dedi. “En iyi hali, *Ev Arkadaşları*’nın bir gazetede yayımlandığı versiyonu olurdu.”

“Tamamdır.” *Ev Arkadaşları*’nı listeye ekledim.

“Harika,” dedi Will. “Seninkinde başka ne olmalı?”

Gözlerimi sayfaya diktim. “Emin olduğum diğer tek şey Toronto’da kalmak istediğim.” Will kalemi elimden aldı ve listeye ekledi. “Bunun dışında ne istiyorum gerçekten bilmiyorum,” dedim.

“Olsun.” Will kalemi dişlerinin arasında tutarak mırıldanır gibi bir ses çıkardı. “Peki, *Gerekirse bir sene içinde planı güncelle*, maddesine ne dersin?”

“Olur,” dedim. Will yazmayı bitirirken ben de kendimi yatağa attım ve tavandaki çatlağa baktım. Will defteri masanın üzerine koydu.

“Neden yorgun olduğunu anlayamıyorum,” dedi, sonra da yatağımın yanında duran kavanozun içindeki mum hariç diğer tüm mumları söndürdü ve yanıma sırtüstü uzandı.

“Böyle iyi mi?” diye fısıldadı.

“Evet,” dedim bir kez daha esneyerek. “İyi oldu.”

Konuşmaktan boğazım kurumuştı ama öğrenmek istediğim bir şey daha vardı.

“Bugün sana işletme okuduğumu söylediğimde, bunun ak-lının ucundan bile geçmeyeceğini söylemiştin. Tahmin edecek olsaydım, sence ben ne okuyor olurdum?”

“Bilmiyorum. İngilizceyle ilgili bir bölüm olabilir. O elindeki dergiye şiir yazıyor olabileceğini düşünmüştüm.”

“O kadar ilginç biri değilim.”

“*Daha da ilginçsin.*”

Kelimeler aramızda tatlı ve olgunlaşmış şeyler gibi asılı kaldı.

Yan yana duran ellerimize, sonra yine Will’e baktım. Parmak-larımı onunkilere dokunana kadar yaklaştırdım.

“Keşke benim de senin sanata verdiği değer gibi önemseyeceğim bir şeyim olsaydı,” dedim bir süre sonra.

“Bir gün sen de bulacaksın,” dedi serçe parmağını benimkinin etrafına dolayarak. “Bunun ne olduğunu bulmak için zamana ihtiyacın var sadece.”

Vücudumdaki her bir sinir ucu küçük serçe parmağıma doğru koştu. Will’in, kalbimin davul gibi attığını duyabildiğinden emindim.

“Annemin benden nefret etmesini istemiyorum,” diye fısıldadım.

Serçe parmağıımı sıktı. “Etmeyecek. Güven bana, tamam mı?”

“Tamam.” Gözlerimi açık tutmaya çalışarak kırıştırdım ve tavana baktım. “Sana güveniyorum.”

Göz kapaklarım ağırlaşana ve mum kendi kendine yanıp sönene kadar böyle kaldık.

18 Ağustos, 1990

Peter dün bize geldi. Anneme midemi üşüttüğümü söyledim, yatağımdan hiç çıkmıyorum. Peter hasta görünmediğimi söyledi. Eric'in gittiğini biliyordu; herkes biliyordu. Peter, Eric'in beni incitip incitmediğini sordu, ben de ona sandığı şekilde incitmediğini söyledim, sonra da ağlamaya başladım. Peter yanıma uzanıp beni kendisine çekti. Beni, dur durak bilmeden konuşmamı ve müzik çalarına gizli gizli Anne Murray'in Greatest Hits kasedini koymamı öğlediğini söyledi. Beni kıskanmış olabileceğini düşündüğünü söyledi. Sonra elimi dudaklarına götürüp eklemelerimden yavaş yavaş öptü ve bana bir şey söylemek istediğini söyledi. O an kalbimin durduğundan emindim. Çünkü ne diyeceğini biliyordum ve bunu söylemesine izin veremezdim. Doğru zaman değildi. O daha ağzını açamadan hamile olduğumu söyleyiverdim. Son zamanlarda aklımdan geçen her şeyi ona anlattım; bebeği tek başıma büyütmek zorunda kalacağımı ve seyahatimi iptal edeceğimi ve tatil köyünde yönetici olmayacağımı ama bunlara rağmen bebeği istediğimi anlattım. Ben konuşurken hiçbir şey söylemedi. Söyleyeceklerim bittiğinde, "Peki, Maggie," dedi. Sonra da alnımdan öpüp ben uykuya dalana kadar sırtımı okşadı.

21

Günümüz

WILL KAPIYI ÇALDIĞINDA JAMIE VE BEN OFİSTE BİLGİSAYARIN önünde oturuyoruz.

Ona bakıyorum ve sonra saati fark ediyorum. “Kahretsin. Çok özür dilerim.”

Whitney ve Cam’in akşam yemeği için bir saat önce gelmiş olmaları gerekiyordu.

Will’in buradaki son haftası ve ben de günde on iki saat çalışıyorum. Başka seçeneğim yok. Kendime bunun sadece geçici bir süreliğine böyle olduğunu, kendi yerimi açsaydım benzer korkunç dönemler olacağını ve yoğunluğun yavaşlıktan daha iyi olduğunu söylüyordum. Ama şarap servisinden sorumlu çalışanımız Zoe bu sabah istifasını vermiş -The Daisy’deki şarap işlerini üstlenecekmiş- ve cesaretimin kırılmaması çok daha zor hale gelmişti.

“Sorun değil,” diyor Will. “Whitney ve Cam ikinci kokteyllerini içiyor ve Whitney’in annesi arayıp Owen’in uyuduğunu söyledi. Taze-ebeveyn cennetindeler.”

Will benim başaramadığımı başarmış ve onları bebekten uzakta geçirecekleri ilk gece için tatil köyünde kalmaya ikna etmişti.

“Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Mesajlarımıza cevap vermedin.”

Ofisin etrafına şöyle bir bakıyorum. Telefonumu nereye koyduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Jamie, “Birileriyle oynamakla meşgul,” dediğinde göğsüne vuruyorum.

“Şaka yapıyor,” diyorum Jamie’ye kaşlarımı çatarak. “Anlaşılacağı üzere.”

Will bunu komik bulmamış gibi görünüyor.

Jamie bana, “Hadi git,” diyor, ben telefonumu bulmak için masanın çekmecelerini karıştırırken. “Sanırım şimdilik yapabileceğimiz her şeyi yaptık.” Jamie dansla ilgili tüm ayrıntıları tamamlarken ben de rezervasyonlarla ilgilenmeye çalışıyordum.

“Emin misin?”

“Evet,” diyor bir yığın kâğıdın altından telefonumu çıkararak “Hadi git artık.”

Yürürken Will’e günümün nasıl geçtiğiyle ilgili şeyler anlatıyorum, 15 numaralı kulübeyi geçerken Rose çiftine el sallıyorum. Will’in henüz davetine icabet etmediği bir kokteyl sözü var. Pazar günü onlara gittiğimizde, Will elini belime koyarak beni tek kişilik geniş koltuğa oturtmuş ve Bayan Rose ellerini birbirine vurarak, “Ne kadar da mutlu bir olay, değil mi?” diye cıvılamıştı. Mutluyum. Will’le mümkün olan her anı birlikte geçiriyoruz ve bu çok kolay ve doğru geliyor. Ama yaz sonsuza dek sürmeyecek.

20 numaralı kulübenin köşesini dönmeden önce ağaçların arasında rengârenk kâğıt şeritler ve balonlar görüyorum. Kapının üzerinde “EVİNE HOŞ GELDİN BABY!” yazan bir tabela asılı. Whitney ve Cam verandada durmuş, abur cubur çekmecesini yağmalamış çocuklar gibi sırtlıyor.

“Sizi canavarlar.”

Whitney beni kucaklayarak, “Will’e bu lakap konusunda gerekli uyarılar yapıldı, gerisi kendi mesuliyeti altında,” diyor. “Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama buraya geri dönmen, çocuğumun doğumu da dahil olmak üzere başıma gelen en iyi şey.”

Gülüyorum, bu haftanın stresinin azalmaya başladığını hissediyorum. “Daha fazla arkadaşla ihtiyacın var.”

“Benim çok arkadaşım var,” diyor. “Üstelik onlar bana senin yaşattıklarını yaşatmadılar. Ama senin kadar iyi değiller.”

Will bizi, evimden ödünç aldığı örtüler ve şamdanlarla piknik masasını kurduğu, ortasında kır çiçekleri, birbirinin içine geçmiş mor yıldız çiçekleri, altınbaşaklar ve benim en sevdiğim olan çarkıfeleklerden oluşan bir buketi yerleştirdiği devasa bir vazosunun bulunduğu ön güverteye yönlendiriyor.

Kulübeye giriyor ve bir elinde benim için bir cin tonik, diğerinde bir peynir tahtası ile geri dönüyor.

Will, “Muskoka’daki en taze misket limonları,” diyor içkiyi bana uzatırken.

Whitney akşam yemeğinde, “Geçen hafta cevaplamak zorunda kaldığım soruların sayısına inanamazsın,” diyor. Will mantarlı risotto yapmıştı. “Makarna mı risotto mu? Mantar mı domates mi? Tercih ettiğiniz peynir çeşitleri?”

Will’e bakıyorum.

“Her gün tüm hayatımı değiştirmeye karar vermiyorsun,” diyor ve sesi hayranlık dolu çıkıyor. Daha önce hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Cam boğazını temizleyene kadar ona baktığımı ve dolambaçlı sohbet akışının durduğunu fark etmiyorum.

Sessizlik içinde Peter’in bitter çikolatalı pastasının tadını çıkarıyoruz. Will tarifini istediğini ama Peter’in kendisinin pişirmesini teklif ettiğini söylüyor. Peter’in bir insana bu kadar çabuk

ısladığını nadiren görmüşümdür. Dün, “arkadaşımla” paylaşmam için bana limonlu haşhaş tohumlu ekmek vermişti. Bu gece için Peter’i davet etmiştik ama o hâlâ dans gecesini için ekmekleri mükemmelleştirmekle meşgul olduğunu söylemişti.

Whitney bir anda, “Hangi gün gidiyordun, Will?” diye sorarak sessizliği bozuyor.

Will’in gözleri benimkilere kayıyor. “Pazar günü,” diyor. Bunu duyunca derimi yüzmek istiyormuşum gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Will’in buradan gidişinden ya da bunun bizim için ne anlama geldiğinden hiç bahsetmedik. Biz diye bir şeyin mümkün olduğunu düşünmüyordum. Ama bu gece arkadaşlarımla birlikte olduğu zamanki halini izlerken veya yemeğe ne kadar özen gösterdiğini görünce, belki de mümkündür diye düşünüyorum. Belki de bu, onun için sadece gerçeklikten bir kopuş değildir. Belki de bu çabaya değecek bir ilişkimiz olabilir. Belki bu, *bizim* başlangıcımızdır.

“Danstan sonraki gün,” diyor Whitney. Ne yapmaya çalıştığını merak ederek gözlerimi kısıyorum. Bunu ona zaten söylemiştim.

“Evet. Dans gecesini dört gözle bekliyorum,” diyor Will.

“Peki ya ondan sonrasını?”

Will yine bana bakıyor.

“Whit,” diye uyarıyorum. Will’in en iyi arkadaşım tarafından sorguya çekilmesini istemiyorum. Will böyle bir şeyin içinde olmak istemez.

“Ne?”

Kafasında kurduğu plan her neyse onu durdurması için yalvarırcasına başımı iki yana sallıyorum. Ama beni görmezden geliyor.

“Plan ne?” diye soruyor. “Çünkü geçen seferki gidişattan pek hoşlanmamıştım.”

Cam'e bir bakış fırlatıyorum ama o bana küçük bir omuz silk-me hareketiyle cevap veriyor.

Whitney çatalını Will'e doğrultuyor. "Yine piyasadan kaybolacak mısın? Çünkü geçen seferki gibi arkadaşımı yerlerden kazımak zorunda kalmak istemiyorum."

"Whitney," diyorum, yüzüm yanıyor. Will'in yönüne bile bakmıyorum. "Yapma."

Whitney bana bakıyor ve sonra Will, "Bence bu Fern'le benim aramızda konuşmamız gereken bir konu," diyor.

"Katılıyorum," diyorum.

Whitney pastadan bir ısırık alıyor. Dilimini bitirene kadar Will'e dik dik bakarak çiğniyor.

Çatalındaki son ganajı da yaladıktan sonra Will'e, "Seni sevdim," diyor. "Çok yakışıklısın ve çok uzunsun, bebeklerle aran iyi ve zeki görünüyorsun. Ve açıkçası, bu yediğim en iyi risottoydu. Ama eğer arkadaşımı bir daha mahvedecek olursan, Toronto'ya gelir ve seni öldürürüm."

Will bir süre ona bakıyor ve sonra başını aşağı yukarı sallıyor. "Sen planını yapmışsın bile desene."

CUMA GÜNÜ TELEFONUMU AÇTIĞIMDA WHITNEY, "BENDEN KAÇIYORSUN, değil mi?" diye soruyor.

Ondan kaçıyordum. Kötü bir niyeti yoktu ama geçen akşam olanlar için ona hâlâ kızgınım.

"Yemekte biraz aşırıya kaçtığımın farkındayım. Özür dilerim. Hamileliğimden beri o kadar çok içmemiştim."

"Sorun değil Whit," diyorum. Haddini aştığını biliyor. Cam'le Whitney gittikten sonra Will'den özür dilemişim. O da bana Whitney'in sorgu sualini dert etmediğini, daha çok soruların beni rahatsız etmiş olmasıyla ilgilendiğini söylemişti.

İki saniye sessizlik. "Peki neden mesajlarıma cevap vermiyorsun?" diye soruyor.

“Kendi yarattığım bir cehennemde olduğum için olabilir mi?”

“Durum o kadar kötü, ha?”

“Dans yarın. O yüzden ben, bana Fran diyen ve müşteri hizmetlerinin kapitalizmin temel sorunlarından biri olduğunu düşünen adaylarla görüşürken Jamie son dakika işleriyle meşgul.” Peter’ın daha önce bıraktığı peynirli kruvasandan bir ısırık alıyorum, sonra göğsüme dökülen kırıntıları silkeliyorum. Peter durmaksızın yiyecek bir şeyler getiriyor. Sanırım annem ve kendisi hakkında söylediklerinden sonra iyi olduğumdan emin olmak istiyor. Daha mutlu bir sonları olmadığı için üzgünüm. Annem bana Peter’dan hiç bahsetmediği için üzgünüm. Keşke üçümüz, aile olarak birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik.

“Sende ne var ne yok?” Dikkatimi başka şeylere vermek bana iyi gelebilir.

“Bende problemler daha büyük, sana söyleyeyim,” diyor. “Yarın ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Çocuk yaptıktan sonra vücudum yamuldu sanki. Hiçbir uzvum eskiden olduğu yerde değil. Gönderdiğim fotoğraflara bakabilir misin?”

Fotoğraflara göz gezdiriyorum. “Bu işlerde iyi olmadığımı biliyorsun. Pembe tulum olabilir belki?” diye bir öneride buluyorum.

“Evet, belki. Belki topuklularla. Peki ya sen? Şehirde bir şey bulabildin mi?”

“Hayır. İstedim aslında ama bir türlü vakit bulamadım. Bu gece annemin dolabını yağmalayacağım.” Giydiği her parti kıyafetini sakladığına eminim. “Sanırım dolapta doksanlı yıllardan kalma elbiseler var.”

Whitney’in nefesi kesildi. “Önünde büyük bir fiyonk olan mor elbiseyi hatırlıyor musun?”

Boynunda fırfırlar ve belinde çok abartılı bir kuşağı vardı. Kumaşı o kadar sertti ki kendi başına ayakta durabiliyordu.

Annem dansa giderken onu giydiği yaz biz muhtemelen on dört yaşındaydık.

“Anneme bütün gece Grimace dedik,” diyorum. “Tanrım, ne pislikmişiz.”

“Evet,” diye katılıyor. “Ama yine de bizi severdi.”

Gerçekten de öyleydi.

Whitney birkaç dakikalık sessizlikten sonra, “Eee...” diyor. “Will’le burada son iki gece.”

“Hı hı.”

“Peki sonra?”

“Sonra Toronto’ya geri dönecek.”

“Ama tabii ki görüşmeye devam edeceksiniz.”

Bundan o kadar da emin değilim. Pazar gününün bizim sonumuz olmasını istemiyorum ama ortaya çıkıp bunu söylemedim de.

“İrtibatta kalacağız.” Sanırım.

Whitney alay ediyor. “İrtibatta kalmak mı? O adam senden hoşlanıyor. *Hey, şehre geldiğinde haber et de sevişelim* gibi bir hoşlanma değil bu. *Çocuklarımızın neye benzeyeceğini hayal edebiliyorum* tarzında bir hoşlanma. Adam sana fena vurulmuş, benden söylemesi.”

Tırnağımı çiğniyorum. “Acaba uzun zamandır ilk kez özgürlüğün tadına baktığı için mi burada? Şu anda tatil modunda. Gerçek hayatına döndüğünde, benim o dünyasına uymadığımı fark edebilir.”

Whitney, “Burada olan bitenin bundan ibaret olduğunu sanmıyorum,” diyor. “Adam bize risotto yaptı.”

Gülüyorum. “Ve bir peynir tabağı hazırladı. Kendimi tekrar kaptırabilir miyim bilmiyorum, özellikle de şu anda.”

Whitney bir an sessiz kalıyor. “Erkek diyetinden önce bile kendini kapatmıştın. Belki de bunun annenle bir ilgisi vardır.

Ve belki biraz da *adı lazım değil*’le bir ilgisi vardır” – Whitney, Eric’ten böyle bahsediyor- “ve belki de Will’le o zamanlar olanlar seni düşündürüyordur.”

İç çekiyorum.

Dokuz yıl önce olanları, duygularımın ne kadar büyük olduğunu ve nasıl aniden yerle bir olduklarını düşünmemeye çalışıyordum. O duyguların şimdi ne kadar büyüdüğünü düşünmemeye çalışıyordum.

“Hadi ama,” diyor Whitney. “Bir erkeğe ondan hoşlandığını söyleyebilirsin.”

“Evet,” diye mırıldanıyorum. Keşke öyle olsaydı.

22

15 Haziran, 10 Sene Önce

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA WILL ÇOKTAN KALKMIŞTI. MASAMDA oturmuş, defterine bir şeyler yazıyordu, bir gözünün üzerine koyu renk bir saç teli düşmüştü. Onu evimde görmek her yönden çok tuhaftı. Ama orada oturmuş, penceremin önünde bir şeyler karalarken sanki Will buraya aitmiş gibi hissediyordum.

Bir kolumu başımın altına sıkıştırdığımda yatağım gıcırdadı. Will dönüp bana baktı. Sessizce birbirimizi izledik. Sabah güneşi pencereden içeri süzülüyor, yansımalarıyla toz parçalarını yakalıyor ve parkenin üzerine ışıktan kareler çiziyordu.

“Merhaba.” Günün ilk kelimesini söylerken sesim çatalladı. Buzdolabı tekdüze bir vızıltı çıkarıyordu. Biz uyurken elektrikler gelmiş olmalıydı. “Ne yapıyorsun orada?”

“Düşünüyorum.”

“Kahve olmadan adımı bile heceleyemem.” Sürünerek yataktan kalktım. “Kahve yapayım. Kafedeki kadar iyi değil ama serttir.” Dolaptan kâğıt filtre kutusunu çıkardım.

Will ayağa kalkarak, “Aslında benim çıkmam gerekiyor,” dedi. “Saat neredeyse on oldu. Kız kardeşimle kahvaltıya geç kalaca-

ğım, sonra da havaalanına gitmeden önce eşyalarımı toparlamam gerekiyor.”

“Ah.” Kafamın üstünde elmas bir taç gibi bariz olan hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak boğazımı temizledim. “Tabii.”

“Çok uzun bir gece geçirdik, seni uyandırmak istemedim.”

“Evet, hayır. Teşekkür ederim,” dedim göğsüm sıkışarak. “Eee?”

“Eee...” Masanın üzerindeki bir kâğıt parçasını işaret etti. Benim resmimi eskiz defterinden yırtmıştı. “Bu senin için.”

Yutkundum. “Teşekkür ederim.”

“Aklıma bir şey geldi,” dedi yüzüğünü çevirerek. “Önümüzdeki haziranda babamın düğünü için tekrar geleceğim. Tekrar görüşebiliriz diye düşündüm, planlarımız nasıl gidiyor diye konuşuruz.”

Not defterini aldı ve listemizi yazdığımız sayfaları açtı. Her sayfanın altına *14 HAZİRAN, BROOKBANKS TATİL KÖYÜ, SAAT 15.00* yazmıştı.

“Ciddi misin? Brookbanks’e gelip beni ziyaret etmek mi istiyorsun yani? Gerçekten mi?”

“Sırf daha fazla ekşi mayalı ekmek yemek için.” Bana tereddüt dolu bir gülümseme gönderdi. “Fern Brookbanks’in büyüdüğü yeri görmek istiyorum. Bana nasıl kürek çekileceğini gösterebilirsin. Suda kendimi utandırmadığımdan emin olabilirsin.”

“İkimiz de aksinin olacağını biliyoruz.”

Gülümsemesi genişledi. “Yani bu bir evet mi? Bir yıl sonra benimle orada buluşacak mısın?”

“Evet, bunu yapabilirim.” Kalbim iki kat hızlanmıştı. “Belki bir yıl içinde...” Dalıp gitmiştim. Cümlemini bitiremedim. Nasıl bitireceğimi bildiğimden emin değildim çünkü.

Koridorda bir kapı çarpıldı. Will gözlerini kırptırdı, sonra planımın yazılı olduğu sayfayı defterinden yırtıp bana uzattı.

Sayfaya baktım. “Orası oldukça büyük bir tesis,” dedim. “Bir yer seçmeliyiz.”

“Sen nereyi önerirsin?”

“Plajın yanındaki iskelede buluşmaya ne dersin? Will Baxter’ın kano üzerinde gerçekten nasıl göründüğünü bir an önce öğrenmeliyim.”

“Sansasyonel görüneceğim, sana söylüyorum.” Sırıttı. “İskelede buluşuyoruz o zaman.”

Will eskiz defterini çantasına soktu. Çantasının kapağına iliş-tirilmiş küçük kırmızı tramvay rozetine baktım, sonra telefonu-mu aldım.

“İletişim kurabilelim diye numaranı alabilir miyim?” dedim Will botlarını bağlarken. “Bana adresini verersen sana bir CD ya-parım. Batı Yakası temalı. Ya da ağaçlar? Muhtemelen bu temaya uygun yeterli parça yoktur, ama genel olarak doğa hakkında ya-parsam işe yarayabilir...”

Will ayağa kalktı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “Bence yapmasak daha iyi olur.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

Boynunun arkasını ovuşturdu. “Bence birbirimize mesaj at-mamalıyız ya da Facebook’ta arkadaş olmamalıyız. Muhtemelen sen de bana karışık CD göndermemelisin. Çünkü bence sadece...” Yatağa ve bedenlerimizin nevresimlerde bıraktığı izlere baktı, son-ra tekrar bana döndü. “Neden bana Jamie’den bahsetmedin?”

Bacaklarım titredi.

Yalan söyleyebilir ve Jamie hakkında konuşmanın aklıma gel-mediğini söyleyebilirdim. Bu, gerçeği söylemekten daha kolay olurdu. Ama Will’e yalan söylemek istemiyordum.

“Başlarda bir erkek arkadaşımın olması pek önemli gelmemiş-ti. Ama daha sonra, bir günlüğüne dünyanın geri kalanı yokmuş

gibi davranmak istedim, buna Jamie de dahildi. Bir şey yapacağım dan değil,” diye hızla ekledim. “Ben asla aldatmam.”

Will başını aşağı yukarı salladı ama ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Benim berbat biri olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordum sessizce.

“Hayır. Bence sen muhteşem birisin, Fern Brookbanks.” Elimi bir kez sıktı ve bıraktı. “Ama bence bu aramızdaki şey her neyse devam ettirmemiz, senin ve benim için kötü bir fikir olur.”

“Jamie yüzünden mi?”

Başını onaylarcasına salladı.

“Bir yıl gerçekten çok uzun bir süre,” dedim pembe bağcıklarına bakarak.

Will göz hizama kadar eğildi. “Hiç de değil. Beni özlemeyeceksin bile.”

Bunun doğru olmasını dileyerek dudaklarımı birbirine basturdım. Will’in etrafından dolanıp kapıya uzandım ve kalçamla kapıyı açık tuttum. Kendimi daha fazla tutamayacaktım. Will’e karşı hissettiklerimin fiziksel bir çekimden ibaret olduğunu sanmıştım ama bundan daha fazlasıydı, durum çok daha kötüydü.

Will sırt çantasını omuzlarına astı ve koridora çıktı.

“Will?” dedim yüzüme bakmasını bekleyerek. “Seni özleyeceğim, bir nebzeden de fazla özleyeceğim.”

Sonraki on iki ay boyunca, o an Will’in yüzünü kaplayan gülümsemeyi hatırlayacaktım. Gözlerimi kapatacak ve o anı hayal edecektim. Dudaklarının kıvrılışını, gözlerindeki şaşkınlığı, köşelerindeki belli belirsiz çizgileri. Nefes kesici bir andı.

“Bir yıl sonra, sen ve ben, Fern Brookbanks,” dedi. “Sakin beni hayal kırıklığına uğratma.”

Sonra Will Baxter arkasını döndü ve hayatımdan çıkıp gitti.

Dün Peter'i bulmak için pastane mutfağına gittim, ama çalışanlardan biri bana Peter'in o gün izinli olduğunu söyledi. Ona söylediğim şey yüzünden üzülmesinden endişelendim ama sonra resepsiyonda karşıma çıktı ve beni kütüphaneye götürüp kapıyı kapattı. Sırt çantasından bir sürü doğum öncesi bilgilendirme broşürü çıkardı. Hamilelik döneminde seyahat etme hakkında bilgi almak için doktoruna gitmişti. Üç aylık kontroller ve ultrasonlar hakkında o kadar hızlı konuşuyordu ki onu daha önce hiç bu kadar hızlı konuşurken duymamıştım. Rahim kelimesini en az iki kez kullanmıştı.

Söylediklerini takip etmekte zorlandığımı fark etmiş olmalı ki derin bir nefes aldı ve "Seyahatini iptal etmene gerek yok," dedi. Ona tatilin endişelenmem gereken son şey olduğunu söyledim ve o da başını hayır dercesine salladı. Tüm hayatımın değişmek üzere olduğunu ama Avrupadan vazgeçmeme gerek olmadığını söyledi. Broşürleri zorla elime tutuşturdu ve sonra bana bir bebeği tek başıma büyütme zorunda olmamla ilgili söylediklerimi düşündüğünü söyledi. Bana yalnız olmadığımı, kendisinin burada olduğunu, ailemin burada olduğunu, yardım etmek isteyen bir tatil köyü dolusu insan olduğunu söyledi.

Bunu duymaya o kadar ihtiyacım varmış ki. Elimde bir sürü broşürle oturup ağladım. Peter bana iyi olup olmadığını sordu. Kollarımı ona doladım ve bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaş olduğunu söyledim.

23

Günümüz

JAMIE, ÖĞLEDEN SONRA BENİ EVE YOLLUYOR. "SEN BENİM patronum değilsin!" diye bağıriyorum ama bunun etkisi ona ancak bir parça pamuk atmışım gibi oluyor.

Dışarı çıktığımda ilk fark ettiğim şey serin rüzgâr, ardından da uzaklarda bir yerlerde kayalara vuran yağmur damlalarının belli belirsiz kokusu. Sonunda biraz serinlik geliyor.

Esintiye karşı kollarımı kavuşturarak eve doğru yürürken Whitney'in bugün telefonda söylediklerini düşünüyorum.

Annemi, Peter'ı ve söylenmemiş sözleri düşünüyorum. Ama ben cesur olabilirim. Will'e hislerimi söyleyebilirim.

Will hâlâ çalışıyor, bu yüzden ona bir mesaj gönderip eve erken döndüğümü ve hazır olduğunda gelmesini söyledikten sonra misafir yatak odasına çıkıyorum. Bu odada iki kişilik bir yatak, bir valiz sehpası ve bir tepside su sürahisı var ama odanın asıl işlevi iki katlı dolap kapaklarının arkasında saklı.

Kapıları kaydırarak açıyorum ve parmaklarımı etekler, giysi kolları ve anılardan oluşan gökkuşağının üzerinde gezdiriyorum. Dolapta annemin özel gün elbiseleri, tatil kıyafetleri ve

bana ait birkaç parça eşya var. Mor tafta kumaştan kıyafeti ve uzun kollu siyah elbisesi. Soluk mavi saten fiyonklu minik beyaz bir elbisenin yanında asılı duran soluk mavi A kesim elbise var. Hayatımızın büyük bir kısmı bu ipliklerle örölü.

Annemin yeşil kadife elbisesi ve pembe payetli bolerosu: Peter ve benim süslü çay partisi oyunumuz ve annemin eve gelip bizi kenar kısımları ayrılmış sandviç yerken ve Smashing Pumpkins dinlerken bulması.

Birbiriyle uyumlu ekose elbiseler: Büyükanнем ve büyükbabanın batıya taşınacaklarını açıkladıkları Noel yemeği.

Straplez gümüş bir elbise: Anneme, yılbaşı gecesi bile olsa bu kadar dekolte bir şey giymek için çok yaşlı olduğunu söyleyişim.

Gümüş elbiseyi dolaptan çıkarıyorum. Yere kadar uzanıyor ve bacağına bir yırtmaç var. *Oldukça* seksi -yaz dansı için fazla seksi- ve Tanrım, öyle dar ki. Bir düzine elbise daha deniyorum, denedikçe sıcak basıyor ve kaşınıyorum, ama çoğu ya çok küçük ya da çok süslü. Ben fırfırlı şeyler giymem. Ya da pembe çiçekli. Ya da çakma elmasla kaplı kör edici parlaklıkta kolları olan elbiseler giymem. Pencereyi açıyorum ve sert bir rüzgâr odaya girip kapıyı çarparak kapatıyor.

Kan ter içinde, dolabın iç kısımlarındakilere ulaşabilmek için bir kucak dolusu giysi çıkarıyorum ve çiçekli bir yaz elbisesi ile lacivert-beyaz çizgili bir frak arasına sıkışmış, yuvarlak yakalı ve ince askılı, turuncu-kırmızı renkte kısa bir elbise fark ediyorum. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Kırmızı benim rengim değil, annemin de değildi ama elbiseyi başımdan geçiriyorum, kumaşı hafif ve dökümlü. Üzerime tam oturuyor ama sıkıyor.

Yatak odamdaki boy aynasına gidiyorum. Elbise inanılmaz görünüyor. Doksanlardan kalma gibi ama kostüm havası yok. Rengi bir şekilde bana yakışıyor. Yansımama gülümseyerek bakıyorum, Will'e hislerimi söylediğimde üzerimde bu olsun isti-

yorum. Nasıl olacağını bilmesem de onun hayatının, gerçek hayatının bir parçası olmak istiyorum. O da aynı şeyi hissediyorsa, bir yolunu buluruz. Bir plan yaparız.

Kararımı veriyorum. Yarın Will'e söyleyeceğim. Dans ederken söyleyeceğim.

Her şeyi yerine asıyorum ve ellerimi son bir kez kumaşın üzerinde gezdiriyorum.

"Teşekkürler anne," diye fısıldıyorum ve dolabın kapaklarını kapatıyorum.

GÜNLÜKTE OKUMADIĞIM SADECE BİR SAYFA KALDI. ONU YALNIZ kaldığım bir zaman okumak üzere bekletiyordum. Günlüğü yatağımın başucundaki masadan alıp arka bahçeye geçiyorum. Burada rüzgâr daha az etkili ama üzerimde bir kazak ve rahat bir pantolon var.

Ben yerime kurulurken Will kafasını kapıdan uzatıyor. "Selam."

Vücudunun geri kalanı da ortaya çıktığı sırada ben de "Selam," diyorum. Beyaz gömlek. Kravat yok. Sıradan bir toplantı günü. "Seni bu kadar erken göreceğimi düşünmemiştim."

"Erken bitirdim." Elimdeki deftere bakıyor. "Rahatsız mı ediyorum? Daha sonra gelebilirim."

"Saçmalama." Günlüğü yere bırakıp ayağa kalkıyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Hep çok güzel kokuyorsun," diyorum gömleğine yüzümü bastırıp. "Diğer erkeklerden daha iyi kokuyorsun."

"Diğer erkeklerin nasıl koktuğunu hiç bilmiyormuşsun gibi davranacağım," diyor, geri çekiliyor ve gülümseyerek çenemi yukarı kaldırıyor. Beni öpüyor; yavaş, yoğun ve bir limon damla-

sı kadar tatlı. “Senden ve benden başka hiç kimse olmamış gibi davranacağım.”

Gülüyorum. “İkimiz de bunun son derece yanlış olduğunu biliyoruz.”

“Ama doğru olsaydı güzel olmaz mıydı?” diyor burnuyla çenemin çizgisini takip ederek.

“Bilmiyorum... Hiç deneyimimiz yok, bu konuda uzman sayılmayız.”

“Ya da belki de senin nelerden hoşlanacağını bulmak için on senemin olması,” diyor, “bizim için çok daha iyi olmuştur.”

“Bence çok iyisin. Ama eğer biraz daha pratik yapmak istersen...” Elini tutup onu içerideki koltuğa çekiyorum, eşofmanlarımdan kurtulup onu üzerime çekiyorum. Bedeninin tüm ağırlığını hissetmeyi, beni minderlere gömmesini istiyorum.

Bir süre sonra etrafa saçılmış yastıklara, lambanın üzerine atılmış gömleğe bakıyoruz.

Will doğrulup beni kucağına alarak, “Bunu tekrar denememiz gerekebilir,” diyor. “Doğru yaptığımdan emin olmak için.”

“İyi fikir. Restorandan akşam yemeği sipariş edeceğim, böylece bu gece tüm enerjini ders çalışmaya odaklayabilirsin. Final sınavın bir sonraki...” Neredeyse *hafta* diyecek gibi oluyorum. Will’in gülümsemesi soluyor ve aramıza bir ağırlık yerleşiyor.

“Bu gece pazar günü gitmiyormuşsun gibi davranabilir miyiz?” diye soruyorum. “Sanki sıradan herhangi bir geceymiş gibi?”

Will’in gözlerinde bir şey parlıyor ama hemen sönüyor. Ellerini belime götürüyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. “Sen nasıl istersen.”

“Sadece bu gecelik.”

Restorandan balık, patates kızartması ve lahana salatası getiriyoruz ve oturma odasındaki kanepede iç çamaşırlarımızla

oturmuş, *Frasier*'ın tekrarlarını izleyerek yemeğimizi yiyoruz. Yemeğimizi bitirirken bir gök gürültüsü camları tıkırdatıyor. Annemin günlüğünü kurtarmak için bahçeye fırlıyorum ve defteri tekrar komodinin üzerine koyuyorum. Giyinip fırtınadan korunaklı ön verandada oturuyor ve siyah gökyüzünde çakan şimşekleri izliyoruz.

Yatağa gidiyoruz. Onunla birlikte olmak, onun gidişi kadar imkânsız ve kaçınılmaz geliyor. Ama şu anda o kısmı düşünmek istemiyorum. Seviştikten sonra ona doğru kıvrılıyorum, mutluluktan dizlerimin bağı çözülmüş gibi. O uyuduktan sonra parmağımınla ağaç dövmesinin çizgilerini takip ediyorum, kalbinin üzerine *Fern* yazıyorum.

Bu gece, aynı yatakta uyumaya başladığımızdan beri uyuyamadığım ilk gece. Lambayı açıyorum ve Will kımıldamayınca günlüğe uzanıp annemin yazdığı son metni açıyorum.

İki gece sonra Avrupa'dayım!

Gidiyorum. Annemle babama haberi verdikten birkaç gün sonra Peter onları seyahat etmemde bir sakınca olmadığına ikna etmeme yardımcı olmak için daha fazla doğum öncesi broşür getirdi. Sanırım nihayet korkmayı bıraktılar ya da bunu saklamakta daha iyi bir iş çıkarıyorlar. Neredeyse ilk üç aylık dönemi atlattım ve umarım yakın bir zamanda kusmalarım kesilir.

Yolculuk için heyecanlıyım. Bir süre daha sorumlulukları olmayan, yirmi iki yaşında bir genç olmayı dört gözle bekliyorum. Altı haftalığına gidiyorum. İtalya, Fransa ve İngiltere.

Peter beni havaalanına götürmeyi kendisi istedi. Ona hamile olduğumu açıkladığım gün bana ne söylemek istediğinden henüz hiç bahsetmedi. Bir gün bu konuyu tekrar açar mı emin değilim. Ama söyler umarım diye düşünmeye başladım. Peter'sız bir hayat düşünemiyorum. Sanırım bunun bir anlamı var. Beş yıl önce ona tatil köyünü gezdirdiğim günden beri aramızda büyüyen bu şeyin bir anlamı olmalı.

Liz'e gelişmeleri anlattığımda şok oldu ve planlardaki değişiklikten dolayı biraz üzüldü ama tüm yıl boyunca tek başına seyahat etmeye karar verdi.

Biraz kıskandığımı itiraf etmeliyim ama bugünlerde ne zaman kendimi kötü hissetsem karnımı ovuşturup küçük kızım ile konuşuyorum. Kız olduğundan eminim. Ona küçük tatlı bezelyem diyorum. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylüyorum. Onu on baba gücünde seveceğim. Ona buradaki büyük, harika ailesindeki herkes hakkında hikâyeler anlatıyorum. Büyükannesi ve büyükbabasını. Ve Rose çiftini. Ve Peter'i. Ona evdeyken asla yalnız hissetmeyeceğini anlatıyorum. Onunla tanışmak için sabırsızlandığımı ama başka hiç kimseyi onu sevdiğim kadar sevemeyeceğimi bilmek için onunla tanışmama gerek olmadığını anlatıyorum.

Günlüğü yanımdaki yatağa bırakıyorum. Ağlarken ses çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum ama titreyerek nefes aldığım da Will kıpırdanıyor.

“Hey,” diye mırıldanıyor. “Ne oldu?”

Ama öyle ağlıyorum ki konuşabilmemin imkânı yok.

“Şşş... Geçti,” diye mırıldanıyor, hâlâ yarı uykulu.

Başımı iki yana sallıyorum.

“Sadece bir rüyaydı.”

“Hayır,” diye mırıldanıyorum. “Gerçektir. Annem.”

Tek söylemem gereken buydu. Yanaklarımı öpüyor ve göz yaşlarımı siliyor, sonra beni döndürüyor, böylece sırtım onun göğsüne geliyor. Bacağını benimkinin üzerine atarak beni kendine daha da yaklaştırıyor. Göğsüme doladığı kolunu kavriyorum. “Beni seviyordu. Hem de çok.”

Boynuma doğru, “Tabii ki seviyordu,” diye fısıldıyor ve oraya bir öpücük konduruyor. “O senin annendi.”

“Ama o bilmiyordu,” diyorum daha fazla gözyaşı döküp titreyerek.

Ben sakinleşene kadar bana sarılıyor. “Neyi bilmiyordu Fern?”

Derin bir nefes alıyorum. “Benim de onu sevdiğimi bilmiyordu.”

Will bana sıkıca sarılıyor. “Biliyordu,” diyor. Omzumu öpüyor.

Başımı onaylarcasına sallıyorum, ama daha iyi bir evlat olsaydım bana Peter’dan bahsederdi. Onu ne kadar çok sevdiğimi bilseydi, tatil köyünün sıkıntılarını bana anlatırdı.

Will, dudaklarını tenimden ayırmadan, “Fern, sana bir şey söyleyebilir miyim?” diyor.

Yüzüne bakabilmek için ona dönüyorum.

“Annene seninle tanıştığımı anlattım,” diyor.

“Ne?”

“Ona nasıl tanıştığımızı anlattım. Ona burayı ne kadar çok sevdiğini ve bunu bizzat görmem gerektiğini söyledim.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Kazadan kısa bir süre önce telefonda konuşmuştuk.” Alnıma düşen saçlarımı çekti. “Bunun onu ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemeyeceğimi söyledi.”

Sözleri beni kuştüyü bir yorgan gibi sarıp sarmalıyor. *Seni seviyorum*, diyecek gibi oluyorum. Ama sonra kırmızı elbiseyi ve Will’le edeceğim dansı hatırlıyorum. Yarınımız var. Bu yazdan daha fazlasına sahip olabiliriz. Uykuya dalmadan önce düşündüğüm son şey bu.

Uyandığımda Will çoktan gitmişti.

24

14 Haziran, 9 Sene Önce

ERKENDEN İSKELEYE GİTTİM. ANNEME BİR ARKADAŞIMLA buluşacağımı söylemiş ama diğer tüm ayrıntıları kasten belirsiz bırakmıştım. Noel'den beri eve ilk gelişımdı ve annem şüphelenmişti. Üniversiteden bir yıl önce mezun olmuştum ve arkadaş çevrem küçüktü, daha çok bir üçgen formundaydı. Whitney ve Cam kuzeydeydi, Ayla ise şehirdeki en iyi arkadaşımıdı. Two Sugars'taki iş arkadaşlarım dışında başka kimseyle yakın değildim.

Will'i görmeyeli on iki ay olmuştu. Will evimden çıktıktan sonra sabahı yatakta, bir gece önce yattığı yere bakarak geçirmiştim, sözleri kafamın içinde tekrarlanıyordu.

Ama bu senin hayatın.

Bilmediğim bir şey değildi ama kendimi farklı bir ışık altında görüyormuşum gibi hissediyordum. Will'in ışığı. Anneme karşı dürüst olmam gerektiğine dair inancı ve sanatına karşı tutkusu, geleceğim konusunda ne kadar pasif davrandığımı bir kez daha apaçık ortaya koymuştu. Hayatımın ellerimin arasından kayıp gitmesine izin veriyordum.

O gün öğleden sonra banyo aynasının karşısında onun sözlerini kendime tekrarlamıştım. Pazar günüydü ve annemle telefon görüşmemizin vakti geldiğinde Will'in yazdığı listeyi elime almış, plandaki dört maddeye bakıyordum. Anneme ona söylemem gereken bir şey olduğunu, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemediğimi ama o yaz tatil köyünde çalışmak istemediğimi söylemiştim. Hatta başka herhangi bir yaz. Hatta hiçbir zaman, demiştim.

“Anlamadım,” demişti. “Bir hafta sonra eve dönüyorsun. Rose çifti bir parti veriyor. Temmuz ayına kadar seni resepsiyonda görevlendirmiştim. Sana rezervasyonların nasıl yapıldığını gösterecektim. Senin için yeni bir üniforma sipariş ettim.” Nefes almak için bile durmadan hızlıca konuşuyordu. “İyi kahve çekirdekleri aldım ve hâlâ çözemediğim havalı bir kahve öğütücüsü aldım. Döndüğün ilk sabah sana sürpriz yapacaktım. Her zaman kahvemini çok hafif olduğunu söylüyorsun.” Derin bir nefes aldığını duydum. Tekrar konuşmaya başladığında sesi titriyordu. “Göldeki sabahlarımızı dört gözle bekliyordum. Beraber oluruz diye düşünmüştüm, bezelyem.”

Gözlerimi kapattım. Özür diledim ve benim için yaptığı her şey için minnettar olduğumu söyledim. Onun hayatını istemediğimi söyledim. Her ne şekilde olursa olsun kendime ait bir hayat istiyordum.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, “Peki, Fern.” dedi. Sesi düzdü. “Sen git kendi hayatını kur, ama bunun için sana para vermeyeceğim.”

Birikmiş param olmadığını söylemeye çalıştım ama hat kesilmişti.

Titreyerek telefonumu bıraktım. Annemi incitmekten nefret ediyordum. Ama aynı zamanda adrenalinle dolup taşıyordum. Başarmıştım. Bir hafta sonra eve gitmeyecektim. Brookbanks'te çalışmayacaktım.

Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Patronumu arayıp bana daha fazla mesai yazması için yalvarmalıyım. Jamie ve Whitney'e söylemeliydim. En çok konuşmak istediğim kişi Will'di. Ama bu mümkün değildi.

Will gittikten sonra evde tek başıma kafayı bulup Google arama çubuğuna "Will Baxter" yazmama rağmen bir kez bile Will'le iletişime geçmedim. *Vancouver Sun* gazetesinde, Will'in tıpkı onu hatırladığım gibi çıktığı bir fotoğrafının yer aldığı, bir öğrenci sanat sergisi hakkında bir yazı buldum. Will'in Facebook hesabına ulaştım -profil fotoğrafı otoportresinin karikatürize edilmiş bir çizimiydi- ama arkadaşlık isteği göndermedim. Çizdiklerinin dijital bir izi olduğunu umarak *Ev Arkadaşları*'nı arattım ama hiçbir şey bulamadım.

On iki ay boyunca onun yanımda oluşunun hissinin, geniş gülümsemesinin, gür kahkahasının hasretini çektim. Hayata keskin bakışının. İkimiz de bekâr olsaydık beraber geçirdiğimiz o günün nasıl geçeceğini hayal ettim. Gecenin çok farklı geçtiğini düşündüm. Dudaklarımı onun yarasına bastırдыğımı hayal ettim.

Onu tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını düşünerek on iki ay geçirdim. Onu kanoya bindirecektim. Gölün kumlu kıyı şeridine doğru kürek çekecek, ayak parmaklarımızı suya sokarak oturacak ve konuşacaktık. Saatlerce konuşacaktık.

Will'e anlatmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Toronto'daki evimden çıkmadığımı, beş parasız kaldığımı ama tanıştığımız zamankinden çok daha mutlu olduğumu. Ona Two Sugars'ta tam zamanlı çalıştığımı ve insanların onun duvar resmine bayıldığını söylemek istiyordum. Uçağın dümenindeki minik eğreltiotunu her gördüğümde gülümsüyordum. Ona bir gün kendi kahve dükkanımı açma fikrimi anlatmak istiyordum. İlkbaharda kiraz çiçeklerini görmek için High Park'a gittiğimi söylemek istiyordum. Ona hayatımda kimsenin olmadığını söylemek istiyordum.

Jamie ile Banff'a gitmemeye karar vermiştim. Kendimi, uçak biletini karşılayamayacağıma ve evimden çıkmak istemediğime ve sebebin bu olduğuna ikna etmiştim. Jamie benden temmuz ayının başında bir salı günü ayrıldı. Kapı zilim çaldığında çift vardiyamdan henüz dönmüştüm. Onu görür görmez neden geldiğini anlamıştım. Binanın sokağa bakan merdivenlerinde oturmuştuk. Jamie bana beni sevmenin elinde su tutmaya çalışmak gibi bir şey olduğunu söylemişti. "Ben çok çabalıyorum, Fernie," demişti. "Sanırım ikimiz de bir sonraki maceramızla kendi başımıza yüzleşmeliyiz." Benim çoktan yapmış olmam gereken bir şeyi yaptığının farkındaydım ama bunu yapabilmek için haftalarca acı çekmiştim.

Whitney eve neden dönmek istemediğimi anladığını söylemiş, sonra da beni ziyarete geldiği sırada ona bundan neden hiç bahsetmediğimi sormuştu. Onu da kırdığımı fark etmiştim.

Toronto'daki en yakın arkadaşım Ayla, eylül ayına kadar Calgary'de staj yapıyordu ve ben de Two Sugars'taki yoğunluktan fırsat buldukça ara sıra iş çıkışı onunla bir şeyler içmekten fazlasını yapamıyor, onunla yakınlık kuramıyordum. Yalnızdım.

Sayamayacağım kadar çok kez eve gitmemekle büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ederek tavanımdaki çatlağa bakmıştım. Hatta neredeyse Will'e Facebook'ta arkadaşlık isteği gönderdiğim zamanlar bile oldu. Onunla konuşmayı o kadar çok istiyordum ki. Ona karşı bir şeyler hissediyordum, bunu kabul ediyordum. Ama her şeyden önce onun arkadaşlığına ihtiyacım vardı.

On dört haziranda, gölün ve gökyüzünün, karşı kıyının yeşil yamacının etrafında mavi parantezler oluşturduğu o muhteşem öğleden sonralarından biri yaşıyordum. Tatil köyünün plajı ailelerle, göl ise kanolarla, kayıklarla ve kürek sörfleriyle doluydu. Will'le birlikte geçirdiğimiz günkü kadar sıcak değildi ama havada aynı his vardı; yaz başlangıcının heyecanı.

Kulübede çalışan iki genç çocuk belli ki henüz Margaret Brookbanks'in gazabına uğramamıştı, çünkü iskeleler çam iğneleriyle kaplıydı. Kulübeye daldım, içeridekilerle hızlıca merhabalaştım ve kendimi meşgul etmek için bir süpürge kaptım.

Will geç kaldığı için şaşırmıştım. Bana sorumluluk sahibi biri gibi gelmişti. Kız kardeşini arayıp sorması, bir yıllık plan fikri, hatıra iletişimde kalmamamız konusundaki ısrarı bana öyle olduğunu düşündürmüştü. Orada olacağından emindim. Gözlerimi kısarak kulübeye baktım ve ona dair hiçbir şey göremeyince iskelelerin ucuna oturdum. Onu kanoyla gezdirmek için üzerime uygun kıyafetler giyinmiştim; pamuklu bir şort ve yeşil bir mayo satın almıştım çünkü rengi bana Emily Carr'ın resimlerindeki ağaçları hatırlatıyordu. Hasır çantamı birkaç tane sandviç, Toronto'dan getirdiğim iki şişe limonlu San Pellegrino, bir şişe güneş kremi ve Will için yanıma aldığım bir şapka ile doldurmuşum.

Burnumun soyulacağından endişelenmeye başlayana kadar bekledim ve şapkayı taktım.

Güneş gökyüzünde alçalana kadar bekledim.

Will Baxter'ı saatlerce bekledim.

Ve sonunda, izlendiğimi hissettim. Omzumun üzerinden arkama baktım ve benimkine benzeyen bir çift gri gözle karşılaştım. Hayal kırıklığı bir anda yüzüme çarptı.

Annem iskelede bana doğru ilerledi.

Altın rengi sandaletlerini çıkarıp yanıma otururken, "Bana ondan bahsetmek ister misin?" diye sordu, parfümü burnumu gıdıklıyordu. Akşam için turkuaz bir elbise giymiş ve iri altın takılar takmıştı.

Cevap vermedim.

Ona eve gelmeyeceğimi söyledikten sonra aramızda büyüyen huzursuzluk inkâr edilebilecek gibi değildi.

Annem ve Peter bir görüşme için gelmiş ve işleri bittikten sonra beni yemeğe götürmüşlerdi ama o akşamın sonunda annemle kavga etmiştim. Ben de yaz sonuna kadar onu tatil köyünde ziyaret etmemiştim. Eve döndüğüm ilk sabah geç uyandığımda şaşkındım. Annem kahvelerimizi alıp göle gitmek için beni uyandırmamış; çoktan gitmişti. Ertesi gün de beni uyandırmamıştı.

Noel ise küçük bir felaket olmuştu. Havadan sudan konuşuyordu ama gözlerimin içine bakamıyordu. Bazı zamanlar onu beni bir yabancıymışım gibi incelerken yakalıyordum, sanki kim olduğuma dair tüm fikirlerini gözden geçiriyordu.

Peter'a küsmüştü ve her zaman kutsal bir izin günü olan Noel'de çalışmıştı. Peter ve ben Noel yemeğini birlikte pişirmiştik. Haim'in yeni albümünü dinlerken sesini açmıştık. Sinirli sinirli patates soyuyor, annemin bir kez bile kahve dükkânını sormamasına öfkeleniyordum. Peter bana sabırlı olmam gerektiğini, kararına alışması için biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti.

"Tek umursadığı şey burası," diye söylenmiştim. Her zaman savunduğum tezimin doğru çıktığını hissediyordum. Artık Brookbanks'in bir parçası olmayacağım kesinleştiği için annemin bana ayıracak hiç vakti yoktu. Hem zaten hiç olmamıştı ki.

Peter elimde bir patates daha tutuşturdu. "Annen senin yaşındayken burayı büyükbabanlardan devralmanın hayalini kuruyordu. Burayı iyi bir yer haline getirmek ve bunu tek başına başarabileceğini göstermek için elinden gelen her şeyi yaptı," dedi. "Ama son dört yıldır, Fern, hayalini kurduğu tek şey seninle omuz omuza çalışabilmek."

Şaşkınlıkla elimdeki patatese baktım. Anneme biraz müsamaha göstereceğime dair Peter'a söz vermiştim ama o hindi yemeye geç kalınca ziyareti kısa kesmiş ve şimdiye kadar da geri dönmemişim.

Annem ve ben iskelede yan yana oturmuş, iki gencin k re-
reklerle s rf tahtasını yönlendirmeye çalışmasını izliyorduk.
Başımdaki şapkeyi çıkardı.

“Adını söylemekle başlayabilirsin,” dedi.

Bir erkekle tanıştığımı inkâr etmeyi, anneme beklediğim ar-
kadaşımin adının Beth ya da Jane olduğunu söylemeyi düşün-
d m ama yanağımdan bir damla yaş s z ld . Avucumun kena-
rıyla gözyaşımı sildim.

“Adı Will.”

Bir süre düşündü. “Ve seninle burada, evde mi buluşacaktı?”
Sesi şüphe doluydu.

“ yle olması gerekiyordu.”

“İlişkiniz ciddi mi?”

“ yle olabileceğini düşünmüştüm.” Tekrar yanağımyı sildim.
“Ona karışık bir CD yapmıştım.”

CD’yi mükemmel hale getirmek için saatlerimi vermiştim.
Kısa ve öz olmasını istemiştim ama bir yandan da *Sana sırsık-
lam aşıgım* dememesi gerekiyordu. Will’in hâlâ Fred’le mi bir-
likte olduğunu, hayatında başka biri olup olmadığını ya da be-
nim hissettiklerimi hissedip hissetmediğini bilmiyordum. Kahve
dükkânında dinlediğimiz şarkılardan birkaçını, bana onunla
geçirdiğim günü anımsatan parçaları ve bana sadece onu hatırla-
tan şarkıları eklemiştim. Bir araya gelen şarkıların ortak teması
sadece Will’di.

Müzik, Peter’la paylaştığımız ortak bir dil gibiydi ama annem
biri için CD yapmanın benim için ne anlama geldiğini biliyordu.
Pembe manikürlü elini bacağıma koydu ve hafifçe sarstı. “O za-
man bu onun kaybı Fern,” dedi kararlı bir şekilde.

“Belki de,” dedim, çenemi gökyüzüne doğru kaldırarak bir gözyaşı damlasının daha akmasına engel olmaya çalıştım.

Annem avuçlarını yanaklarıma bastırdı ve gözlerimin içine bakabilmek için yüzümü çevirdi.

“Öyle, bezelyem,” dedi gözlerini kırpmadan. “Bu onun kaybı. Ne kaçırdığının farkında bile değil.”

Kesik bir nefes aldım. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Kollarını bana doladı ve küçükken yaptığı gibi beni göğsüne doğru çekti.

“Canım,” dedi saçlarıma doğru. “Öyle olduğunu biliyorum.”

25

Günümüz

NOT YAZMAMIŞ. MESAJ ATMAMIŞ. SESLİ MESAJ BIRAKMAMIŞ. Will'in neden burada olmadığına dair hiçbir şey yok.

**Önce sabah erken saatlerde bir toplantısı vardır ve beni uyan-
dırmak istememiştir diye düşünüyorum ama sonra üzerime bir
şeyler geçirip 20 numaralı kulübeye doğru yürüdüğümde içeride
hiç ışık yanmadığım fark ediyorum. Bir görüşmede olabileceğini
düşünüp kapıyı tıklatmak istemiyorum, bu yüzden bahçe kapı-
sına doğru ilerleyip mutfaktan içeriyi görmeye çalışıyorum ama
perdeler kapalı.**

**Eve dönerken kendi kendime muhtemelen yürüyüşe çıkmış-
tır ya da temiz hava almak istemiştir diye düşünüyorum. Sıcak
bir duş alıyorum, çıktığımda onu alt katta bulurum diye düşünü-
yorum ama yok. Kahve yapıyorum, her an kapıdan girecekmiş
gibi hissediyorum. Ama iki kupa kahve içtikten sonra korktu-
ğum şey soğuk bir sis gibi uzuvlarımın içine sızıyor.**

Ona bir mesaj gönderiyorum.

Nereye gittin?

Cevap yazdığını gösteren o üç noktanın belirmesini bekliyorum ama öyle olmuyor. Üzerimi giyiniyorum, hâlâ cevap yok.

Resepsiyona doğru yürüyorum, kulübelerin bacalarından kıvrıla kıvrıla dumanlar yükseliyor, yaydığı koku sisin içinde asılı kalıyor. Yaz sonu sıcağı yerini sonbahar başlangıcının serin ve nemli havasına bırakmış. Zihnim dört dönüyor ama bacaklarım kurşun gibi ağır. Bir terslik olmalı. Belki işle ilgili bir sorun vardır. Will öylece gitmez. Beni bırakıp gitmez. Bunu yine yapmaz.

Ofisteki sandalyeme oturuyorum, buraya gelirken lobiden geçmiş olduğumun farkında bile değilim. E-postalarımı kontrol ediyorum ama Will'den gelen hiçbir şey yok. Öylece bilgisayar ekranına bakıyorum. Jamie bir saat sonra kapıyı açtığında gözlerimde şaşkınlık dolu bir ifadeyle hâlâ aynı yerdeyim. Jamie çiçekçiyle ilgili bir konuya ve bir sevkiyatın gecikmesi hakkında bir şeylere sinirlenmiş, söyleniyor ama bir anda konuşmayı kesiyor.

"Hasta mısın?" Önümde eğilip elini alnıma koyuyor. "Terlemişsin ama ateşin yok gibi."

Gözlerimi kırptıştırıyorum. "Akşamdan kalmayım."

"Kahretsin, Fernie. Bugün büyük gün. Sana Gatorade getirmemi ister misin?"

"Büyük gün mü?"

"Dans gecesi," diyor. "Dün gece ne kadar içtin sen?"

Dans.

Jamie'nin teklifini duymazdan gelerek, "Ben gidip Gatorade şişesini bulayım," diyorum kendimi sandalyeden itip kalkarak. Kendime gelmem için biraz yalnız kalmam gerek. "Beni sonra işe koşabilirsin."

Biraz hava almak için kendimi dışarı atıyorum. Bakışlarım iskeleye kayıyor. Ürperiyorum.

Bir yıl sonra, sen ve ben, Fern Brookbanks. Sakın beni hayal kırıklığına uğratma.

Will'den hiç haber alamadan günüm yavaşça geçip gidiyor. Jamie ona kurulumda yardım etmem için yemek salonu bölümüne gitmeme izin vermiyor. Will'e nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını sorduğum dört sesli mesaj ve birkaç mesaj daha gönderiyorum. Bu sırada bir türlü ısınamıyorum. Bir serinlik kemiklerime işlemiş adeta. Öğleden sonra üzerimi değiştirmek için eve yürüdüğüm sırada çok gergin ve endişeliyim, öyle ki titriyorum. Ortada kesin bir sorun var.

Duş alıyorum, saçlarımı kuruluyorum ve makyajımı yapıyorum. Kırmızı elbiseyi üzerime geçirip aynada kendime bakıyor, Will'in gelmesini umuyorum. İyi olmasını istiyorum. İyi olmamızı istiyorum. İyiden de fazlasını istiyorum. Will'le olmasını istediğim şeylerin gerçekliği beni öyle sert vuruyor ki oturmak istiyorum.

BİR MİSAFİR SELİ RESEPSİYON KULÜBESİNE AKIN EDİYOR, BEN DE peşlerinden gidiyorum; ellerimi, kollarımın pul pul olmuş derisine sürüyorum. Lobiye girerken dikkatim çok dağınık, neredeyse Bayan Rose'un ışıltılı gövdesine çarpıyorum.

"Fern, canım, iyi misin? Yüzünde ergenliğinden kalma o aksi ifade var."

Bayan Rose'dan özür dileyip ona ne kadar hoş görüldüğünü söylüyorum, sonra da yemek salonuna girdiğimde etkilenmiş gibi görünmek için yüzümdeki ifadeyi değiştiriyorum.

Ama öyleymiş gibi yapmama gerek kalmıyor. İçeride öyle çarpıcı bir değişim olmuş ki nefesim kesiliyor. Her şey pembe. Pembe ketenler, pembe yıldız çiçekleri, pembe balonlar. Masalar, dans pistinin etrafında yuvarlak oluşturacak şekilde yerleştiril-

miş, kırılganlara muhtemelen yüzlerce yanıp sönen lamba asılmış. Salonun dört bir köşesine yerleştirilmiş cam kavanozların içinde mumlar titreyiyor. Müzik grubu sahnede yerini çoktan almış, “Be My Baby” parçasını çalıyor.

Genellikle tatlı servisi başlamadan dans başlamazdı ama Bayan Rose çantasını bırakır bırakmaz Bay Rose ile birlikte kendisini dans pistine atıyor.

Jamie, “Beğendin mi?” diye sorduğunda irkiliyorum. Ona dönüyorum, üzerinde bronzlaşmış tenine uyan, pembe çiçek desenleri olan yeşil bir kravat bulup takmış.

“Şahane olmuş, Jamie. Sanırım annemi bile geçmiş olabilirsiniz.”

“Ehhh,” diyor ama yaptığı işten tatmin olduğu çok açık.

“Ciddiyim. Çok teşekkür ederim. Tüm bunlar...” Duraksıyorum. Müzik grubu şimdi “Love Man” parçasını çalıyor. Gözlerimi kısıyorum. “Sen nasıl bir müzik grubu getirttin buraya, Jamie?”

“Genelde *Motown* parçalarını yeniden uyarlıyorlar,” diyor. “Ama çoğunlukla *Dirty Dancing*’teki parçalardan oluşan bir repertuvar hazırlamalarını istemiş olabilirim.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Çok fenasın.”

“Burada olduğun için çok mutluyum,” deyip kaşlarını indirip kaldırıyor, “Baby.”

Will’i kısa ve mükemmel bir an için unutarak gülüyorum. Bir zamanlar bu gece -yaz sonu dansı, özellikle beni gıcık etmek için çağrılan müzik grubu, bir salon dolusu misafir- benim kâbusumdu. Birinin Whitney ve Cam’i masalarına götürdüğünü ve bir grup çocuğun Rose çiftiyle sahnede eğlendiğini görüyorum. Peter bir köşeye çekilmiş, servis elemanlarının ekmek sepetlerini servis edişini izliyor. Şu anda kendimi tam olarak... evde hissediyorum.

Sahnedeki grup, yetenek yarışması için ara veriyor. Bay ve Bayan Rose’un “The Surrey with the Fringe on Top” şarkısı

ayakta alkışlanıyor. Bugüne kadar gördüğüm en canlı yaz sonu partilerinden biri. Masadan masaya geçiyorum, gözlerim sürekli kapıya kayıyor. Ama Will ortalarda yok. Tatlılar servis edildiğinde ve grup üçüncü kez sahneye çıktığında, akşamın erken saatlerinde hissettiğim ısıltı, hiçliğe dönüşüyor ve gözyaşlarımı tutmak zorunda kalıyorum. Will neden o kapıdan geçmiyor?

Keşke annem burada olsaydı. Küçükken yaptığım gibi, anne me sokulup parfümünün tatlı kokusunu ve teninin tuzunu içime çekmekten başka bir şey istemiyorum.

Gideceğimi söylemek için Jamie'ye bakınıyorum, Will'i aramak için eve döneceğim. Tekrar.

Peter'ın arkamdan, "Bu dansı bana lütfeder misin?" dediğini duyuyorum. Koyu gri takım elbisesini giymiş, cenazede giydiğinin aynısı. Bu, muhtemelen sahip olduğu tek takım elbise.

"Sen dans etmezsin ki."

"Sen de etmezsin," diyor. "Ama bu gece bir istisna yapalım." Geniş avucunu uzatıyor, peşinden piste gidiyorum.

Diğer çiftlerin arasında yavaşça dans ediyoruz, bir dakika sonra Peter boğazını temizleyip, "Ona çok benziyorsun, biliyor musun?" diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi?"

"Sadece dış görünüşün değil. Gerçi bu akşam seni o elbisenin içinde görünce bir hayalet gördüğümü sandım."

"Bu elbiseyi biliyor musun?"

Peter olumlu anlamda homurdanıyor. "Kanada Günü'ydü sanırım. Muhtemelen 1992 senesiydi."

Başımı Peter'ın göğsüne yaslayıp derin bir nefes alıyorum, onun Old Spice parfümünü ve beraberinde onunla ve annemle geçirdiğim bir ömürlük anıları içime çekiyorum. Tatillerde yediğimiz akşam yemekleri, kart oyunları ve Peter'ın annem için hazırladığı doğum günlerindeki geç kahvaltılar.

“Cesaretini annenden almışsın. Buraya dönmek, onun yerine geçmek az şey değil.”

Bir an için bunu düşünüyorum. “Her zaman sana daha çok benzediğimi düşünmüştüm.”

“Maggie bir keresinde benim yumuşak kalbime ve onun dirayetli zihnine sahip olduğunu söylemişti. Beni ailenin bir parçası gibi hissettirmeye çalıştığını düşünmüştüm. Ama belki de sende ikimizden de biraz vardır,” diyor Peter. “Her iki durumda da seninle gurur duyardı.”

“Evet,” diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor.

Küçük bir dairenin içinde hiç konuşmadan öylece sallanıyoruz.

Bir dakika sonra geri çekilip ona bakıyorum. “Sence evli olsaydınız her şey daha mı kolay olurdu?” diye soruyorum. “Annem ölmeden önce istediğini elde etseydin?” Bu benim de merak ettiğim bir şey.

“Benim istediğim şey evlilik değildi, Fern.” Peter şimdi hiç kımıldamıyor. “Maggie’ydi. Kolay değildi ama arkadaşlığımız daimdi. Her zaman birbirimizin yanındaydık.”

Peter’a daha sıkı sarılıyorum. Sözlerini sindirince gerçek bir anda yüzüme çarpıyor.

“Benim artık gitmem gerek,” diyorum ve aceleyle lobiye çıkıyorum. Resepsiyon görevlisine bilgisayardan bir şeye bakıp bakamayacağımı soruyorum ve neyle karşılaşacağımı tahmin etmeme rağmen önümdeki ekranda yazan şeyi görmenin şoku başımı döndürüyor.

Will’e telefonda ulaşabildiğimde sarf edeceğim tüm o kötü kelimeleri hayal ederek lobiden hızla çıkıyorum. Ama sonra Whitney’in sesini duyuyorum.

“Fern, bekle!”

Bana yetişmek için koşuyor, bir eliyle topuklu ayakkabılarını, diğeriyle memelerini tutuyor.

“İyi ki tulum giymişim,” diyor nefes nefese. “Kaçak kankamı kovalamak için çok daha iyi.”

“Kaçmıyorum.”

“Dans pistinden öyle bir kaçtın ki suç mahallinden kaçıyor gibiydin resmen. Neler oluyor?”

Whitney’e olanları anlattığımda ela gözleri o kadar irileşiyor ki birkaç damarının patlamasından korkuyorum.

Sözlerimi, “Will bu sabah çıkış yapmış,” diye bitiriyorum. Resepsiyona bıraktığı notta eşyalarını alması için birini göndereceği yazıyordu. Çok acele bir işi çıkmış olmalı.

“Ne?” diye çılgık atıyor. “Öylece ortadan kayboldu mu yani? Yine mi? Öldüreceğim bu adamı. Sen de oraya mı gidiyordun?”

Gözüm kırmızı akça ağaç yapraklarının rüzgârla dalgalandığı bir dala takılıyor, sonbaharın ilk işaretleri. İşte bu kadar, yaz bitmiş ve Will gitmişti.

Başımı iki yana sallıyorum. “Eve gidiyordum. Onunla konuşmam gerek. Sen dansa geri dön, keyfine bak.”

Whitney omzunun üzerinden kulübeye bakıyor. Ön basamaklarda Cam bekliyor. “Emin misin? Cam beni yarın alabilir. Will’e sallayacak bir sürü küfür var aklımda. Bütün gece durmadan küfredebilirim.”

“Hayır. Gerçekten, Whit. Yalnız kalmak istiyorum, tamam mı?”

“Tamam,” diyor net bir isteksizlikle. “Ama bir arkadaşla ihtiyacın olduğu konusunda fikrini değiştirirsen bana haber ver.”

Eve döner dönmez mutfakta volta atarak Will’i arıyorum. On dokuzuncu kez sesli mesaja yönlendiren sesini dinliyorum. Ama beni yok saymasına izin vermeyeceğim. Tekrar arıyorum. Ve tekrar. Her çalışta öfkem artıyor. Annem Eric tarafından terk

edildiğinde geride sadece on sekiz kelimelik bir not bulmuştu. Ben daha fazlasını istiyorum.

Sonunda Will telefonu açıyor.

“Fern.” Adımı sinirli bir iç çekişle söylüyor ve buzlu suya dalmış gibi oluyorum.

“Gitmişsin,” diyebiliyorum sadece.

Hattın diğer ucundan boğuk bir ses geliyor ve Will’in birinden özür dilediğini duyuyorum. Sonra hat, mikrofona çarpan rüzgârın sesiyle çatırdıyor.

“Şu an müsait değilim,” diyor. El değmemiş bir kâğıt parçası kadar düz bir ses.

“Ne demek istiyorsun?” diye karşı çıkıyorum.

Will, “Şu anda bu konu hakkında gerçekten konuşamam,” diyor. “Kapatmam gerek.”

“Hayır,” diyorum. “Bütün gün meraktan öldüm, nereye gittiğini ve iyi olup olmadığını merak ettim. Bana neler olduğunu anlatmak zorundasın. Otelden çıkış da yapmışsın. Neler oluyor? Neredesin?”

Will bir kez daha iç geçiriyor. “Hastanedeyim, Fern.” Sesi beni azarlıyor gibi. “Sofia hasta.”

Korku ve rahatlama karışımı bir duyguyla midem bulanıyor. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Hemen sorun çözme moduna geçiyorum. “Hangi hastane? Durumu nasıl? Arabaya atlayıp yanına gelebilirim.” Hemen hazırlanmaya başlarsam gece yarısından önce şehirde olabilirim. Jamie’yi yola çıktıktan sonra ararım. Arabaya benzin almam gerekiyor mu? “Senin bir şeye ihtiyacın var mı?” Buzdolabını açıp soruyorum. Will yemek yemiştir. İki gece önce akşam yemeği için yaptığı kışten kalanları götürebilirim.

“Fern, hayır.”

Olduğum yerde kalıyorum.

“Gelme.”

“Ne? Neden?” Kafam karışıyor. “Yardım edebilirim.”

“Yardımlarını istemiyorum. Üzgünüm, ama sen ve ben... Bir hataydı. Biz bir hataydık. Benim suçum. Bunu en başından bilmeliydim.” Sesi boş geliyor. Sanki hattın diğer ucunda benimle konuşan dün gece beni kollarına alan, kulağıma yatıştırıcı sözler fısıldayan kişi değil, onun yerine bir yabancı.

Sesim titreyerek, “Sana inanmıyorum,” diyorum.

Patti Smith albümünü ve bana verdiği kartı düşünüyorum. *Beni tanıyorsun. Ben de seni tanıyorum.* Arkamdaki ocağa bakıyorum, onu annemin önlüğüyle kiş hazırlarken hatırlıyorum.

“Will, seni seviyorum.”

Telefonun diğer ucunda sadece sessizlik var.

Geçen hafta bir akşam birlikte nasıl yüzdüğümüzü düşünüyorum. O akşam öyle sıcaktı ki sudan çıktıktan sonra havluyla kurulanmamıza gerek kalmamıştı. Ayaklarımızı suya sokmuş, aile iskelesinin kenarında oturmuştuk, sırılsıklamdık. Will dudaklarını omzuma bastırmıştı. “Hayatım boyunca şu an olduğumdan daha mutlu olmadım sanırım,” demişti.

“Ve bence sen de beni seviyorsun,” diyorum şimdi, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor.

“Fern, yapamam,” diyor ve bir an için sesi yine Will gibi çıkıyor. Ama sonra sesi sertleşiyor. “İkimiz de bir fantezinin içinde yaşamayı bırakmalı ve hayatlarımıza devam etmeliyiz.”

Tartışmaya başlayacaktım ama telefonu kapatıyor.

Buzdolabının kapısı açık, az önce ne olduğunu anlayamadan kiş tabağına bakıyorum. Will'e onu sevdiğimi söylemiştim ama o da beni sevdiğini söylememişti. Onu sevdiğimi söylemiştim, o ise ilişkimizi bitirmişti. Buzdolabını çarparak kapatıyorum. Ağlamıyorum.

Bir bardağa su doldururken ellerim titriyor. Bir yudum alıyorum ama boğazım o kadar gergin ki sıvıyı zorlukla içebiliyorum. Lavabonun başında durup pencereden Will'in kulübesine bakıyorum, öfke kanımı kaynatıyor. Will'in özel dikim takım elbiselerini ve dolapta düzenli bir sıra halinde asılı duran tertemiz beyaz gömleklerini düşünüyorum.

Yanımda kibrit götürüyorum.

20 numaralı kulübenin merdivenlerini tırmanırken, *Lütfen kapı kilitlenmemiş olsun*, diye diliyorum. Üzerimde kırmızı elbisem var, ayaklarım çıplak. Biri beni görse deli olduğumu sanır.

Deli değilim.

Çok kızgınım.

Kapı tokmağını çevirmemle birlikte kapı açılıyor, içeri giriyor ve doğruca yatak odasına gidiyorum. Dolabı açtığımda Will'in giysileri bana bakıyor. Alabildiğim kadar çok ceket, gömlek ve pantolon alıyorum, burnumu kumaşa bastırıp Will'in kokusunu içime çekme isteğimi bastırıyorum. Kucağımdaki eşyaları oturma odasına taşıırken ayağım bir şeye takılıyor. Önüme neyin çıktığını görmek için döndüğümde donup kalıyorum.

Yer kâğıtlarla kaplı ve sehpanın üzerinde, spirallerine bir kalem sıkıştırılmış büyük bir eskiz defteri duruyor. Kıyafetlerin kollarımdan düştüğünü fark etmiyorum, sadece sayfalardan birini yerden aldığımı, kollarımı açmış, gözlerimi kapatmış, suda yüzen bir resmime baktığımı fark ediyorum. Burnumun üzerinde bir leke var, sanki bir şey en az bir kez silinmiş gibi. Yerde üç çizim daha var, aynı resmin tamamlanmamış varyasyonları.

Eskiz defterini masadan alıp kapığını açıyorum. Will yeniden çizmeye başladığından bahsetmişti ama bu kadar çok şey yaptığını bilmiyordum. Sanki onun günlüğünü okuyormuşum, yanlış bir şey yapıyormuşum hissine kapılıyorum. Ama zaten binlerce dolarlık bir takım elbiseyi ateşe vermek üzereydim. Bir yanlışın daha nesi vardı ki?

Sayfaları çevirdikçe kayalık kıyılardaki cılız ağaçların, sahile çekilmiş bir kanonun, kâğıt oynayan Rose çiftinin resimlerini görüyorum. Benim resimlerimi. Çizimlerden birinde saçlarım kısa, ilk tanıştığımızda olduğu gibi. Graffiti kaplı bir duvara yaslanıyorum, yüzüm gökyüzüne dönük. Elimi göğsümdeki keskin ağrıya bastırıyorum. Sayfayı çevirdiğimde, vücudumu bir ürper-ti kaplıyor.

Hayır, hayır, hayır, diye düşünüyorum çizimi incelerken.

O gün iskelede yanımda götürdüğüm çanta. Başımdaki şapka.

“Hayır.” Sanki böyle yaparsam gerçekleştirebilirmişim gibi yüksek sesle söylüyorum. Ama sayfaya baktıkça bunun ne olduğunu daha iyi idrak ediyorum.

Elimde eskiz defteriyle giysi yığınının üzerine çöküyorum ve gözyaşlarım yanağımdan dökülmeye başladığında onları tutmaya çalışmıyorum. Arka kapıdan bir rüzgâr esip de “I’ve Had the Time of My Life” parçasını çalan grubun uzaklardan gelen sesini taşıyana kadar orada öylece kalıyorum.

Günümüz

EVİM ŞİMDİ NEREDEYSE BOŞ. GEÇTİĞİMİZ BİRKAÇ GÜN boyunca her şeyi baloncuklu naylon ve gazete kâğıtlarının içine koydum ve Toronto'da geçirdiğim günleri yeniden yaşadım. Üniversite yıllarım, Two Sugars'taki ilk vardiyam, uzun yürüyüşler, kötü randevular ve araya sıkıştırdığım gece eğlenceleri. Şimdi geriye sadece ben, nakliyeciler, bir kutu koyu kavrulmuş kahve çekirdeği ve yaklaşık bir düzine kutu kaldı. Küçük evimi bu şekilde, onu benim yapan tüm aksesuarlardan arındırılmış halde görmek garip.

Beş yıl boyunca burada yaşamıştım, bu da tatil köyü dışındaki herhangi bir yerde geçirdiğimden daha uzun bir süreydi. Burayı bulduğumda ne kadar heyecanlandığımı, tek yatak odasının ne kadar geniş göründüğünü, paslanmaz çelik mutfak aletlerinin beni ne kadar büyümüş hissettirdiğini anımsıyorum. Cılız yapıda bir yarı müstakil evin giriş katı ve şimdi baktığımda, bazı mobilyalar olmamasına rağmen sıkışık hissediyorum. Mutfak penceresinden görünen manzara tuğla bir duvardan ibaret. Hiç açık alanı yok. Komşumun yemek kokusunu alıyor, gece faaliyetlerini ve köpeğinin patilerinin sesini duyabiliyor olsam da burası bana aitmiş gibi geliyordu. Bu ev, ben gibiydi.

Telefonum, gelen bir mesajla titriyor. Buzdolabını silmek için kullandığım bezi bırakıyorum ve lastik eldivenlerimi çıkarıyorum. Pantolonumun arka cebinden telefonu çıkarırken bir an için Will olabileceğini düşünüyorum. Brookbanks etkinlik rezervasyon hesabına gelen bir e-posta olduğunu görene kadar nefesimi tutuyorum.

Dans gecesinin üzerinden bir hafta geçti ve ondan tek bir haber bile alamadım. Bugün de fark eden bir şey olmayacağını biliyorum. Kendimi kulübenin zemininden kazıdıktan sonra çizimi de yanıma alarak eve geri dönmüştüm. Kafamda öfkeli kısa mesajlar düşünmüştüm. Birkaç tane yazmıştım ama göndermek doğru gelmemişti. Bana hiçbir neden sunmamıştı. Bütün yaz bana yalan söylemişti. Kafamdaki sorulara rağmen, Will'in duygularımın hiçbirini hak etmediğine karar vermiştim, saldırgan ve öfkeli olanları bile. Sofia'nın iyi olduğunu umduğumu ve danışmanlık işinin geri kalanı için Jamie ile görüşmesini istediğimi belirten kısa bir mesaj yazmıştım. Benimle bir daha asla iletişime geçmemesini istemiştim.

Ama telefonum her çaldığında beynimin hain bir parçası arayanın o olduğunu umuyor ve aramızdaki kapıyı o kadar da sert kapatmamış olmayı diliyor. Konuşuyor olsaydık ne söyleyeceğime dair bir fikrim de yok üstelik. Acı ve kafa karışıklığının yarattığı temel asla sarsılmıyor. Karnıma beni içten içe kemiren bir ağrı yerleşti. Will Baxter'ı özlemenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanırdım ama yıllar önce hissettiğim o boşluk, bu kanyonun yanında adeta bir hiç.

Gelen mesaj, şirketin tatil partisiyle ilgili genel bir soruydu, bu yüzden burayı temizledikten, anahtarları teslim ettikten ve paslı Cadillac'ımla tatil köyüne döndükten sonra yanıtlamak üzere mesajı işaretliyorum. Bütün hafta eve dönerken yiyeceğim Webers burgerinin hayalini kurmuştum.

Jamie'ye orada olmasam bile rezervasyonları takip edeceğime dair söz vermiş ve seyahatimin ideal olmayan zamanlamasını şehirdeki şarap servisiyle ilgilenebilecek birkaç potansiyel garsonla görüşerek meşrulaştırmıştım. Sanırım Jamie, kendimi toparlayabilmem için biraz alana ihtiyacım olduğunu biliyordu. Personel eksikimizi tamamladığımızda bir araba satın almak, annemin bazı eşyalarını kutulamak ve evi kendim gibi hissettirecek şekilde yeniden dekore etmeye başlamak için birkaç gün izin alacağım.

“Bunu paketlemeyi unutmuş musun, ha?” diye sesleniyor nakliyecilerden biri. Sesini takip ederek Will'in on sene önce çizdiği portremin boş bir duvarda asılı olduğu yatak odasına gidiyorum. Bir yıllık planımı da resmin çerçevesinin arkasına sıkıştırmıştım. Yıllar önce tramvay rozetini kaybettiğimde dairemi darmadağın etmiş, tüm çantalarımı boşaltmış, şifonyer çekmecelerimi yatağın üzerine atmıştım ama onu asla bulamamıştım. Listeyi çerçevenin içine o gün koymuştum.

“Bir yerlerde boş bir resim kutum olacaktı,” diyor, işe başlamadan önce içtiği esrarın kokusunu yayan, kızarmış gözleri olan kızıl saçlı genç bir adam. Sanırım adı Landon ya da muhtemelen Landry. “Paketlememi ister misin?”

“Hayır, gerek yok. Alıp almayacağımı bilmiyorum,” diyorum. Belki yanımda götürürüm. Ya da belki de kapının yanında çöp kutusuna atarım. Yüzde elli elli.

Landon ya da Landry omuz silkiyor.

Çerçeveyi askısından çıkarıp şimdilik mutfak tezgâhının üzerine bırakıyorum.

Nakliyeciler yirmili yaşlardaki iki kafası güzel insana göre inanılmaz bir hızda çalışıyorlar. Onları Huntsville'den çağırdım. Toronto şehir merkezindeki dar ara sokaklara alışık değiller. Taşıma aracının yarısını kaldırıma çekmişlerdi ama hâlâ yolun

bir kısmını kapatıyorlar ve öfkeli korna sesleri, pasif agresif bisiklet zilleri ve söylenerek dev kamyonun etrafından dolaşmaya çalışan yayalar nedeniyle tükenmiş ve buradan defolup gitmek için sabırsızlanıyor gibiler. Onları evde Peter karşılayacak çünkü benden önce yola çıkmış olacaklar. Üstünkörü park ettikleri yerden çıkmalarına yardımcı oluyorum ve sonra ocağın başına geçiyorum.

Kapı çaldığında fırını fırçalıyorum. Etrafıma bakıyorum. Nakliyecilerin unuttuğu bir şey göremiyorum. Başımı ön pencereden uzatıyorum ama merdivenlerde Landon, Landry & Co. değil; üzerinde dökümlü beyaz bir gömlek elbisesiyle koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülen bir kadın var. Üst katında oturan adam, ek iş olarak Fransızca öğretmenliği yapan seksi bir dilbilimci. Kadının yanlış dairenin zilini çaldığını varsayıyorum.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sesleniyorum. Önce olduğu yerde sıçırıyor, sonra da bana dönüyor. Çok çekici bir kadın. Elindeki büyük boy bordo deri çanta muhtemelen bir aylık kiraya bedel. Likit göz kaleminin ne kadar hassas uçlu olduğunu bir metre öteden bile görebiliyorum.

Beni inceliyor ve pek de nazik olmayan bir şekilde, “Fern sen misin?” diye soruyor.

“Benim,” diyorum, temkinli bir şekilde. Bu şehirde ortada bir sebep yokken yabancılar kapınıza dayanmaz.

Sanki burada olmaması gerekiyormuş gibi omzunun üzerinden arkasına bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. “Ben Annabel. Biraz konuşabilir miyiz?”

ANNABEL VE BEN MUTFAK ADASININ İKİ TARAFINDA KARŞILIKLI AYAKTA duruyoruz. Sanki Will’in tüm sert hatları küçük kız kardeşinde yumuşamış gibi. Saçları ve gözleri biraz

daha açık tonlarda, kola yerine bozuk para rengine. Yüzü daha yuvarlak, burnu daha az keskin. Onda Will Baxter postürü yok ama onun kadar derli toplu görünüyor.

“Pek onun tipi değilsin,” diyor etrafındaki boşluktan hiç etkilenmeden.

Kirli tişörtüme, yırtık kotuma ve koşu ayakkabılarıma bakıyorum. Saçlarım bir saç bandıyla arkada toplanmış. Makyajsızım. Yüzümde terden pırıltılar. Ağzımda kahve kokusu. Şu anda kim senin tipi değilim.

“Yani, sanırım öyleymiş.”

“Bunu bir hakaret olarak söylemedim.” Bakışları tezgâhın üzerine bıraktığım çizime kayıyor. “Sadece şaşırdım, hepsi bu.”

Bu da kulağa pek hoş gelmiyor. “Kaba olmak istemem ama neden buradasın? Beni nasıl buldun?”

Çantasının askısını omzuna yeniden yerleştiriyor. “Seni Google’da arattım. Nerede çalıştığını buldum ve eski patronuna üniversiteden arkadaşın olduğumu söyledim.”

Siktiğimin Philippe’i.

“Peki bunu neden yaptın?” diye soruyorum. “Sofia iyi mi?”

“İyileşiyor. Kardeşim sana ne kadarını anlattı?”

“Sadece hastanede olduğunu söylemişti.”

Şaşırmamış gibi başını aşağı yukarı sallıyor. “Menenjitmiş. Tehlikeyi atlatana kadar onu hastanede yatırdılar. Cumartesi sabahı çıldırmış bir halde Will’i aradım. Sofia titriyor ve kusuyordu. Aile doktorumuza ulaşamadım. Will bana hemen acile gitmemi söyledi, ben de gittim, Tanrı’ya şükür. Çok korkunçtu.” Annabel’in gözleri doluyor ve bir elini yüzünün önünde sallıyor. “Ayrıntılara girmeyeceğim ama Sofia iyileşecek. Will’in şehre dönmek için ne kadar hızlı araba kullandığını hayal etmek bile istemiyorum ama çocuk hastanesine vardığımızda bizi orada karşıladı ve bizimle kaldı. Dün arkadaşın aradı.”

“Arkadaşım mı?”

“Kızgın olan. Adını tam olarak duyamadım. Telefonda Will’e sayıp sövdüğünü duyabiliyordum. Sürekli konuşuyordu ve Will de öylece oturmuş, sürekli ‘Biliyorum’ diyordu. Ben kadına bağırana kadar Will’in telefonu elinden aldığımı fark ettiğini bile sanmıyorum.”

“Whitney.” Bana Will’i aradığını söylememişti ama bu yaptığı beni şaşırtmıyor.

“Hah, evet,” diyor Annabel. “Benim adıma ondan özür dile. O, kardeşimin kız arkadaşını yüzüstü bırakıp kaçtığını ve işleri düzeltmek istiyorsa senin şehirde olduğunu söylemeden önce ona pek de hoş olmayan şeyler söylemiş olabilirim.”

“Ben onun kız arkadaşı değilim,” diyorum. Bunu belirtmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

“Değil misin? Whitney’in anlattıklarına ve Will’in söylediklerine bakılırsa aranızdaki ilişki bana oldukça ciddi görünmüştü.”

Will’in tam olarak ne söylediğini bilmek istiyorum, kelimesi kelimesine. Ses tonunu, ne giydiğini ve konuşmayı nerede yaptıklarını bilmek istiyorum. “Neden burada olduğunu hâlâ açıklamadın,” diyorum onun yerine.

“Kardeşim genelde çuvallamaz; bunu söylediğimi ona sakın söyleme. Ama Whitney’in söylediklerine ve Will’den öğrenebildiklerime göre, seninle arasında her ne varsa berbat etmiş.” Annabel, Will’e benzer bir şekilde dik duruyor. “Onun onurunu ya da her neyse onu korumak için buradayım.”

Bu kadar umutlu görünmekten nefret ederek, “Will burada olduğunu biliyor mu?” diye soruyorum.

“Hayır, bilse çok kızardı. Bana senin kandırılmak istemediğini ve benim de buna,” -parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor- “saygı duymam gerektiğini söyledi. Ama lütfen söyleyeceklerimi dinle. Batı yakasına onca yolu eğlence olsun diye gelmedim.”

Uzun bir nefes bırakıyorum. “Peki.”

“Uzun, boktan bir hafta geçirdim ve Will de sandığı kadar yardımcı olmadı, kendisi büyük, hüzünlü bir enkaz. Her neyse, son zamanlardaki beceriksizliği bir yana, kardeşim sevdiği insanlara karşı son derece sadıktır. Sanırım annenle çalışma konusunda teklifini ilettikten sonra o...”

Yanlığı olduğunu varsayarak sözünü kesmek için ellerimi sallıyorum. “Pardon?”

Annabel başını eğiyor. “Bu yılın başlarında falandı sanırım? O düğün için tatil köyünde kaldıktan sonra olmalı. Annene onunla çalışmayı teklif etmişti?” Yüzümdeki şoku görmüş olmalı. “Sana bunu söylemedi.”

“Bunun annemin fikri olduğunu söylemişti.” Elimi tezgâhın üzerine koyuyorum, başım dönüyor.

“Bu karmaşayı açıklama işini ona bırakıyorum. Ama bence bu onun seninle arasını düzeltmeye dair attığı bir adımdı, en azından ilk başta. Olayları bir araya getirmem biraz zaman aldı. Sen o kızsın, on yıl önceki kız.”

Başımı onaylarcasma salladım.

“Will seninle tanıştıktan sonraki sabah senden bahsetti durdu. Sana şehri nasıl gezdirdiğini, herkesten nasıl da farklı olduğunu anlattı. Daha önce birinden böyle bahsettiğini hiç duymamıştım.”

Hafızamın yerine gelmesi bir saniye sürüyor. “O sabah kahvaltı için seninle buluşacaktı,” diyorum. “Vancouver’a dönmeden önce.”

Annabel dudaklarını birbirine bastırıyor. “O kahvaltıyı asla unutmayacağım,” diyor. “Waffle yediğimiz sırada kusmuştum. Will’e hamile olduğumu o zaman söyledim.”

“Bana bunu söylemedi,” diye fısıldıyorum. Bana pek çok şeyi söylememişti.

“Babam hamilelik testini birkaç gün önce çöpte bulmuştu. Bebeği doğurmayacağımı düşünüyordu ve açıkçası ben de öyle

düşünüyordum. Ama sonra bırak bir çocuğu, kendime bile bakamayacağımı söylemeye başladı ve ben de küplere bindim. Will'e söylediğimde şehirde kalmayı ve benimle kliniğe gelmeyi teklif etti ama ben babamın yanıldığını kanıtlamaya çoktan karar vermiştim. Bebeği doğuracak ve gelmiş geçmiş en iyi anne olacaktım." Annabel başını iki yana sallıyor. "İnatçılık ve gurur Baxter ailesinin kanında var, bilgine." Tezgâhın üzerindeki çizime bakıyor.

"Will benim için çok şeyden vazgeçti. Onun benim için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini fark edememiştim, ikimiz de edemedik. Ama on dokuz yaşından beri çok şey öğrendim." Annabel'in bakışları parmaklarımin tezgâhm kenarını kavradığı yere düşüyor ve sonra etrafı inceliyor. "Oturabileceğimiz bir yer var mı? Anlatacağım daha çok şey var."

ANNABEL VE BEN ÖN MERDİVENLERE ÇIKTIYORUZ. ŞEHİRDE HAVA ÇOK NEMLİ. Güneş, kalm bulutlar ardına gizlenmiş. Benekli beyaz bir kedi kendini yürüyüş yoluna atmış. Yan komşunun kedisi Albay Hardal.

Annabel çantasını sandaletli ayaklarının arasına koyuyor ve omuz askısıyla oynuyor. "Annemiz hakkında çok konuşuyor mu?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. Annesinin hâlâ İtalya'da yaşadığını ve Will'in onu birkaç yıldır ziyaret etmediğini biliyorum. Bana on yıl önce söylediklerinin dışında pek bir şey anlatmamıştı.

"Şaşırmadım," diyor Annabel. "Will bu konu hakkında konuşmaktan hiç hoşlanmıyor. Annem çok yetenekli bir sanatçı. Üstelik muhteşem, akıllı ve istediği zaman aşırı çekici biri. Ama o bizim için bir tür eksik ebeveyndi. Gitmeden önce bile hiçbir zaman tam olarak yanımızda değildi. Tüm bunlar sadece anne-

min hatası değildi, bunu artık biliyorum. Depresyonu onu zayıf düşürürdü. Kötü bir dönem geçirdiğinde günlerce yataktan çıkmazdı. İyi olduğu zamanlarda ise işine aşırı odaklanırdı, sanki yaratıcılığının her damlasını tükenme ihtimaline karşı kullanması gerekiyormuş gibi.” Annabel onu anladığımdan emin olmak için bana bir bakış atıyor ve bakışlarındaki kararlılık bana Will’i o kadar çok hatırlatıyor ki göğsüm sıkışıyor. Ama sonra Albay Hardal’ı fark ediyor.

“Pardon ya. O kedinin bıyığı mı var?”

“Evet.” Dilimi şaklatıyorum ve Albay başını çeviriyor, burnunun altındaki siyah kürk parçası tümüyle ortaya çıkıyor.

Annabel ciyaklıyor ve kedi bir noktayı gözüne kestirerek geri-niyor, salına salına yürüyüp Annabel’in ayak bileklerine dolanıyor.

“Bizim hiç evcil hayvanımız olmazdı,” diyor kedinin tüylerini okşayarak. “Will’in dört ayaklı neredeyse her türlü canlıya alerjisi var. Gözleri kaşınır, astımı tutar falan.”

Bu söylediği, ayakkabının içindeki bir çakıl taşı gibi beni durtüyor. Will’in astımı olduğunu bilmiyordum. Annabel’in dudaklarından dökülen neredeyse her kelimeyle birlikte Will hakkında bilmediğim şeylerin listesi büyüyor.

“Her neyse,” diyor Albay ayaklarının dibine yerleşirken, “an-nemiz çalışırken her şeyi dışarıda bırakabiliyordu. Stüdyosu garajın üstündeydi, merdivenleri bir fil gibi tepinerek çıktığımı hatırlıyorum. Annemin tam karşısında dururdum ve orada olduğumu fark edene kadar dikkatini çekmek için dört ya da beş kez denemek zorunda kalırdım. Ben de anne olduktan sonra, bizimle yeterince zaman geçirmediği için kendini suçlu hissettiğinden mi bu kadar uzağa taşındı acaba diye merak ettim. Sanki aramıza bir okyanus koysaydı, bir tür denge kurmak zorunda kalmayacak, böylece başarısız olmayacaktı.”

Bu bana Peter'ın annem hakkında söylediği bir şeyi hatırlattı; annemin bu kadar çok çalışmasının nedenlerinden biri, hayatında kendini başarılı hissettiği tek alanın bu olmasıydı.

“Biz büyürken Will annemi bir idol olarak görürdü,” diye devam ediyor Annabel. “Herkes her zaman birbirlerine ne kadar benzediklerini söylerdi. Bundan çok gurur duyardı. İkisi de sanatçı. Hem de ona benziyor. Ve onu anlıyor gibiydi. Annem acı çektiğinde, yatağında yanında oturur, çizim yapardı. Annem böyle olduğunda beni korkuturdu ama Will hiç konuşmadan da onun yanında olabiliyordu.”

Bunu net bir şekilde hayal edebiliyorum; genç Will annesini sadece varlığıyla rahatlatmaya çalışıyor. İlk tanıştığımızda nasıl olduğunu düşünüyorum; hazır olduğumda konuşmama izin verişini, karanlıkta karşımda uzanıp her şeyin yoluna gireceğine dair bana güven verişini.

Annabel koluma bakarak, “Sen iyi misin?” diye soruyor. Kolumu kaşıyormuşum.

“Evet,” diye yalan söylüyorum, ellerimi bacaklarımdan etrafına dolayarak kaşınmama engel olmaya çalışıyorum. Annabel, Will'den bahsettikçe içimdeki kanyon daha da genişliyor. Will bir nehir; itiyor ve aşındırıyor ve benim kıyılarımda kum, granit değil.

Annabel şüpheli bir mırıltı çıkarıyor ama devam ediyor. “Annemiz bizi terk ettiğinde en çok Will zorlandı. O yaz büyükanneyle birlikte yaşıyorduk ve bir gün arka bahçede resim yaptığımı hatırlıyorum. Bisikletime bir sepet takmak için ondan yardım istemiştik ve beni duyması için ona birkaç kez seslenmek zorunda kalmıştım. Annem gibi olmasıyla ilgili bir şeyler söylediğimde çok kızmıştı. Bana asla onun gibi olamayacağını söylemişti. Bazen bunu kanıtlamayı hayatının misyonu haline getirdiğini düşünüyorum.”

Sessiz kalıp Annabel'in profilini izliyorum.

“Mesele şu ki,” diyor Annabel, “Will annemize çok benziyor. Bu bahsettiğim açılardan değil. Will kadar başkalarını kendinin önüne koyan ve kalbi göğsüne sığmayacak kadar büyük birini görmedim. Ama yaratıcı ve tutkulu biri ve bir şey yapmak istediğine karar verdiğinde onu bu kararından döndürmek imkânsız.” Derin bir nefes alıyor. “Sofia doğduğunda zor zamanlar geçirdi. Bu, annemizin depresyonundan farklıydı ve onun neler yaşadığını sana anlatmak bana düşmez ama bence bu, onun da annemiz gibi olduğuna dair inancını doğruladı. Resim yapmayı tamamen bıraktı. Tam zamanlı çalışırken yüksek lisans yaptı. Ona göre sorumlu bir yetişkin olmak babamız gibi olmak demektir: sabit bir iş, yüksek bir maaş çeki, bir ev sahibi olmak... Will de aynen böyle yaptı. Ama onu o yapan büyük bir parçasından vazgeçti ve gerçekten mutlu olduğunu sanmıyorum.” Beklentiyle bana bakıyor. “İşte burada sen devreye giriyorsun.”

“Nasıl yani?” diye mırıldanıyorum.

Annabel bana düpedüz acıyan bir bakış atıyor. “Nasıl mı? Senin zeki biri olduğunu söylemişti halbuki.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdığımda gülümsüyor. “Tanrım, ikiniz de ne kadar ciddisiniz.” Benimle göz göze gelebilmek için bana doğru dönüyor. “Kardeşimin sesinin bu yazki kadar canlı çıktığını hiç duymamıştım. Bana tekrar çizim yapmaya başladığını söylediğinde çok rahatlamıştım. Sonunda hayatının kontrolünü yeniden eline almaya başladığını düşündüm.”

Kulübesinde bulduğum çizimi düşünüyorum ve Annabel’in benim bildiklerimi bilip bilmediğini merak ediyorum.

“Sofia hastalandığında bizimle evde olmadığı için kendine çok kızgındı ve bunu her şeye sahip olamayacağının bir kanıtı olarak gördüğüne eminim.” Annabel bulutlara bakıyor. “Ve Sofia ile tek başıma yaşamaya hazır olmadığımın. Ama her iki konuda da yanılıyor. Tıpkı senden ayrılma kararında yanıldığı gibi.”

Tekrar bana bakıyor, bakır gözleriyle beni delip geçiyor. “Ama belki de yeğeni hastanedeyken tüm duygularını açık seçik önüne sermemeliydin.”

Ağzım açık kalıyor ama Annabel sözlerine devam ediyor.

“Ve eğer beklentin buysa, Will gelip senden özür dilemeyecek. Ondan seninle konuşmamasını istedin, o da konuşmayacak.” Elbisesinin cebine uzanıyor ve yırtık bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzatıyor. Üzerinde bir adres yazıyor. “Burada yaşıyoruz. Sofia bu gece babasında kalacak kadar iyi, ben de kız arkadaşlarımla dışarı çıkacağım, yani Will evde yalnız olacak.”

“Bilmiyorum,” diyorum başımı sallayarak. Annabel’in bana anlattığı şeyleri henüz sindirebilmiş değilim, şimdiden tükenmiş hissediyorum. “Bunu yapabileceğimden emin değilim.”

Annabel bana sert bir bakış atıyor. “Burada risk alan benim. Kardeşim için yeterince iyi olup olmadığın konusunda hiçbir fikrim yok ama sesi hiç seninle olduğu zamanki kadar mutlu çıkmamıştı. Onu herkesten daha iyi tanıyorum; senden de iyi. Bir hata yaptığını biliyorum ve o da bunun farkında. Son zamanlarda resmen bir enkaz. Bu yüzden senin yeterince iyi olduğunu umuyorum. Ona gideceğini umuyorum.” Ayağa kalkıp çantasını omzuna atmadan önce bir süre beni inceliyor. “Sadece aranızdaki ilişkiyi düzgün bir şekilde bitirmek için bile olsa.”

Günümüz

CADILLAC'IMDAN İNMEDEN WILL'İN SUMMERHILL KASABA evine bakıyorum. 11 numaralı ev geniş, turuncu tuğlalı, üç katlı, şık siyah süslemeleri ve verandasını kaplayan sarkık beyaz ortancaları olan yarı müstakil bir ev. Saat sekizi çoktan geçmiş, Annabel'in evde olmadığından emin olduğum saatler.

Bu sabah o gittikten sonra kendime buraya gelmeyeceğimi söylemiştim. Halletmem gereken birçok sorunum var, bir de Will'inkilerle de başa çıkamam. Erkek diyetimi tekrar devreye sokmam gerekiyordu. Evlerinin adresinin yazılı olduğu kâğıt parçasını bir çöp torbasının derinliklerine atmış ve temizliği bitirir bitirmez tesise geri dönmeyi planlamıştım. On beş dakika sonra kâğıdı çöpten çıkarmıştım.

Kendimi arabaya attığımda otoyola çıkmak yerine bir otele yerleştim, duş aldım, sonra da Will Baxter'i neden rehberimden ve hayatımdan silmem gerektiğine dair bir liste hazırlamak için masaya oturdum.

Ama boş sayfaya bakarken Will'in on dört yaşındaki halini düşünmeden edemiyordum; kızgındı, kırgındı ve annesini özliyordu. Yirmi iki yaşına geldiğinde de Vancouver'da yaşadığı için

kendini suçlu hissetmiş, kız kardeşi için endişelenmişti. On yıl önce Will kim olduğumu net bir şekilde görmeme yardımcı olduğunda ben de geleceğime dört elle sarılmaya karar vermiştim. Will o sabah dairemden çıktığında, hayatımın değişmek üzere olduğunu biliyordum. Ama Will'in de hayatının değişeceğini hiç düşünmemiştim.

Eskisi gibi olmadığımdan endişeliydim.

Will'in dokuz yıl önce benimle buluşmamasının nedeni buydu. Kulübesinde çizimi bulduğumda bana yalan söylediğini düşünmüştüm. Ama Annabel'in bana anlattıklarını düşündükçe yalan söylemediğini, belki de bana tüm gerçeği anlatmamış olabileceğini düşünmeye başladım.

Will dünyama ikinci kez bir göktaşı gibi düşmüştü ve her ikisinde de içimde büyük bir boşluk hissetmiştim. Çökmüştüm. Ama bu çarpışmanın onu da ekseninden saptırmış olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Otel masasına oturdum ve Will'in otuz iki yaşında, başarılı, temkinli biri olarak sabırla, yavaş yavaş sanata dönüş yolunu bulduğunu, bir ilişkiye adım attığını, kendisi için bir parça mutluluk dileyen halini düşündüm. Pijamalarımın kulübesinin kapısını tıklattığım gece karanlığı yaran sesini duyabiliyordum.

Ne istiyorsun, Fern?

Bir saat boyunca o not defterine baktım ve Will'le birlikte olmamı söyleyen nedenleri yazmak yerine bambaşka bir liste yaptım.

İşte şimdi buradayım, Will Baxter'ın evinin önündeyim. Korkmuş, âşık ve istediğim şey için, Will'in de istediğini düşündüğüm şey için savaşmaya hazırım.

Ama keşke kusacak gibi hissetmeseydim.

Yolcu koltuğuna koyduğum çizimi alıyorum. Zile basarken parmaklarım titriyor ve derin bir nefes alıyorum. Ama Will kapıyı açtığında, hazırladığım konuşma boğazımda düğümleniyor.

Bambaşka biri gibi görünüyor. Öncelikle, yüzü ve boynu kirli sakalla kaplanmış. O kadar uzun süredir bakımsız kalmış ki yakın zamanda kirli sakal olmaktan çıkacak gibi görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve saçları dağınık. Bol bir eşofman ve lekeli bir tişört giyiyor. Karşısında duranın ben olduğumu fark ettiği anda elektrik çarpmış gibi sarsılarak doğruluyor.

Ağzımı açıyorum ve şaşkınlıkla, “Berbat görünüyorsun,” diyiveriyorum.

“Fern.” Adımı başka hiç kimse böyle söylemiyor. Will adımı söylediğinde sanki bir isimden çok daha fazlasını ifade ediyormuş gibi hissediyorum. Ama sonra gözlerini kırıştırıyor, ne halde olduğunu hatırlamış gibi görünüyor. Tekrar konuştuğunda sesi birkaç derece daha soğuk çıkıyor. “Ne yapıyorsun burada?”

Söylemek istediğim çok şey var ama en zor, en basit olanla başlıyorum.

“Seni özledim.”

Söylediğimden etkilendiğinin tek işareti tişörtünün boynundan yukarı doğru süzülen pembelik.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, tavrının beni şaşırtmasına izin vermemeye çalışıyorum. Bunu daha önce de görmüştüm; boş bakışlarını, boş sesini... Kendini nasıl soyutladığını, tüm duygularını nasıl yok ettiğini, kendini nasıl güvende tuttuğunu. Will kendini karantinaya almış. “Ve benden af dileyebilmen için buradayım.”

Başını iki yana sallıyor ama o konuşmadan çizimi uzatıyorum.

“Ve kendini açıklamam için.”

Kulübesinde bulduğumdan beri her gün bu çizimi incelemiş, bildiğim gerçekten daha farklı bir hikâye anlatabilecek bir ipucu aramıştım.

Sayfayı parmaklarımın arasından alıyor ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi elini yanağında gezdirerek çizimi inceliyor.

Çizimdeki kadın figür benim, iskelenin ucunda oturmuşum, üzerimde mayo ve şort var. Will için yanımda getirdiğim şapkayı takmış, sıkılmış ya da belki de üzgün bir halde suya bakıyorum. Yanımda da içinde güneş kremi, sandviç ve limon olan çanta. İçinde karışık bir CD de vardı. Kutusunun üzerindeki beyaz etikette yeşil kalemle WILL İÇİN ŞARKILAR yazıyordu.

Gözleri benimkilere döndüğünde kapkara pişmanlıkları tutan barajlara benziyor.

“Fern,” diyor tekrar.

“Gelmişsin.” Sesim çatallıyor.

Başını evet dercesine sallıyor. “Evet. Gelmiştim.”

Boğazımdaki yumruyu yutarak yok ediyorum. “Şimdi beni içeri davet etmen gerekiyor,” diyorum.

Karşı çıkacakmış gibi görünüyor ama yine başını aşağı yukarı sallıyor ve kapıyı sonuna kadar açıyor.

WILL'İN EVİ OLAĞANÜSTÜ. GİRİŞ KAT ODALARA BÖLÜNMEMİŞ. EVE girdiğimde oturma odasını ve mutfağı, oradan da arka taraftaki devasa pencereleri görebiliyorum. Yerler sıcak bal rengi ahşap kaplı, mobilyalar rahat görünüyor ve beyaz duvarlar sanat eserleriyle kaplı, ancak hiçbirinin Will'e ait olmadığını anlıyorum.

Elindeki çizimi taş tezgâhın üzerine koyuyor ve buzdolabından iki şişe soda çıkarıyor. Beni evin arka tarafındaki haşhaş renkli kanepeye götürüyor. Burası belli ki dinlenme alanı; duvar da çerçeveli aile fotoğrafları ve dev bir düz ekran televizyon var. Üzerimizdeki tavan bir katedral tavanı yüksekliğinde olmasaydı burası çok rahat bir yer olabilirdi. Çatı pencereleri var.

Kanepenin bir ucuna oturuyorum, Will de yanımdan geçip diğer uca oturuyor.

“Annabel beni görmeye geldi,” diyorum ve boğazının arkasından kısık bir inilti çıkarıyor. “Sofia’nın iyileştiğini söyledi.”

“Evet,” diyor serçe parmağındaki yüzüğü çevirerek.

“Ayrıca senin de, tırnak içinde söylüyorum, ‘büyük, hüzünlü bir enkaz’ olduğunu söyledi ki bunun doğru bir tanımlama olduğunu görebiliyorum.”

Will bana yandan yandan bakıyor. “Misafir beklemiyordum.” Sesi metala sürten zımpara kâğıdı gibi.

Titreyerek nefes alıyorum. Sanırım hayatımda hiç bu kadar gergin hissetmedim. “Bana neden asfaltta ezilmiş bir hayvancağz gibi görüldüğünü anlatmak ister misin?”

“Zor bir haftaydı.”

“Öyle olduğunu biliyorum.”

“Pek uyuyamadım.”

“Belli oluyor.” Duraksıyorum. “Yeğenin için mi endişelendin?”

“O da vardı, evet.”

“Ve?”

Will koltukta arkasına yaslanıyor, başını bana doğru eğiyor ama konuşmuyor.

“Söyleyeceklerinde bir ‘ve’ olabilirmiş gibi hissettim. Öyle mi?” Sesimdeki titreme beni ele veriyor.

“Bence öyle olduğunu zaten biliyorsun,” diyor ve burada olmak için ördüğüm korku duvarını yontuyor.

“Sanırım biliyorum,” diyorum ona. “Ama emin olmak istiyorum.”

Will tavan pencerelerine bakıyor. Ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor, çenesini sıkıyor.

“Çünkü tek kelime etmeden gittin, sonra mesajlarıma cevap vermedin, sonra da bir fantezinin içinde yaşamayı bırakmamız gerektiğini söyledin. Bu yüzden mi?”

Başını hafifçe iki yana sallıyor, sonra bakışları benimkilere kilitleniyor. “Hayır,” diyor ve kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Kapıdan koşarak çıkmak yerine kendimi orada oturmaya zorluyorum. Will tekrar konuşana kadar ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırarak bekliyorum.

“Söylediklerinin hiçbirini yapmamalıydım, özür dilerim Fern. Gerçekten,” diyor yavaşça. “Stresliydim ve doğru düşünemiyordum. Ama uyuyamıyor, yemek yiyemiyor ya da dokuz yıl önce rıhtımda tek başına otururkenki görüntünü aklımdan çıkaramıyor olmamın nedeni bu değil.”

“O zaman neden?” diye fısıldıyorum.

“Fern, bilmeni istediğim...” Göğsü uzun bir nefes alışıyla yükselip alçalıyor.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

Sessizce konuşuyor. “Hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim. Sana sırılsıklam âşığım.”

Boğazımdan gürültülü bir nefes kaçıyor, anında rahatlıyorum.

“Ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum,” diyor ben ona daha da yaklaşırken. “Ben...”

Parmaklarımı ağzının üzerine koyuyorum. “Sen istediğin her şeyi yapabilirsin.”

Will’in bakışları yumuşuyor.

“Sana bir zamanlar birinin bana verdiği bir öğüdü vereceğim. Gösterişli bir sanat okulu mezunuydu ama akıllıca şeyler söyleyen biriydi,” diyorum. Parmaklarımın altında hafif bir gülümseme belirliyor. “Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bunu asla sorgulamam. Ama bu *senin* hayatın, Will.”

Hiçbir şey söylemiyor.

“Sanırım benim bilmem gereken kısmı, beni bu hayatın içinde isteyip istemediğin.”

Will elimi dudaklarından çekip kollarını bana doluyor. Tam bir dakika boyunca birbirimize sarılarak ve nefes alıp vererek öylece kalıyoruz.

Yüzümü göğsüne yaslayarak, “Bu bir evet mi?” diye soruyorum. Göğsünde sessiz bir kahkahanın gümbürdediğini hissediyorum. “Çünkü konuşmamız gereken bir sürü şey var ama cevabın evet değilse bunların hiçbirinin bir önemi yok.”

Arkasına yaslanıyor, parmakları saçlarımda, bakışları gözlerimde geziniyor. “Özür dilerim,” diyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ama gitmeme izin vermiyor. “Dur. Sana daha önce de söyledim, diğer her şeyle birlikte ilişkilerime öncelik verme konusunda iyi değilim. Bu sefer farklı olur, halledebilirim diye düşünmüştüm.” Başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. “Neredeyse sana dokuz yıl önce oraya gelmemle ilgili gerçeği söyleyecektim, ama bu yaz seninle beraber zaman geçirdikçe bunu yapmam daha da zorlaştı. Söylemediğim için özür dilerim.”

“Gerçek ne ki?” Kelimeleri dudaklarımdan zorlukla çıkarabiliyorum.

“Bir yıl boyunca her gün seni tekrar görmenin hayaliyle yaşadım. Tepeden aşağıya, göle doğru yolun yarısına kadar gelmiştim ve sonunda seni görmüştüm. Çok güzel görünüyordun. Seninle o iskelede oturmak istemişim.”

“Neden gelmedin?” diye fısıldıyorum.

“Sorun sen değildin, lütfen bunu anla. Sofia dört ya da beş aylıktı ve benim için karanlık bir dönemdi. Tam bir enkazdım.” Arkasına yaslanıp elleriyle yüzünü ovuşturuyor. “Ve sanırım o listeye yazdığım şeyler yüzünden utanıyordum. Bir ofiste dokuzdan beşe çalışıyordum ve tam da bir yıl önce yapmayaca-

ğımı söylediğim şeyi yapıyordum. O zamanlar işimden nefret ediyordum. Beni gördüğün gibi bunu anlayacağını biliyordum. Değiştiğimi, mutlu olmadığımı anlayabilirdin. Harekete geçip bir şeyleri değiştirmemi isterdin.”

“Belki,” diyorum. “Ya da belki bunca şeyin sorumluluğunu almış olmandan etkilenirdim. En azından bir merhaba diyebilirdin.”

“Mesele de bu zaten. Sadece merhaba diyemezdim. Seni orada üzerinde yeşil mayonla gördüğümde aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu hatırladım. Konuşurduk. Sana sanatı bıraktığımı söyledim ve sen de şaşırırdın. Her şey yolundaymış gibi davranamazdım. Kendimi senin gözlerinden görmek istemedim. Eğer merhaba dersem, sana bir daha hiç veda etmek istemeyeceğimi düşündüm. Belki de kız kardeşime ve yeğenime geri dönmek istemezdim. Ya da işime. Belki de bencil biri olurdum. Bunu riske atamazdım.”

“Keşke yanıma gelseydin. Keşke o zamanlar bana her şeyi anlatabilseydin.” Avuçlarımı yanaklarına koyuyorum. “Sen tanıdığım en az bencil insanlardan birisin, ama kendin için bir şey istemek bencillik değil ki... Bu insani bir şey.”

Will uzunca bir nefes bırakıyor. “Tüm bunlardan uzakta seninle gölde olmak bana eskiden kim olduğumu, aslında ne istediğimi anımsattı. Hâlâ aynı şeyi isteyip istemediğimi bilmiyorum. Kim olduğumu bilmiyorum, Fern.” Duraksıyor. Will tekrar konuşana kadar ne hareket ediyorum ne gözlerimi kırpmıyorum ne de akciğerlerimi havayla dolduruyorum. “Ama hayatımın bir parçası olmanı istediğimi biliyorum.”

Parmaklarımı çene hattı boyunca gezdirip yara izine geliyorum. Gözlerimiz buluşuyor. Will öyle yorgun görünüyor ki. Hatta bundan da fazlası. Bitkin. Annabel’in bu sabah Will’e hislerimi çok yanlış bir zamanda paylaşmamla ilgili söylediklerini anımsıyorum.

“Otelde bir oda tuttum,” diyorum. “Bu akşamlık bu kadar yeter bence, yarın yine gelirim, olur mu? Gerçekten berbat görünüyorsun.”

Will yüzünü buruşturuyor. “Gitmeni istemiyorum.”

Gözlerini zar zor açık tutabiliyorken daha fazla bir şey söylemek istemiyorum. Yanağımın içini çiğniyorum. “Biraz boş boş oturmaya ne dersin?” Bu akşam diğer sıradan akşamlardan biriymiş gibi davranabilirim.

Will kabul ediyor ve kanepeye yerleşiyoruz, düz ekran televizyonda *Frasier*’ın tekrarı oynuyor. Sonunda başını kucağıma koyarak uzanması için Will’i ikna ediyorum ve uykuya daldığında televizyonu kapatıp akşamın son ışıklarında oturarak kanepenin arkasındaki duvarda asılı fotoğrafları inceliyorum. Üç tane fotoğraf var. Bir bahçede Annabel, Sofia’yı kucağında tutuyor, burunlarını birbirine bastırmışlar. Sofia’nın sırt çantası ve şapşal sırtışıından anladığım kadarıyla okulun ilk gününde çekilmiş olduğunu düşündüğüm bir fotoğrafı. Ve kalbimden bir şeylerin dolup taşmasına neden olan bir fotoğraf: dağınık siyah saçlarıyla genç Will, kucağındaki küçük pembe bebeğe bakıyor.

Annabel ön kapının kilidini açtığında Will hâlâ uyuyor.

Bizi karanlıkta kanepede bulunca şaşırarak, “Lanet olsun,” diye bağıyor.

“Affedersin,” diye fısıldıyorum. “Onu yerinden kaldırmak istemedim.”

Annabel yavaş yavaş yanıma geliyor. “Nihayet uyumuş.”

Will’in alnına düşen saçlarını çekiyorum.

“İyi ki beni bulmuşsun,” diyorum Annabel’e.

Gülümsüyor. “Umarım ben de aynısını söyleyebilirim.”

Sol kalçam uyuduğunda Will’i dürtüyorum. Bana bakıyor, irkilip konuşmaya başlıyor. Onu susturuyorum. “Hadi seni yatağa götürelim.”

Odasına giden iki kat merdiveni tırmanıyoruz ve Will yatağın üzerine yığılıyor.

Elime uzanarak, "Gitme," diyor.

"Tamam," diyorum, çarşafı yukarı çekerek. "Hiçbir yere gitmiyorum."

WILL'DEN ÖNCE UYANIYORUM. EV SESSİZ. ANNABEL YA HENÜZ kalkmadı ya da çoktan dışarı çıktı.

Evin en üst katının tamamı Will'in odası; eğimli tavanları, pırıl pırıl kocaman bir banyosu ve balkona açılan sürgülü bir cam kapısı var. Burada hiç sanat eseri yok. Sakin bir yer. Her şey beyaz ve mavinin en soluk tonu, bu da bana bulutların içindeymişim gibi hissettiriyor.

Dün gece Will'in çekmecesinden aldığım tişörtü üzerimden çıkarıp onu rahatsız etmemek için sessizce giyiniyorum, sonra da sayısız merdiven inerek ona yiyecek bir şeyler hazırlamak ve havalı kahve makinesinin nasıl çalıştığını anlamak üzere mutfığa gidiyorum. Çift kapılı buzdolabında bir paket ahududu buluyorum ama sonra süt ve yumurtaları görüyorum. Un, kabartma tozu ve tereyağı arıyorum. Annemin tarifi ezberimde.

Döndüğümde Will'i yatakta doğrulmuş, çarşafı ayak bileklerine kadar inmiş bir halde buluyorum. Üzerinde hâlâ lekeli tişörtü var ama gözlerinin altındaki mor lekeler azalmış. Onu duşa sokmak ve o harika Will kokusunu geri getirmek istiyorum.

"Gitmemişsin," diyor, sesi çatallaşıyor.

"Gitmedim." Kahveyi komodinin üzerine koyuyorum ve krep tabağını ona uzatıyorum. "Bir gün sana yemek yapacağıma söz vermiştim. Kreplerini inanılmaz miktarda akça ağaç şurubu ile kapladım."

Gülümsüyor, o anda gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar beliyor. *İşte orada*, diye geçiriyorum içimden.

“Çok güzel,” diyor ilk ısırdıktan sonra.

“Ye bakalım. Enerjiye ihtiyacın olacak”

Kaşları kalkıyor.

“Onun için değil,” diyorum, çantamı karıştırıp otel logolu katlanmış kâğıdı arıyorum. Will’in yanına yerleşip o yemeğini yerken ben de beyaz keten kaplı yatak başlığına yaslanıyorum. Yemeğini bitirdiğinde ona kâğıdı uzatıyorum.

“Nedir bu?” diye sorup kâğıdı açıyor. O okurken hiçbir şey demeden bekliyorum, sonuna geldiğinde dudaklarının kenarlarında eğlendiğinin işareti kıvrımlar beliyor.

“İstediklerimin bir listesi,” diyorum, sonra durup yeniden düşünüyorum. “Aslında sadece istediklerim değil. İhtiyacım olan şeylerin listesi.”

Will’in sırtışı yüzüne yayılıyor ve sonra listeyi tekrar okuyor. Sayfada fazla kelime yok ama ağır ağır okuyor.

“Hepsi bu mu?”

“Evet, bu kadar.”

“Bana daha fazla bilgi vermek ister misin?”

“Bu liste beni nasıl geri kazanacağının listesi. Beş bölümden oluşan bir plan.”

Omzunun üzerinden eğiliyorum ve listeye birlikte bakıyoruz.

Bol bol özür dile.

Dürüst ol, artık başka sır yok.

Yardım etmeme izin ver.

Önlük giy. Her zaman. Çok ciddiylim.

Bana bir resim çiz.

“İlk madde oldukça açık,” diyorum.

Will yatak başlığına yaslanıyor ve elime uzanıp serçe parmaklarımızı birleştiriyor. Yüzündeki ciddi ifadeyle beni izliyor. “Ne kadar üzgün olduğumu ifade edebilecek kadar büyük bir özür olduğunu sanmıyorum, Fern. Seni o iskelede yalnız bıraktığım için yıllarca pişmanlık duydum ve geçen hafta sana karşı olan hal ve hareketlerimden, telefonda söylediklerimden nefret ediyorum. Öyle aceleyle kaçtığım ve seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Olan biten onca şeyden sonra burada olduğuna inanamıyorum. Üzgünüm ama bir yandan da dün kapıma geldiğin için çok minnettarım.”

Nefes veriyorum. “İşte bu iyi bir özürdü. Bir sonraki madde daha da önemli.”

Will, “Dürüst ol, artık başka sır yok,” diye okuyor.

Başımı onaylarcasına sallıyorum. “Anneme tatil köyünde yardım etmeyi teklif edenin sen olduğu gerçeği mesela.”

Will yüzünü buruşturuyor. “Annabel söyledi, değil mi?”

“Evet. Bu arada, onu çok sevdim.”

“Hiç şaşırmadım.” Bir saniye durup düşünüyor. “Tatil köyüne ilk geldiğimde bana güvenmediğini anlamam hiç de zor olmamıştı ve birlikte çalışmaya evet demeni çok istiyordum. Bunun benim fikrim olduğunu bilersen daha da şüpheli olacağından korkuyordum. Annenle kahve içtik ve işlerin ne kadar zor olduğunu anlattığında bir anda içimde ona yardım etmeye dair bir istek oluştu. Sanırım kibarlık yaptığımı düşünmüştü ama birbirimize birkaç kez e-posta gönderdik ve ben teklifimi yineledim. Ve hayır, eğer o senin annen olmasaydı ya da senin tatil köyün olmasaydı bunu yapmazdım. Ve evet, hayalimdeki senaryoda, bu yaz ben oradayken, kanolarda birden çok kez seks yapmaya çok hevesli bir şekilde karşıma çıkman gerekiyordu.”

Gülüyorum. “Kanoda seks yapılmaz.” Beraber olduğumuz zaman Jamie ve ben bunu denememiştik bile.

Will sırtarak, “Yirmili yaşlardaki halimin hayal gücü bunun aksi için resmen yalvarıyor,” dediğinde yine gülüyorum.

“Temize çıkmak istediğin başka bir konu var mı?”

Will elini saçlarımın arasmda gezdiriyor. “Anksiyete için ilaç aldığımı söylemek için iyi bir zaman sanırım.”

“Peki,” diyorum yavaşça. “Aslında bunu kastetmemiştim ama benimle paylaşmana sevindini.”

Yutkunuyor. “Arada bir kötüleşebileceğini bilmen gerektiğini düşündüm. İlk kez annem gittikten sonra kendini kaybetmiştim. Kafam çok karışıktı ama o sırada neler olup bittiğini anlamıyordum. Ama sonra Sofia doğduğunda...” Başını iki yana sallıyor. “Korkunçtu... Aklımdan gerçekten çok kötü şeyler geçiyordu. Korkunç düşünceler. Görüntüler de. Ne olduğunu bilmiyordum ama onlardan bir türlü kurtulamıyordum da...” Bir anda susuyor. Köprücük kemiğinin altına dövmesini yaptırdığı iki kelimeyi düşünüyorum -*sadece düşünceler*- ve serçe parmağını sıkıyorum.

“Hazır olduğunda bana söyleyebilirsin. Seni yargılamam ama acele etmene de gerek yok.”

Başını evet dercesine sallıyor. “Bebekle yalnız kalmaktan korkuyordum ve Annabel bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Yardım aldım. İlaç tedavisine başladım. Grup terapisine bile gittim.”

Bağdaş kurup ona dönük oturacak şekilde yer değiştiriyorum. “Bunu yaşadığın için üzgünüm.”

“Bir gün çocuklarım olursa tekrar yaşanabilir,” diyor. Bunun bir uyarı olduğunu anlayabiliyorum. “Ve hâlâ çok endişeleniyorum. Endişelenen bir insanım.”

“Tamam.” Duraklıyorum. “Eğer aklına takılan buysa, bunların hiçbirisi beni yolumdan döndürecek şeyler değil. Ama bana hayatında neler olup bittiğini anlatmanı istiyorum. Seni endişelendiren ya da üzen bir şey olduğunda bilmek istiyorum. Eğer bunu yapacaksak...”

Evin içinde bir yerde bir kapı kapanıyor ve alt kattan bir kız sesi yükseliyor. Bir süre Annabel ve Sofia’nın evin içinde çıktıkları sesleri dinliyoruz.

“Beni öylece bırakıp gittiğinde,” diyorum, “bizimle ilgili tüm korkularım doğrulanmış gibiydi.”

“Nasıl korkular?”

“Benimle, ne bileyim işte, gerçeklikten kaçış oyunu oynadığını düşünmüştüm. Hayatının bir kısmını benden saklayan biriyle birlikte olmak istemiyorum. Bir kaçış olmak istemiyorum. Ben gerçek olmak istiyorum.”

Will, burnu burnuma değene kadar bana doğru eğiliyor. “Fern,” diyor. “Sen bir kaçış değilsin. Sen her şeyimsin.”

Hafifçe geri çekilerek, “Gerçekten mi?” diye fısıldıyorum. “Çünkü seni zorlamasaydım bana telefon görüşmelerinden bahsetmeyecektin. Beni uzak tutacaktın.”

Başını sallıyor. “Biliyorum. Ama insanlar her ne kadar kız kardeşim ve yeğenimle sorun yaşamayacaklarını düşünse de onları neredeyse her akşam eve getirip götürdüğüm ve yemek pişirdiğim gerçeği pek çok kez sorun oldu. Şimdiye kadar hiç umursamamıştım. Seni aile dramamızın içine çekmek istemedim. Bencil olmak istedim. Seni kendime saklamak istedim.”

“Bunu anlayabiliyorum,” diyorum. “Ama beni hayatındaki en önemli iki insandan uzak tutamazsın. Artık gizli telefon görüşmeleri yok.” Annabel’in birine bağırırken çıkan sesi kulaklarımıza dolarken listedeki üçüncü maddeyi gösteriyorum: *Yardım etmeme izin ver.* “Dramanın bir parçası olmak istiyorum. Her şeyin bir parçası olmak istiyorum.”

Will gülümsüyor. “Çok fazla drama var.” Ve sonra sessizleşiyor. “Annabel beni bir süredir taşınmakla tehdit ediyordu ama ciddi olduğunu düşünmüyordum. Ben tatil köyüne geldikten sonra bir emlakçıyla görüştüğünü söyledi, bu yüzden görüşmelerimiz bazen bu konu hakkında oluyordu. Bazı görüşmelerimiz sana karşı hislerimi söylemem için beni zorlamasmdan, bazıları da ısıtıcının kullanımıyla ilgili sorulardan ibaretti. Ama genelde tartışıyorduk.”

“Taşınmalarını istemediğin için mi?”

“Evet. Kendilerine ait bir ev kiralamalarının bazı açılardan benim için de iyi olacağını, Annabel’in de böyle düşündüğünü biliyorum. Bu kadar uzun süredir burada oldukları için kendini kötü hissediyor ama ben onların burada olmasma alıştım. Yakınımda olmalarını seviyorum.” Bana özür dileyen bir bakış attı. “Kız kardeşim ve yeğenimle birlikte yaşamak istememin çoğu kadının duymak isteyeceği bir şey olmadığını biliyorum.”

“Ben çoğu kadın değilim.” Hafifçe bacağına vuruyorum. “Ve sen de çoğu erkek değilsin.”

Şüpheli bir hırıltı çıkarıyor. “Bende diğer herkese göre çok daha fazla karmaşa var.”

Will’in kendisinden bu şekilde bahsettiğini duymaktan nefret ediyorum. On yıl önce tanıştığım Will’e karşı kendimi korumacı hissediyorum ama aynı zamanda şimdi tanıdığım adamı da savunmak istiyorum. Kucağına tırmanıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. “Sana kendimle ilgili bir şey söyleyeyim: İnsanlar konusunda son derece seçiciyimdir. Çoğundan pek hoşlanmam. Bugünlerde hayatıma girmesine izin verdiğim kişiler için çok yüksek standartlarım var. Ve sen, Will Baxter, bu insanlar arasında en sevdiğimsin.”

Şaşırmış görünüyor. “Öyle miyim?”

“Öylesin. En çok seni seviyorum.”

Will'in gözleri büyüyor ve bir anda dudaklarımız birleşiyor, büyük bir aciliyet ve açlıkla öpüyor beni, sanki bunu son kez yapıyormuşuz gibi. Kollarımı boynuna doluyorum ve onu yaşılatıyorum, öpücüğün içinde eriyorum. Tadı kahve, akça ağaç şurubu ve uzun bir günün ardından eve dönmek gibi. *Hiçbir yere gitmiyorum*, diyorum ona dilimle ve ağzımla.

Will başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve fısıltıyla, "Beni seviyorsun," diyor.

"Seviyorum," diyorum. "Özellikle de karmaşa dolu yanını. Başka türlü çok kusursuz oluyorsun Will. Bu gerçekten sinir bozucu."

Gülüşüyor, çenemi öpüyor. "Fern." Yanağımı öpüyor ve kulağıma fısıldıyor, "Ben de seni seviyorum." Dudaklarını burnuma bastırıyor. "Hem de çok."

"Güzel," diyorum. "Çünkü bu dördüncü ve beşinci maddeleri daha kolay hale getirecek."

"Önlüklü halimi sevdin mi?"

Alnımı onunkine dayıyorum. "Önlüklü haline bayılıyorum."

Gülüyor.

"Ve çizmeye devam etmeni istiyorum."

Will, "Hı hı," diyor.

"Ya da resim yapmaya ya da Chihuahua fotoğraflı çay fincanlarını tutkalla kaplamaya... Sanatla ilgilenmeyi bir daha sakın bırakma. On yıl önce yazdığımız o liste yanlıştı, bu iş sadece bir hobi olabilir." Ona bir öpücük veriyorum. "Sadece bir çizimle başlayabilirsin."

Uzun bir iç geçirip, "Tamam," diyor. "Listede olduğu için, senin için yapacağım."

"Ve kendin için. Hayatında sana ait bir şey olur böylece."

Will beni kendine doğru çekiyor ve başımı göğsüne yaslıyor, kalbinin sesini dinliyorum ve yeniden *seni seviyorum* dediğinde sesinin titreşimini yanağımda hissediyorum.

Ama sonra merdivenlerden ayak sesleri geliyor.

Odanın dışından bir kız çocuğu sesi geliyor: “Will Dayı, kreplerden bir tane alabilir miyim? *Annabel* sormam gerektiğini söyledi.”

Will, “Tekrar dene, Sof,” diye cevap veriyor.

“İyi. *Annem* sormam gerektiğini söyledi.”

“Hah, işte böyle,” diyor Will. “Al bakalım. Birazdan aşağıda olurum. Tanışmanı istediğim biri var.” Yattığı yerden diklendiğinde Will kaşlarını kaldırıyor.

Sofia, “Tamam,” diyor. “*Annabel*, sana sorun olmaz demiştim,” dediğinde merdivenlerden aşağı uçarak inişinin sesleri yankılanıyor.

Will, “Büyümüş de küçülmüş diyeceğin türden bir kız,” diyor.

“Hadi ya?”

“Ayrıca kendisi tam bir bela mıknatısı. Seni şimdiden uyarmış olayım.”

“Harika,” diyorum. “Belaya bayılırım.”

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sokuyor. “Tüm bunları istediğinden emin misin?”

“Eminim,” diyorum. “Hepsini istiyorum.”

Günümüz

NEREDEYSE TAM BİR HAFTAYI WILL VE KIZLARLA ŞEHİRDE geçiriyorum. Sabahları Sofia için krep yapıyorum ve onu yaz kampına götürüyorum, böylece Will uykusunu alabiliyor ve Annabel işe erken gidebiliyor. Öğleden sonraları Will ve ben Toronto'da uzun yürüyüşlere çıkıyoruz. Yürüyor, konuşuyor ve uzak mesafe ilişkimizi yürütmek için bir plan yapıyoruz. Will hafta sonları beni mümkün olduğunca sık ziyaret edecek, akşamları yemekten sonra konuşacağız. Üstelik her önlük taktığında bana bir fotoğraf göndereceğine dair bir söz veriyor.

Tatil köyüne döner dönmez annemin yazdığı son günlüğü Peter'a veriyorum. Ona, annemin yıllar önce ne düşündüğünü bilmesini sorun edeceğini düşünmediğimi ve bunun hoş bir sürpriz olabileceğini söylüyorum. Benim için annemin günlüğünü okumak onun sesini yeniden duymak gibi değildi; benim tanıdığım Margaret Brookbanks, günlüğün sayfalarını dolduran genç kadından farklıydı. Ama sanırım Peter için öyle olmaya bilir. Peter, o şakacı, iyimser ve sabırsız genç kadını tanıyordu. Peter o Maggie'yi, benim tanıdığım anne versiyonunu sevdiği gibi seviyordu.

Kendimi meşgul edecek şeyler buluyorum. Whitney ve Cam'in ayda bir düzenlediği oyun gecesine katılıyorum ve mutfak masasının üzerine eğilip hayalindeki evin planlarını inceleyen Jamie'yle vakit geçiriyorum. Neredeyse her sabah Peter'i pasta mutfağında ziyaret ediyorum ve ekim sonunda güneşli bir günde içeri girmeden önce müzik sesi duyuyorum. Peter, Anne Murray dinliyor. Kasabadaki plak dükkânının sahipleriyle arkadaş oluyorum. Bir gitar satın alıyorum ve YouTube'dan gitar çalma dersleri izliyorum. Gelecek ağustostaki dans ve yetenek gösterisinde sürpriz bir performans sergileyecek kadar cesur ve iyi çalabiliyor olmayı hayal ediyorum. Ve bunun için canımı dişime takarak çalışıyorum.

Ama gecenin bir yarısı, evde yalnızken, karnıma tamdık bir ağrı saplanıyor. Pencereye gidip 20 numaralı kulübeye bakıyorum ama kapkara gecede hiç ışık yok. Will orada değil.

Aylar geçiyor, kar yağıyor ve ay donmuş çalılardan üzerinde soluk bir parıltı oluşturuyor... Ve gün geçtikçe karnımdaki ağrı bir şeyin farkına varmamla şiddetleniyor. Artık Will'i özlemek istemiyorum.

Yılbaşı gecesi dans pistinde sallanıyoruz. DJ istediğim şarkıyı çalıyor. Elvis'in şarkısı ve bir klişe ama Will'e bir gün burada yaşamayı düşünüp düşünmeyeceğini soracağım an için de çok uygun. Salon; mumlar, Noel ışıkları ve Jamie'nin asmak için beni ikna ettiği büyük disko topuyla ışıltıyor ama hiçbir şey Will'in yüzündeki gülümseme kadar parlak değil.

Burada yaşayabilmesi için işlerini yeniden düzenlemesi zaman alıyor ama mayıs ayında, annemin ölümünden bir yıl sonra, Will yanıma taşınıyor. Güneşlenme odası artık onun ofisi. Benim evim artık onun evi. Sabahları aşağıya indiğimde kahve demlenmiş, müzik çalıyor ve Will mutfakta.

Annabel'in Toronto'daki evinde kalmayı kabul etmesi Will'i çok rahatlatıyor. Onlar için hâlâ endişeleniyor ve Annabel ne-

redeyse her gün yemekle ilgili sorular sormak için arıyor ya da mesaj atıyor ama Will haftada en az bir gün iş için şehre gidip geliyor, dolayısıyla kızları da düzenli aralıklarla görüyor. Misafir odasını Sofia için koyu mor renkte dekore ediyorum, bu yaz bizimle birkaç hafta geçirecek. Dolap hâlâ annemin parti kıyafetleriyle dolu. Sofia kostüm giyinmek için artık çok büyüdüğünü söylüyor ama pembe payetli boleroya nasıl baktığını görüyorum. Bahse girerim onu Peter ve benimle en az bir çay partisine katılmaya ikna edebilirim.

Yeni bir yönetici şef işe alıyorum ve restoranın adını *Maggie's* olarak değiştiriyorum. Tatil köyünde yaptığım tüm değişiklikler arasında en sevdiğim bu. Bazen anneme yakın hissetmek istediğimde restorana gidiyorum. Ama onu çok özlediğim anlarda kendimi aile iskelesine inerken buluyorum. Soldaki sandalyeye oturup göle bakıyorum ve olan biten her şeyi ona anlatıyorum. Bazen, *Çok şanslıyız*, dediğini duyar gibi oluyorum.

Tatil köyü iyi bir yıl geçirmeye hazır bir durumda olsa da bazı günler çok uzun, çok zor ve berbat geçiyor. Ama artık eve geldiğimde yanımda Will oluyor. Yemek pişirirken bana üstesinden geldiğim şeyleri ve yaptığım işi ne kadar sevdiğimi hatırlatıyor ve ben de bu kadar harika birinin gerçek olabileceğinden şüphe ederek annemin elma desenli önlüğünü giymiş Will'e bakıyorum,

Uzun zamandır uyuyamadığım kadar iyi uyuyorum, ama gece ikiden sonra uyandığımda Will'in yanımda olmadığını fark ettiğim zamanlar oluyor. Parmak uçlarımda aşağı inip, elinden kalemini alıp onu yatağına geri götürüyorum. Uyuyamadığı zamanlarda çizim yapıyor.

Her günün kendine has bir özelliği var ama haziran ayının on dördü apayrı güzellikte.

Will ve ben neredeyse bir yıl önce birlikte oturduğumuz kıyı şeridine doğru kürek çekiyoruz. O zamankinden farklı olarak,

güneş gölün üzerinde parıldıyor, tek bir bulut bile güneş ışığını engelleyemiyor. Güneş gözlüğü takmak gerekiyor. Will bir piknik sepeti ve bir şişe şampanya hazırlamış; plastik bardaklarımızı tanıştığımız günün yıldönümü şerefine kaldırıyoruz.

Ayaklarımızı suya daldırıp serçe parmaklarımızı kuma sokuyor, o on dört haziran gününü anarak dinleniyoruz. Esen rüzgâr Will'in saçlarını alnına doğru savurduğunda nefesim kesiliyor. Saçlarımı biraz uzatması için onu ikna ettim ve şimdi tıpkı yirmi iki yaşındaki hali gibi görünüyor. Rahat, dağılmış ve muhteşem. Geçen yıl boyunca bin kez yaptığım gibi halüsinasyon görüyor olabileceğimi düşünüyorum. Sonunda temelli olarak burada birlikte olduğumuza inanmak benim için çok zor.

Geçen ağustos ayında Will'in kapısına geldiğimde bir adım atmış, uğruna savaşılmaya değer bir kişi varsa o da Will ve uğruna çabalamaya değer bir ilişki varsa o da kurmaya başladığımız ilişki demiştim kendi kendime. Çünkü adını tam koymamış olsak da Will ve ben bir şeyler inşa ediyorduk. Kendime bunu daha güçlü bir şeye dönüştürebileceğimizi söylemiştim.

Güneş iyice ısıttığında Will tişörtünü çıkarıyor, ben de karnının girintilerine, kalçasının çıkıntısına ve dövmelelerinin siyahına bakıyorum, V yaka tişörtünü yüzüme fırlatana kadar onu izliyorum.

"Ne?" Gülüyorum.

"Dilin dışarı sarkmış."

"Pfff. Sadece bir sanat eserine hayranlık duyuyordum."

Will beni ayağa kaldırıyor, ben de elini tutup dudaklarımı bileğinin iç tarafındaki küçük bir eğreltiotu yaprağı olan en yeni dövmesine bastırıyorum ama sonra Will şortumun düğmelerini açmaya başlıyor.

"Hadi yüzelim," diyor ve burnuma bir öpücük konduruyor.

Gölün derin ve soğuk kısmına doğru ilerliyoruz ve gözlerimizi güneşe karşı kapatarak sırtüstü yüzüyoruz. Sonunda Will beni

kendine doğru çekiyor ve su belimizin etrafında dans ederken öpüşüyoruz, parmağını mayomun kenarından içeri sokup baş-parmağıyla aynı şeyi yapıyor.

Kuruduktan, sandviçlerimizi ve Peter'ın, Will'in çok sevdiğini bildiği limonlu kare kekleri bitirdikten sonra, eşyalarımızı kanoya yerleştirmeye başlıyorum. Sepeti kanonun ortasına yerleştiriyorum ve arkamı döndüğümde Will elinde yeşil renkte küçük kadife bir kutuyla kumda diz çöküyor. Ama Will bir şey söylemeden kollarımı boynuna doluyor ve onu yere yatırıyorum. Gözyaşları içinde onu öpüyorum, bir şey söylemediğine dair bir şeyler mırıldanıyor ama ben umursamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım çünkü Will Baxter benim en sevdiğim insan ve sonsuza kadar yanımda olacak.

Will, "Yüzüğü görmek istemiyor musun?" deyip gülüyor. Ona yüzüğün umurumda bile olmadığını söylüyorum. Tek istediğim, hayatımın her günü onun ağzından çıkan o mutlu sesi duymak.

"Benim için anlamlı," diyor.

Geri çekiliyorum, gözlerimi kırpıştırarak altımda yatan Will'e bakıyorum, boğazım düğümleniyor.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Sadece bir saniyeliğine ayağa kalk, olur mu? Söylemek istediğim şeyler var."

Üzerinden inip ayağa kalktığımda Will elinde kum kaplı kutuyla önümde diz çöküyor. İçinde sade bir altın yüzük var. Will'in yüzüğünü takmadığını fark etmemiş olmama inanamıyorum.

"Ölçüsünü değiştirttim," diyor büyükbabasının yüzüğünü çıkararak. "Sahip olduğum en değerli şey bu ve ışıltılı bir şey istemezsin diye düşündüm."

Will bana on bir yıl önce ruh eşiyle tanıştığı için ne kadar şanslı olduğunu ve beni tekrar bulduğu için daha da şanslı olduğunu söylüyor. Bana en iyi arkadaşı olduğumu söylüyor. Şu anda, yanımda olduğu kadar mutlu olmasının mümkün olduğunu hiç

düşünmediğini söylüyor. Bana tanıdığı en cesur insan olduğumu söylüyor. Sadakatimi, şarkı listelerimi ve burnumu sevdiğini söylüyor. Beni herkesten çok sevdiğini söylüyor. Öpüşüyor, ağlıyor, sarılıyor ve teknedeki bir grup genç ıslık çalıp kornaya basana kadar kumda yuvarlanıyoruz.

İskelede bizi bekleyen bir grup insan var. Kürek çekerek yaklaşırken gözlerimi kısıarak kim olduklarını seçmeye çalışıyorum. Biri besbelli Sofia. Will'le birlikte Smoke Gölü'nde batık desene boyadıkları mor tişörtünü görebiliyorum. Kıyıda çok uzaktayız ama Sofia şimdiden zıplayıp el sallamaya başlıyor.

Ön tarafta oturduğum yerden arkamı döndüğümde Will, "Ancak bu kadarını sır olarak saklayabildim," diyor. "Annabel'in nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Annabel'in nasıl biri olduğunu *biliyorum*. Will'in buraya taşınacağını haber verdiğimiz andan beri bana sürekli gelin dergileri, çiçek tasarımcılarının iletişim adreslerini ve Pinterest'ten ilham panoları gönderiyor. Etkinlik düzenlemeyi en az Jamie kadar seviyor ve bir kez heves etti mi, onu başladığı şeyden caydırmak imkânsız. Will'den daha inatçı ve asla kabul etmese de Will'e karşı en az onun kadar korumacı. Ona bir düğün planlamanın aklımdaki en son şey olduğunu ve daha da önemlisi, asla gelin işleriyle uğraşmak istemediğimi söylemiştim. Evliliğe karşı değilim ama düğünler? O an Annabel'in alnındaki damar patlayacak sanmışım.

Yüzümü tatil köyüne döndüm. Biraz yakınlaştık ve Annabel'in yanı sıra Peter'ın iri cüssesini de görebiliyorum. Jamie de orada, Whitney ve Cam'in yanında duruyor.

Biz daha kanoyu bağlamadan bize doğru hamle yapıyorlar. Sofia tekneden iner inmez Will'in beline sarılıyor ve Annabel ona tek koluyla sarılıyor, diğer koluyla da beni kendine çekiyor.

Arkamdan başka biri daha sarılıyor ve şampuanının kokusundan Whitney olduğunu anlıyorum.

“Buraya gel,” diyor ve daha fazla kolun karmakarışık bir grup kucaklaşmasıyla etrafımızda kilitlendiğini hissediyorum.

“Senin için bir nişan partisi düzenledim,” diyor Annabel. “Engel olabilirsen ol bakalım.”

Kızlar kanoyla açılmak istiyorlar ve kalabalık dağılırken Peter ve ben, Will’in onlara yardım edişini izliyoruz.

Peter’a, “Sanırım iyi birini buldum,” diyorum. Onun da aynı fikirde olduğunu biliyorum. Will buraya taşındığından beri Peter’ın bize herhangi bir çeşit limonlu tatlı getirmedeği bir hafta bile olmamıştı.

“İkiniz de buldunuz,” diyor. “Ben mutfığa dönsem iyi olacak.” Alnıma bir öpücük konduruyor. “Tebrik ederim, bezelye.”

Kızlar kürek çekmeye başladığında Will ve ben on yıl önce buluşmamız gereken yerde, iskelenin kenarında oturuyoruz. Annabel ve Sofia daireler çizerek dönüp duruyorlar; ikisi de kano kullanma konusunda oldukça beceriksiz.

“Ne yaptıkları hakkında en ufak bir fikirleri yok,” diyor Will.

“Evet, gerçekten de öyle,” diyerek Will’in söylediklerine katılıyorum. Sofia eliyle annesine su sıçratmak için yana eğilirken sırtıyorum. Annabel çığlık atıyor ve gölgelik bankının üzerine ağırlığını verdiğinde tekne sallanıyor.

Will, “Devrilebilirler,” diyor ve ben de dizini okşuyorum.

“Devrilmeyecekler,” diyorum. “Hem öyle olsa bile biz buradayız.”

Sonra Annabel hınzır bir gülümsemeyle küreğini kaldırıyor ve suyun içinden geçirerek kızını ıslatıyor. Sofia sevinçle ciyaklıyor. Will gülüyor ve kolunu bana dolayarak, beni sıkıca sarıyor.

Kızlar kanodan sıkılıp kumsala gelene kadar orada birlikte oturuyoruz.

Başım Will’in omzunda, güneş gökyüzünde alçalıp gölü mor ve altın rengine boyayana kadar orada oturuyoruz.

Will Baxter ve ben, geleceğe dair planlar yapıyor, paylaşacağımız hayalleri kurarak saatlerce orada oturuyoruz.

Suya sallandırdığımız ayaklarımıza, sonra da Will'e bakıyorum. "Bazen burada olduğumuza inanamıyorum," diyorum.

"O duyguyu biliyorum," diyor. "Ama buradayız, Fern Brookbanks. Tam da olmamız gereken yerdeyiz."

SONSÖZ

NASIL BAŞLAYACAĞIMDAN EMİN DEĞİLİM. DAHA ÖNCE hiç günlük tutmamıştım.

Will bunu bir günlükten çok bir mektup gibi düşünmem gerektiğini söylüyor. Bir gün defteri bulup okuyacağından emin olduğunu söylüyor.

Sanırım bu durumda ona Will dememeliyim. Ondan bahse-derken baban demeliyim.

Şişmiş karnımdan ayaklarımı göremiyorum ama yine de yakın bir zamanda bir gün burada olacağını hayal etmek hâlâ çok zor kızım.

Baban seninle konuşmanın yardımcı olabileceğini düşündü. Burnunu karnıma dayayıp ninniler söylüyor ya da sanat tarihi dersleri veriyor ama o çatlaklarıma fısıldarken kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu yüzden sanırım seninle konuşmak yerine bunu yapacağım. Buraya geldiğinde tanışacağın insanlar hakkında yazacağım. Peter, Whitney ve Jamie. Annabel ve Sofia. Bay ve Bayan Rose. Benim Will dediğim ve senin baba diyeceğin inanılmaz adam. Ve tanışmayacağın insanlar hakkında yazaca-

ğım. İçinde yaşayacağın bu küçük dünya hakkında sana her şeyi anlatacağım.

Ve sonra, bir gün, bu defteri sana vereceğim. Kahve yapacağım -lütfen içeceğini söyle- ve patikadan aşağıya, su kenarındaki eski metal sandalyelere doğru yürüyeceğiz. Ben annemin yerine oturacağım, sen de benimkine oturacaksın. Dalgaların kayalara çarpışını izleyeceğiz ve seninle her şeyi paylaşacağım. Orası bizim yerimiz olacak. Sen ve ben, gölde buluşacağız.

